

Giới thiệu Phan Kim Liên Trọng Sinh

Quy tắc bảo vệ mạng sống của Phan thị:

Thứ nhất: tránh xa Võ Tòng.

Thứ hai: tránh xa Võ Tòng.

Thứ ba: vẫn là tránh xa Võ Tòng.

Đây là một câu chuyện xưa của Phan Kim Liên sống lại gặp phải Võ Tòng.

Đây là một câu chuyện tình xưa của một nữ bá đạo và nam vô lại.

Bởi vì tình tiết là chuyện xưa, mỗi nhân vật và bối cảnh có phần hơi khác với nguyên văn “Thủy Hử”, xin mọi người lưu ý.

Tên truyện: Phan Kim Liên Trọng Sinh

Nội dung: xuyên không vào kịch lịch sử

Nhân vật chính: Phan Kim Liên, phối hợp diễn: Võ Tòng, Lâm Xung, Tống Giang, Võ đại lang...

Mời đọc giả cùng khai thác truyện online hay.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mỹ Nhân Hương Tiêu Ngọc Vãn

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Trong căn phòng cổ kính, Lạc Man hồ hững xem tiết mục ác bá ức hiếp thiếu nữ trước mắt, đây không phải là vì nàng không có lòng đồng tình, nhưng quả thật là nàng bất lực thật.

Bởi vì, nàng chỉ là u hồn, chỉ có thể đứng ngó mà thôi.

“Tiểu Kim Liên Nhi, bảo bối à, theo lão gia đi mà!” Người đàn ông mặc bộ đồ tơ lụa màu vàng đất đeo bộ mặt tặc tưu nói.

“Van xin lão gia mà, tha cho nô tỳ đi, tha cho nô tỳ đi mà!” Một nữ tử đầu chải kiểu song mai có vẻ ngoài yếu điệu ngã dưới chân người đàn ông kia đang đau khổ van xin.

Người đàn ông kia lại thờ ơ đứng đó, mặc cho nữ nhân kia có đập đầu bình bịch, khuôn mặt nhưng nhúc nhỡ nặn ra một nụ cười lão-tự-cho-là có ý tốt: “Bảo bối à, có gì mà phải vậy? Theo lão gia được ăn ngon mặc đẹp, không tốt hơn so với việc nàng làm nha hoàn hầu hạ người ta sao?”

Nghe vậy, nữ nhân kia ngồi thẳng người lên, đề lộ dung nhan tuyệt mỹ, đôi chân mày lá liễu, đôi mắt như nước mùa thu, đôi môi không son mà hồng, da thịt như tuyết, bởi vì tủi thân mà đôi mắt ả chẳng chực đổ lệ, như hoa sen sau mưa, càng khơi gợi lên dục vọng tàn sát bừa bãi của đàn ông.

Người đàn ông kia họ Cổ, là một con buôn giàu có của huyện Thanh Hà, trong nhà trăm mẫu ruộng tốt, thế thiếp thành đàn, hôm nay lại coi trọng tiêu tỳ chuyên mức nước rửa chân trong nhà.

Phan Kim Liên, là người huyện Thanh Hà, nhà nghèo nên thuê ấu thơ phải bán mình vào Cổ gia, vì chân lớn hơn ba thốn, tựa như gót sen(*) nên chủ nhà ban tên Phan Kim Liên.

(*)gót sen trong tiếng hán là Kim Liên.

Phan Kim Liên từ nhỏ đã làm nô tỳ chạy vặt khắp phủ nhà Cổ gia, chưa bao giờ có ý nghĩ thấy người sang bắt quàng làm họ, đương nhiên chuyện này cũng có liên quan với vóc người nhỏ thó, tướng mạo xấu không chịu nổi của Cổ lão gia.

Vốn nàng vẫn một mực trốn tránh Cổ Lão gia, ai ngờ ngày đó hầu hạ phu nhân lại vô ý đụng phải ông ta, từ bấy đến nay vẫn bị ông ta bám dính. Hôm nay còn lấy cớ gọi nàng vào phòng.

“Xin lão gia tha cho nô tỳ! Tha cho nô tỳ!” Phan Kim Liên bị ánh mắt dâm dăng của Cổ lão gia dọa cho lạnh run, vội vàng phủ phục lên mặt đất.

Cổ lão gia không kiên nhẫn nổi nữa, đá nàng một cước: “Tiện nhân! Đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Phan Kim Liên ngã người, ánh mắt như nai con sợ hãi lão liên, nước mắt như có như không, sắc mặt trắng bệch càng thêm vẻ nhu nhược yếu đuối.

Cổ lão gia nổi sắc tâm, vội vàng nhào tới ôm lấy nàng, gọi loạn lên nào là bảo bối, nào là người đẹp, móng vuốt heo xoa nắn trên người nàng, tìm cách ngậm lấy đôi môi non mềm của nàng.

Đáy mắt cô gái lướt qua vẻ buồn nôn, khúat nhục, tuyệt vọng, cuối cùng ngưng lại thành một loại kiên quyết.

“Không xong rồi!” Lạc Man cau mày, bước lên phía trước muốn ngăn lại.

Chỉ trong chốc lát, Phan Kim Liên đã đẩy Cổ lão gia ra, đứng dậy lao nhanh vào vách tường.

Lạc Man trở mắt ếch nhìn Phan Kim Liên mím chặt môi xuyên qua cơ thể của nàng rồi lao nhanh vào tường, máu văng bốn bề, vấy lên thân thể Lạc Man khiến nàng như phải bồng.

Phan Kim Liên khẽ nở nụ cười trắng bệch, người mềm nhũn ngã xuống.

Trước mắt Lạc Man tối sầm, dần dần mất đi ý thức, trước khi hôn mê còn nghe giọng người đàn ông nổi trận lôi đình mà gào thét:

“Tiện nhân! Vứt nàng ta ra ngoài cho chó ăn cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Huyện Thanh Hà Có Một Võ Đại Lang

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Đêm, năm ngón tay không nhìn rõ nổi.

Lạc Man im lặng núp trong tủ chén, bên ngoài thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu đau đớn của nữ nhân, có tiếng chửi bậy, còn có tiếng đàn ông nhe răng cười.

Nàng lệ rơi đầy mặt, tay bịt chặt tai, muốn ngăn những âm thanh kia truyền tới, tiếng kêu la thảm thiết như châm vào não.

Nàng hé miệng, hét lên trong câm lặng: “Cứu ta.. Cứu ta.. Ai cứu ta với..”

“Cô gái... Cô gái...” Từ xa xôi có tiếng gọi âm ỉ như xé rách bầu trời.

Lạc Man sững sờ, tất cả hình ảnh như mây mù bị xua tan, dần dần tàn đi.

“Cô gái, cô làm sao vậy?” Giọng nói lại truyền tới.

Thì ra là mơ!

Tỉnh thần Lạc Man chấn động, nàng chậm rãi mở to mắt, đập vào tầm nhìn ra một nóc nhà đen sì, những thanh gỗ xếp thẳng hàng, bên trên còn có vài cọng cỏ lau.

Đây là đâu? Lạc Man buồn bực.

Từ khi nàng “chết đi sống lại” tới giờ vẫn làm một u hồn du đãng trong Cổ gia, cho tới giờ vẫn chưa từng rời khỏi đó, nhaoáng cái đã hơn mười năm, ngay cả trong phòng bếp nhà Cổ gia có mấy con chuột nàng cũng biết rõ, theo nàng biết, Cổ gia không có chỗ nào nghèo khó như vậy đúng không nhỉ?

Chẳng lẽ?

Lạc Man vui mừng, rốt cục nàng cũng rời khỏi Cổ gia rồi sao?

Nàng ngồi xuống, vui mừng xem xét bốn phía.

Nơi này còn đơn sơ hơn phòng ở cho hạ nhân ở Cổ gia, trong phòng tối đen, bốn phía là vách tường được xây từ bùn, trong phòng không có đồ vật gì ngoài cái giường nàng đang nằm và một cái bàn thờ rách rưới.

Đôi mắt Lạc Man đảo qua đảo lại, quét tới người đàn ông gầy gò bên giường. Thật ra thì cũng không trách Lạc Man được, quả thật là nàng làm linh hồn trong suốt chừng ấy năm rồi, thành ra lâu dần thành thói, còn nghĩ đối phương không nhìn thấy mình nên cũng chẳng buồn để ý tới.

“Cô gái... Cô đang bị thương, hay là cứ nằm xuống đi đã.” Đường đại phu bắt đắc dĩ mở miệng, cô gái này bây giờ đảo mắt loanh quanh, quả thật không giống bộ dáng mấy hôm, người gầy yếu như tờ, hơi thở yếu ớt.

Ngay người trong Cổ phủ hơn mười năm như thể ngồi tù, Lạc Man không chờ được muốn ra ngoài xem, không thèm nhìn Đường đại phu mà chuẩn bị xuống giường.

“Cô gái à!” Đường đại phu đành phải ra tay, kiên quyết ngăn nàng lại “Cô gái, đầu cô đang bị thương nặng lắm, đừng vọng động.”

Chuyện của nàng ông ấy cũng đã nghe qua, theo lý mà nói, ông tương đối thương thức kiểu nữ tử can trường thế này, cho nên không có phí xem bệnh nhưng ông vẫn dốc toàn lực điều trị cho nàng.

Lạc Man kinh hãi: “Ông nhìn thấy ta?”

Đường đại phu còn kinh hãi hơn: “...” Bộ hông đầu rồi sao?

Đây là lần đầu tiên Lạc Man giao tiếp với con người trong mười năm qua, trên mặt không khỏi nở nụ cười vui vẻ: “Ông nhìn thấy ta? Còn nghe thấy ta nói hả?”

Đường đại phu nhìn Lạc Man cười như hoa mùa xuân, trong lòng lặng lẽ sầu não, xong rồi, tình huống xấu nhất xuất hiện rồi! Mỹ nhân bị đụng hông đầu!

Nhìn người đàn ông trước mặt vẫn dùng ánh mắt đồng tình áy náy nhìn mình, cho dù thần kinh của Lạc Man có thô cách mấy cũng thấy không đúng, quần áo trên người nàng mặc không đúng, còn có, đầu nàng sao lại đau thế này, có trời mới biết hơn mười năm nay nàng có bao giờ có cảm giác gì đâu!

Đây... là chuyện gì vậy?

Lạc Man rốt cục cũng cảm thấy bất an.

Bị mỹ nhân dùng ánh mắt e lệ nhút nhát nhìn, cho dù là Đường đại phu đã bước vào tuổi thất thập cổ lai hi cũng không kìm nổi cảm giác phiêu đảng. Ông không tự giác sờ râu, tự cho là ra chiều sẵn sốc an ủi: “Phan cô nương à, cô yên tâm! Cô đã rời khỏi Cổ gia rồi.”

Nói đến đây lại thở dài như tiếc nuối: “Là Đại Lang bỏ tiền ra mua cô! Tuy Đại Lang... Aiz, Đại Lang là người tốt, nhất định sẽ đối xử tốt với cô! Cô cứ an tâm!”

Nói xong, ông nhìn nữ tử tuy ốm yếu xanh xao nhưng vẫn khuynh thành khuynh quốc trước mắt trắng bệch cả mặt mày, trong lòng có phần tiếc hận.

Mà Lạc Man đã sớm lung lay trong gió mắt rồi.

Phan cô nương? Rời khỏi Cổ gia? Đại Lang?!

Mấy chữ này nàng biết, nhưng sao để cùng một chỗ nàng lại không hiểu vậy nhỉ?!

“Phan cô nương là ai?” Lạc Man bày ra vẻ mặt tươi cười còn khó coi hơn khóc.

Đường đại phu sợ hãi: “Phan cô nương chính là cô đó! Cô... Cô làm sao vậy...”

“Gương! Lấy cho ta cái gương!” Lạc Man đột nhiên nhớ tới tiết mục trước khi hôn mê, trong đầu như có cái gì đó lóe lên, vội quát.

Đường đại phu phản xạ có điều kiện đưa gương cho nàng.

Lạc Man hít sâu vài cái, kiên quyết nhìn vào gương. Đúng thật là tấm gương này là gương đồng, chỉ có thể nhìn mơ hồ đại khái, nhưng cho dù là mơ hồ đại khái thì nàng vẫn nhìn ra được nữ nhân trong gương mỹ mạo vô ngần, sắc mặt tái nhợt mang theo vẻ dịu dàng của nữ tử Giang Nam.

Lạc Man sợ ngây người, ngón trở run rẩy chỉ vào gương, đây... Đây không phải là nữ nhân hôm đó sao? Hình như tên là Phan Kim Liên?

“Phan cô nương, cô không sao chứ?” Nhìn thấy vẻ mặt kỳ quái khủng bố như gặp quỷ của nàng, Đường đại phu đành mở miệng nói.

Trong nháy mắt, trăm ngàn cân nhắc xẹt qua, trọng sinh rốt cục cũng tìm được cơ thể, Lạc Man vội ho khan hai tiếng, thu hồi biểu lộ kinh ngạc, bình tĩnh quơ quơ tay áo:

“Ha ha, ta không sao. Vừa rồi hơi chóng mặt tạo ý mà, bây giờ không sao rồi. Đa tạ.”

Đường đại phu: “...” Sao ông vẫn cứ có cảm giác nàng bị đụng hông đầu rồi nhỉ?

“Đúng rồi, vừa rồi ngài nói ai đã cứu ta cơ?” Lạc Man mơ mơ màng màng, dường như lúc này nàng có nghe hai tiếng Đại Lang.

Đại phu cười nói: “Là Đại Lang. Cậu ấy đi nấu thuốc cho cô rồi...”

Tiếng nói vừa dứt, giọng một người đàn ông khác đã vang lên lập tức:

“Đường đại phu, Phan cô nương có khá hơn chút nào không?”

Lạc Man trừng to mắt nhìn cửa ra vào.

Rèm vải nhẹ nhàng bị nhấc lên, một người có bề ngoài như một tên nhóc bề một chén thuốc đen sì tới, thấy Lạc Man liền vội vui vẻ lên tiếng: “Nàng tỉnh rồi sao?”

Lạc Man ghen hòng nhìn trần trời: “Võ... Võ Đại Lang!”

Người nọ có vẻ bề ngoài như đứa trẻ 7, 8 tuổi, lại có khuôn mặt râu ria xồm xoàm như ông chú, nghe thấy Lạc Man nói liền chất phác nở nụ cười: “Nàng không sao rồi chứ?”

Trong đầu Lạc Man hỗn loạn, Phan Kim Liên, Võ Đại Lạc, má ơi, đây không phải là nhân vật trong truyện Thủy Hư sao!

Nghĩ đến kết cục bị Võ Tông đâm một nhát xuyên tim mà chết của Phan Kim Liên, Lạc Man liền sợ run cả người, trước mắt tối sầm, quả nhiên là bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Báo Ân Nhận Nghĩa Huynh

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Lạc Man bị tiếng ồn ầm ỹ bên ngoài đánh thức.

Nàng đá văng cái chăn trên người ra, ngẩn người nhìn nóc nhà.

Có thể đá văng chăn, xem ra chuyện hôm qua không phải ảo giác, tuy không biết nguyên do do đâu nhưng nàng quả thực biến thành Phan Kim Liên rồi, là Phan Kim Liên đã bị Võ Đại Lang mua. Thực ra mà nói, đối với việc biến thành người đàn bà tiếng xấu đầy mình trong lịch sử này nàng không để ý chút nào, nhưng nàng để ý việc Phan Kim Liên cuối cùng sẽ chết trên tay Võ Tông!

Nghĩ đến cảnh Võ Tông đâm một dao vào Phan Kim Liên trên TV thuở ấy, Lạc Man cảm thấy tim ân ần đau. Nàng vất vả lắm mới có được thân xác này, vất vả lắm mới lại cảm giác được lạnh nóng, có thể nói chuyện với người khác, đừng có hòng mà biến nàng thành quỷ lần nữa!

Ai muốn nàng chết, nàng sẽ khiến kẻ đó chết trước! Lạc Man hung dữ vuốt ngực.

“Cô nương, nàng đã tỉnh chưa...” Bên ngoài rèm, một bóng người thấp bé như ần như hiện.

Lạc Man nắm chặt tay, khẽ rừ mắt: “Tỉnh rồi.”

“Ừ.” Võ Đại Lang yên lòng, cũng không có ý định đi vào. “Ta phải ra ngoài bán bánh rồi! Đồ ăn trong nồi, nàng tự lấy ăn nhé.”

Cảm giác được thiện ý của hắn, Lạc Man mỉm cười: “Muội biết rồi.”

Thấy nàng không có việc gì, Võ Đại Lang quay người về gia nhà chính, quai quai gánh ra ngoài.

Lạc Man lắng tai nghe, đợi đến lúc tiếng đóng cửa vang lên, rốt cục cũng không nhin được nữa mà nhảy dựng lên, ngay cả giày cũng chưa kịp mang mà chạy ào ra sân.

Trời vừa tờ mờ sáng, mặt trời còn chưa ló dạng, lúc này đang là tiết đầu hạ, trên nhánh cây đã nhú vài ngọn xanh biếc, trong không khí còn đọng mùi thơm của cỏ.

Lạc Man đang rộng hai tai, dùng sức hít thở vài cái, không khí trong trẻo tràn vào thân thể mang lại một cảm giác mát lạnh.

Cuối cùng cũng đã sống lại rồi!

Lạc Man chỉ hận không thể ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, nước mắt lại chực rơi. Nào ai biết mười năm nay nàng cực khổ thế nào, bị nhốt nơi Cỗ phủ, ngày ngày nhìn người khác bận rộn, vui buồn giận hờn chỉ có mình mình hay, mình mình biết, nhìn thấy được mà không sờ được, nói không ai nghe. Cho dù không chết hoàn toàn, với nàng cũng chỉ như một sự trừng phạt mà thôi.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Ngay lúc nàng sắp tuyệt vọng buông tay đến nơi, trời đất lại đưa đẩy làm sao mà ban cho nàng một thân thể!

Lạc Man vui mừng cảm nhận tiếng tim đập thình thịch mạnh mẽ của mình, nhìn quanh một chút, tâm tình vui mừng phấp phới.

Nàng phải sống, hơn nữa còn phải sống thật tốt!

Lạc Man chưa từng có cảm giác kiên quyết như vậy bao giờ!

Múc một ít nước lạnh trong giếng rửa mặt xong, Lạc Man hứng thú tới phòng bếp, lửa trên bếp đã tắt, bên trên có một cái nồi đầy kín mít.

Mở nắp nồi ra, bên trong còn chừa lại hai chiếc bánh.

Đã cả thập niên không ăn rồi, Lạc Man vui mừng khấp khỏh hai tay cầm lấy hai cái, trái gặm phải cắn, chỉ cảm thấy đây là thứ đồ ăn ngon nhất trần đời.

Ăn mấy miếng, cái bánh đã hết veo, Lạc Man chịu khó cầm lấy chổi quét tước dọn dẹp.

Trước tiên là đưa chăn, mền đi phơi nắng, sau đó quét rác, rồi lại lau bàn.

Băng đi đã tới trưa, Võ Đại Lang lo cho vết thương của Phan Kim Liên nên dọn quán về nhà sớm.

Ai ngờ vừa vào cửa đã sợ ngáy người.

Trong nhà vô cùng sạch sẽ, cả một hòn đá cũng không có, chỗ hai cây đại thụ có buộc một sợi dây thừng, bên trên đang treo chăn, mền.

Bên cạnh đó, Phan Kim Liên đang cúi người chà rửa hòn đá bên cạnh giếng, nhìn thấy y đi vào liền nở nụ cười còn sáng lạn hơn mặt trời: “Huynh về rồi!”

Võ Đại Lang cảm thấy nụ cười của nàng thực tươi sáng, nhìn bậc thang bụi cửa không có lấy một hạt bụi, y vô thức co bàn chân dính đầy bùn đất, lắp bắp nói: “Cô nương à, cơ thể nàng còn chưa khỏe, để đó ta làm được rồi...”

Rõ là nhà mình ở hơn mười năm rồi, sao y lại có cảm giác khép nép như làm khách nhà người vậy nè?

Phan Kim Liên vừa ra sức chà, vừa nói: “Không sao, muội không sao rồi...” Nàng quả thật là nói thật, tuy đầu còn hơi đau nhưng đối với nàng mà nói, bất kể đau đớn hay mệt mỏi đều là cảm giác tuyệt vời, có thể lần nữa chạm vào những thứ này, trong lòng nàng vui mừng khôn xiết.

Đối diện với nữ nhân đang chịu khổ làm này làm kia, bản thân đứng đó lại không biết làm sao, mặt Võ Đại Lang đỏ như gấc chín, vội chà chà tay: “Cô nương à, cái này... không được đâu...”

Lạc Man ngẩng đầu, chăm chú nhìn y: “Ân nhân cứ gọi muội là Tiểu Man đi! Ân nhân có ơn cứu mạng, Tiểu Man cả đời sẽ không quên. Nếu ân nhân không chê, Tiểu Man gọi ân nhân một tiếng đại ca. Đại ca có ơn hồi sinh, Tiểu Man cho dù làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp đại ca!”

Võ Đại Lang ngẩn người, tuy thân thể y tàn tật nhưng cũng không ngốc, tuy ban đầu y mua Phan Kim Liên với ý muốn lấy về làm vợ, nhưng dựa hái xanh không ngọt, nếu nàng không muốn, y cũng sẽ không miễn cưỡng.

Võ Đại Lang là người phúc hậu, mấy câu nói đã hiểu ý Lạc Man, y cứu nàng, nàng nguyện báo đáp, nhưng không phải là báo đáp kiểu gả cho y. Mặc dù có thất vọng, nhưng điều kiện mình thế này, y cảm thấy Lạc Man có chướng mắt y cũng là chuyện bình thường, sống trên đời cứu giúp nhau là lẽ thường, cần gì phải nói chuyện ơn nghĩa!

Võ Đại Lang nhanh chóng nghĩ thông suốt, cười nói: “Tiểu Man sao? Hình như tên muội là Phan Kim Liên mà?”

Thấy hắn không ngại, Lạc Man vui vẻ nheo mắt lại: “Trước khi muội vào Cỗ gia có tên là Lạc Man, Phan Kim Liên là tên chủ nhà đặt thôi.”

Làm nô bộc người ta, mạng cũng không phải của mình nữa, hướng chỉ là tên. Võ Đại Lang ưu tư gật đầu.

“Đừng rồi, đại ca. Huynh nhanh đi nấu cơm đi! Muội đói bụng mất rồi...” Lạc Man cười tủm tỉm nói, cái khác nàng còn làm được, chứ nấu nước thì trước giờ nàng chưa từng làm qua, không dám làm nhọc dãi dày của mình, hay là cứ để huynh ấy làm đi thôi!

“À! Được được!” Cuối cùng cũng phát hiện ra công dụng của mình, Võ Đại Lang vô cùng vui vẻ, hớn hờ đáp lời rồi vào phòng bếp nấu cơm.

Lạc Man nở nụ cười rồi cúi đầu làm việc tiếp. Nàng nghĩ mãi tới trưa, cảm thấy bị kịch của Phan Kim Liên suy cho cùng cũng là bắt đầu từ lúc gả cho Võ Đại Lang, nếu nàng trở thành muội muội của Võ Đại Lang, vậy sau này nàng có chấm được nam nhân tốt nào đó cũng sẽ chẳng liên quan gì tới Võ Tông nữa đúng không?!

Dưới ánh mặt trời, Lạc Man ngâm nga khúc hát gì đó, khoe miệng treo ý cười, ánh mặt trời sáng rỡ chiếu lên ngũ quan của nàng, tăng thêm mấy phần sáng sủa, xinh đẹp động lòng người.

Võ Đại Lang đi ra khỏi bếp thấy hình ảnh như vậy, trong lòng khẽ rung động.

Chỉ là mình dáng người thấp bé, bề ngoài dọa người như vậy, muội muội chớ có mất mặt mình là đương nhiên. Nhưng đệ đệ Võ Nhị Lang của y thân cao tám thước, tướng mạo đường đường, phối với Phan Kim Liên không phải là ông trời se duyên sao?!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Nghe Nói Có Anh Hùng Hảo Hán Võ Nhị Lang

Chuyện ngữ ♥ Nhã Vy

Ý nghĩ này vừa nảy ra thì không thể dừng lại được. Võ Đại Lang bắt đầu chăm chú cẩn thận quan sát hành vi cử chỉ của Lạc Man, kết quả không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền giật mình.

Lạc Man này quả thực là một cô gái tốt.

Không kén ăn, dù sao cũng đã có kinh nghiệm hơn mười năm không ăn rồi, cho dù đồ ăn có khó ăn cách mấy Lạc Man cũng cảm thấy tươi mới vô cùng.

Không kén chọn quần áo, lý do như trên.

Không sợ khổ, không sợ mệt, không lười biếng, hơn nữa cũng ít khi đi ra ngoài.

Đây có thể nói là chuẩn mẫu của phụ nữ Đại Tống thời bấy giờ.

Võ Đại Lang càng nhìn càng thỏa mãn, cảm thấy Lạc Man quả thực là sinh ra vì Nhị đệ nhà y, hận không thể lập tức chụp Võ Tông tới bái đường thành thân, sinh 4, 5 đứa nhỏ chơi.

Chỉ có điều, nghĩ đến Võ Nhị Lang, trong lòng Võ Đại Lang lại thất vọng.

Cha Võ mẹ Võ đã mất sớm, Võ Tông cơ hồ như được Võ Đại Lang bên quàng bên gánh nuôi lớn, trong lòng y xem hấn như trẻ con. Lại nói, bọn họ tuy là anh em ruột nhưng lại chẳng có gì giống nhau.

Dáng người y nhỏ thó, ngũ quan xấu xí, tính cách chất phác dịu dàng ngoan ngoãn, mà Võ Nhị Lang thân cao tám thước, bề ngoài tuấn lãng phong thần, tính cách lại nóng nảy vô cùng, sức lực cũng lớn kinh người.

Năm trước y có tranh chấp với huyện nha chuyện quản lý đất đai, bị người ta đánh, lúc đó Võ Tông nhìn thấy liền giận tím mặt, đi lên một quyền đánh chết tên quản sự.

Vì vậy Võ Tông đào tẩu suốt đêm, bây giờ chẳng biết đã đi đâu.

Nhị Lang à Nhị Lang, không biết bây giờ đệ đang ở nơi nào? Có cơm ăn không? Có áo mặc không?

Võ Đại Lang âm thầm thở dài, hộc mắt thoát cái đồ lên.

Lạc Man lưu luyến không rời buông rau dại trong tay ra, quan tâm dùng tay lau nước mắt cho Đại Lang: “Đại ca, huynh làm sao vậy? Có ai ức hiếp huynh sao?”

Vóc người Võ Đại Lang nhỏ thó, đi ngoài đường khó tránh bị người ta bắt nạt, tính tình lại khoan hậu, túi thân cũng không nói gì. Nghĩ đến khả năng này, Lạc Man âm thầm nhủ mầy.

Qua khoảng thời gian ở chung này, Lạc Man quả thực đã thật lòng yêu mến Võ Đại Lang, cũng rất tốt trọng y. Nàng cảm thấy y giống như Đường Tăng, rất thiện tâm, không so đo với ai bao giờ.

Điểm này qua một hai chuyện của Phan Kim Liên đã rõ. Y mua nàng rõ ràng là để lấy làm vợ, chỉ vì nàng không muốn cũng nhận nàng làm muội muội, cho ăn cho uống.

Lấy chân tình đổi chân tình.

Lạc Man vô thức xem y như người thân, lúc này thấy có người ức hiếp y liền lập tức thấy tức giận, muốn hỏi cho ra nhẽ là ai để còn đi giáo huấn tên đó một trận!

Thấy Lạc Man nhăn mày vẻ căm phẫn, Võ Đại Lang lại vui mừng không thôi, y sờ sờ đuôi mắt, ngượng ngùng nói: “Không có ai ức hiếp ta cả. Chỉ là ta nhớ đệ đệ Võ Nhị Lang thôi!”

Võ, Võ Nhị Lang?! Trước mắt Lạc Man bỗng nhiên hiện ra một đôi mắt đầy tơ máu lạnh lùng, thân thể nặng không nhin được mà khẽ run.

Võ Đại Lang không phát hiện ra nàng khác thường, liền miên nói ra sự lo lắng của y với đệ đệ, chò y nói tới chỗ không biết có ai ức hiếp Võ Nhị Lang hay không, Lạc Man rốt cục cũng không nhin nổi nữa.

“Đại ca, huynh đừng suy nghĩ nhiều! Bằng vào... Bằng vào tính cách của Nhị ca, huynh ấy không ức hiếp người ta đã là phúc đức lắm rồi, nào có ai khi dễ huynh ấy được chứ?!” Lạc Man xi mũi coi thường, Võ Tông một thân võ nghệ tốt như vậy, trời sinh lại khỏe vô cùng, ở thế giới lấy võ vì tôn này, có ai làm gì được hắn?!

Huống chi nàng còn ước cho hắn chết luôn bên ngoài đừng về nữa?! Lạc Man ác độc nghĩ. Chỉ cần nghĩ đến việc bản thân sẽ chết trong tay hắn, trong lòng nàng không khỏi không thoải mái.

Võ Đại Lang vốn tính nói tốt đệ đệ mình một chút, nhưng Lạc Man lại không chịu phối hợp, một câu chẹn lại bảo y ăn cơm, y đành lắc đầu thờ dài, thôi vậy, Nhị Lang không biết còn ở nơi nào? Tốt nhất là không nên chậm trễ Tiểu Man!

Mà lúc này, trong biệt viện của Sài đại quan nhân, một gã sai vặt đang vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, vô tình đụng trúng Sài đại nhân và một nam tử mặc áo vải đi vào.

“Nhà người vội vàng cái chi vậy?!” Sài Tiến không vui, vội vàng đỡ lấy nam tử kia “Ca ca, không sao chứ?!”

Nhìn thấy quý nhân, gã sai vặt vội vàng quỳ xuống dập đầu.

Nam tử nọ đứng vững lại, mỉm cười nói: “Không sao, ta thấy vị tiểu ca này vội vàng như vậy, ắt là có chuyện gì quan trọng đúng không?”

Lời nói của nam tử nọ mang vẻ hòa khí, như mưa phùn mùa xuân làm lòng người thoải mái.

Gã sai vặt cả gan ngang đầu, liếc thấy hình xăm trên trán nam tử nọ, đầu y đội khăn vải, tướng mạo ôn nhuận, càng làm nổi bật hình xăm dữ tợn trên trán.

Gã sai vặt cảm thấy đáng tiếc, không biết nam tử như ngọc này rốt cục đã phạm phải tội gì mà phải chịu nạn như vậy.

Nhìn thấy gã sai vặt ngăn người với Tổng đại ca, Sài Tiến không vui đá hắn một cước: “Ca ca hỏi người đấy! Còn không mau nói!”

Gã sai vặt hấp tấp thu mắt lại, cung kính trả lời: “Hồi bẩm đại nhân, là Võ tráng sĩ mấy tháng trước tới đây nương nhờ bị bệnh sốt rét, bây giờ thân chỉ đã không rõ rồi!”

“Cái gì?” Sài Tiến đại nhân thất thanh.

Nam tử ôn nhuận Tổng Giang cũng nhíu mày: “Chính là Võ Tông mà hiền đệ nói sao?”

Sài Tiến gật đầu, chân mày Tổng Giang lại phủ một tầng u buồn: “Hay là chúng ta cứ đi xem xem!”

Sài Tiến vội gật đầu, dặn dò gã sai vặt nhanh chóng đi mời đại phu, bản thân lại cùng Tổng Giang đi vào phòng.

Lúc này, Võ Tông đang nằm trên người ở trong phòng, mơ một ác mộng đáng sợ.

Trong mơ, hắn giết chết Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh, hai kẻ giết hại ca ca rồi lên Lương Sơn, nhưng lại mất một cánh tay.

Hắn cứ như vậy, lạnh lẽo một mình ở lại trong miếu tới cuối đời.

Ngay lúc hắn chết đi, Võ Tông đột nhiên mở mắt ra, ngồi phắt dậy, kinh ngạc nhìn căn phòng quen thuộc mà lạ lẫm.

“Ca ca đi cẩn thận.” Một giọng nói quen tai truyền tới, thần sắc Võ Tông chấn động, vô thức nhìn ra cửa ra vào, thấy Sài Tiến đang đỡ Tổng Giang đi vào.

Nhìn thấy Võ Tông vẻ sợ sệt ngồi đó, Sài Tiến vui mừng: “Nhị Lang, đệ khỏe hơn chưa?”

Gió lùa vào qua khung cửa mở rộng, Võ Tòng run lên một cái, vô thức lau mồ hôi trên trán, sau đó vội phản ứng lại, kinh ngạc nhìn tay phải của mình, hấn nhớ rõ lúc đánh Phương Lạp, cánh tay nay đã mất rồi mà, sao bây giờ lại...

Thần sắc của hấn khác lạ, Sài Tiến hơi nhú mày, khuôn mặt trắng nõn lo lắng: “Nhị Lang, đệ không sao chứ?”

Võ Tòng vội phản ứng lại, gấp lại người cũ tâm tình phơi phới vui mừng, hấn nhìn chăm chăm hai nam tử trước mặt, một người tuấn mỹ bất phàm, một người lại ôn nhuận như ngọc, hai người đứng trước mặt đang nở nụ cười nhìn hấn.

Khung cảnh trong mộng lại hiện ra trước mắt, đôi mắt Võ Tòng dần mờ lung, lúc này bọn họ vẫn đang sống tốt... Còn chưa...

Võ Tòng kinh ngạc, ánh mắt vui mừng không xiết, nửa ngày sau rốt cục cũng nức nở khóc òa lên: “Công Minh ca ca!” Huỳnh còn sống, thật... thật tốt quá!!

Một tiếng kêu này bao hàm quá nhiều cảm xúc, khiến nội tâm Tống Giang run lên, như một làn nước nóng gọi lên máu, khiến cả người y nóng bỏng, y định thần lại, nhu hòa nhìn thiếu niên anh tuấn trước mặt: “Vị này là Võ Tòng huynh đệ đúng không! Nghe nói đệ bị bệnh, đã đỡ hơn chưa...”

Nhìn Tống Giang ân cần hỏi thăm, Sài Tiến cười tủm tỉm tránh qua một bên, Võ Tòng vui mừng quá hóa đàn, không biết đâu là thật đâu là mơ, chỉ biết ngốc nghếch ngồi đấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Võ Tòng Trọng Sinh Gặp Tống Giang

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Sài Tiến buồn cười nhìn thanh niên bình thường nóng nảy đang ngồi ngáy người ở kia, về mặt mơ màng, cố ý trêu đùa: “Nhị Lang không phải là thấy Công Minh ca ca mà sợ choáng luôn rồi chứ?!”

Tống Giang nhìn Võ Tòng đang ngủ người rồi cũng cười rộ lên.

Võ Tòng vẫn còn chưa hiểu tình huống, chỉ có thể dùng đôi mắt ngáp nước nhìn cảnh quen thuộc trước mắt, trước khi chinh phạt giặc Phương Tịch, huynh đệ bọn họ lúc nào cũng tụ cùng một chỗ, vui cười tức giận, thoải mái với nhau. Nhưng sau khi chiêu an rồi, các huynh đệ từng người một chết đi, cuối cùng Lương Sơn lớn như vậy đã chẳng còn ai...

Nghĩ đến kết cục sau này của bọn họ, Võ Tòng nắm chặt nắm đấm, móng tay khảm sâu truyền tới từng cơn đau.

Võ Tòng sững sờ, đau sao? Chẳng lẽ đây không phải là mơ mà là thật?

Hấn dùng sức捏o mình một cái, lập tức đau đến nhăn mày.

Tống Giang buồn cười nhìn hấn, mở miệng hỏi: “Nhị Lang, sao đệ lại ở đây?”

Nghe thấy câu hỏi quen thuộc, Võ Tòng mơ màng đáp: “Nói ra thì dài dòng lắm, tiểu đệ lúc ở huyện Thanh Hà có tranh chấp với Quan sự đất của huyện nhà, đệ lại uống chút rượu, nhất thời tức giận đánh lão ta một quyền, lão ta liền bất tỉnh. Đệ cho rằng đã đánh chết lão nên bỏ chạy đến quý phủ của Sài Tiến đại nhân lánh nạn, cũng đã hơn một năm rồi. Đệ vừa biết tên kia không chết, vì thế muốn dọn đồ về nhà, ai ngờ lại bị sốt rét...”

Đúng rồi. Hấn mơ hồ nghĩ, hấn cũng đã từng gặp Công Minh ca ca thế này đúng không? Chẳng lẽ hấn sống lại rồi sao?!

Võ Tòng bị ý nghĩ này làm tỉnh hấn, ánh mắt nhìn hai người trước mặt nóng như lửa.

Sài Tiến cho rằng Võ Tòng hôm nay khác thường là do nhìn thấy thần tượng Tống Giang, vậy nên cũng không để trong lòng, bông đùa vài câu lại thấy sắc mặt hấn không tốt, vì thế đành dặn hấn nghỉ ngơi cho tốt, sau đó ra ngoài cùng Tống Giang.

Bọn họ đi rồi, trong lòng Võ Tòng mãi vẫn không bình tĩnh nổi, hấn sống lại rồi! Đây là thời điểm phát sinh mọi chuyện, nghĩ đến nụ cười chất phác của ca ca Võ Đại Lang, nghĩ đến khuôn mặt tươi cười hào sảng của huynh đệ Lương Sơn, Võ Tòng âm thầm hạ quyết tâm, hấn nhất định sẽ không để bất cứ huynh đệ nào phải chết!

Tất cả đều do Phan Kim Liên mà ra! Võ Tòng nắm chặt tay, đôi mắt hẹp dài ánh lên tia lạnh băng.

“Hắt xì!” Lạc Man xoa mũi, hôm qua lúc ngủ đập chần ra, hấn là hôm nay bị cảm lạnh rồi! Đúng là gặp quý mà, thân thể này thật nhu nhược đến điên lên

mất.

Đã gần 20 năm không sổ mũi, đứa nhỏ Tiểu Man thô bạo dùng khăn tay quẹt mũi.

“Muội đừng như vậy, vẫn nên uống thuốc thì hơn!” Võ Đại Lang đau lòng nhìn nàng như lột da mũi vậy, sốt ruột cất tiếng nói.

Cả đời y không có người thân, hiếm khi gặp được muội muội nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, đương nhiên sẽ đối xử với nàng như muội ruột.

“Không cần! Không cần!” Lạc Man lắc đầu mang theo hai hàng nước mũi. Giỡn hoài, ai mà dám uống thứ nước đông y đen như mực tàu đó chứ? Chẳng thà nàng cứ ôm vậy cho xong.

Dù sao thì khoa học cũng đã chứng minh, cảm mạo cho dù không uống thuốc thì một tuần sau cũng sẽ khỏi,

Võ Đại Lang thờ dài, nhìn nàng tiếp tục lau mũi, đành lắc đầu gánh quai gánh đi bán bánh, vừa đi vừa nghĩ, Tiểu Man tính tình trẻ con, hay là mua chút kẹo mạch nha về dỗ nàng uống thuốc nhỉ?”

Tiền Võ Đại Lang xong, Lạc Man cũng không có tâm tư làm việc nữa, đành mang ghế ra sân nằm phơi nắng.

Có câu căng da bụng, chùng da mắt, Lạc Man ăn no rồi, tắm ánh mặt trời ấm áp dễ chịu, cứ thế khép mắt rồi ngủ thiếp đi.

Trong mộng nàng giật mình trở lại năm đó, nàng ngồi trên ghế sa lon bằng da, chân bắt chéo, mỉm cười nhìn người phụ nữ trung niên có vẻ chật vật trước mặt.

“Lạc Man! Tao nguyện rửa mày không được chết từ té!!” Người phụ nữ trung niên hưng dữ trừng mắt nhìn như muốn ăn thịt nàng.

Đôi môi đỏ mọng của Lạc Man nhẹ cong, nở nụ cười thân nhiên, ra hiệu một cái, người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh lập tức kéo người phụ nữ đang chửi bới không ngớt kia ra ngoài.

Giữa trưa, nàng nhân nhả tới văn phòng, đang muốn ăn món mì sợi, “Ầm” một tiếng, một vật nặng rơi thẳng xuống trước mặt nàng từ tầng 20 của tòa nhà cao tầng.

Lạc Man ngẩng đầu, ánh mặt trời giữa trưa sáng chói, đâm vào ánh mắt khiến nàng khẽ thấy đau, nàng nhắm hai mắt lại, không chút biểu tình cúi đầu xuống, nhìn người con gái đã chết không nhắm mắt, bên tai đột nhiên nhớ tới câu nguyện rửa bèn nhón kia:

“Lạc Man! Tao nguyện rửa mày không được chết từ té!!”

Nàng yên lặng nhìn cô gái đã chảy ra một vũng máu lớn bên dưới, đẹp đẽ như hoa mạn đà sa, có vẻ đẹp thê lương.

Đáng tiếc, cô thì đã chết! Nhưng tôi thì vẫn sống tốt đấy!

Lạc Man nở nụ cười lạnh, đeo kính râm lên, làm như không có chuyện gì mà bỏ đi.

Lạc Man mơ mình chọn một phần mì sợi, vừa muốn đưa thìa gấp, “Ầm” một tiếng, nàng đột nhiên tỉnh lại.

Cửa gỗ đơn sơ bị một người đá văng, nằm cong vẹo bên cạnh. Ba người đàn ông nghênh ngang đi tới.

Ánh mắt Lạc Man lạnh lẽo, nhận ra người tới chính là Cổ lão gia.

Lúc ấy Phan Kim Liên gặp nạn không chết, nhưng cũng chỉ còn một hơi tàn, vừa hay Võ Đại Lang đang giao bánh, Cổ lão gia chưa bao giờ làm ăn lỗ vốn bỗng nảy ra một cách, bán Phan Kim Liên ra ngoài với giá cao.

Vốn lão ta cho rằng Phan Kim Liên hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ai biết nàng ta lại hôn mê hai ngày rồi sống lại! Nhớ tới dung nhan xinh đẹp kiều diễm kia, trong lòng Cổ Lão gia như bị mèo cào, ngứa gần chết.

Vì thế lão thừa dịp Võ Đại Lang ra ngoài mà tới.

Võ Đại Lang như thế kia, sao có thể làm một người đàn ông chứ?

Đội Phan Kim Liên ăn khổ rồi, đương nhiên sẽ biết là lão tốt nhất!

Cổ lão gia vốn đang tính toán, vừa vào cửa đã nhìn thấy mỹ nhân mảnh mai yếu ớt nằm trên mặt ghế, ản ý đưa tình nhìn lão (thực chất là vừa tỉnh ngủ), máu toàn thân lập tức tràn xuống phía dưới, cả nước miếng cũng chảy tong tong.

“Bảo bối à! Ta tới thăm nàng rồi nè! Máy ngày nay đã chịu khổ rồi đúng không! Nhìn nàng xem, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng gầy mất rồi!”

Lạc Man híp mắt, lạnh lùng nhìn lão nháy mắt ra hiệu cho hai tên thủ hạ, thủ hạ ngằm hiểu đóng cửa lại.

Thiên đường có cửa người không đi, địa ngục không cửa người lại xông vào!

Lạc Man cười lạnh hai tiếng, đột nhiên mở to mắt, mỉm cười ưu nhã ngồi thẳng lên, không nói câu gì, dáng vẻ thướt tha mềm mại đi vào phòng.

Cổ lão gia nhìn mỹ nhân lay động bày ra tư thái mê hồn, vừa lau nước miếng vừa liếc thủ hạ, ném lại một câu “Trông chừng ở đây!” Rồi nhanh chóng đi vào theo.

Hai tên thủ hạ liếc nhau, nghe răng cười hèn mọn bỉ ổi về đã biết tông là chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Phan Kim Liên Tức Giận Đánh Cổ Viên Ngoại

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Cổ lão gia hưng phấn theo đuôi Lạc Man vào phòng, bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, ngay sau đó là tiếng gỗ ma sát vào nhau vang lên, lão ngạc nhiên quay đầu lại.

Lạc Man lượn lờ nghiêng người tựa vào cửa gỗ, cười đến mê hoặc.

Cổ lão gia lập tức cảm thấy choáng váng, tươi cười đi lên: “Mỹ nhân đúng thật là câu mắt hồn của lão gia ta đây rồi...”

Lạc Man nhẹ nhàng nhếch môi, nhong nhẹo cười nói: “Ta muốn linh hồn của ngài làm gì chứ, người ta muốn là con người ngài cơ...”

Một chữ “người” lẩn từ cuống lưỡi đến đầu lưỡi, uyển chuyển du dương, quán vào hồn người.

Cổ lão gia cảm thấy cả người mềm nhũn, cho tới nay mới hiểu cái gì là chết dưới đóa mẫu đơn thì có thành Quỷ cũng phong lưu rồi! Lão chỉ hận một nỗi không thể ra tay sớm hơn.

“Bảo bối tâm can à! Đừng nói người, nàng muốn cái gì lão gia cũng đều cho nàng!” Lão nói với vẻ mê đắm.

Lạc Man càng thêm vui vẻ, như đóa hoa đầu xuân, kiều mỹ mê hoặc lòng người: “Vậy sao? Vậy, để mạng của ông lại đi!”

Tình hình chuyển biến đột ngột, nụ cười của Lạc Man đột nhiên biến mất, rút lấy một thanh gỗ ra nện lên bản mặt béo ục ịch của Cổ lão gia.

Cổ lão gia bị nện một gậy, ngã thẳng xuống đất.

Lạc Man không biểu hiện gì, ra tay tàn nhẫn, thoáng cái đã xong, âm vang hữu lực, dường như người bị nạng hạ thủ không phải là người mà là chân mền gì đó vậy.

Ánh mắt nàng như dòng suối, thanh tịnh không lộ chân tướng, Cổ lão gia đột nhiên cảm thấy cả người lạnh lẽo, dường như bị ai đó bóp chặt lấy yết hầu, không phải ra nỗi âm thanh gì, chỉ có thể ôm đầu tìm chỗ trốn.

Gậy gỗ dính máu, Cổ lão gia bị đánh đến mức máu chảy đầy đầu, như một con heo mặt nằm thờ trên mặt đất, hai mắt hoảng sợ nhìn Lạc Man nở nụ cười, nụ cười mỹ nhân như làn gió xuân, nàng nhẹ nhàng chuyển bước liên tục, máu tươi nhỏ xuống từ thanh gỗ, nàng tới gần từng bước.

“Người... Người không được qua đây... Có gì... Có gì từ từ nói...” Cổ lão gia sợ hãi, xem như đã hiểu ra nữ nhân này quả thật là kẻ giết người, nàng ta quả thực muốn lấy cái mạng già này của lão! Lão cố tình la lớn lên, nhưng lại sợ chọc giận Lạc Man.

Cổ lão gia quả thực hối hận không thôi! Trên đầu chữ sắc có con dao(*), người xưa thật không lừa ai bao giờ!

(*)Chữ trong tiếng Trung được cấu thành bởi các bộ. Chữ “sắc” trong tiếng Trung 色 là kết cấu trên dưới, bên trên là bộ đao.

Lạc Man nhếch môi, khoe miệng trào phúng: “Có chuyện dễ nói chuyện vậy sao? Không phải Cổ lão gia nguyện cho ta tất cả sao?”

Dường như có thể cảm nhận được sát ý của nàng, Cổ lão gia sợ run cả người: “Nữ hiệp, là tiểu nhân có mắt như mù, không nhìn thấy thái son, là ta đáng chết! Cầu xin nữ hiệp tha cho ta một mạng...”

Nói xong còn tát mình bôm bốp.

Lạc Man đứng lại, nghi hoặc nhìn lão ta, tỏ vẻ ngây thơ như cún: “Hôm nay ta thả ông rồi, hôm sau ông sẽ tha cho ta chứ?”

Đương nhiên là không rồi! Thù này không báo, ông ta không mang họ Cổ! Cổ lão gia hung dữ nghĩ, chờ ông ta thoát thân rồi, nhất định phải cho người trói con ả này lại, bán vào kỹ viện hạ tiện nhất.

Cho dù trong lòng đã định sẵn kết cục cho Lạc Man nhưng trên mặt Cổ lão gia lại mang vẻ nịnh nọt, thề son sắt: “Chỉ cần nữ hiệp có thể bỏ qua cho tiểu nhân, tiểu nhân cam đoan sẽ xóa bỏ chuyện hôm nay, sau này không bao giờ... quấy rối nữ hiệp nữa!”

Lạc Man cười xùy ra tiếng, một chữ bẻ đôi nàng cũng không thềm tin. Nàng cười hi hi nhìn lão từ trên xuống dưới, dường như đang cân nhắc nên ra tay từ đâu.

Ánh mắt của nàng khiến Cổ lão gia toát hết cả mồ hôi, run rẩy nói: “Nữ hiệp, nữ hiệp. Tiểu nhân biết sai rồi! Xin nữ hiệp tha cho tiểu nhân! Giữ cái mạng chó này lại cho tiểu nhân! Đừng làm ô uế tay ngài mà!”

Lão ta coi như cũng đã gặp vô số loại người, nhưng chưa từng có ai giống Lạc Man, vừa trò chuyện vừa lấy mạng người ta, dường như hết thầy tính mạng trên thế gian này nàng đều chẳng buồn để vào mắt.

Cổ lão gia cảm thấy sợ hãi theo bản năng.

“Phật dạy... Trong các loại tội lỗi, sát sinh là tội nặng nhất. Trong các loại công đức, phóng sinh đứng đầu tiên. Nữ hiệp à, xem như ngài tích đức, thả ta đi mà!” Cổ lão gia bị dọa, không ngừng dập đầu, cả kinh Phật cũng tuôn cả ra!

Phật dạy? Lạc Man trầm mắt, không khỏi nghĩ tới mười năm vát vương này, chẳng lẽ quả báo là có thật sao? Cổ lão gia ở một bên sợ sệt, muốn thừa cơ bò lên ta to cứu mạng.

Mẹ kiếp, có báo ứng cũng là chuyện sau khi chết! Bây giờ nàng còn chưa chết đâu!

Lạc Man lập tức vọt luôn cả do dự, hung dữ đập vào sau gáy lão ta.

Cổ lão gia vừa rên được một chữ cứu đã lập tức mềm cả người, ngã sấp xuống mặt đất.

Lạc Man nhổ một bãi nước bọt vào người lão ta, kéo tay áo lên, lòi đồng ngân lượng trong ngực lão ra, bỏ vào trong ngực, tút nhấn vàng trên tay lão, lấy luôn dây chuyền cho luôn vào ngực.

Xong việc này, ở huyện Thanh Hà xem như không ổn rồi. Dù sao cái nhà này của Võ đại lang cũng không đáng là bao, dứt khoát trốn thôi! Lạc Man nghĩ thầm.

Tuy Lạc Man có luyện võ, nhưng với cơ thể trời gả không chặt này, cho dù nàng dùng hết sức đánh một gậy cũng chỉ đủ khiến lão ta ngất đi mà thôi. Lạc Man tìm dây thừng trói lão lại, lại dùng túi vải bọc lấy mấy thứ, dắt dao găm phồng thân lên người, sau đó nghiêng người mang bao vải lên vai.

Hết thầy đã chuẩn bị xong, chỉ chờ thu thập xong hai tên tùy tùng bên ngoài nữa là có thể đi.

Lạc Man rút gậy chèn cửa xuống, một tay cầm gậy cán bột mì, hít sâu, sau đó hét to một tiếng.

Quả nhiên hai thủ hạ kia nghe tiếng tiếng hét liền hoảng sợ chạy tới.

Lạc Man giơ chày cán bột lên, thường cho mỗi tên một gậy, đánh bất tỉnh chúng luôn.

Lại trói chặt chúng lại, nàng khóa trái cửa lại.

Lạc Man sửa sang quần áo, lên phố chuẩn bị tìm Võ đại lang.

Phía bên kia, Võ Tông dường bệnh đã hai ngày, cơ thể tốt lên một chút liền thu dọn tạm biệt Sài Tiến, chuẩn bị về huyện Dương Cốc. Mấy ngày nay, hắn cứ mơ thấy ca ca bị Phan Kim Liên và Tây Môn Khánh hại chết.

Dường như mỗi ngày hắn đều tỉnh lại trong tình trạng mồ hôi ra như tắm, dựa vào kinh nghiệm của đời trước, Võ Đại Lang nhất định sẽ tới huyện Dương Cốc, càng nghĩ, Võ Tông càng không đợi nổi nữa, dọn dẹp chút rồi lên đường.

Lạc Man tìm được Võ Đại Lang rất đơn giản, kể lại cho huynh ấy nghe chuyện đánh ngất Cổ lão gia một chút, Võ Đại Lang nghe xong liền tròn tròn mắt, ân cần nắm lấy tay nàng: “Tiểu Man, muội không gặp chuyện gì chứ?”

Trong lòng Lạc Man âm áp, vốn còn nghĩ Võ Đại Lang sẽ liều chết không chịu đi, lúc ấy nàng sẽ tự đi một mình, bây giờ thấy huynh ấy chỉ quan tâm mình, trên mặt Lạc Man không khỏi nở nụ cười: “Đại ca, muội thấy chúng ta không ở lại trấn Thanh Hà này được nữa rồi. Cổ lão gia sẽ không bỏ qua cho muội đâu, muội thả chết cũng không theo lão ta! Muội thì không sao, chỉ sợ là đã liên lụy tới đại ca rồi!”

Võ Đại Lang cau mày: “Vậy muội tính sao bây giờ?”

“Muội tính rời khỏi nơi này.” Lạc Man nói.

“Rời nơi này sao?” Về mặt Võ Đại Lang mê man, thì thảo thật nói, “Rời khỏi đây sao?” Như vậy có thể sao? Cả đời y chỉ ở chỗ này, rời khỏi đây rồi biết đi đâu? Lại nói, lại nói còn có Nhị Lang nữa! Y đi rồi, Nhị Lang về không thấy y thì làm sao bây giờ?

Lạc Man làm như không nhìn thấy thần sắc do dự của y, nghiêm túc khuyên bảo y: “Đúng vậy, rời khỏi đây. Hôm nay tiểu muội đắc tội Cổ lão gia, ngày khác lão ta sẽ trả lại gấp trăm gấp ngàn. Từ xưa tới nay, dân không đấu với phú, đại ca, chúng ta chỉ có thể rời khỏi đây thôi. Còn rừng xanh không sợ không có củi đốt. Lại nói, chỉ cần huynh muội chúng ta ở cạnh nhau, không phải nơi nào cũng giống nhau sao?”

Võ Đại Lang nghĩ chút, cảm thấy rất có lý, nhưng “Còn có Nhị Lang...”

Thấy huynh ấy dao động, Lạc Man cười nói: “Nhị Lang cho rằng mình đánh chết người, đương nhiên không dám trở về đây nữa đâu. Chúng ta cứ rời nơi này trước, đợi ổn định rồi đi tìm huynh ấy sau.”

Cả đời Võ Đại Lang sinh sống đơn giản, cho tới giờ cũng chưa từng trải qua những việc thế này, nhìn thấy Lạc Man nói có đạo lý rõ ràng, về mặt tâm tình, trong lòng không tự giác mà nghe theo.

“Vậy bao giờ chúng ta đi?” Võ Đại Lang ngây thơ nhìn nàng.

Lạc Man cười nói: “Ngay bây giờ. Nhưng việc cấp bách, chúng ta phải mua ít đồ đã.

Trải qua chuyện này, nàng nói gì Võ Đại Lang nghe nấy, đi theo nàng mua vài thứ đồ của đàn ông, lương khô và xe lửa, thừa dịp sắc trời còn sớm mà vội vàng ra khỏi kinh thành.

Đợi đến lúc Cổ gia không thấy người, tìm đến Võ gia thì đã là chuyện một ngày một đêm sau, Võ Đại Lang và Phan Kim Liên đã sớm chẳng thấy bóng rôi.

Cổ lão gia tức đến mức giấy đánh đập, cũng không biết làm gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Võ Nhị Lang Đánh Hổ Tiến Vào Huyện Dương Cốc

Trước khi trọng sinh, Lạc Man thân mang huyết hải thâm thù, mỗi ngày mở mắt ra đều không ngừng tính toán, làm gì có tâm trạng xem ti vi tiểu thuyết gì. Về Thủy Hử, nàng cũng mơ hồ biết chút chút, nhưng cụ thể từng việc thì chịu cứng.

Tựa như về Võ Tông, nàng chỉ biết hần đánh hổ ở núi Cảnh Dương xong, sau đó gặp lại Võ Đại Lang, cụ thể ở nơi nàng thì nàng cũng chẳng có xú ản tượng nào sất.

Vậy bọn họ nên đi đâu đây? Tốt nhất là đi đến nơi không bao giờ gặp lại Võ Tông nữa! Đến lúc đó, trời cao biển rộng mặc cá bơi, quần đám nhân vật chính trong thủy hử mà làm cái mẽ gì!

Lạc Man mặc một thân màu xanh, đầu quấn khăn vải màu trắng, chiếc cổ cao trắng ngần được quàng khăn che lại, nhìn qua quả giống như một công tử văn nhã.

Lúc này nàng lại mất cả hình tượng ngồi trên một tảng đá lớn gặm bánh bao khô, nghĩ tới những bước tiếp theo.

Tiểu Man, uống nước đi!” Võ Đại Lang chất phát đi tới, lấy một ấm nước ra đưa cho nàng.

Vóc người Phan Kim Liên cao gầy, đoán chừng độ 1m68, khuôn mặt như ngọc, khí chất thanh thuần, giả nam trang lại có khí chất như công tử thế gia, mà Võ Đại Lang chỉ cao 1m2, cao tới trên eo Phan Kim Liên một chút, bề ngoài xấu xí, nếu ở hiện đại thì chính là một người vừa lùn vừa xấu điển hình. Hai người đứng cạnh nhau, nhất thời hấp dẫn không ít sự chú ý của người qua đường.

Cũng có người thấy bọn họ một người tay trái gà không chặt, một người khác lại tàn phế nửa người, nổi tâm tư không đứng đắn, kết quả đều bị Lạc Man dạy dỗ rất thâm.

Đã biết thân phận của mình trong thủy hử, mỗi ngày Lạc Man đều không ngừng rèn luyện cơ thể, khoảng thời gian này rốt cục cũng có thể khôi phục lại tiêu chuẩn trước kia, tuy không biết có đấu lại nổi Võ Tông hay không nhưng đấu với đám lưu manh này thì vẫn không vấn đề gì.

Không còn cách nào khác, trong truyện thủy hử, tình nghĩa huynh đệ mới là nhất, nữ nhân sao? Chỉ có một chân lý thôi, không chết thì cũng sẽ chết rất thảm.

Trọng sinh một lần, Lạc Man rất yêu quý mạng nhỏ này của mình, cố gắng diệt trừ hết các yếu tố có hại.

“Ha ha, Tiểu Man, chúng ta đã tới đây nửa tháng rồi, bây giờ muốn đi đâu đây!” Võ Đại Lang ngu ngơ đứng cạnh hỏi nàng.

Lạc Man hoàn hồn, nhìn người đàn ông đứng cạnh mình liền cảm khái vạn phần, chẳng trách Phan Kim Liên muốn ngoại tình, một người đàn ông như vậy, muốn tiền không có tiền, muốn chỉ số thông minh không có chỉ số thông minh, muốn bạn báo ân cả đời cho anh ta bạn có cam lòng không?!

Nhưng đối với Lạc Man mà nói, y đã trở thành nghĩa huynh của mình thì cũng không cần thiết bận tâm đến những thứ này. Bất kể thế nào, huynh ấy cũng đã cứu nàng một mạng, con người trung thực vô cùng, ở chốn loạn thế này, có một người đàn ông bên cạnh còn hơn không.

Rượu nhạt còn hơn cháo bột, vợ xấu thiếp ác còn hơn phòng không!!

“Sau này chúng ta dừng ở trấn phía trước đi!” Lạc Man thu hồi ý nghĩ, cười nói. Bọn họ cũng đã đi được nửa tháng rồi, cũng đã đủ xa rồi, hơn nữa nàng cũng không tin vận khí của nàng ở đây đi loạn chỗ nào đó cũng gặp phải Võ Tông?!

Cắt... cũng không phải là phim tình cảm mà!

“Được!” Võ Đại Lang lập tức vui vẻ “Vậy huynh đi dọn đồ, chúng ta đi nhanh một chút!”

Lạc Man mỉm cười gật đầu, nhìn huynh ấy lập tức đi gói ghém đồ đạc.

Thật ra Lạc Man cũng hiểu được tâm lý của huynh ấy, sinh ra ở nông thôn, cơ thể lại không trọn vẹn, xa xứ đương nhiên là không có cảm giác an toàn, thật ra thì, không phải nàng cũng thế sao?

Lạc Man đột nhiên nhớ tới người đàn ông với nụ cười ấm áp mang lại cho nàng cảm giác có gia đình, trong lòng đau nhức.

Đàn ông sao? Chẳng phải đều như vậy cả sao? Hắn ta từng nói vì nàng, cái gì cũng có thể mất, nhưng cuối cùng chẳng phải vẫn muốn giết nàng sao?

Lạc Man đột nhiên nhắm mắt lại, dùng sức dứt mình ra khỏi đau thương, Lạc Man! Tất cả đều đã qua rồi, ông trời đã cho mày cơ hội sống lại, vậy mày phải sống thật tốt!

Thu dọn đồ đạc xong, hai người một gấp một chậm tới thành, bởi vì gần đây gặp không ít cảnh cướp của người giàu chia cho người nghèo, nhưng đều tài nghệ không bằng người, bị Lạc Man cướp lại nên túi tiền của bọn họ cũng dư dả, vì thế bọn họ trực tiếp vào khách điểm tìm phòng.

Đã trọng sinh lâu vậy rồi, Lạc Man rốt cục cũng tìm được chỗ tốt của nơi loạn thế này, chính là chỉ cần bạn muốn, có tiền cũng rất đơn giản! Triều đình đều đang bận rộn sống phóng túng, loại chuyện ăn cướp nhỏ nhặt này đương nhiên không thêm quản, binh thường cũng không ai tới tra khảo gì.

Lạc Man cũng yên tâm thoải mái đánh cướp, cuối cùng thậm chí còn có ý theo thêm nhiều thứ, hi vọng thu hút được nhiều cướp chút. Chỉ tiếc thời đại này cuộc sống quá cần cỗi, chỉ có việc tám nhăm là thịnh hành, đức hạnh của nàng cũng sớm bị bọn sơn trại biết được, lại không ai dám đánh cướp nữa. Mọi người tặng cho nàng danh hiệu “Ngọc Diện la sát”, đại khái là rút ra từ một lần nào đó, nàng bị một tên đoạn tụ đi ra đánh cướp, người kia chẳng những muốn giật tiền, hơn nữa còn muốn bạo loạn hoa cúc của nàng.

Vì thế Lạc Man chẳng những hốt sạch tiền của hắn mà còn “dịu dàng” dùng một quả dưa chuột bạo loạn hoa cúc của hắn ta đến nỗi luôn.

Sau đó danh tiếng “Ngọc Diện la sát” liền truyền xa...

Đương nhiên là những chuyện này nàng đều không biết, đúng lúc này, nàng lại đang hao tâm tổn trí thảo luận căn nhà mà mình muốn mua với mẹ mình(*).

(*)Mẹ mình là kiểu như người mỗi giới thời này.

“Tốt nhất là ở ngã tư, trước sau là hai viện, đằng sau dùng để ở, đằng trước dùng để mở cửa hàng buôn bán.” Lạc Man vừa nghĩ vừa nói, có câu miệng ăn núi lở, bọn họ vẫn phải làm việc nuôi thân thôi. Bánh hấp của Võ Đại Lang chính là một mặt hàng tốt, nàng tin mình có thể phát triển ra thành tiệm bánh.

Nhưng đầu tiên vẫn phải dựng biển hiệu đã, tốt nhất là không phải ra ngoài đường rao hàng.

Võ Đại Lang ngây thơ ngồi một bên, nghĩ tới lúc có phòng ở mới liền vui đến nỗi cười không khép nổi miệng.

Bây giờ y càng ngày càng thỏa mãn với cô muội muội này, tức trí đa mưu, võ công cũng lợi hại, đối xử với ca ca như y cũng rất tốt, không biết y phải dùng vận may mấy đời mới gặp được muội muội Phan Kim Liên, à không, là muội muội Lạc Man này mới đúng!

Lạc Man làm gì cũng đúng! Lạc Man nói gì cũng đúng. Trải qua một khoảng thời gian ở chung, Võ Đại Lang sớm đã trở thành thói quen theo sau Lạc Man như Thiên lôi sai đâu đánh đó, trong lòng y, hảo cảm với Lạc Man cứ tăng vọt, vượt qua luôn cả đệ đệ ruột quan trọng như Võ Tông.

Mẹ mình không hổ là người hiểu rõ trần này nhất, tìm được nhà một cách nhanh chóng.

Lạc Man mang Võ Đại Lang đi xem, hai người đều rất hài lòng, giao tiền luôn tại chỗ, ủy thác cho mẹ mình đi giao dịch, bọn họ thì về khách điểm chuẩn bị hành lý để chuyển vào.

Hai người chỉ dọn dẹp nhà cửa lại một chút, lại mua ít gia cụ, chọn ngày đẹp rồi Võ Đại Lang làm bánh đem ra mở hàng.

Tay nghề của Võ Đại Lang rất tốt, hơn nữa Lạc Man còn biết một vài công hệ hiện đại, biết cách dung hợp thêm một chút, bỏ vào chút thịt băm, hoa quả các loại, tiệm bánh nhanh chóng nổi danh khắp thành.

Buôn bán tốt hơn một chút, Lạc Man lại mượn một thiếu niên tên Vận Ca chuyên bán bánh, để phòng bí quyết lộ ra ngoài, người làm bánh vẫn là Võ Đại Lang, Lạc Man chuyên phụ trách sổ sách.

Hai người sống qua ngày cũng không lo ăn lo mặc.

Ngày đó, Lạc Man đang ngồi tính sổ sách trong nhà, Vận Ca kéo Võ Đại Lang ra ngoài, nói bên ngoài có trò hay muốn đi xem.

Đúng lúc nhàn hạ, thấy bọn họ quả thật muốn đi, Lạc Man cũng đồng ý để bọn họ tung tăng như chim sẻ chạy ra ngoài.

Lạc Man nghiêng tai lắng nghe, bên ngoài chiêng trống nổi vang, xen lẫn tiếng hoan hô của mọi người, không biết đã xảy ra chuyện gì...

Thì ra là bọn họ đang hoan nghênh anh hùng đánh hổ.

Võ Tông dựa vào trí nhớ kiếp trước tới đồi Cảnh Dương, mấy chữ “uống ba chén rượu không nên qua đồi” như treo trước gió khiến mặt hấn cay cay, hấn vào tiệm chọn một chén rượu, tỉnh tề thường thức.

Thật ra đối với hấn mà nói, rượu đã sớm mất đi sức hấp dẫn, kiếp trước sống khổ sống sở trong miếu đã khiến hấn biến thành người không ham không muốn, chỉ hi vọng ca ca bình an, chúng huynh đệ Lương Sơn vượt qua được quãng đời còn lại.

Sở dĩ nhấp chút rượu là vì muốn ôn lại chuyện cũ đã quá.

Hấn uống cạn một hơi, buông chén chuẩn bị ra ngoài, tiểu nhị lại theo lệ chạy lên khuyên bảo hấn ngày mai hãy đi, trên núi còn có hổ.

Mặc dù có hơi dài dòng nhưng Võ Tông cũng không thiếu kiên nhẫn như trước nữa, đã trải qua tang thương, hấn cũng đã nhìn ra lòng tốt của tiểu nhị, cũng học được cách từ chối hợp lý.

Võ Tông cười cười từ chối ý tốt, đập ánh trăng lên núi, sau đó dễ dàng đánh chết hổ, được mọi người vô cùng hoan nghênh vào thành.

Chỉ là càng đến gần trấn Dương Cốc, tâm tình của hấn càng thêm kích động, ngay cả ngón tay cũng run rẩy, rốt cục cũng đã có thể gặp lại đại ca rồi! Là đại ca còn sống sở đứng trước mặt hấn!

Từ nhỏ đại ca đã như cha như mẹ nuôi nấng hấn, đồ ăn ngon đều dành cho hấn, đối với Võ Tông, Võ Đại Lang như cha mẹ của hấn vậy!

Bây giờ hấn tuyệt đối sẽ không để ai hại chết ca ca của hấn! Võ Tông nhìn ba chữ huyện Dương Cốc trước mặt, trong mắt tản ra sự lạnh lẽo.

Đồng thời, Lạc Man đang vui đầu tính sổ sách cũng run lên một cái, cả người lạnh băng.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Võ Tông Vào Thành Gặp Kim Liên

Võ Tông được khiêng vào thành, vừa vào cửa thành, dân chúng hai bên đã lập tức hoan hô, hoa tươi lụa là cũng được ném tới chỗ hấn, Võ Tông đành miễn cưỡng cười cười.

Lúc này, tim hấn đang khấn trương đập bình bịch, biểu lộ mất cân đối, đi đường run tay run chân, trong đầu chỉ nghĩ đến một điều, chính là sắp được gặp Võ Đại Lang rồi!

Bộ đầu thấy hấn như vậy thì nghĩ hấn bị dân chúng nhiệt tình dọa sợ, không khỏi tươi cười hơn hờ, trong lòng lại thêm mấy phần thiện cảm với người thanh niên tuổi trẻ này.

Hấn cười vỗ vai Võ Tông, an ủi: “Võ huynh đệ, đừng sợ! Dân huyện Dương Cốc chúng ta nồng nhiệt quá đó thôi. Mai có rảnh, ca ca mang đệ đi ăn món bánh nướng Võ Đại Lang nổi danh trong huyện!”

Cái gì? Bánh nướng Võ Đại Lang?

Cả người Võ Tông chấn động, bắt lấy tay Lý bộ đầu, gấp giọng hỏi: “Bánh nướng Võ đại lang ở đâu? Ở đâu?”

Mày kiếm của hần nhãn lại, đáy mắt tỏa ánh sáng, bức thiết nhìn Lý bộ đầu, vội vang muốn biết tung tích của ca ca.

Võ Tông vốn là người có sức mạng, sốt ruột rồi không tự giác mà tăng thêm năm phần sức, nắm tay Lý bộ đầu khiến huynh ta kêu oai oái!!! Huynh ta nhãn mày, kêu gào bảo hần buông tay.

Võ Tông lúc này mới kịp phản ứng, vô ý thức buông lỏng tay ra mới nhìn thấy trên cánh tay béo mập của Lý bộ đầu xuất hiện một dấu bàn tay xanh xanh hồng hồng, đành ngưng ngưng nói: “Thật xin lỗi Lý bộ đầu, ca ca của đệ là Võ Đại Lang, đệ thất lạc huynh ấy đã lâu, vừa nghe tin tức của huynh ấy... Ra tay không đúng mực, mong Lý bộ đầu thứ lỗi!!”

Võ Tông vốn có vẻ ngoài tuấn tú, biết mình làm sai, trong đôi mắt hẹp dài hiện lên vẻ chân thành tha thiết, vẻ mặt áy náy nhìn Lý bộ đầu, khiến cho người ta không tự giác mà tan giãn.

Huống chi cũng không phải chuyện gì quá lớn.

Lý bộ đầu nhấc cánh tay sưng đỏ, miễn cưỡng nở nụ cười, xem như tha thứ cho hần, kỳ thật trong lòng đã sớm rơi lệ như tắm, má nó chứ, không hổ là anh hùng đánh hổ! Lực cánh tay này cũng đủ tát chết một con gấu rồi!

“Nhưng bánh hấp Võ Đại Lang này bán ở đâu? Kính mong đại ca có thể giúp đệ.” Võ Tông chuyển chủ đề đặt lên người Võ Đại Lang tiếp.

Lý bộ đầu nhìn người trẻ tuổi trước mắt, trong lòng cảm thấy dường như có cái gì khang khác, như là... đang sống! Đúng, chính là loại cảm giác này, lúc mới gặp mặt, trên người người trẻ tuổi này vẫn mang theo vẻ phiền muộn, đôi mắt trầm lặng tối tăm, bây giờ mới có chút tinh thần phấn chấn.

Lý bộ đầu thỏa mãn gật đầu, thấy Võ Tông sốt ruột tiến lên một bước, sắc mặt lập tức trắng nhợt, không ngớt nói: “Đệ đứng đó được rồi!” Giỡn quai, vừa không có ý chút mà còn suýt bẻ gãy tay mình rồi, nếu giờ mà kích động thì còn muốn mình sống sao?!

Lý bộ đầu vẫn còn sợ hãi nói: “Bánh hấp của Võ Đại Lang mới mở ở phố thiếu niên đó. Nhưng hôm nay náo nhiệt như vậy, chắc Võ Đại Lang cũng có ra xem.”

Bỗng nhiên, ánh mắt hần sáng ngời: “A! Đó không phải là Võ Đại Lang sao? Ày... Đại Lang, mau tới đây! Nhanh lên!”

Lý bộ đầu vội ngoắc Võ Đại Lang.

Từ lúc Lý bộ đầu gọi tên Võ Đại Lang, cơ thể Võ Tông đã cứng ngắc lại, hần chậm chạp xoay người, thậm chí còn nghe được tiếng các đốt ngón tay của mình kêu răng rắc, sau đó hai vốc người đi ra khỏi đám đông, một thiếu niên môi hồng dặt một người trung niên tướng mạo xấu xí.

Bao nhiêu hình ảnh lại hiện ra trước mắt.

Đôi mắt võ Tông thấp thoáng ướt.

“Ca...” Môi hần mấp máy, cẩn thận từng li từng tí như sợ đánh thức mộng đẹp trước mắt.

Võ Đại Lang vẫn không phát hiện ra hần, vẫn đi theo sau Vận Ca.

“Ca!...” Võ Tông rút nước mắt, giọng càng lúc càng lớn “Ca!...”

Đúng rồi, lúc này ca ca còn sống! Còn sống!

Võ Tông cười rộ lên.

“Ca...” Hần dùng hết sức hô to!

Tiếng hét từ tận đáy lòng, xuyên qua đám người đánh thắng vào tìm Võ Đại Lang.

Lòng hần đột nhiên nhảy dựng, không thể tin được mà ngẩng đầu.

Trong đám người, Nhị Lang đẹp trai thiện lương vô cùng nhà y đang đứng đó vừa khóc vừa cười.

Võ Đại Lang chỉ cảm thấy cơ thể mất đi lực không chế trong nháy mắt, y muốn mở miệng, nước mắt lại không nhìn được mà rơi xuống, là Nhị Lang sao? Nhị Lang nhà y về rồi sao?

Y cứ đứng trơ mắt ếch như vậy nhìn Võ Tông lau sạch nước mắt, nở nụ cười sáng lạn, thoáng cái đã quỳ xuống trước mặt y, ôm chầm lấy y.

Võ Nhị Lang trở về thật rồi! Lúc này Võ Đại Lang mới dám tin, lập tức lên tiếng hỏi: “Nhị Lang, đệ đệ! Đệ về thật rồi sao?”

Võ Tông muốn nói gì đó nhưng nước mắt cứ rơi tí tách, hai huynh đệ cứ ôm nhau khóc như vậy.

Cảnh huynh đệ gặp lại cảm động lòng người khiến quần chúng xung quanh cũng không nhịn được nước mắt.

Lý bộ đầu sờ khoé mắt, tới trước vỗ vai Võ Tông: “Thì ra đệ chính là Võ Nhị Lang sao! Tiểu tử! Đệ may mắn lắm đấy!”

Hắn thường tới tiệm bánh của Võ Đại Lang mua bánh hấp, đương nhiên cũng biết trong tiệm có một mỹ nhân tên Lạc Man, nghe Đại Lang nói, đây là em dâu y chuẩn bị cho đệ đệ, lúc ấy hắn còn hâm mộ mãi không thôi.

Nhưng bây giờ lại nhìn thấy Võ Tông, hắn đúng là ghen ghét không nổi, nhìn là biết hai người quả xứng đôi, trai tài gái sắc.

Võ Tông cho rằng Lý bộ đầu nói vậy vì mình có ca ca như Võ Đại Lang, lập tức gạt đầu đồng ý: “Lý bộ đầu nói rất đúng.”

Nhận thân xong, Võ Đại Lang nhiệt tình kéo Võ Tông về nhà, trên đường đi còn không ngừng thuật lại chuyện bấy lâu nay, còn cường điệu cái tên của Lạc Man.

Võ Tông nhẫn nại nghe cả buổi, phát hiện ra ca ca nói mười câu thì chín câu là về người tên Lạc Man kia, Lạc Man lợi hại thế này, dùng một địch ba, Lạc Man thông minh thế kia, phát minh ra bánh nướng thịt lăm, Lạc Man cẩn thận thế nọ, làm quần áo cho y, vân vân và mây mây.

Nghe qua, trong lòng Võ Tông liền không thoải mái.

Kiếp trước hắn chưa từng nghe tới cái tên Lạc Man! Lại nói, Lạc Man kia có lợi hại gì, dùng một địch ba cái gì, hắn tay không tác sát đánh hổ đây nè! Bọn họ không gặp nhau lâu như vậy, ca ca còn chẳng thèm quan tâm hắn!

Trong bản năng, Võ Tông sinh phản cảm với việc Lạc Man chiếm được vị trí của mình.

Nhưng việc cấp bách không phải là việc này.

“Ca ca không lấy vợ sao?” Võ Tông nghe mãi vẫn không thấy nhắc đến chị dâu, không chờ được mà hỏi.

Võ Đại Lang ngượng ngùng gãi đầu: “Ca ca thế này thì nào có ai chịu để ý tới?”

Võ Tông khẽ nhíu mày, sao không giống như trước? Hắn vừa phát hiện chẳng những không giống mà cuộc sống của ca ca dường như cũng tốt hơn trước nhiều, tuy không phải mặc vải vóc tinh xảo nhưng cũng không mặc vải bố như trước, trên quần áo chẳng có lấy miếng vá nào!

Có chuyện gì xảy ra rồi?

Võ Tông buồn bực.

“Ca ca, huynh biết người phụ nữ nào tên Phan Kim Liên không?” Nghĩ nửa ngày cũng không ra đầu mối, Võ Tông trực tiếp mở miệng hỏi.

Võ Đại Lang thoáng kinh ngạc nhìn hắn, không hổ là Nhị Lang! Biết nhanh vậy!

“Biết chứ! Phan Kim Liên là Lạc Man đó!” Võ Đại Lang sáng khoái trả lời.

“Cái gì?” Võ Tông trừng to mắt hô lên, Phan Kim Liên chính là Lạc Man?!

Võ Đại Lang tò mò nhìn đệ đệ nhà mình, lại kể lại mọi chuyện từ đầu đến đuôi.

Sau khi nghe xong, Võ Tông trầm mặc mất nửa ngày rồi mới mở miệng: “Phan Kim Liên không muốn gả cho ca ca cho nên mới nhận ca ca làm nghĩa huynh sao?”

Nữ nhân này vẫn xem thường ca ca như vậy! Võ Tông cắn răng nghĩ, hình ảnh Võ Đại Lang chết kiếp trước hiện lên, Võ Tông như lâm vào ác mộng, Phan Kim Liên và gian phu Tây Môn khánh như xuất hiện trước mặt khiến hô hấp hắn dồn dập, hai mắt đỏ bừng, chỉ hận không thể giết chết nàng ta ngay!

Võ Đại Lang nhìn thấy đã biết đệ đệ hiểu lầm, vội vàng giải thích: “Đệ hiểu lầm rồi! Ta vốn không muốn lấy muội ấy! Ta muốn muội ấy làm em dâu cơ!”

Cái gì? Võ Tông thoáng cái dại ra!

Cái gì gọi là thiên lôi cuốn cuộn? Chính là đây!

Chị dâu kiếp trước lại thành vợ mình kiếp này!

Võ Đại Lang một lòng nói tốt cho Lạc Man “Thật ra Tiểu Man tốt lắm. Mấy ngày nay may mà có muội ấy chăm sóc, đệ đệ sau này phải đối tốt với người ta đấy!”

Thất thần mất một chút, Võ Tông đột nhiên kịp phản ứng lại, như vậy cũng tốt, ít ra ca ca cũng an toàn, về phần hắn, hắn lại muốn xem ả dâm phụ kia có thể làm gì!”

“Vâng!” Khóe miệng Võ Tông nở nụ cười mỏng như tơ.

Đang nói chuyện thì tới tiệm bánh Võ Đại Lang.

Võ Tông kinh ngạc nhìn cửa hàng trước mặt, mặc cho Võ Đại Lang kéo vào cửa hàng.

“Tiểu Man! Huỳnh về rồi nè!” Võ Đại Lang vui mừng hô lên.

“Đến đây!” Giọng nữ như chuông bạc truyền tới.

Võ Tông không tự giác mà nắm chặt hai tay, ánh mắt thù hận bắn về phía sau tấm vải rèm.

Một tràng tiếng loạt xoạt vang lên, nương theo đó là rèm vải bị xốc lên, dung mạo tinh xảo của Lạc Man rơi vào tầm mắt hắn.

Tiện nhân! Quả nhiên là ả! Võ Tông hận không thể xông liên lột da ả ta, uống máu ả ta!

Ánh mắt nóng rực khiến nụ cười của Lạc Man ngưng lại, quay đầu theo bản năng.

Một đôi mắt như mắt rắn độc đâm thẳng vào tim, dọa cho nàng tim đập chậm mất nửa nhịp.

Là Võ Tông! Trong lòng Lạc Man hô to lên.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Kẻ Thù Gặp Nhau Đổ Mắt Vô Cùng

Võ Tông đứng thẳng đờ nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mắt, trong lòng tỏa sát ý nồng đậm.

Không có ai có thể hiểu rõ bản chất của ả ta hơn hắn, ngoan độc, quyến rũ em chồng, thông dâm với người khác, hạ độc chết trượng phu.

Loại đàn bà này không sống thiếu đàn ông nổi một ngày, có chết cũng không hết tội!

Võ Tông nhìn nữ nhân trước mặt, khuôn mặt ả ta trắng bệch kinh hãi, khóe môi hơi nhếch, lộ nụ cười lạnh lùng, xem ra hắn nghĩ không sai, nữ nhân này quả nhiên cũng trọng sinh!

Từ lúc ca ca nói Phan Kim Liên là Lạc Man hắn đã sinh nghi, những chuyện này hoàn toàn không giống kiếp trước, chỉ duy có nguyên nhân Phan Kim Liên cũng trọng sinh mới có thể giải thích, ả ta biết Võ Tông sẽ giết ả nên mới không chịu gả cho Võ Đại Lang, hay là muốn danh chính ngôn thuận ở bên Tây Môn Khánh?

Mơ đi! Đáy mắt Võ Tông lạnh như băng.

Đời trước không phải ả muốn quyến rũ hắn sao? Bây giờ hắn sẽ thành toàn cho ả! Hắn sẽ lấy ả, sau đó khiến ả muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong!

Võ Tông nhìn Phan Kim Liên lo sợ không thôi, mỉm cười lộ ra hàm răng trắng: “Nương tử, Võ Tông hữu lễ.”

Lạc Man càng thêm sợ hãi, nàng nghĩ không thông, đây là lần đầu tiên Võ Tông thấy nàng sao?! Sao lại như hận thù gì nàng lắm vậy? Lúc này nàng còn chưa làm cái gì khiến người ta oán trách mà?!

Đội đã nào...! Hắn kêu nương tử?!

Lạc Man hồn độn luôn!

“Võ... Nhị ca, huynh gọi sai rồi! Muội là nghĩa muội của đại ca, tính ra, huynh nên gọi muội một tiếng muội tử mới đúng!” Lạc Man xấu hổ vội nói.

Võ Tông như sư tử vuốt móng đùa thỏ con, lười biếng nói: “Hửm? Tiểu Man muội tử không biết sao? Đại ca đã hứa gả muội cho ta rồi!”

Hừ cái đầu bò nhà ngươi ấy! Lạc Man quăng ánh mắt rực lửa qua Võ Đại Lang.

“Đại ca! Đây là tình huống gì, ngài có thể giải thích chút không?!” Lạc Man mỉm cười bình tĩnh nói, mắt càng như dao.

Nguy rồi! Quên dặn Nhị Lang đừng nói vội!

Võ Đại Lang âm thầm kêu khổ, qua khoảng thời gian ở chung này, Đại Lang cũng đã hiểu rõ Lạc Man, tổng thể mà nói, nàng là người ngoài mềm trong cứng, rất biết khống chế người khác. Y vốn định nói trước với Nhị Lang một tiếng, sau đó để hai người tiếp xúc với nhau, đợi hiểu rõ nhau rồi sẽ nảy sinh tình cảm, sau đó mới làm rõ hôn ước.

Đến lúc đó chẳng phải nước chảy thành song rồi sao?!

Ai ngờ Nhị Lang lại háo sắc vậy chứ, nói tuốt luốt hết rồi! Bây giờ Tiểu Man đang rất tức giận, nào có chuyện cho y qua dễ dàng đây?!

Võ Đại Lang dùng ánh mắt cầu xin nhìn Võ Tông vẫn đang mê đắm (thực chất là hung dữ) nhìn Lạc Man chăm chăm, run giọng nói: “Tiểu Man, muội nghe ta giải thích, muội cũng biết đệ đệ này của ta, bề ngoài nó lại tuấn tú, lại có sức mạnh, ta nghĩ phù sa không chảy ruộng ngoài...”

Dưới cái nhìn chăm chăm của Lạc Man, giọng nói của y càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất một cách lúng túng, Võ Đại Lang ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lạc Man đang cười đến là dịu dàng, nhanh chóng trốn ra sau lưng Võ Nhị Lang.

Y biết Lạc Man quá đi chứ, càng cười dịu dàng thì tức là đang càng giận đó.

Võ Tông không vui liếc mắt trừng Lạc Man, chết tiệt, à ta ức hiếp ca ca thành ra gì thế này! Ngay cả nói cũng không dám nói, đúng là, đúng là tức chết hần mà.

Võ Tông âm thầm nắm chặt nắm đấm

Lạc Man đúng là bó tay luôn, chẳng trách Võ Đại Lang dạo này hay nắm lấy tay nàng kể về Võ Tông, thì ra đang muốn gả nàng cho hần! Tên Võ Tông chết tiệt này còn ham mê sắc đẹp của nàng! Nhìn mê đắm vậy đó! Còn nhìn! Nhìn cái gì mà nhìn!

Nàng mới là chủ nhà! Dám can đảm kháng chỉ, kéo ra ngoài chém đầu!

Nghĩ thông rồi, trong lòng Lạc Man thoáng trầm tĩnh lại, sợ quái gì, nàng một không ngoại tình hai không giết người, cùng lắm cũng chỉ là không muốn gả cho Võ Nhị Lang, chẳng lẽ Võ Tông còn ăn được nàng luôn hả?!

“Chuyện hôn ước coi như hết hiệu lực! Đại ca nhanh đi làm bánh đi, bánh lúc trước đã bán gần hết rồi, làm nhiều nhân thịt chút nhé.” Nói xong Lạc Man quay người vào nhà, ánh mắt liếc xéo Võ Tông cao ngất đứng một bên, dùng một chút rồi lại nói tiếp.

“Nhị ca đã trở về rồi thì để huynh ấy giúp đi! Một mình huynh làm sẽ mệt đấy!” Muốn ăn uống chùa hà, khe cửa cũng chẳng có đâu!

“Được!” Võ Đại Lang vui mừng đồng ý, kéo đệ đệ vào phòng bếp.

“Ca!” Võ Tông đứng sừng sững bất động, hai con mắt ác liệt nheo lại “Bình thường Phan Kim Liên đều độc ác sai sử huynh như vậy sao?!”

Chân mày Võ Đại Lang nhíu lại, nói lời này thì khó nghe quá, sai sử cái gì chứ! Lạc Man đối với y rất tốt, y nghe lời muội ấy thì có gì không đúng đâu?!

Nghĩ mãi, Võ Tông mới về, chắc không hiểu Tiểu Man nên trong lòng tức giận hần là cũng đúng.

“Nhị Lang à! Tiểu Man không thích người khác gọi muội ấy là Phan Kim Liên, chúng ta là người một nhà, đệ gọi muội ấy là Tiểu Man là được! Còn nữa, Tiểu Man đau lòng huynh nên mới gọi đệ cùng vào phòng bếp với huynh đây, nếu đệ không muốn thì cứ nghỉ ngơi trước đi!” Võ Đại Lang nói về thăm thía, chỉ thấy Võ Tông đứng sừng sừng.

Hần không nghe lầm chứ?! Ca ca đang vì giúp Phan Kim Liên mà nói hần sao?

Trái tim yếu ớt của Võ Tông lập tức bị đánh cho trọng thương luôn.

“Ca ca...” Võ Tông bất mãn kêu lên.

“Còn nữa! Nhị Lang!” Võ Đại Lang như nghĩ tới gì tiếp, cau mày không vui nói: “Sau này đệ đừng nhìn chăm chăm Tiểu Man vậy, y chàng đám háo sắc vậy, Tiểu Man sẽ sợ đấy!”

Àm! Trái tim của Võ Tông lập tức tan thành tro!

Ca! Huynh là huynh ruột của đệ hả?

Dặn dò xong, Võ Đại Lang nhớ tới việc buôn bán liền vội đi làm bánh, Võ Tông vốn định đi tìm Phan Kim Liên nhưng vẫn không yên tâm nổi với ca ca, do dự mãi rồi cũng đi tới phòng bếp.

Bận lần này là bận tuốt mùa tới tới.

Màn đèn buồng xuống, hấp xong nồi bánh cuối cùng, Đại Lang lau mồ hôi, cần cù nhào bột mì dưới ánh đèn âm đạm, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác hạnh phúc.

Đệ đệ về rồi, Tiểu Man cũng rất tốt, cả nhà bọn họ ở cùng một chỗ nhất định sẽ rất tốt.

“Đại ca, nên ăn cơm rồi!” Giọng nói thanh thúy của Lạc Man vang lên phía ngoài phòng.

“Ừ, đến đây!” Võ Đại Lang trả lời, cười nói với đệ đệ: “Nhị Lang, không vội đâu, đi ăn cơm đã!”

Đã lâu không làm việc tốn sức như vậy, dù sức hần vô cùng mạnh nhưng vẫn thấy cánh tay đau nhức.

Đôi mắt Võ Tông không khỏi đỏ lên, hần hỗ trợ mà còn như thế, vậy lúc chỉ có một mình ca ca vất vả cỡ nào chứ?! Nữ nhân chết tiết kia, rõ ràng là đang ức hiếp ca ca mà!”

“Ca... bình thường huynh đều làm mệt vậy sao?” Võ Tông nức nở hỏi, trọng sinh một lần, hần chẳng những muốn ca ca phải sống mà còn muốn huynh ấy sống thật tốt.

Võ Đại Lang thấy hay hốc mắt đệ đệ đỏ lên liền không khỏi cảm thấy lần này đệ đệ về sao mà đa sầu đa cảm vậy, đành cười an ủi nói: “Việc buôn bán tốt mà! Dù bận ca ca cũng vui!” Kiếm tiền được đó.

Võ Tông nhủ mảy: “Sao huynh không kiếm người làm, là à Phan... Lạc Man làm vậy sao? Tiền do ai giữ?”

Võ Đại Lang có ngốc cũng không ngốc đến mức không biết Võ Tông có ác ý với Lạc Man,

Y cau mày chăm chú dò xét Võ Tông: “Nhị Lang à! Đệ có thành kiến gì với Tiểu Man sao? Tiểu Man là người rất tốt, về sau đệ sẽ hiểu từ từ.

Võ Tông không nhận được mà nghiêng đầu, ca ca hần cũng không biết à Phan Kim Liên này cũng chẳng phải người tốt gì!

Võ Đại Lang thờ dài, thật không rõ đây là lần đầu tiên họ gặp mặt nhưng sao lại ghét bỏ nhau vậy chứ?!

Vì người rong một nhà, có mấy lời y còn muốn nói: “Nhị Lang à, Tiểu Man là đứa nhỏ khổ sở, đệ là ca ca, sau này có là phu quân thì cũng đối xử với muội ấy tốt một chút.”

Võ Tông nhủ mảy, thật không biết à Phan Kim Liên kia cho uống cái gì tẩy não mất rồi! Nhưng nhìn Võ Đại Lang chẳng giống bị ép buộc gì, thái độ mạnh mẽ, hần vẫn không dùng được mà gạt đầu.

Không lo, sau này trung bộ mặt hòa nhã với à ta chút là được chứ gì?!

Cơm tối có ba món ăn một chén canh, một chay hai mặn.

“Hôm nay nhị ca quay về, coi như tẩy trần cho huynh ấy.” Nhìn thấy bọn họ đi ra, Lạc Man mỉm cười vừa bày đĩa vừa cười nói. Nàng cũng đã nghĩ rất kỹ, tuy Võ Tông về rồi nhưng bề mặt Võ Đại Lang, nàng nguyện ý tạm thời chấp nhận hần, chẳng qua là, nếu hần có làm cái gì đó, nàng cũng không phải người dễ chọc đầu.

Lạc Man cũng không quên ánh mắt Võ Tông lúc vừa gặp, đó là một loại hận thấu xương, ánh mắt như người đàn ông đó nhìn nàng vào phút cuối...

Lạc Man cúi đầu, chuyên tâm bày bát đĩa.

“Đến rồi hả, Nhị Lang, ném thử tay nghề của Tiểu Man xem. Rất ngon nhé!” Võ Đại Lang cười ha hả ngồi vào chỗ.

Võ Tông nhìn một bàn đồ ăn ngon, lửa giận thoáng cái bùng lên.

Lúc trước lúc hần và ca ca cùng về, à ta cũng bày ra nhiều đồ ăn như thế, nhưng chỉ trong nháy mắt à ta đã muốn mượn rượu quyền rũ hần!

Lạc Man liếc Võ Tông đang hung dữ nhìn một bàn đồ ăn ngon, trong lòng có phần hoài nghi, sao Võ Đại Lang này lại như ghét bỏ nàng lắm vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lạc Man Vô Tình Gặp Tây Môn Khánh

Cũng may nhờ có Võ đại lang nên không khí trên bàn cơm coi như có thể chấp nhận được.

Lạc Man vẫn yên lặng chậm rãi ăn cơm nhưng Võ Tòng lại luôn lôi kéo huynh trưởng kể rất nhiều chuyện.

Võ đại lang sợ vắng vẻ Lạc Man, không ngừng gấp thức ăn cho nàng khiến lửa ghen của Võ Tòng bay ngập trời.

Ăn cơm xong, Lạc Man đuổi Võ đại lang đi nghỉ ngơi theo thường lệ, bản thân bắt đầu rửa chén thu dọn mọi thứ.

Bởi vì không chuẩn bị dư thừa đệm, Võ Tòng tạm thời ở cùng Võ đại lang.

Phòng của Võ đại lang là tự tay Lạc Man bố trí, vì để làm cho cuộc sống của y thuận tiện hơn cho nên hầu như tất cả đồ dùng trong phòng đều thấp hơn bình thường khoảng 30cm.

Nhờ vậy dù là lên giường, rót nước hay lấy bất cứ thứ gì Võ đại lang đều làm rất dễ dàng.

Võ Tòng nhìn mọi đồ vật trong phòng được bố trí rất dụng tâm, trong lòng dâng lên một cảm giác rất kì lạ, giống như một người có tội ác tà trời bỗng nhiên một ngày kia lại đi làm chuyện tốt. Trên một phương diện nào đó hẳn cảm thấy có một chút cảm động, nhưng mà về phương diện khác hẳn không thể quên được những chuyện ả đã làm ra.

“Nhị lang! Mau đi nghỉ thôi.” Trải giường xong, Võ đại lang vui mừng vẫy tay gọi đệ đệ.

Nhìn ca ca vui vẻ như vậy, Võ Tòng cũng nhịn không được cười rộ lên “Đến đây!”

Quên đi, dù sao hẳn cũng sẽ bảo vệ ca ca thật tốt. Nếu như... nếu như, Phan Kim Liên thành thành thật thật, vậy tha nàng ta một mạng cũng không đáng kể gì!

Ngày thứ hai trời chưa sáng, Võ Tòng đã thức dậy, đang ở trong sân đánh một bộ quyền pháp lại thấy Lạc Man mặc một thân nam trang

“Làm gì vậy?” Võ Tòng cau mày xem nàng, một nữ nhân trời chưa sáng lại mặc nam trang muốn đi ra ngoài, còn không phải là đi gặp gian phu sao?

Đáy mắt Võ Tòng lóe sáng, làm như hỏi băng quơ.

Lúc này đã đến đầu thu, buổi sáng trời còn hơi lạnh.

Võ Tòng do tập võ buổi sáng nên cội trần không mặc đồ nửa người trên, lại vì vừa vận động xong, trên người còn vương lại những giọt mồ hôi trong suốt, trải rộng khắp trên những cơ bắp rắn chắc hoàn mỹ.

Ánh mắt hẳn hơi hơi nheo lại, giống như con báo đang vận sức chờ phát động, cả người tràn ngập năng lượng tốt đẹp.

Ánh mắt Lạc Man lướt qua nói: “Chạy bộ thôi.”

Võ Tòng trở về lại kích thích thần kinh vốn đã mẫn cảm của nàng, đêm qua nàng đã hạ quyết tâm, nhất định phải gia tăng luyện tập cho bản thân, không mong có thể đánh với Võ nhị lang, chỉ mong tới lúc đó có thể chạy trốn để giữ được mạng sống.

Chạy bộ? Võ Tòng cười lạnh, không có việc gì chạy bộ làm gì?

“Ta chạy cùng muội!” Võ Tòng cầm lấy áo chậm rãi mặc vào.

Lạc Man kinh ngạc quay đầu, vừa vận thấy Võ nhị lang chậm chậm đưa tay vào trong ống tay áo, sau đó lại chậm rãi mặc bên tay áo còn lại, vạt áo màu trắng cợt lơi trên khuôn ngực rắn chắc, kêu gọi cơ bụng nửa ẩn nửa hiện.

Kết hợp với khuôn mặt hẳn anh tuấn lãnh ngạn, mười phần gọi cảm.

Lạc Man đột nhiên toát ra một ý nghĩ, Võ Nhị Lang đang quyến rũ nàng.

Nhưng nàng lập tức bị ý tưởng đó làm sợ chết khiếp, nàng tự giễu cười: “Không cần, muội có thói quen chạy một mình...” Chẳng lẽ chạy bộ còn phải mang theo một nam nhân có địch ý với mình luyện tập?

Kính nhờ! Nàng không muốn sáng sớm đã bị co rút dạ dày đâu!

“À! chẳng lẽ muội muốn nhân cơ hội đi gặp người nào hửm!” Võ Tòng cười lạnh, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm nàng.

Lạc Man hết chỗ nói, nàng bây giờ một thân trong sạch, muốn gặp ai còn phải nhân cơ hội sao?

“Được rồi, tùy huynh!” Lạc Man nhún vai trả lời

Cũng không để ý Võ Tòng mà mở cửa đi thẳng ra ngoài.

Thì ra là vậy, giờ thì nàng đã hiểu đường đường anh hùng đánh hổ Võ nhị lang đã mắc chứng bệnh thần kinh lại còn có chứng vọng tưởng nặng?!

Lạc Man làm một số động tác cho nóng người rồi mới bắt đầu chạy vòng quanh thành.

Thói quen này của nàng đã có được một thời gian, mọi người trong huyện đều biết, gặp nàng đều cười cười chào hỏi.

Võ Tông chăm chăm đi theo sau, nhìn Lạc Man tươi cười như hoa không ngừng chào hỏi cùng tiểu thương trên đường, trong lòng cười lạnh, quả nhiên là loại nữ nhân không an phận, chưa gì đã bắt đầu trên hoa ghẹo nguyệt!

Lúc hai người họ chạy về nhà thì Võ đại lang cũng đã rời giường làm xong điểm tâm.

Lạc Man rất tự nhiên vào nhà thay quần áo sau đó ăn cơm.

Buổi sáng không có nhiều việc nên nàng cũng thường tranh thủ dọn dẹp nhà cửa. Ngôi nhà này có hai khu, phía trước là nhà có hai tầng lầu, lầu dưới bán bánh, lầu trên làm kho hàng, mặt sau là một cái đại viện có một loạt nhà trệt nên phía sau dùng làm nơi ở.

Hôm nay là ngày đẹp trời, Lạc Man giặt quần áo xong liền mang lên lầu hai, nàng khoát mấy cái sào trúc lên cửa sổ rồi xoay người cầm quần áo chuẩn bị phơi lên, nào ngờ do lơ đãng, tay nàng vô tình đụng đồ sào trúc, một cái sào bị rơi ra ngoài.

“Aaaa!” Lạc Man hét lên, cầu trời đừng đụng phải ai!

Nàng vội vàng vươn đầu ra nhìn, thật không khéo, gậy tre lại rơi vào người mặc áo trắng đang đi ngang qua.

“Này! Người ở dưới không sao chứ?!” Lạc Man xấu hổ hỏi.

Người nọ đang đi trên đường đột nhiên bị cây sào trúc từ đâu rơi xuống đầu, trong lòng đang tức giận, vừa nghe có người hỏi lập tức xoa đầu ngẩng mặt nhìn lên, lọt vào mắt là cửa sổ lầu hai khắc hoa có một nữ nhân mặc quần áo hồng nhạt mang vẻ mặt xin lỗi đang nhìn xuống. Sáng sớm ánh mặt trời ảm áp bao phủ nhẹ nhàng chiếu vào khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân, nàng giống như tiên nữ bước ra từ trong tranh, còn đẹp hơn cả mỹ nhân trong tranh được treo ở thư phòng của hấn nữa.

Đây đúng là duyên phận do trời định!

Linh hồn bé nhỏ của Tây Môn Khánh nháy mắt liền run lên, hấn nhanh chóng buông tay, làm ra vẻ một công tử phong lưu văn nhã: “Tại hạ không có việc gì. Cô nương phơi quần áo cần phải cẩn thận!”

Ha ha! Còn làm bộ! Rõ ràng vừa rồi còn đau đến nhe răng trợn mắt, giờ lại thành một người phong lưu tài tử!

Lạc Man nhìn không được cười lên, lạnh lạnh đáp: “Vâng! Đa tạ công tử.”

Mỹ nhân nở nụ cười!! Nàng nhất định có hứng thú với ta!

Tây Môn Khánh cười ngây ngô, vừa định hỏi tên của nàng đã thấy Lạc Man trực tiếp đóng cửa sổ đi vào.

Tây Môn Khánh đáng tiếc ngậm miệng, không ngừng lắc đầu thờ dài, mỹ nhân ơi mỹ nhân, nàng bắt mất hồn ta rồi, từ nay làm sao ngu yên giấc đây!

Vừa lắc đầu vừa thông thả ung dung rời đi.

Một màn này vừa vắn lợt vào mắt của hai người.

Một là ánh mắt sâu thẳm, bình tĩnh của Võ Tông.

Hai là Vương bà tử suốt ngày hết ăn lại nằm, vừa gian xảo lại tham lam.

Võ Tông vốn đang giúp đỡ ở trong tiệm, nhưng hôm nay Lý bộ đầu lại đặc biệt tìm đến nói huyện nha muốn mời hấn đi làm đô thống.

Chuyện này Võ Tông đã biết trước, nếu là Võ Tông trước đây khẳng định hấn sẽ đồng ý. Đáng tiếc sau khi đã trải qua một đời trầm trầm, suy nghĩ của Võ Tông cũng đã thay đổi.

Triều đình ngu ngốc vô đạo, sớm hay muộn hấn cũng sẽ lên Lương Sơn, còn tới làm việc ở nha môn làm gì nữa.

Võ Tông nhẹ nhàng từ chối, đang muốn vào trong tiệm, vừa hay lại nhìn thấy rõ ràng cánh Phan Kim Liên vô tình gặp Tây Môn Khánh trên đường.

Võ Tông không tự giác nắm chặt tay lại, đáy mắt tỏa ra sát khí, sống lại lần nữa mà nữ nhân này vậy còn muốn thông đồng với Tây Môn Khánh! Đúng là tiện nhân!

Suy nghĩ lại, hấn lại nói tay ra, như vậy cũng tốt, đại ca đã gả ả cho hấn, ả cũng chính là người của hấn. Nếu như ả dám can đảm không an phận thì vừa hay có lý do cho một đao kết liễu mạng ả!

Bản thân chỉ cần lặng lẽ nhìn xem mà thôi!

Sau khi đã hạ quyết tâm, hắn coi như không có việc gì bước vào cửa tiệm, tiếp tục giúp ca ca làm bánh.

Lạc Man hoàn toàn không biết gì những chuyện này nàng cả, sau khi phơi xong quần áo thì quay trở lại trong tiệm phụ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vương Bà Xảo Ngôn Hoa Ngữ

Võ Tòng thờ ơ lạnh nhạt, thấy Phan Kim Liên cũng không vội vàng ra ngoài tìm hiểu như trong suy nghĩ của hắn, vẫn như bình thường ngồi trong phòng tính toán sổ sách mà hắn ngược lại đã đi đi ra đi vào vài lần rồi!

Được! Núi không đến với ta thì ta liền tìm núi!

Võ Tòng hạ quyết tâm, đi gọi Lạc Man: “Phan... Tiểu Man, nghe ca ca nói ngày hôm qua Vương bà ở cách vách muốn mua bánh bao nhân hoa quả nhưng đã bán hết rồi. Dù sao cũng là hàng xóm láng giềng, giờ muội đem sang cho người ta một ít đi!”

“Vâng!” Lạc Man không chút hoài nghi, gói vài cái bánh mang sang nhà kế bên.

Nàng cũng có gặp qua Vương bà nhà bên cạnh vài lần, bộ dạng xấu xí tính tình khắc nghiệt, đôi mắt nhỏ xíu, trông mắt thường xuyên đảo qua đảo lại, là loại người khôn lỏi, làm cho người ta vừa thấy liền ghét.

Nhưng mà Võ Tòng nói cũng đúng, đều là hàng xóm láng giềng, cũng không nên tính toán mấy cái bánh làm gì.

Lúc Lạc Man tới, Vương bà đang ở trong phòng thân bí lắm nhảm bái bài vị, nghe thấy tiếng đập cửa quay đầu liền thấy là Lạc Man lập tức vui vẻ ra mặt, Lạc Man nhìn nét mặt già nua của bà ta cười như hoa cúc nở rộ trông giống như đang nhìn một miếng thịt heo béo đầy mỡ.

Lạc Man thấy da gà nổi hết lên!

“Chao ôi! Đây không phải Lạc cô nương sao? Mau vào mau vào!” Bà ta cũng không quản Lạc Man có đồng ý hay không, túm luôn nàng vào nhà.

Lạc Man bất đắc dĩ, đành phải cười đem bánh đặt ở trên bàn, thuận tiện ngồi xuống, khách sáo nói: “Nghe nói hôm qua bà sang mua bánh! Không khéo bánh lại bán hết rồi, hôm nay con mang đến cho bà vài cái!”

Vương bà từ nghe thì thấy ngạc nhiên, bà ta đâu có đi mua bánh? Không sao, mặc kệ, dù sao bà ta cũng đang muốn tìm nàng.

“Tính tình thật tốt! Thật không ngờ, tiểu cô nương con người vừa xinh đẹp, tấm lòng cũng thật tốt! Đáng thương cơ khổ cho lão thái bà như ta!” Vương bà từ làm bộ lau khôe mắt, sau đó hòa ái nói: “Cô nương bộ dạng xinh đẹp như vậy liệu đã hứa cho ai chưa?”

Cảnh này giống cũng thật giống ở hiện đại, mỗi đến một nơi mới nào cũng đều sẽ có mấy bác gái trung niên nhiệt tình bà tám hỏi: “Tiểu Man à, có đôi tượng không?”

Chẳng lẽ nữ nhân ngoài tìm nam nhân thì không có chuyện khác?

Mấy vấn đề như vậy, Lạc Man cũng chỉ có thể trả lời theo sự thật: “Còn chưa ạ.”

Nghe câu trả lời như vậy, Vương bà liền động tâm! Còn chưa có? Sao bà ta lại nghe nói Lạc Man là Võ đại lang để lại làm nàng dâu cho Võ nhị lang nhỉ! Chẳng lẽ, Lạc Man không thích Võ Tòng?

Vương bà bỗng nhiên cảm thấy có hi vọng, lo lắng hỏi: “Vậy Tiểu Man muốn tìm gia đình như thế nào vậy? Nói cho ta nghe một chút đi, ta giúp con tìm người thích hợp được không!”

Thật ra Vương bà từ này muốn kiếm chút tiền mai mối, giới thiệu thiếu phụ khuê phòng tỉnh mịch cho mấy thiếu gia hoặc là lão gia có tiền.

Tây Môn Khánh chính là khách quen của bà ta.

Cho nên, bà ta thấy một màn buổi sáng đó liền động tâm tư, lúc này Lạc Man lại tự đưa lên cửa đến, thật đưa tới miệng hà có gì mà không ăn chứ?!

Vương bà từ tính toán kĩ càng ở trong lòng.

Lạc Man cũng đã hết chỗ nói rồi, mới nói được có ba câu đã kêu Tiểu Man rồi, ai nói cổ nhân bảo thủ, một đám đều rất cời mở thí mở! Chẳng hạn như buổi sáng, Võ Tông triển lãm đáng người suất sắc chẳng hạn.

“Không được đâu, con còn chưa nghĩ tới. Hết thầy đều theo ca ca làm chủ.” Lạc Man cảm thấy không kiên nhẫn đối với đề tài này, cúi đầu làm ra vẻ ngượng ngùng trả lời qua loa.

Tiếc rằng Vương bà lại không phải là người biết nhìn sắc mặt người khác, vừa nghe nàng trả lời đã lập tức nóng nảy.

“Thật là, con bé ngốc này! Sao có thể nghĩ như vậy chứ! Mọi người đều biết con cũng đâu phải là muối ruột của Võ đại lang, sao y có thể giúp con tìm được một gia đình trong sạch nào cơ chứ!”

Lạc Man tiếp tục ngượng ngùng: “Ca ca sẽ không như vậy!” Huynh ấy căn bản là không dám!

Vừa thấy cô gái này cố chấp như vậy, Vương bà gấp tới giờ chân: “Nghe ta nói này, tiểu cô nương, con đúng là ngớ ngẩn thật đấy. Đây chính đại sự cả đời của nữ nhân, đã làm nữ nhân ai không muốn gả cho lão gia vừa tuấn lãng lại giàu có chứ! Mặc là tư lự Lãng La, ăn là sơn trân hải vị, ngày ấy đến rồi còn phải sống như chúng ta nữa sao?”

“Nói đến cũng thật có duyên, ta vừa thấy con liền cảm thấy đặc biệt thân thiết giống như khuê nữ của mình vậy. Khuê nữ ơi! Con yên tâm, can nương(*) nhất định tìm cho con một người có gia thế tốt! Khiến cho con tuổi già không lo!”

(*) Can nương: mẹ nuôi, cách xưng hô thân thiết ngày xưa.

Vương bà vỗ ngực vang vang.

Lạc Man hết chỗ nói rồi, không đến mười câu, nàng đã trở thành khuê nữ của người ta rồi! Còn can nương? Ta khinh! Nhận lúc nào vậy!

Lão bà này miệng thật là lợi hại, chịu không được nữa!

“Đại nương, trong tiệm con còn có chút việc, đi trước đã!” Lạc Man tan rã, lập tức ngượng ngùng chạy mất.

“Này, tiểu cô nương, tiểu cô nương, con đừng đi mà! Còn chưa nói xong mà...” Vương bà vội vàng đuổi theo.

Tiếc rằng Lạc Man đi rất nhanh, nháy mắt đã không thấy người đâu, bà ta chỉ có thể thở dài tìm cơ hội khác.

Lại nói Lạc Man trở lại trong tiệm thật sự là bị dọa một thân mồ hôi lạnh, nàng không nghĩ tới xuyên đến Tổng triều mà cũng gặp phụ nữ nhiệt tình như vậy, thực là bị dọa sợ hết hồn.

Võ Tông tình tế quan sát sắc mặt của nàng, phát hiện dường như mang theo một tia khủng hoảng, không khỏi cười lạnh, xem ra việc thành! Ánh mắt nhìn nàng mang theo bảy phần khinh bỉ.

Chú ý tới tầm mắt của hắn, Lạc Man nhếch khóe miệng hỏi: “Huynh nhìn cái gì?” Lão nương cũng vì đưa cái bánh giúp huynh mà bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh, huynh còn ở đó mà nhìn kiểu gì vậy hả?!

Võ Tông hừ lạnh một tiếng, xoay thân vào nhà.

Lạc Man ở phía sau tức giận đến đau răng, mẹ nó, ăn của nàng uống của nàng còn dám khinh bỉ nàng! Tưởng nàng là thánh mẫu chắc!

Kỳ thực không thể trách Lạc Man không nhận ra, từ khi nàng xuyên không tới đây, tình tiết đã thay đổi rất nhiều. Đầu tiên, bởi vì Lạc Man không thích Vương bà tử, Võ đại lang và bà ta cũng không cùng xuất hiện, cũng không nhận bà ta làm can nương, Lạc Man hiển nhiên cũng không biết bà ta chính là người có vai diễn nổi tiếng là kẻ bắc cầu cho Phan Kim Liên tới với Tây Môn Khánh.

Giữa trưa, Lạc Man theo thường lệ làm cơm trưa.

Bình thường lúc chỉ có hai người bọn họ, Lạc Man thường chỉ làm hai món ăn, mỗi người một món, làm mấy món mà mình thích ăn. Võ Tông vừa tới, tất nhiên lại làm thêm một món ăn. Lạc Man là thật lòng nhận thức Võ đại lang mới có thể chăm sóc y như người thân, nhưng mà với kẻ chẳng xem nàng ra gì như Võ Tông nàng chỉ coi như cọng cỏ!

Đề ý đến hắn mới là lạ.

Vì thế, ba món ăn, một món cá Võ đại lang thích, hai món Lạc Man thích là rau xào cay, thêm một món canh.

Thời đại này hình như người ta không thích ăn cay, cho nên đây là nguyên nhân Lạc Man tách ra nấu cơm.

Trên bàn cơm, món cá được đặt trước mặt Võ đại lang, hai món còn lại đặt ở giữa.

Biết đệ đệ không ăn cay, Võ đại lang ngượng ngùng đẩy cá ra giữa nói: “Tiểu Man này! Nhị lang không ăn cay được...”

Lạc Man mí mắt cũng không nâng đem cá đẩy trở về: “Đại ca, huynh làm bánh vắt vã. Ăn nhiều một chút.” Với lại ít nói thôi.

Võ đại lang ngược ngừng thu tay, có ngốc cũng biết Tiểu Man cố ý chinh nhị lang. Lại nói, Tiểu Man cũng không phải là người không biết phân phải trái, khẳng định là nhị lang trêu chọc muội ấy chuyện gì rồi.

Có lòng muốn thay nhị lang nói tốt hai câu, nhưng lại nghĩ đến nhị lang là nam tử hán đại trượng phu, nhường nhịn Tiểu Man một chút cũng có sao đâu.

Vì thế, Võ đại lang ngâm lại miệng chuyên tâm ăn cơm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Võ Tông là vừa vui vừa tức.

Vui là Lạc Man đối với ca ca rất tốt, tức giận nàng sửa trị ca ca ngay cả một câu cũng không dám nói nhiều.

“Không có việc gì, ta ăn cái gì cũng không sao hết.” Hắn cố ý giả bộ như không có chuyện gì, ngồi xuống cầm lấy chiếc đĩa liền ăn.

Phan Kim Liên này thật sự là không giống với kiếp trước, mặc kệ là làm người hay là cách xử sự, mạnh mẽ vang dội, như là hai người cùng với kiếp trước. Càng lạ là hắn nghe ca ca nói Phan Kim Liên còn biết võ?

Lại rất cao nữa?

Lúc tay trời gà không chặt còn có thể hại chết ca ca, bây giờ để nàng ở lại bên cạnh ca ca hắn sao có thể yên tâm?

Trong lòng Võ Tông âm thầm sôi ruột, hắn vốn tính tìm được ca ca, trừ bỏ Phan Kim Liên, sau đó mang theo ca ca đến thẳng Lương Sơn. Đến lúc tới đây mới phát hiện, Phan Kim Liên biến thành Lạc Man, thành nàng dâu của hắn.

Ca ca đối với ả lại vô cùng bảo vệ.

Hắn căn bản là không có cách nào ra tay được.

Cũng may, Tây Môn Khánh cuối cùng cũng xuất hiện.

Chỉ cần ả còn có ý tưởng đó không đúng nào, hắn cũng không tin không có cơ hội xử lý ả!

Võ Tông một bên ăn cơm, một bên hung tợn nghĩ.

Mà sau vài ngày, với sự ngầm cho phép của Võ Tông, Vương bà tử thường xuyên tìm đến Lạc Man tán gẫu, nói trọng tâm đề tài không vượt ngoài chính là nam nhân, nam nhân, nam nhân.

Lạc Man không chịu nổi quấy nhiễu như vậy, dù sao nếu là cùng thiếu nữ bằng tuổi yy một người đàn ông cũng thôi đi, nhưng đây lại cùng một lão thái bà khô quắt nói chuyện gì được chứ!

Một ngày nào đó, Vương bà tử nhờ người ta nói bà ta không thoải mái, hi vọng Lạc Man có thể đi chăm sóc bà ta một chút, xuất phát từ lòng thương người, Lạc Man đi.

Nàng không biết, Võ Tông che giấu một thanh đại đao cũng đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Diệt Kế Trùng Trị Tây Môn Khánh Của Lạc Man

Nơi Vương bà tử ở không khác nhà Lạc Man là mấy, nàng quen thuộc vào sân, đi đến phòng ở phía sau.

Trong phòng có hơi tối, một cái giường lớn đặt ở cửa tây, có bình phong chặn ở cuối giường.

Lạc Man hơi ngừng lại, chờ ánh mắt dùng chút thời gian thích ứng ánh sáng yếu ớt trong phòng, đi nhanh lên phía trước đối diện giường nhẹ nhàng nói: “Đại nương, nghe nói bà sinh bệnh, có sao không ạ!”

“Khụ khụ!” Tóc tai Vương bà tử hỗn độn, chui ra từ trong chăn ho khan, sắc mặt tiều tụy.

“Già rồi, không chịu được mệt nhọc, một chút gió đêm đã không chịu nổi nữa! Cũng không có gì, ngủ một giấc là tốt thôi. Còn làm phiền con tới xem một

chuyển, bà tử ta thật áy náy!”

Thực áy náy thì gọi nàng tới làm chi! Lạc Man thét lên trong lòng, trên mặt lại làm bộ quan tâm: “Không sao, mọi người đều là hàng xóm, đại nương khác khí làm gì chứ!”

Tất nhiên bê trà rót nước là không tránh khỏi.

Lúc này, Võ Tông đã nhảy lên nóc nhà, nhẹ nhàng hát một mảnh ngói ra, nhìn kỹ tình hình phía dưới.

Bận việc xong rồi, Lạc Man đang ngồi ở bên giường nhâm nhi chén trà nói chuyện phiếm cùng vương bà tử, bỗng nhiên một giọng nam truyền đến.

“Can nương có ở nhà không?”

Vương bà tử mừng rỡ, bàn tay như móng gà dùng sức nắm chặt Lạc Man như sợ nàng chạy mất vậy.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Lạc Man, Vương bà tử dùng giọng nói to không giống người bệnh của bà ta kêu lên: “Là đại quan nhân sao, ta ở trong phòng.”

Vừa dứt lời, một người đàn ông mặc trường bào tơ lụa màu tím, bề ngoài nhả nhặn trắng nõn đi vào cửa, đến đối diện giường cúi người chào: “Can nương, nghe nói can nương bị bệnh, đã đỡ chút nào chưa?”

Tây! Môn! Khánh!

Trên nóc nhà, Võ Tông cắn răng, hận không thể lập tức vọt vào đi giết đối gian phu dâm phụ này!

Lạc Man lại càng nghi hoặc, tuy rằng là truyện hư cấu trong sách nhưng làm gì có chuyện nam nữ gặp mặt trực tiếp thế này nhỉ? Nàng có cần phải tránh một chút không nhỉ?

Nhưng Vương bà tử túm chặt không thả, Lạc Man tránh mãi mà tránh không ra.

Vương bà tử cười tươi như hoa nắm tay nàng, hòa ái giới thiệu: “Lại đây, Tiểu Ma, ta giới thiệu cho con, đây là con nuôi của ta, Tây Môn Khánh. Đại quan nhân, đây là Lạc cô nương ở cách vách.”

Má ơi! Lạc Man ngu người! Hắn là Tây Môn Khánh?! Vậy, vậy... Vương bà tử là...

Nàng giờ có tính là đưa dê vào miệng cọp không trời! Lạc Man khóc không ra nước mắt.

“Chào cô nương! Tại hạ Tây Môn Khánh, liệu nàng có vài nhớ vài ngày trước chúng ta mới gặp qua trên đường không?!” Tây Môn Khánh khiêm tốn chào, nếu như không phải ánh mắt hắn nhìn lung tung thì cũng được tính là một công tử nhẹ nhàng.

“Ồ? Có chuyện như vậy sao?” Vương bà tử ra vẻ giật mình hỏi.

Tây Môn Khánh vừa thâm tình chân thành nhìn Lạc Man, vừa kể lại chuyện bị sào trúc đụng trúng.

Cuối cùng, lại bổ sung: “Đây thật sự là người tìm trong mộng khắp nơi không thấy, hóa ra người lại ở chỗ không ngờ!”

“Ôi chao! Đây không phải là nhân duyên trời định sao!” Vương bà tử ra chiều kinh hi, vỗ chân gào to.

Lạc Man mắt lạnh xem hai người diễn kịch, nếu chuyện nói đến lúc này mà nàng còn không nhận ra chút gì thì nàng sẽ không phải là Tổng giám đốc Lạc mạng trên mình thù giết cha rồi!

Chuyện tới bây giờ, nàng cũng lười diễn kịch cùng bọn họ, nói thẳng: “Vậy đại nương không có chuyện gì, ta đây cũng đi về trước.”

Nói xong cũng không chờ trả lời mà quay người đi thẳng.

“Ấy! Cô nương chờ đi!” Mắt thấy sự việc không giống như mình nghĩ, Tây Môn Khánh trực tiếp ngăn nàng lại.

Lạc Man lùi về phía sau một bước, cau mày nói: “Nam nữ không quen biết, mong đại quan nhân tự trọng. Ta đã gả cho anh hùng đánh hổ Võ nhị lang! Mong đại quan nhân tự giải quyết cho tốt.”

Anh hùng đánh hổ, Võ nhị lang?

Nhớ tới sự tích Võ Tông chỉ với hai ba quyền đánh chết một con hổ to lớn, hai chân Tây Môn Khánh run lên, không tự giác lui về phía sau, tro mắt nhìn Lạc Man uyển chuyển càng lúc càng xa.

Là người đã có chồng? Lại còn là người cực kì lợi hại!

Vậy làm thế nào mới đúng đây!

Tây Môn Khánh gấp rút xoay quanh.

Ở phía trên, lúc Lạc Man nói ra nàng đã gả cho Võ Tòng, mặt hồ Võ Tòng chấn động, một cảm giác khó tả từ dưới đáy lòng dâng lên, có ấm, lại có chua, còn có chút sợ hãi.

Mắt thấy Lạc Man đã ra cửa, hần vội vàng thu hồi suy nghĩ lung tung nhảy trở về sân.

Đợi đến lúc Lạc Man đi vào trong tiệm, Võ Tòng vừa vận cũng theo trong sân đi vào.

“Vương bà thế nào?” Võ Tòng làm ra vẻ băng quơ hỏi.

Khó được nhìn hần chủ động nói với nàng, Lạc Man kinh dị nhìn hần một cái: “Không có việc gì, nghỉ ngơi tốt là không sao!” Vừa định nói chuyện Tây Môn Khánh, lại nghĩ đến kiếp trước hai người bọn họ dù sao cũng là tử địch, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, hay là thôi đi!

Võ Tòng nghiêm mặt, trong lòng có chút mất mát, muốn mở miệng nói cái gì, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Ngày thứ hai, Lạc Man theo thường lệ chạy bộ sáng sớm, Võ Tòng cũng theo thường lệ đi theo ở phía sau.

Lúc đi đến cửa thành, nàng thấy một người dựa nhẹ vào cửa thành ở xa xa.

Đến gần thì ra là Tây Môn Khánh!

Lạc Man còn không hiểu cái gì nữa, cười lạnh hai tiếng, mắt không chớp chạy tới.

Bởi vì Võ Tòng cách rất xa, Tây Môn Khánh căn bản không phát hiện hần, nhìn mỹ nhân trắng theo bên người đi qua liền lập tức thu hồi tâm tình đuổi theo.

“Phù... phù... Cô nương... Chạy... Chạy bộ sao!” Tây Môn Khánh một bên chạy một bên cười chào hỏi.

Lạc Man chau chau mày, nhất thời quyết định chạy nhiều một đoạn đường.

Bình thường lúc này nàng nên chạy trở về, nhưng mà hôm nay, nàng thấy Tây Môn Khánh cố tình tỏ vẻ bất phàm liền thấy tức giận, dám đến dụ dỗ nàng! Nghĩ nàng là loại người nào chứ!

Đầu óc vừa nghĩ đã chạy ra ngoài ô.

Tây Môn Khánh thở hổn hển miễn cưỡng theo phía sau: “Đợi ta với ! Cô nương!”

Lạc Man hạ quyết tâm giáo huấn Tây Môn Khánh một chút, càng chạy càng nhanh.

Tây Môn Khánh cắn răng theo phía sau, gã không tin gã chạy không lại một cô nương?!

Ở cửa thành, Võ Tòng do dự nhìn thoáng qua phía trước, cũng từ từ chạy ra ngoài thành.

Ngoài thành trong rừng cây, hầu như không có vết chân người.

Lạc Man quay đầu nở nụ cười nhìn Tây Môn Khánh, từ từ tiến vào rừng cây.

Tây Môn Khánh như bị mèo gãi, đây là ý gì? Chẳng lẽ cô nương cũng có tình ý với hần?

Hẹn hò rừng cây?

Được, gã thích!

Tây Môn Khánh cười rộ lên, tinh thần phấn chấn, cũng đi theo vào.

Lạc Man chạy rất có kỹ xảo, thủy chung ở hần phía trước 100 thước, giống như cà rốt treo lủng lẳng phía trước để dụ dỗ, dụ dỗ Tây Môn Khánh càng chạy càng sâu vào rừng.

Ước chừng chạy đến giữa rừng, Lạc Man tăng tốc, quẹo trái rẽ phải, bỗng chốc không thấy tung tích.

Lúc Võ Tòng chạy đến nơi, Lạc Man mới vừa chạy ra khỏi cánh rừng, nàng nhìn hần một cái đầy ý tứ hàm xúc, cũng không quay đầu lại mà chạy về nhà.

Nhìn không thấy bóng dáng Tây Môn Khánh ở phía sau.

Võ Tòng đầu tranh trong lòng nửa ngày, vẫn đi theo Lạc Man trở về.

Loảng thoảng nghe thấy tiếng thở gấp của Võ Tòng, khoe miệng Lạc Man nhếch lên, nở nụ cười lạnh lẽo.

Võ Tòng ơi Võ Tòng, rốt cục cũng để ta bắt được điểm yếu của huynh rồi!

Lạc Man sáng sớm đã cảm thấy kỳ lạ, dựa theo tính cách Võ Tòng nguyên tác hẳn là người thanh niên rất có chính nghĩa mới phải, cho dù không thích nàng đến thế nào cũng không thể làm khó một nữ tử tay trái gà không chặt chứ.

Nhưng mà hẳn thì sao?

Nhìn thấy nhau lần đầu tiên, sát ý không hề che dấu mà hiện lên trong mắt. Rất nhiều lúc, nàng nghe thấy Võ Tòng tận tình khuyên nhủ Võ đại lang phòng bị nàng, cùng trong nhiều lúc lơ đãng ánh mắt Võ Tòng nhìn nàng tàn nhẫn cùng lãnh khốc, tựa như nhìn một người chết.

Cho nên nàng luôn luôn tránh mặt mình ở cùng Võ Tòng.

Nàng không hiểu nổi là loại người nào có thể có thù hận lớn như vậy đối với người mới gặp lần đầu tiên. Cho dù là Vận Ca bán bánh bao, Võ Tòng cũng rất ôn tồn, chỉ duy đối với nàng đầy sát ý, nàng còn nghĩ rằng là kẻ thù trước đây cùng xuyên không.

Nhưng mà tình cảm huynh đệ giữa Võ Tòng và Võ đại lang không phải giả.

Như vậy, Võ Tòng chỉ có thể là đã biết nàng nhất định sẽ hại ca ca của hắn hoặc là nguy hại đến chính hắn.

Vì sao hắn biết?

Dường như chỉ còn lại duy nhất một khả năng!

Võ Tòng trọng sinh!

Quả nhiên chuyện hôm nay đã chứng minh tất cả.

Cho dù nhìn thấy nữ hài xa lạ bị nam nhân quấy rầy ai cũng sẽ xông lên phía trước hỗ trợ!

Nếu không có thể xứng với danh Võ Tòng say đánh Trương Môn Thần sao?

Nhưng mà hẳn thì sao?

Bản thân vị hôn thê dẫn một người đàn ông vào rừng cây nhỏ, hẳn lại chậm chạp đi ở phía sau.

Võ Tòng chẳng phải không có lòng, không đáng là nam nhân.

Chuyện này hoàn toàn không đúng logic.

Võ Tòng căn bản chính là xem nàng là kẻ thù!

Rốt cuộc hiểu rõ tất cả, ánh mắt Lạc Man trầm xuống.

Võ Tòng, huynh đã vô nghĩa thì chớ có trách ta vô tình!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thiết Kế Cạm Bẫy, Lạc Man Ra Tay Ngoan Độc

Bởi vì chạy thêm một vòng lớn nên hôm nay trở về tương đối muộn, Đại Lang đã com nước xong ra mở tiệm.

Vì thế trên bàn com chỉ còn lại Võ Tòng và Lạc Man.

Không biết vì sao, Võ Tòng bỗng nhiên cảm thấy thật xấu hổ.

“Khụ! Khoảng thời gian trước huyện nha muốn mời ta làm Đô thống...” Nghe nửa ngày, Võ Tòng rốt cục cũng tìm được đề tài để nói, không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi, ho nhẹ một tiếng, ra vẻ không có gì nói.

“Ồ!” Lạc Man lạnh nhạt lên tiếng.

Tâm tình Võ Tòng bị ghen từ nãy giờ bỗng chốc bị đâm thủng!

Đây là thái độ gì chứ? Hắn đã không tính toán hiềm khích trước đây rồi, nàng còn muốn thế nào nữa chứ?!

“Ta đã từ chối rồi!” Võ Tòng càng tức giận, cứng nhắc nói.

“Ồ!” Lạc Man lạnh nhạt đáp.

“Ta ăn no rồi!” Võ Tòng đột nhiên ném bát, nổi giận đùng đùng bỏ đi.

Mí mắt Lạc Man cũng không thèm nâng lên, tiếp tục ăn cơm như không có chuyện gì xảy ra.

Không biết Võ Tòng bị trúng thuốc gì, bình thường hận không thể cách nàng tám ngàn dặm tự nhiên lại cả một ngày cứ lượn lờ trước mặt nàng, hỏi cái này cái kia, nói không xong hai câu đã liền trở mặt.

Đúng là đồ đàn ông đến thời mẫn kinh! Lạc Man cho hắn một ánh mắt xem thường, càng không thèm nhìn tới Võ Tòng.

Võ Tòng cũng không biết bản thân hôm nay làm sao nữa, không hiểu sao lại nảy sinh cảm giác hổ thẹn với Lạc Man, dường như muốn nói với nàng điều gì đó nhưng nhìn Lạc Man luôn tỏ ra điềm nhiên như không thì lại càng thêm nóng nảy.

Cả đời hắn thích chính là thích, ghét chính là ghét, chưa từng cảm thấy mâu thuẫn như vậy bao giờ, vừa thích lại vừa ghét, có chút áy náy nhưng lại cảm thấy đó là đương nhiên.

Từ trước tới nay, hắn biết tuy rằng những chuyện mình làm không nhất định đều đúng, nhưng ít nhất cũng có thể cam đoan bất cứ chuyện gì mình làm đều không thẹn với lương tâm, duy nhất chỉ đối với Lạc Man!

Đúng là giống như đậu hũ rơi vào trong tro —— thôi không hết mà phui cũng không sạch.

Hắn thừa nhận, thời gian trước đây, hắn đối xử với Lạc Man có phần quá đáng.

Nhưng mà về tình cũng có thể bỏ qua đúng không? Tuy rằng kiếp này nàng không làm cái gì, nhưng đời trước nàng cũng đã cùng Tây Môn Khánh giết Võ Đại Lang, hắn nhìn thấy nàng thì cũng phải có chút sát ý chứ đúng không, đúng không hả?!

Đương nhiên, muốn giết nàng là hắn không đúng! Nhưng mà cũng là vì hắn nghĩ nàng sẽ như kiếp trước vậy mà!

Hơn nữa, hắn không phải còn chưa động thủ sao?!

Võ Tòng ở một bên rồi rầm lại rồi rầm.

Dĩ nhiên, hắn sở dĩ biểu hiện khác thường như vậy là bởi vì lúc sáng, ở ngoài bìa rừng, một khắc hắn nhìn thấy Lạc Man chạy ra đó, hắn bỗng nhiên nghĩ thông suốt!

Lạc Man căn bản là không phải là Phan Kim Liên.

Có lẽ bọn họ là cùng một người, nhưng không biết có phải số mệnh đã rẽ sang một hướng khác hay không, Phan Kim Liên đã dần dần biến thành Lạc Man.

Phan Kim Liên xinh đẹp như hoa, bản tính yếu đuối, chỉ biết nương theo số phận, như là dây tơ hồng chỉ biết sống dựa vào người khác.

Lạc Man cũng xinh đẹp như vậy, nhưng bên trong lại kiên cường không thua kém hắn là một đấng nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.

Phan Kim Liên ích kỷ hẹp hòi lại lẳng lơ, không để ý luân thường đạo lý đi quyến rũ hắn.

Lạc Man lại tự nhiên hào phóng, đối với hắn cũng khinh thường không thèm nhìn, đối với Võ Đại Lang lại rất tốt.

Hắn sớm nên phát hiện bọn họ không giống nhau mới phải, nhưng hắn vẫn bị hận thù che mờ.

Lúc mới gặp, Lạc Man kinh sợ, hắn lại cho rằng nàng cũng trọng sinh, ai biết nàng căn bản không quen biết Tây Môn Khánh và Vương bà tử.

Thử hỏi, một nữ nhân làm sao có thể quên được tên gian phu vì hắn mà giết hại chồng mình cơ chứ?

Võ Tòng chưa bao giờ có thể rõ ràng như lúc này, hắn biết chắc chắn Lạc Man không phải là Phan Kim Liên.

Đặc biệt là lúc Lạc Man quăng Tây Môn Khánh đến rừng cây ngoài thành, hắn càng nhận thấy được việc này.

Mà theo sau nữa là áy náy nồng đậm.

Bằng chứng rõ ràng nhất là, Lạc Man đối xử với đại ca rất tốt. Có thể nói, nếu như không có Lạc Man, cũng không có cửa tiệm bánh bao Võ Đại Lang. Võ Đại Lang thậm chí còn rong ruổi trên từng góc phố mà rao bán chịu khổ, hai người huynh đệ họ có thể đã không gặp được nhau.

Trong một khoảng thời gian trước, hần trăm phương nghìn kế muốn giết chết Lạc Man, điều này quả thật là hần không đúng.

Nhưng mà chỉ cần hần nhìn tới khuôn mặt đỏ của Phan Kim Liên, hần liền...

Aiz!

Là một nam nhân chân chính ý chí kiên cường cho dù bị đứt một cánh tay cũng không nhủu mảy một chút – Võ Tông giờ đây lại u buồn khôn xiết!

Buổi chiều, Tây Môn Khánh hùng hổ mang theo một đám người kéo đến cửa tiệm.

Vừa hay Võ Đại Lang và Võ Nhị Lang cũng không có ở nhà, Vận Ca bị dọa cả người phát run.

Lạc Man tươi cười động lòng người đứng dậy, nho nhã lễ độ mời Tây Môn Khánh vào tiệm, hai người nói chuyện nửa ngày, cuối cùng Tây Môn Khánh vừa lòng kéo người đi.

Vì sợ Võ Đại Lang lo lắng, Lạc Man cố ý dẫn Vận Ca không cần kể lại chuyện này, Vận Ca ngây thơ gật gật đầu.

Ban đêm, Lạc Man để lại một phong thư lạnh lẽo ra khỏi cửa.

Trong rừng cây nhỏ ở ngoại ô, Tây Môn Khánh đang sốt ruột chờ ở đó.

Giờ tỵ, một bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi đi vào rừng, Tây Môn Khánh vội vàng đón tiếp: “Tiểu nương tử, trái tim của ta, nằng để ta chờ lâu quá!”

Lạc Man không chút hoang mang lui về bên cạnh, khéo léo nói: “Đại quan nhân có dẫn người tới sao!”

Tây Môn Khánh bị nằng làm cho trong lòng ngứa ngáy, lại bỏ nhào qua: “Bảo bối à, ta nói cho nằng nè, ta dẫn theo bốn hộ vệ!”

Thì ra buổi chiều, Lạc Man mời Tây Môn Khánh vào phòng, vừa vào cửa, không đợi Tây Môn Khánh phát hỏa nằng đã khóc nức lên.

Vừa khóc vừa réo rất thảm thiết kể ra tình cảm nhớ thương thấm thiết của bản thân đối với Tây Môn Khánh.

Mỹ nhân khóc như hoa lê dưới mưa, thỉnh thoảng lại liếc mắt đầy quyến rũ, con tức đầy trời của Tây Môn Khánh bỗng chốc đã không còn.

“Vậy buổi sáng...” Hần vẫn nhắc tới chuyện chú ý nhất. Gì chứ, buổi sáng hần một người bị lạc ở trong rừng cây, kêu cả buổi chẳng thấy ai tới, suýt nữa đã chết ở bên trong đó rồi.

Nếu không phải thủ hạ thông minh, hần bây giờ còn la hét ở trong rừng cây đấy!

Nhắc tới chuyện đó, nước mắt Lạc Man vừa mới ngừng lại tí tách rơi xuống, nằng không ngừng lấy khăn tay lau khôé mắt.

“Đại quan nhân, ngài có điều không biết, mỗi ngày buổi sáng Nhị ca đều đi theo phía sau đó...”

Chuyện gì cũng không cần phải nói rõ ràng, nói chuyện mập mờ nửa kín nửa hở so với hoàn toàn lộ ra lại càng làm cho người ta tin tưởng hơn.

Quả nhiên, Tây Môn Khánh hiện lên tình cảnh Võ Tông cường ép Lạc Man rồi đi ở trong đầu, cảm giác thương tiếc dâng lên: “Tiểu Man, nằng không sao chứ?”

Đám gọi nằng là Tiểu Man nữa chứ! Lạc Man ghê tởm muốn chết, cố cười nói: “Ta không sao. Chỉ tui thân cho đại quan người!”

“Vì nằng, chút gian nan đó có đáng gì...” Tây Môn Khánh hào hùng vạn trượng.

“Nhưng mà như thế này nữa cũng không phải là biện pháp!” Lạc Man vẫn rơi lệ.

“Vậy mỹ nhân nói phải làm sao bây giờ?” Tây Môn Khánh đau lòng nói.

Lạc Man ngẩng mặt lên, muốn nói lại thôi: “Ta thật sự ngưỡng mộ quan nhân, nguyện ý vì quan nhân làm bất kể chuyện gì. Nhưng mà, ta phúc bạc, không có phúc khí đó...” Tiếp tục rơi lệ.

Tây Môn Khánh bị nằng nói thế, trong lòng ngứa ngáy vô cùng, chỉ hận không được âu yếm, nhưng chỉ cần nghĩ tới Võ Tông là gãi lại ừ ừ “Ai!”

Gã thực con mẹ nó không phải nam nhân! Than thở cái rắm.

Lạc Man nghẹn khuất thầm mắng, đành phải để bản thân xuất mã “Kỳ thực ta và Võ nhị chưa thành thân. Theo ý ta không bằng chúng ta nói thẳng rõ

ràng... Ta không đồng ý đi theo hần...”

“VẬY là tốt nhất, nhưng mà...” Nghĩ đến nắm tay to của Võ Tòng, trán Tây Môn Khánh đầy mồ hôi lạnh.

“SỢ cái gì, đến lúc đó quan nhân tìm nhiều người một chút. Có câu là hai đấm khó địch bốn tay, Võ Tòng cho dù có ba đầu sáu tay cũng không làm gì được!” Lạc Man hùng hồn nói.

Bị Lạc Man lung lay, Tây Môn Khánh rốt cục cũng đồng ý.

Hai người ước định, rạng sáng ngày mai, ngay tại ngoại ô rừng cây hẹn Võ Tòng ra nói rõ ràng. Nhưng bị Lạc Man quyền rũ cả một buổi trưa, lá gan Tây Môn Khánh cũng to ra, muốn Lạc Man ra trước nửa đêm.

Lạc Man cũng ồm ồm đồng ý.

Nửa đêm, Lạc Man bắt chước khẩu khí Tây Môn Khánh để lại một phong thư.

Cơ bản là nói, Lạc Man ở trên tay hần, muốn nàng dâu bình an, giờ mẹo gặp ở rừng cây nhỏ.

Đúng vậy.

Đây là Lạc Man thiết kế chiêu một mũi tên trúng hai con chim!

Võ Tòng nhìn phong thư, cừu hận hai kiếp hợp lại làm một, giận tím mặt, bốn năm hộ vệ căn bản không làm gì được Võ Tòng, Tây Môn Khánh cho dù bị đánh không chết cũng chỉ thừa lại một hơi.

Võ Tòng đánh người trọng thương, nhất định sẽ bị quan phủ truy nã, đến lúc đó, hần không thể nào ở lại huyện Dương Cốc được nữa, chỉ có thể đến từ đâu thì trở về đó!

Cứ như vậy, thiếu đi kinh địch Võ Tòng, lại đánh chết tên ruồi bọ Tây Môn Khánh.

Chẳng phải là tai qua nạn khỏi sao?

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Thông Minh Lại Bị Thông Minh Hại, Lạc Man Lưu Lạc Tha Hương

Kế hoạch Lạc Man thật hoàn mỹ.

Bình thường Võ Tòng giờ dần rời giường, giờ mẹo cùng nàng chạy bộ một vòng. Nếu như đến lúc đó, Lạc Man không ra, Võ Tòng nhất định sẽ hoài nghi, như vậy hần sẽ vào nhà nhìn được thư để lại, chắc chắn sẽ tức giận ngập trời, hần sẽ chạy vội đến rừng cây, cuối cùng là huyết tẩy trong rừng cây nhỏ.

Mà chuyện nàng cần phải làm bây giờ là trấn an Tây Môn Khánh, bảo trụ trong sạch, như vậy đến khi Võ Tòng đến sẽ tìm nơi ẩn nấp thật tốt.

Đáng tiếc, kế hoạch đã xảy ra biến hóa bất ngờ.

Đầu tiên, Lạc Man phát hiện, muốn bảo vệ trong sạch cũng là một chuyện vô cùng gian nan, Tây Môn Khánh luôn luôn cố sống cố chết bám chặt lấy khiến cho nàng suýt nữa muốn cầm dao chém.

Hết cách, đành phải tìm cách thoát thân.

Lạc Man ngồi xổm trong bụi cỏ nhằm chán đập muỗi, Tây Môn Khánh đứng ở xa xa nhìn nàng.

Đang lúc Lạc Man tính đi ra đánh ngất Tây Môn Khánh, chuyện lạ lại xảy ra, Tây Môn Khánh chỉ a được một tiếng, bỗng nhiên thân mình mềm nhũn, ngã lả ra.

Lạc Man cả kinh, cảm giác lạnh buốt từ sau đầu đánh úp lại, nàng lẩn mạnh một vòng về phía trước, gian nan tránh được một đao.

Lạc Man đứng lên, cảnh giác nhìn hai người mặc đồ đen một cao một thấp trước mặt.

“Không ngờ ở một rừng cây nhỏ bé này lại có một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy!” Gã đàn ông cao to trên mặt mang sẹo, một đôi mắt chuột nhìn thế nào cũng thật rất gian tà.

“Quả thật là mỹ nhân khó gặp. Theo ta thấy, hay là chúng ta mang theo nàng, đưa cho thái úy đi! Mỹ nhân như nàng này, thái úy có thể nào cũng phải thưởng cho chúng ta không ít đâu!” Gã lùn tịt bệ ngoài cũng coi là đoan chính, đáng tiếc lời nói ra không phải tiếng người.

“Dâng cho thái úy?” Gã cao to có chút do dự “Mỹ nhân như hoa thế này...” Ánh mắt hắn mê đắm không ngừng xem xét cao thấp.

“Mỹ nhân thì sao chứ? Chờ người thắng quan còn sợ không có mỹ nhân sao?” Gã lùn tịt không vui khiển trách.

Thoạt nhìn, gã lùn tịt dường như có địa vị cao hơn gã kia, gã cao to tuy rằng không vui nhưng lại không nói gì nữa.

Hai người nói chuyện không hề coi ai ra gì, mà Lạc Man lúc này lại khẩn trương đến mức lòng bàn tay ra mồ hôi ướt đầm!

Nhìn huyết thái dương của hai người bọn họ hơi phồng lên, nàng liền biết chắc đây là hai cao thủ!

Lấy một địch hai, nàng hoàn toàn không có lòng tin.

Dù sao cũng không thể bị mang đi!

Cấn chặt răng, vừa định liều mạng, gã lùn tịt đã tùy ý phát tay áo, một đám bột phấn bay về phía nàng.

Một chút hương vị ngọt ngào liền chui vào khoang mũi, trong lòng Lạc Man kêu một tiếng không ổn, trước mặt bỗng tối sầm rồi té xỉu.

Gã cao to khiêng Lạc Man lên, đi vài bước chân đã không thấy bóng dáng.

Thế giới này quả nhiên là có báo ứng!

Trong xe ngựa, Lạc Man bị trói thành con nhộng mà âm thầm rơi lệ.

Chết tiệt, ông trời xấu xa, nàng chỉ nghĩ ra chút mưu kế nhỏ nhỏ hãm hại Võ Tòng thôi mà, dù sao cuối cùng, hắn cũng lên Lương Sơn thôi, sớm một chút thì cũng có sao đâu chứ?

Ông cũng không cần phải phái hai người bắt cóc nàng chứ!

Đúng là không thể làm chuyện xấu mà!

Lạc Man hỏi hận đến đau cả ruột!

Ra khỏi rừng cây, gã lùn tịt không biết lấy đâu ra một chiếc xe ngựa, hắn nhìn ra được Lạc Man cũng có chút công phu, liền cột nàng lại như con nhộng, bịt miệng rồi mới quăng vào toa xe.

Một lát sau, Lạc Man liền tỉnh lại. Nhưng mà, tỉnh cũng không tốt.

Bọn họ đã chạy ba ngày đường, trên cơ bản ăn ở gì cũng đều làm trên xe.

Gã lùn tịt còn đỡ, trừ việc không mở trói cho nàng, đối xử với nàng coi như khách khí.

Gã cao to lại thường xuyên dùng ánh mắt mê đắm cưỡng gian nàng.

Nói thực ra, nàng không sợ đáng người cao lớn, không sợ kẻ háo sắc, chỉ sợ tên không có nhục điểm!

Bây giờ hai người bọn họ ở bên ngoài đánh xe, giọng nói trầm thấp bàn luận bất chợt truyền vào toa xe.

“Đại ca, huynh nói tên Lâm Xung kia thật sự lên Lương Sơn sao? Lục Khiêm cũng quá vô dụng! Giết người không thành lại bị Lâm Xung làm thịt!” Gã cao to oán giận.

Gã lùn tịt nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn, cười lạnh nói: “Giáo đầu tám mươi vạn cấm quân, đệ cho là để làm cảnh sao? Lâm Xung võ nghệ siêu quần, đánh không địch thủ, cho dù là ta cũng chưa chắc đã đánh được hắn!”

“Đại ca chớ tự coi nhẹ mình. Ai chẳng biết đại ca là đệ nhất cao thủ bên người thái úy! Lâm Xung thì có gì hay ho chứ?” Gã cao to nịnh hót nói.

Gã lùn tịt khinh thường nhìn hắn một cái, không nói gì.

Đoạn nói chuyện này để lộ ba tin tức, Lạc Man mơ hồ suy nghĩ.

Thứ nhất, Lâm Xung đã lên Lương Sơn. Nhưng cũng không có quan hệ gì tới nàng.

Thứ hai, gã này là một cao thủ! T—T số nàng thật khó!

Thứ ba, hai người này là thuộc hạ của Cao Cầu! Chết tiệt! Tên kia muốn quyền có quyền, muốn người có người, sao nàng lại chọc tới hấn cơ chứ!

Vẫn là tìm kiếm cơ hội chạy thật xa mới được!

Nói thì nói như vậy, nhưng để thực hiện được cũng quá khó khăn mà.

Đầu tiên, nàng đánh không lại hai gã này.

Tiếp theo, cả ngày bị trói như con sâu lông thế này, cả người đều đã tê rần, cho dù có cởi trói cho nàng thì nàng cũng trở thành chân mềm mất!

Vậy phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ trời muốn diệt ta?

Lạc Man âm thầm sốt ruột.

Cũng may, cơ hội rất nhanh đã tới rồi!

Có lẽ là có chuyện quan trọng, gã lùn tịt cũng vội vàng không kiên nhẫn, cởi một con ngựa xuống đi trước, trước khi đi lại luôn miệng dặn dò: “Lúc này chuyện xấu không thành, cần phải mang nữ tử này vào kinh thành, lập công chuộc tội!”

Gã cao to liên tục gật đầu.

Ánh mắt quy nghiêm của gã lùn tịt quét qua Lạc Man, ném lại một câu “Nhất thiết không thể mở trói” rồi liền chạy đi.

Lạc Man rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi.

An toàn rồi, ngày đầu tiên, nàng vẫn luôn an phận, để cho gã cao to động tay động chân chiếm tiện nghi một chút, cũng may hấn cũng không dám làm quá, chỉ nhéo khuôn mặt, sờ thắt lưng.

Dù là như thế, Lạc Man vẫn cứ cảm thấy ghê tởm muốn ói.

Ngày thứ hai, Lạc Man bắt đầu uốn éo nhõng nhẽo nói mình bị trói thấy không thoải mái.

“Đại nhân, ta tay không tác sát, hoàn toàn không cần phải cột chắc như vậy đâu. Lại nói đại nhân anh minh thần võ, võ nghệ cao cường, chẳng lẽ còn sợ tiểu nữ tử chạy mất sao?”

Đá lông nheo một cái.

Gã cao to được tán dương cũng giật mình, kể ra nàng nói cũng đúng.

“Mà sau này nếu như ta đến phủ thái úy, thái úy đại nhân biết đại nhân đối xử với ta thô bạo như vậy, chắc chắn sẽ mất hứng!” Lạc Man không ngừng cố gắng nói.

Gã cao to giật mình một cái tỉnh táo lại.

Hình như là đúng như vậy, vạn nhất về sau nàng được sủng ái, thổi chút gió bên gối...

Gã cao to vội vàng tươi cười nịnh nọt, cởi trói cho Lạc Man.

“Áy chết, đây đều là chủ ý của ca ca. Ta không làm chủ được! Thời gian trước đắc tội tiểu nương tử, nương tử đừng để ở trong lòng!”

Cởi bỏ dây thừng, Lạc Man liền thoát khỏi cuộc sống nhộng tằm, cười hi hi nói: “Ta biết rồi. Đa tạ đại nhân.”

Đàn ông đúng là ngu ngốc, nếu đổi lại là gã lùn tịt kia, nếu dám nói như vậy hấn gã đã cho một đao làm thịt nàng rồi!

Lạc Man cười hi hi ngồi bên cạnh gã, nhìn gã đánh xe, dâng lên ánh mắt ngưỡng mộ, khiến gã vui vẻ quên trời đất phân không rõ đông tây nam bắc.

Đi đến một rừng cây nhỏ, Lạc Man lấy cớ không tiện bảo gã ngừng xe, tự mình đi vào cánh rừng.

Chưa đi được bao xa, nàng đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng rồi té ngã.

Gã kia kinh hãi, vội vàng tiến lên xem xét.

Lạc Man đỡ căng chân ngồi dưới đất, trên mặt đau đớn khó nhìn.

Trong lòng gã ta cả kinh, nghĩ rằng vinh hoa phú quý sau này của mình đều trên người nàng, chỉ mong nàng đừng xảy ra vấn đề gì, vì vậy gã vội vàng ngồi xổm xuống xem xét.

Thừa dịp gã cúi đầu, trong nháy mắt Lạc Man nhanh chóng rút dao nhỏ dắt trong giày ra, chém một nhát vào cổ gã.

Giờ tay chém xuống, nhanh gọn lủi loát!

Máu bỗng chốc bắn tung tóe, gã ta ôm cổ, trừng lớn mắt không thể tin nhìn nàng, chậm rãi ngã quỵ run rẩy hai cái rồi liền bất động.

Lạc Man cười lạnh hai tiếng rồi đứng lên, chậm rãi lau máu dính trên dạp lên người gã rồi dắt lại trong giày. Nàng cướp đoạt sạch sẽ bạc trên người hắn rồi đánh xe ngựa nghênh ngang mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Vào Hắc Điểm Giận Đánh Nhị Nương

Lạc Man thoát hiểm, vội vàng lên xe ngựa, tùy tiện chọn một hướng mà đi.

Kế hoạch xảy ra biến cố, nghĩ đến Võ Tòng không có chuyện gì, một núi không thể chứa hai hồ, đã có Võ Tòng, nàng chỉ có thể ra đi mà thôi!

Dù sao Võ Đại Lang cũng đã tìm được Võ Nhị Lang, cũng có kẻ sinh nhai, coi như là nàng đã báo đáp xong ơn cứu mạng của Võ Đại Lang rồi đi.

Về phần nàng, vẫn là nên tìm nơi nào không liên quan tới truyện thủy hử mà sống thôi!

Lạc Man vừa nhàn nhã đánh xe ngựa vừa gặm lương khô.

Bởi vì thường xuyên ăn ngủ ngoài trời nên trong xe ngựa chuẩn bị rất đầy đủ, có quần áo có lương khô.

Lúc Lạc Man lên xe đã thay nam trang.

Nhưng nhiều ngày ăn lương khô như vậy, cho dù Lạc Man không kén ăn cũng chịu không nổi.

Vừa hay phía trước có vài nhà đất, trước cửa người đến người đi, nàng nghĩ thầm nhất định là khách điểm.

Lạc Man vô cùng vui mừng, giục ngựa về phía trước vài bước đã tới cửa..

Giao xe ngựa cho tiểu nhị, Lạc Man vui mừng vào điểm.

Ra nghênh đón là một người phụ nữ.

“Khách nhân, ở trọ hay là ăn cơm vậy?” Nàng ta có khuôn mặt trái xoan, mắt thật to, trên mặt là nụ cười nhiệt tình, bề ngoài cực kì xinh đẹp.

Trên thế giới này, chỉ cần là phụ nữ nhìn thấy phụ nữ, mặc kệ là trong hoàn cảnh nào đi nữa đều có chút tâm lý muốn phân cao thấp.

Từ kiểu tóc đến giày, ánh mắt Lạc Man khó hiểu đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, gật đầu: “Ăn cơm.”

Sắc quý!

Mây liễu của cô nàng bắt gặp nhử lại, lập tức cười rộ lên: “Được được, khách nhân mời đi bên này!”

Nhìn người ngoài đi cửa rất nhiều, trong tiệm lại rất vắng vẻ, chỉ có duy nhất mình nàng, trong lòng Lạc Man có phần nghi hoặc.

“Khách nhân muốn dùng gì?” Người phụ nữ cười duyên hỏi.

“Nơi này có cái gì ăn ngon?” Lạc Man tò mò hỏi.

“Nơi này của chúng ta nổi tiếng nhất là bánh bao...”

“Vậy cho một ít bánh bao đi!” Lạc Man cười tủm tỉm ngăn lời nói của nàng ta, mãi chạy trốn, nàng đã sắp chết đói rồi!

“Rượu của chúng ta ở đây cũng rất có tiếng...”

“Không cần! Bánh bao thôi! Nhanh cho thêm một ấm trà!”

Nữ nhân hơi sững sốt, vừa cười nói “Được...!”

Bánh bao được mang lên rất nhanh.

Lạc Man quả thật rất đói bụng, cầm lấy một cái cắn miếng thật to, nhân thịt thơm vô cùng!

Lạc Man gặm hai ba miếng đã giải quyết hết một cái bánh bao lớn, vừa định uống miếng nước để tránh bị nghẹn thì nàng kia đã bê một ấm trà lên.

Lạc Man cảm kích cười cười, tự tay đổ một chén trà, vừa định uống bỗng nhiên ngửi được một mùi hương ngọt ngào vô cùng quen thuộc, liền ngừng lại một chút cười nói với nàng ta: “Cô mau đi đi! Có việc ta sẽ gọi cô!”

Nàng ta vội đồng ý rồi xoay người đi vào trong.

Lạc Man làm bộ uống nước, trên thực tế đổ hết nước trà vào ống tay áo, canh chừng vừa đúng thời gian liền gục xuống bàn.

Chỉ chốc lát sau, người phụ nữ kia cười hi hi đi tới, dùng sức đá Lạc Man một cái, mắt thấy nàng vẫn không nhúc nhích liền cao giọng kêu: “Tiểu nhị, mau tới đây! Ở đây có một con dê béo, nhanh kéo tới phòng bếp làm bánh bao! Nhanh chút!”

Cái gì? Bánh bao? Lạc Man nhất thời nghĩ chẳng lẽ lúc này mình vừa nuốt bánh bao làm từ thịt người?! Trong bụng không khỏi bắt đầu quay cuồng, rốt cuộc nhìn không được ới hết ra.

Tôn Nhị Nương bắt đầu xắn tay áo chuẩn bị mang nàng vào trong, chưa kịp chạm vào nàng đã thấy nàng bật dậy ới luôn vào chân nàng ta.

Bị người ta đùa giỡn! Tôn Nhị Nương nhất thời giận dữ, cũng không quan tâm tới cái gì nữa liền đá tới một phát.

Lạc Man vội vàng xoay người tránh thoát, vừa ới vừa trốn.

Tôn Nhị Nương đá một phát không tới càng thêm tức giận, chạy vội tới quây cầm lấy thiết đao mà tròn mắt quát to: “Lưu manh ở đâu tới đây, không nhìn xem đây là chỗ nào, dám tới làm loạn trong tiệm của mụ dạ xoa Tôn Nhị Nương ta sao! Lão nương hôm nay sẽ cho ngươi biết có đi mà không có về!”

Tôn Nhị Nương? Lạc Man sững sốt, nói như vậy nơi này là đồi Chữ Thập sao? Nàng vừa rồi ăn là bánh bao nhân thịt người?

Ờe...

Lạc Man ới đến ra cả mặt xanh mặt vàng! Nàng tức giận dùng tay áo lau mặt, mẹ nó chứ, lại dám lừa nàng ăn bánh bao thịt người!

Muốn chết!

Lạc Man rút ra dao ngắn xông lên phía trước đánh nhau với Tôn Nhị Nương.

Có câu xuyên không phải giữ được đạo đức của người hiện đại, Lạc Man không thể chấp nhận được bản thân mình ăn thịt người! Nghĩ kỹ lại, những nam nhân đó không biết đến từ đâu, vài ngày liệu có từng tắm rửa chưa nữa, thậm chí không biết có bị bệnh gì hay không đã bị băm thành thịt vụn ăn vào trong bụng...

Mẹ nó, thật sự quá ghê tởm!

Lạc Man chưa từng tức giận như vậy bao giờ!

Cảm giác từng sợi lông tóc trên người đều dựng thẳng hết lên!

Tức giận liền từ từ hóa thành chiêu thức, đánh cho Tôn Nhị Nương không còn lực chống đỡ.

Ở kiếp trước, khi Lạc Man còn rất nhỏ, cả nhà bị kẻ thù giết. Khi còn nhỏ sự trợ giúp đầu tiên của bạn cha là vào cô nhi viện để tiếp cận con của kẻ thù, từ đó để kẻ thù nhận nuôi nàng

Vì báo thù, nàng khổ tâm học tập các loại võ thuật, Taekwondo.

Cho đến ngày đính hôn với con của kẻ thù, cũng chính là ngày huyết tẩy một nhà kẻ thù.

Từ nhỏ Lạc Man cũng chưa từng sống như một đại tiểu thư bao giờ, kẻ thù thấy nàng có thân thủ tốt, thường xuyên phái nàng đi làm một số nhiệm vụ không muốn người ta biết.

Cho nên, đối với Lạc Man mà nói, vũ lực luôn cần dùng đến.

Nàng thừa nhận nàng không phải người tốt gì cả, nhưng ăn thịt người tuyệt đối là cấm kỵ của nàng!

Lạc Man nổi sát ý, xoay mạnh cổ tay đâm thẳng dao ngắn sau lưng Tôn Nhị Nương.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, một cây gậy gỗ liền bay tới, Lạc Man đưa tay ra đỡ, dao ngắn chỉ xẹt qua cánh tay Tôn Nhị Nương lưu lại một vết máu.

“Chàng còn biết trở về?” Đầu tóc Tôn Nhị Nương hỗn độn, hai mắt đỏ hồng găm lên với người đàn ông nọ.

“Nhị nương! Nàng không phải đã đồng ý với ta không làm nữa sao?” Người đàn ông bất đắc dĩ mở miệng.

Tôn Nhị Nương xoay mặt sang một bên: “Vô nghĩa, làm xong lần này rồi nói tiếp!”

Vậy vị này chính là Thái viên tử Trương Thanh!

Lạc Man xoa xoa cánh tay đau đến tê dại, quá đen đui.

Ném dao ngắn sang tay trái, lạnh lùng nhìn chằm chằm tay phải cầm gậy của Trương Thanh.

Trương Thanh tuy rằng không có ý muốn giết người, nhưng thấy người phụ nữ của mình chọc vào phiền toái, vì bảo vệ an toàn cho Nhị nương, hắn cũng chỉ có thể xông lên.

Lạc Man đánh với một mình Tôn Nhị Nương thì dư sức, nhưng mà nếu chống lại hai vợ chồng bọn họ... thì xong đời.

Tôn Nhị Nương và Trương Thanh một người dùng gậy một người dùng dao, phối hợp ăn ý không một sơ hở, mới hơn mười chiêu đã đánh Lạc Man không chống đỡ được nữa, chạy bán sống bán chết.

Ba người một trốn hai đuổi, trong lúc nhất thời ai cũng không làm gì được ai, điểm của Tôn Nhị Nương cũng là bị phá hơn phân nửa!

Tôn Nhị Nương đau lòng vô cùng, khuôn mặt xinh đẹp trở nên lạnh lẽo, hôm nay mệt mỏi quá! Chuyện làm ăn đã vắng vẻ còn bị một tiểu tử đến phá điểm!

Nàng mà để hấn lông tóc vô thương rồi đi, nàng sẽ không mang họ Tôn!

Tôn Nhị Nương múa đao như gió, quét to một tiếng vọt lên.

Ba người đều đánh nhau hăng say, dần dần cũng trở nên mệt mỏi.

Mất thấy vợ chồng Tôn Nhị Nương muốn đẩy nàng vào chỗ chết, Lạc Man cũng giận.

Đã không chạy thoát, nàng liều mạng đỡ một gậy của Trương Thanh đồng thời tàn nhẫn chọc dao ngắn vào trước ngực Tôn Nhị Nương.

“Nhị nương!”

Trương Thanh thất thanh kêu to, hắn không ngờ Lạc Man thoát nhìn ôn hòa lịch sự lại hung ác như vậy, mạng không cần cũng muốn trừ bỏ Tôn Nhị Nương.

Gậy đã hạ xuống, bây giờ đi cứu Nhị nương cũng đã quá chậm!

Mất Trương Thanh thấy hết tất cả nhưng lại chỉ có thể trở mặt nhìn Lạc Man ngoan lệ đâm dao ngắn tới Nhị nương.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Võ Tòng Túc Giận Tì Nương Tử Bỏ Trốn

Nói thì chậm, xảy ra thì nhanh, đang lúc thời khắc nguy hiểm, một bóng người bỗng nhiên vọt tới, một cước đá văng cây gậy trong tay Trương Thanh, bắt lấy Lạc Man xoay người một cái, người đã cách xa năm bước.

Tôn Nhị Nương nghĩ rằng mình chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, đao sắp đâm vào ngực đột nhiên không thấy, nhất thời còn chưa phản ứng kịp, chỉ có thể ngậy người nhìn.

Người đến là một nam tử mặc áo đen, khoảng hơn 20 tuổi, trên đầu là bụi tóc chỉnh tề, hai sợi tóc không an phận rũ xuống gương mặt góc cạnh làm tăng lên vài phần ngang ngược.

Hắn ta có bề ngoài cực kì anh tuấn, làn da màu lúa mạch, mày kiếm mắt sáng, mũi cao ngất, môi mỏng mím chặt, dường như đang nhẫn nại điều gì đó.

Mà lúc này, hai tay hắn đang dùng sức ôm chặt nữ nhân ở trong lòng, đôi mắt hẹp dài tràn đầy lửa giận, “Nàng sao lại có thể như vậy? Không kiếm phiền toái sẽ chết sao!” Võ Tông cau mày rộng to với nàng.

Hắn thật vất vả mới tìm được nàng, ai ngờ vừa đến đã nhìn thấy một màn nguy hiểm như vậy, nhất thời trái tim ngừng đập nửa nhịp.

Thì ra ngày đó, sau khi Võ Tông nhìn thấy thư liên trực tiếp vào rừng cây.

Nhưng mà lúc đến nơi, người của nha môn cũng đã đến, trong rừng cây chỉ có 5 thi thể, xác nhận là Tây Môn Khánh và hộ vệ nhà hắn, duy chỉ không có Lạc Man.

Võ Tông lục soát khắp toàn bộ cánh rừng, cuối cùng tìm được một cái khuyên tai ở gần thi thể Tây Môn Khánh, còn có vài dấu chân.

Võ Tông cau mày đứng yên thật lâu, cuối cùng nhờ nha dịch nhấn lại cho Đại Lang, còn mình phóng lên ngựa không ngừng đuổi theo dấu vết.

Dọc theo đường đi, hắn ngày đêm không ngừng nghỉ đuổi theo dấu vết xe ngựa, có đôi khi chỉ cần mới nhắm mắt lại đã nhìn thấy cảnh Lạc Man bị ác nhân làm nhục, trong lòng càng ngày càng không yên, ngày đêm bất an.

Con người đâu phải là cây cỏ, sao có thể vô tình chứ? Hắn và Lạc Man dù sao cũng cùng ở chung lâu như vậy, lại là một thiếu nữ, bây giờ lại bị người xấu bắt đi, hắn sao có thể không lo lắng.

Võ Tông chỉ có thể không ngừng an ủi bản thân, nghe đại ca nói, Lạc Man biết võ, hơn nữa người lại cơ trí! Nhất định sẽ không có việc gì!

Nhưng vào thời điểm phát hiện thi thể nam nhân ở trong rừng, Võ Tông suýt nữa nhảy lên, hắn vô cùng lo sợ tìm kiếm xung quanh, không phát hiện Lạc Man, lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi tiếp tục đuổi theo dấu vết xe ngựa, ai biết thật vất vả đến sườn núi Chữ Thập, vừa vào cửa, liền nhìn thấy Trương Thanh cầm gậy đập tới Lạc Man, mà ánh mắt Lạc Man ngoan lệ nhìn Tôn Nhị Nương.

Nhất thời hồn đều bị dọa bay! Vội vàng phi thân xông tới!

Cô nàng này chính là một cái phiền toái lớn! Võ Tông run sợ trong lòng nghĩ.

Lạc Man rúc vào trong lòng Võ Tông, bị hắn to giọng chất vấn.

Nàng tức giận đẩy Võ Tông ra: “Huynh nhìn không rõ sao! Rốt cuộc là ai chọc phiền toái chứ! Ta chỉ là muốn ăn bữa cơm thôi mà, nữ nhân điên này tự nhiên muốn bắt ta!” Nàng là người vô tội mà!

Võ Tông ghen.

Kiếp trước, không có ai hiểu rõ được đức hạnh của Tôn Nhị Nương hơn hắn, nhớ năm đó, hắn cũng xem chút trở thành nhân bánh bao đó thôi?

Hơn nữa, hắn vừa rồi nhìn thấy vợ chồng nhị nương hợp lực đánh một mình Lạc Man, chắc là Lạc Man chịu ủy khuất rồi.

Võ Tông mềm nhũn cả người, vừa định an ủi Lạc Man nhưng nhìn khuôn mặt khó chịu của nàng, nhất thời lại nổi giận: “Nàng còn nói! Nếu không phải là nàng chọc Tây Môn Khánh thì làm sao có thể bị người ta bắt tới đồi Chữ Thập chứ, lại xem chút nữa bị người ta làm thành nhân bánh bao?”

Lạc Man ghen, lửa giận bỗng chốc lại dâng cao, nam nhân này, nàng suýt nữa bị người ta đánh chết, hắn không giúp đỡ nàng thì thôi còn ở đó mà chỉ trích nàng!

Lạc Man nheo mắt, ngón trỏ dùng sức chọc vào ngực của Võ Tông: “Ta chọc Tây Môn Khánh liên quan gì tới huynh? Bị người ta bắt cóc thì có trở ngại gì tới huynh chứ?! Ai cần huynh xen vào việc của người khác? Ta nói cho huynh biết! Không cần phải ở đó mà quát tháo ta biết chưa!”

Võ Tông quả thực sắp phát nổ! Nữ nhân không biết tốt xấu này! Hắn vì cứu nàng mà ba ngày không chợp mắt! Một đường chạy tới đây, đến giờ cũng mỏng dẹt rồi đây nè! Vậy mà chỉ đòi được một câu xen vào việc của người khác sao?!

“Nàng có bản lĩnh, nếu nàng có bản lĩnh thì đừng để cho ta tới cứu muội!” Võ Tông tức giận rộng to.

“Ai bảo huynh đi đến cứu ta! Huynh là ai chứ? Dựa vào cái gì mà quản chuyện của ta? Ta chính là có chết cũng không liên quan đến huynh! Không biết ở đó rống to cái gì chứ!” Lạc Man khoanh tay hừ lạnh.

“Nàng!” Võ Tông tức giận kêu to, chỉ hận không thể tát một nhát cho nàng tỉnh lại.

“Dựa vào cái gì? Nàng nói xem ta dựa vào cái gì? Dựa vào nàng chính là vợ của Võ Nhị Lang ta!” Võ Tông trừng lớn ánh mắt như muốn ăn thịt người

Trương Thanh và Tôn Nhị Nương đã bị một màn hài kịch này làm cho sợ ngây người, thì ra hẳn là nữ nhân?

Mắt thấy Võ Tông bị Lạc Man kích thích giận tím mặt, bàn tay to như cái quạt hương bồ đã giơ lên, dường như giấy tiếp theo sẽ rơi xuống trên khuôn mặt của Lạc Man đang trừng mắt nhìn lại, Trương Thanh hiền lành liền mở miệng.

“Áy áy, vị tráng sĩ này. Tất cả đều là ta vợ chồng ta không đúng. Không liên quan đến cô nương này, tráng sĩ nhất thiết đừng động thủ!”

Tôn Nhị Nương lúc này cũng hiểu rõ, chỉ do hiểu lầm mà thôi!

Vốn Tôn Nhị Nương luôn chỉ giết mấy tên háo sắc chuyên làm việc ác.

Ánh mắt Lạc Man nhìn nàng ta lúc mới vào điểm làm cho nàng ta nghĩ lầm Lạc Man cũng là đồ háo sắc, cho nên mới xảy ra mấy chuyện như vậy.

Bây giờ thấy vì mình mà làm cho vợ chồng son người ta cãi nhau, Tôn Nhị Nương cũng có chút ngượng ngùng.

Nàng vỗ mông đứng lên, cười nói: “Vị huynh đệ này, nhà ta nói rất đúng! Chuyện này là hiểu lầm! Chúng ta là không đánh nhau thì không thành bạn đó mà!”

Võ Tông nhất thời tức giận mà giơ tay lên, đang lo khó có thể xuống đài, vợ chồng Trương Thanh mở miệng đúng lúc, trong lòng hẳn vui vẻ, thuận lý thành chương buông tay, một bộ nghiêm trang nói: “Tại hạ Võ Tông ở huyện Dương Cốc, vị này là nội tử của ta Lạc Man. Vừa rồi có chỗ nào đắc tội mong rằng đại ca đại tâu tha thứ!”

“Huynh chính là anh hùng đánh hổ đó sao?” Tôn Nhị Nương kinh hí nói.

Gặp lại bạn tốt, tâm tình Võ Tông cực vui vẻ, cười gật gật đầu.

Tôn Nhị Nương vốn là người thẳng thắn, luôn là anh hùng trọng anh hùng, bây giờ nhìn thấy anh hùng đánh hổ trong truyền thuyết cũng không xấu hổ, trực tiếp kéo ghế ngồi tâm sự.

Thoáng chốc đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Lạc Man ở bên cạnh quảng một ánh mắt xem thường.

Thực không thể hiểu được mấy người trong truyện thủy hử, chỉ đánh hổ cũng là anh hùng, chỉ biết vài cái quyền cước cũng là anh hùng, chỉ cần là anh hùng là có thể được yêu thích, là có thể giúp bạn không tiếc mạng sống sao.

Đúng là cực kì ngây thơ.

Chẳng lẽ anh hùng và anh hùng nhất định là có thể tình đầu ý hợp sao?

Nếu định nghĩa anh hùng là như vậy, tin rằng tất cả mọi người trong thiên hạ đều có thể tương thân tương ái rồi!

Dường như nhìn ra Lạc Man không vui, Tôn Nhị Nương chấp tay cười với nàng: “Muội tử, vừa rồi có nhiều đắc tội! Mong rằng muội tử đừng tức giận tý tý.”

Trương Thanh cũng thờ dài theo.

Lạc Man nhăn nhu, nhìn không được nói: “Đại tỷ, đừng trách muội tử lắm miệng, tỷ làm người bán bao thịt thật sự là có chút...” Rất ghê tởm! Cũng quá biến thái!

Tôn Nhị Nương nhớ tới tình cảnh vừa rồi Lạc Man ỏi lên ỏi xuống, nhìn không được cười ngã tới ngã lui: “Muội tử, thật sự xin lỗi!”

Nhìn thái độ nàng ta không hề thay đổi, Lạc Man khẽ thở dài trong lòng, còn có thể nói gì nữa, quan niệm của mọi người căn bản là không giống nhau, trong đầu bọn họ chỉ có đạo nghĩa, căn bản là không có pháp luật gì hết.

Tuy rằng Lạc Man tự nhận không phải người tốt gì hết, người đắc tội nàng cũng khó có kết cục tốt, nhưng nàng cũng không tiếp thu được loại người như Tôn Nhị Nương, vì lúc nhỏ gặp bị kịch mà mở tiệm để chuyên giết ác nhân.

Chẳng lẽ một người có đáng chết hay không chỉ thông qua một bữa ăn là có thể nhận định được sao?!

Nàng càng không tiếp thu được việc Tôn Nhị Nương dùng thịt người làm nhân bánh bao bán cho người qua đường.

Nàng vẫn cảm thấy, Tôn Nhị Nương là có chút di chứng sau khi bị thương tổn!

Người ta vẫn nói đạo bất đồng bất tương đi mưu, Lạc Man vừa không muốn nhìn nàng ta giết người làm nhân bánh bao, cũng không muốn nhìn người qua đường ăn bánh bao, cho nên nàng vẫn sớm rời đi mới được!

Hạ quyết tâm, Lạc Man thừa dịp bọn họ hàn huyên mà nói một câu: “Ta thấy sắc trời không còn sớm, tiểu muội còn muốn đi trước, vậy cáo từ ha!”

Tiếng nói vừa dứt, ánh mắt ba người đều đồng thời rơi xuống trên người nàng.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tâm Tư Trong Đôi Chũ Thập

Con giận của Võ Tòng còn sót lại chưa tiêu, hân trùng mắt nhìn nàng: “Nàng còn muốn đi đâu nữa?!”

Tôn Nhị Nương có ý tốt muốn khuyên nàng: “Muội tử, trong phạm vi mười dặm xung quanh đây chỉ có duy nhất nhà của ta thôi, sắc trời cũng đã muộn rồi, theo ta thấy hay là muội cũng nghỉ ngơi ở nơi này đi! Võ huynh đệ, đệ cảm thấy thế nào?”

Thời đại này vẫn là lấy chồng làm trời, phần lớn nữ nhân đều phải nghe theo, cho nên khi nói chuyện Tôn Nhị Nương chủ yếu là hỏi ý kiến của Võ Tòng.

“Cũng được!” Võ Tòng vui vẻ đồng ý, hân đã lâu không gặp đại ca đại tẩu, ở kiếp trước bọn họ chết trong lần đánh giặc Phương Tịch, giờ đây được sống lại vất vả lắm mới gặp lại, Võ Tòng muốn hân huyền nhiều chút.

Lạc Man lại hơi nhũn mảy, bọn họ có ý gì chứ, người muốn đi là nàng, có liên quan gì tới Võ Tòng chứ? Hân muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu, nàng cũng không muốn chung đường cùng hân đâu.

Đề nén lại không vui trong lòng, Lạc Man nhẹ giọng nói: “Nhị ca đã muốn lưu lại, vậy Tiểu Man phải cáo từ rồi! Hẹn ngày gặp lại, Trương đại ca, Tôn đại tẩu, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Hả? Đây là tình huống gì?

Trương Thanh và Tôn Nhị Nương tròn tròn mắt nhìn nhau.

Con tức của Võ Tòng bỗng chốc lại tăng cao, Lạc Man làm vậy khác nào trực tiếp tát vào mặt hân chứ!

Hân miễn cưỡng cười với vợ chồng Trương Thanh, nói một tiếng “Xin lỗi, xin chờ chút!” rồi túm Lạc Man lôi nhanh ra ngoài.

“Rốt cuộc nàng muốn làm gì?” Võ Tòng tức giận đến đầu bốc khói, oán hận trừng mắt với nàng.

So với Võ Tòng đang vô cùng nóng nảy thì Lạc Man lại vô cùng nhàn nhã: “Nhị ca, huynh nghe ta nói nè, chúng ta là người mắt sáng không nói tiếng lòng. Tâm tư của huynh ta đều hiểu rõ...”

Tim Võ Tòng đột nhiên đập mạnh mẽ, tự nhiên thấy hoảng hốt một cách khó hiểu, hân lắp bắp hỏi: “Ta, ta có tâm tư gì chứ...”

Lạc Man tò mò nhìn hân một cái: “Ý muốn thống khoái mà giết ta chứ gì nữa?”

Thì ra là cái này! Tim Võ Tòng đang đập mạnh mẽ liền chậm lại, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác mất mát khó hiểu.

Vì che giấu cảm xúc, hân cố ý to tiếng nói: “Yên tâm! Về sau ta sẽ đối tốt với nàng!”

Lạc Man không hiểu nhìn hân, hình như có chút ngượng ngùng, Võ Nhị Lang cứng ngắt xoay mặt đi lộ ra sườn mặt anh tuấn, ánh mắt hân hẹp dài nhưng lông mi lại rất dài, như cánh bướm thật đang run run lay động.

Trong lòng Lạc Man đột nhiên trào ra một cảm giác hết sức kì quái, có lẽ Võ nhị ca thật ra cũng là một người tốt! Rõ ràng ghét nàng như vậy lại vẫn chạy tới cứu nàng.

Nghĩ đến đây, giọng nàng lại mềm đi: “Nhị ca, ta biết huynh không thích ta. Huynh yên tâm, ta sẽ nói rõ ràng cùng đại ca, là ta tự nguyện rời đi...”

Ai... Ai muốn đuổi nàng đi chứ?

Võ Tòng quýnh lên, cau mày nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Ta không phải không thích nàng! Có lẽ trước kia, ta có chút thành kiến với nàng. Nhưng... Đại ca đã gả nàng cho ta, nàng chính là vợ của Võ Nhị Lang ta! Chỉ cần nàng không làm chuyện có lỗi với ta, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng!”

Nhị ca cất lời thề son sắt. Lạc Man đã không có vấn đề gì, mà Võ đại lại một lòng muốn cho bọn họ thành thân, đời trước hân không thể hiểu kính với ca, đời này chỉ cần là điều ca ca muốn, hân nhất định phải làm cho bằng được!

Lạc Man ngốc người!

“Đại... Đại ca gả ta cho huynh khi nào chứ!” Lạc Man lấp bắp hỏi, nói đùa thôi mà! Nói đùa đó huynh có hiểu hay không hả!

“Ta không đồng ý!” Lạc Man nhất quyết từ chối, đừng đùa chứ! Làm muội muội của Võ Đại Lang đã rất nguy hiểm rồi, nàng làm sao còn có thể gánh vác nhiệm vụ trọng đại như vậy chứ? Nếu ngày nào đó nàng vô tình nhìn nam nhân nào đó mà chảy nước miếng, Võ Nhị Lang còn để nàng sống yên chắc?!

Thấy nàng nhất quyết từ chối, trong lòng Võ Tông cảm thấy không tiếp thu được, cộng hai đời lại, đây lần đầu tiên muốn kết hôn với một nữ nhân, vậy mà lại bị từ chối? Nàng không muốn gả cho hắn? Vậy nàng muốn gả cho ai chứ?

Ai cũng đừng mơ! Đời trước là nàng nợ Võ gia! Nàng nhất định là người của Võ gia rồi!

Võ Tông neho mắt, uy hiếp nói với nàng: “Nàng đã nhận ca ca làm nghĩa huynh, như vậy huynh trưởng như cha. Ca ca đã gả nàng cho ta, mặc kệ nàng có đồng ý hay không thì vẫn đều là người của Võ Nhị Lang ta! Thế nào, Muội còn nghĩ muốn tìm nam nhân nào hả?!”

Võ Tông hơi ngừng lại, hơi thở tàn ác tỏa ra từ mặt hắn.

Nhìn đôi mắt hắn lạnh băng, trái tim nhỏ bé của Lạc Man không khỏi run lên!

Không phải chứ! Nàng... Nàng... sao... sao đã trở thành người của Võ nhị rồi chứ?!

“Ta đã nói rồi, chỉ cần nàng an phận thủ thường, ta sẽ đối tốt với nàng!” Võ Tông mặt không biểu cảm, hơi ngừng lại “Được rồi, không cần thách thức ta nữa! Bây giờ theo ta trở về!”

An phận muội muội nhà huynh đó! >><

Lạc Man tức giận đến nghiêng răng ken két, nắm tay muốn động thủ.

Thấy thế, Võ Tông cười lạnh một tiếng, như tùy ý đuổi cánh tay ra, thanh gỗ ở gần cánh tay hắn nhẹ nhàng bị chặt đứt.

Lạc Man: “...” ≥=O_ O=≤

Võ Tông lạnh nhạt phui vụn gỗ dính trên tay: “Nàng muốn tự đi vào, hay là để ta kéo nàng đi vào?”

Lạc Man: “... Ta tự đi...” (ㄍㄟㄍㄟ)sau khi đã được khai thông xong, Lạc Man buồn bực theo sau Võ Tông đi vào trong nhà

Trương Thanh và Tôn Nhị Nương hiểu rõ nhìn nhau, trêu ghẹo nói: “Như vậy mới đúng chứ. Vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, nào có thâm cừu đại hận gì chứ. Muội tử, Võ huynh đệ lớn lên tuân tú lịch sự, muội nên nhìn kỹ vào!”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Vừa mới gặp Võ huynh đệ, ngay cả lão nương cũng muốn động tâm đó, sao lại có người tuân tú như vậy chứ!” Tôn Nhị Nương cũng cười ngắt lời.

Nghe vậy, Lạc Man quý dị nhìn Trương Thanh vẫn đang cười hề hề. Gì chứ, vợ của huynh đang hồng hạnh vượt tường đó! Huynh còn ở đó mà cười nữa? Trời cao ơi! Đất dày hời! Đây là đạo lý gì chứ! Lúc trước xuyên không phải xuyên vào Tôn Nhị Nương mới đúng!

Buổi tối, Tôn Nhị Nương rất thức thời tự nhiên sắp xếp Lạc Man và Võ Tông cùng một gian phòng.

Lạc Man luôn miệng từ chối, lại bị một câu của Võ Tông trấn trụ.

“Được rồi, Tiểu Man. Đây là tâm ý của đại ca tẩu tử, chúng ta không nên từ chối. Ngày mai còn có việc, nghỉ ngơi sớm một chút thôi!”

Nếu như không phải e ngại với Võ Tông quá sâu, Lạc Man suýt nữa là xông lên sờ xem Võ Tông có phải do Tây Môn Khánh giả trang hay không! Mấy ngày hôm trước lúc gặp nhau không phải là hận muốn sống muốn chết sao, hôm nay đã mặt dày mày dạn muốn thành thân với nàng chứ!

Nữ nhân cũng không trở mặt nhanh như huynh vậy đâu nhé?!

Chẳng lẽ....có âm mưu?

Chẳng hạn như trước thừa nhận hôn ước, sau đó ẩn cho nàng cái danh hiệu hồng hạnh xuất tường, lại thuận theo tự nhiên mà làm thịt nàng?

Lạc Man nháy mắt lược qua hơn mười loại âm mưu trong đầu.

“Tiểu Man, Tiểu Man?” Võ Tông cau mày nhìn Lạc Man đứng trước cửa thay đổi sắc mặt, “Sao không vào nhà?”

“Hả? vào đây vào đây!” Bị khuôn mặt tuân tú phóng to trước mặt dọa lập tức hoàn hồn, Lạc Man một vừa luôn miệng đồng ý, vừa như trốn quỷ mà lui từng bước vào phòng.

Nhìn nàng trốn tránh sợ sệt, trong lòng Võ Tông cảm thấy không tiếp thu được, chẳng lẽ vừa rồi đe dọa nàng quá mức? Hẳn khó có khi cảm thấy không yên.

“Được rồi! Nghi ngơi một đêm, muội muốn đi đâu ta sẽ cùng đi với muội!” Nghĩ ngơi một chút, Võ Tông nhẹ giọng dỗ dành, còn cố ý nở nụ cười tươi tắn ra mình rất hòa thuận.

Đáng tiếc, đời trước Võ Tông căn bản cũng không tiếp xúc cùng nữ nhân, bình thường cũng là người ít nói, rất ít cười. Bây giờ bất chợt lộ ra nụ cười mang theo năm phần cứng nhắc, ba phần xấu hổ, có chút chẳng ra làm sao.

Nhìn ở trong mắt Lạc Man, cũng chỉ còn lại là răng trắng đầy đặc, giống như sư tử há miệng rít gào, sợ tới mức người nàng phát run.

Muốn chạy trốn! Nhất định phải trốn!

Lạc Man hạ quyết tâm thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Đánh Tường Môn Thần, Lạc Man Nhân Cơ Hội Lạc Chạy

Cùng nhau chạy vội cho tới giữa trưa, bọn họ rốt cục tới được tửu lâu Khoái Hoạt Lâm.

Đứng trước bảng hiệu quen thuộc, Võ Tông cảm thấy vô cùng xúc động, những cực khổ về sau hẳn phải chịu tất cả đều là từ Tường Môn Thần mà ra. Nếu như không phải do y cấu kết với quan phủ hãm hại, Võ Tông hẳn sao lại có thể nhập ngũ ở Ân Châu, nếu như không phải y mưu đồ tìm người hãm hại, hẳn sao có thể máu tươi nhuộm Uyên Ương lâu rồi bị buộc vào rừng làm cướp?

Nhớ tới đoạn thời gian chịu hết ngược đãi trong ngục kia, sắc mặt Võ Tông dần trở nên u ám, hai mắt tóe lửa, tay cũng nắm đến kêu răng rắc.

Lạc Man thức thời rụt cổ đi theo phía sau.

“Vị khách quan này, mời vào bên trong!” Tiếng thét to của Tiểu nhị vang xa.

Ánh mắt Võ Tông thay đổi liên tục, cuối cùng trở nên kiên định. Hắn hít sâu nắm chặt tay Lạc Man, sai bước đi vào bên trong.

Lạc Man bị hắn kéo đi vào Khoái Hoạt Lâm.

Quy mô Khoái Hoạt Lâm quả thật không nhỏ, bao gồm ba tiểu viện.

Bên trong nam nữ vô số, hoặc ôm, hoặc trêu đùa, trên mặt không kẻ nào không mang theo vẻ xa xỉ thối nát, rượu thịt ê hề, mỹ nhân khắp nơi, hơi có chút cảm giác ‘ao rượu rừng thịt’.

Hắn là lần đầu có người vào khoái hoạt lâu còn chuẩn bị phụ nữ, hai người Võ Tông nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt, những ánh mắt này đầu tiên là ngạc nhiên, đến khi nhìn thấy rõ dung nhan diễm lệ của Lạc Man, đồng loạt đều hóa thành dâm tà.

Lạc Man cảm thấy không thoải mái nhũn mày, trong lòng âm thầm oán trách Võ Tông: nàng đã nói muốn mặc nam trang, Võ Nhị Lang nói nàng cái gì mà không hợp, buộc nàng thay nữ trang, còn mang nàng đến loại địa phương này, không phải quăng thịt vào trong đám ruồi bọ sao?!

Võ Tông cũng cảm thấy được những ánh mắt chiếu tới, một con tức giận khó hiểu đột nhiên dâng lên từ đáy lòng, hắn theo bản năng nhìn Lạc Man, thấy nàng nhún nhảy thanh tú, trên dung nhan xuất chúng tràn đầy không kiên nhẫn, lửa giận trong lòng đột nhiên dịu xuống.

Võ Nhị Lang kéo Lạc Man ra sau lưng, thân hình cao lớn ngăn những ánh mắt dâm tà, trông mặt sắc bén như ưng trừng mắt cảnh cáo liếc nhìn mấy tên nam nhân kia, thấy bọn họ e ngại cúi đầu mới che chở Lạc Man đi vào bên trong.

Đi tới gần 50 thước, rốt cục cũng vào cánh cổng thứ hai. Tương phản hoàn toàn với bên ngoài, tiểu viện trong cùng này lại thật thanh tĩnh, trong viện có mấy cây đại thụ cao vút vô cùng xum xuê, ở giữa là một cái bàn đá, trong phòng có một gã đàn ông đang nằm, lâu lâu lại nhàn nhã phe phẩy quạt.

“Tường Môn Thần!” Võ Tông cảm hận nhìn hắn ta, tiếng nói rít qua từng kẽ răng.

Võ Tông kéo Lạc Man đứng vững trong một góc khuất, hắn phi thân vào trong phòng, một quyền đánh tới gã kia.

Một quyền bất ngờ gào thét đánh tới mang theo sát khí ngùn ngụt, gã đàn ông cảm thấy được nguy hiểm, theo bản năng lật người lăn xuống đất, “Rầm” một quyền đánh tới phá tan cái ghế, vụn gỗ văng khắp nơi.

Lạc Man liú lười, Võ Nhị Lang này thật đúng là điển hình của kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển mà!

Bên kia, Tường Môn Thần lộn nhào chạy ra khỏi gian phòng, hoảng hốt chưa bình tĩnh được nhìn trong phòng: “Các hạ là ai? Tường môn có chỗ nào đắc tội sao?”

Lạc Man nhìn nam nhân trong viện, mặt to người tròn, vừa nhìn đã thấy là kẻ có sức lực, trên mặt tràn đầy hung ác, kinh hoàng trong mắt còn chưa tan đi. Lại nhìn nam nhân ở trong phòng, quần áo màu đen, dáng người cao gầy, khuôn mặt anh tuấn ẩn hiện trong bóng đêm, lộ ra ánh mắt tà nịnh, gọi cảm ngay người!

Nam sắc mê hoặc lòng người mà, cho dù biết rõ Võ Tông không có việc gì tự dung đi đánh người nhưng trong lòng Lạc Man vẫn tự nhiên nghiêng về phía Võ Nhị Lang.

Võ Nhị Lang cười lạnh một tiếng: “Ông đây nhìn người lớn lên đáng đánh đòn!”

Hắn lại như sói đói vồ lấy con mồi mà đánh tiếp, đầu tiên là một quyền đánh vào giữa ngực Tường Môn Thần khiến y phun ra một ngụm máu lớn, sau lại bị Võ Nhị Lang đập bay ra ngoài!

“Quá hung tàn, quá bạo lực!” Lạc Man tặc lưỡi, nhìn Võ Tông lại tiếp tục xông lên lại bắt đầu chà đạp Tường Môn Thần.

Chờ Võ Tông đánh thỏa mãn, cam đoan Tường Môn Thần cũng đã bị đánh tới mẹ hắn cũng nhận không ra!

Võ Tông phui phui quần áo, ném lại một câu “Sau này, ở Khoái Hoạt Lâm gặp người một lần lại đánh một lần!” Sau đó kéo Lạc Man nghênh ngang mà đi.

Hai người vừa mới bước ra đã thấy trước mắt xuất hiện một thanh niên mặc y phục màu xanh mang theo hai nha dịch, nhìn thấy Võ Tông người thanh niên lập tức quỳ xuống, nước mắt tí tách rơi xuống: “Án nhân, xin nhận một lạy của ta!”

Võ Tông cuồng quật nâng hân dậy, gặp lại bạn cũ đúng là ngũ vị tạp phần. Thi Ân quả thật cũng là có ơn với hắn, nhưng mục đích cũng chỉ là hỗ trợ trừ bỏ Tường Môn Thần mà thôi.

Coi như nợ nần đời trước giữa bọn họ đã thanh toán xong, nhưng Võ Tông cảm thấy Thi Ân cũng tương đối tốt, dù sao chuyện cũng không đáng gì nên dứt khoát thuận tay giải quyết Tường Môn Thần, không nghĩ tới lại bị Thi Ân bắt gặp.

Hai nam nhân khen tặng nhau một phen, cuối cùng Võ Nhị Lang cũng không thể lay chuyển được nhiệt tình của Thi Ân, chỉ đành phải theo hắn trở về phủ.

Giải quyết đại họa canh cánh đã lâu, tâm tình Thi Ân cực tốt, vội gọi người chuẩn bị rượu tốt đồ ăn ngon, thịnh tình khoản đãi Võ Tông.

Lạc Man là nữ nhân, không thể chung bàn, chỉ có thể ngồi bàn ở phòng khác cùng với thê thiếp của Thi Ân.

Thi Ân dù sao cũng có chút quan chức cho nên thê thiếp của hắn ta hiển nhiên cũng không phải là người không có kiến thức, nhưng mà khi các nàng nhìn thấy Lạc Man vẫn không hèn mà cùng sợ ngay người.

Lạc Man quả nhiên là có làn da trắng nõn nà, hàng mi dài cong vút, tựa hồ dùng tất cả những từ ngữ tốt đẹp ở trên người nàng đều không đủ, nhưng khó có được nhất là toàn thân nàng tỏa ra khí chất thanh nhã tự nhiên, nàng giống như một đóa hoa sen cao quý sạch sẽ, khiến cho người ta sinh ra một loại cảm xúc càng nhìn càng yêu thích.

“Thật ngại qua, ta có thể đi ra ngoài một chút không?” Nhìn thoáng qua thị nữ đứng trước cửa, Lạc Man cao nhĩ mỉm cười.

“Được, được!” Máy nữ nhân ngồi cùng bàn cùng đáp lên.

Lạc Man nhẹ nhàng đứng lên, duyên dáng đi ra cửa, cứ như vậy, nàng bước nhanh hai bước ngăn lại thị nữ đang chuẩn bị mang thức ăn vào phòng trong, cười nói: “Vị tỷ tỷ này, trăm cái của ta hình như rơi ở bên đó, tỷ tỷ có thể giúp ta tìm được không?”

Thị nữ do dự một chút, không dám đắc tội khách quý, đành phải buông cái đĩa xuống, đi vào bụi cỏ tìm trăm cái.

Lạc Man cười cười, thừa dịp nàng ta không chú ý, căn cứ nguyên tắc thà giết lầm còn hơn bỏ sót, cấp tốc lấy ra hai túi thuốc mê thả vào trong bầu rượu, lắc lắc xong mới đi đến bên cạnh thị nữ, lo lắng ném một cái ngân thoa xuống chân.

Thị nữ chỉ chốc lát sau đã tìm được trăm cái, trả lại cho Lạc Man, bung cái đĩa đi vào phòng trong.

Lạc Man nhàn nhã chờ ngoài cửa, chờ tới khi nghe được hai tiếng rầm rầm nàng liền lặng lẽ nở nụ cười, thoải mái chạy ra khỏi Thi phủ, tùy tiện tìm một cửa hàng thay đổi nam trang, mua con ngựa, ra roi thúc ngựa chạy!

Nàng thê, tuyệt đối, tuyệt đối không có một chút dây dưa nào cùng đám người trong truyện Thủy Hử!

Thi phủ, khi Võ Tòng cảm thấy bắt đầu choáng váng đầu liền đã cảm thấy không ổn, vừa định đứng dậy, trước mắt bỗng nhiên tối sầm.

Lúc trước khi ngã xuống, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ, Lạc Man! Cho dù chạy đến chân trời góc biển, ta cũng sẽ bắt được nàng!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hội Ngộ Cổ Nhân Ở Lưu Ly Các

Mê được của sườn núi Chữ Thập đúng là danh xứng với thực, vì để ngừa vạn nhất nên Lạc Man cố tình còn thả hai túi, Thi Ân và Võ Tòng ngủ một giấc đã là hai ngày rồi, khiến cho bọn hạ nhân lo lắng vô cùng.

Đương nhiên sốt ruột nhất vẫn là đám thê thiếp của Thi Ân, Lạc Man nói là đi ra ngoài chút, kết quả là một đi không trở lại, các nàng hỏi qua hạ nhân mới biết được Lạc Man đã vô mộng chạy mất rồi! Nhất thời như mây đen che kín đỉnh đầu.

Đây là tình huống gì vậy chứ?

Không phải là nương tử của Võ tráng sĩ sao?

Vì sao Võ tráng sĩ đang bắt tình nhân sự mà nương tử của hắn đã chạy trước rồi?

Chẳng nhẽ Võ nương tử là bị cướp về? Không phải là cam tâm tình nguyện?

Tập thể thê thiếp Thi gia hoàn toàn hóa đá!

Tất nhiên Thi Ân cũng có ý nghĩ như vậy, hắn uống không nhiều nên trên cơ bản là tỉnh dậy cùng với Võ Tòng.

Võ Tòng vừa mở mắt ra liền biết việc không ổn, nhưng vẫn có một chút hi vọng chờ mong mà hỏi Lạc Man ở đâu, nhưng khi nhìn đến sắc mặt đồng tình của nhóm hạ nhân cũng liền hiểu rõ!

Lạc Man! Nàng thật sự làm chuyện tốt rồi! Võ Tòng nắm chặt mép giường, hàm răng nghiến chặt, mây đen che phủ trên mặt.

Bất chợt cách một tiếng, giường làm bằng gỗ Lê Hoa thượng phẩm vậy mà bị hắn ‘nhẹ nhàng’ bẻ mất một miếng!

Thi Ân nuốt nước miếng, vừa định khuyên giải hắn hai câu, Võ Tòng đột ngột quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn hắn: “Thi huynh có thể về tranh chứ?”

Thi Ân bị hắn trừng, chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, lời nói đến miệng cũng quên mất, chỉ có thể gật gật nói: “Về được...”

“Tốt!” Võ Tòng hô lên một tiếng, bật người nhảy xuống giường, kéo Thi Ân đi ra ngoài cửa: “Đi, nhanh tới thư phòng giúp ta về một bức...”

Thi Ân cảm giác tay như bị kim sắc kẹp chặt, bị hắn một mạch lôi ra ngoài.

Võ Tòng không hề chần chừ, vừa ra lệnh cho Thi Ân vẽ hai bức chân dung của Lạc Man, một là nam trang một là nữ trang, vừa cố tình dặn dò quần gia đi mua cho hắn chút đồ.

Buổi trưa, tất cả công tác chuẩn bị đã được xếp ổn thỏa, Võ Tòng vác một gói đồ, bảo Thi Ân đưa một con ngựa, chuẩn bị ra ngoài truy bắt nương tử chạy trốn.

Thi Ân lúc này cũng không biết nói gì cho phải, lúc đầu hắn cũng là thật lòng đồng tình với Võ Tòng, bị thê tử kê đơn rồi chạy mất, mặc kệ chuyện xảy ra, đây vẫn là chuyện không nam nhân nào có thể tha thứ!

Nhưng mà khi nghe tới những thứ mà hạ nhân làm theo yêu cầu của Võ Tòng là một bộ dây xích tay, Thi Ân chỉ cảm thấy giống như có sấm sét bổ xuống đầu cháy khét cả trong lẫn ngoài: “Võ huynh, dây xích tay này...”

Thi Ân không thể tin nhìn chằm chằm thứ nắm trong tay Võ Tòng.

Mấy thứ này hắn biết rất rõ, mỗi tên tội phạm quan trọng trong nha môn hầu như tất cả đều có một cái thi phải.

Đúng vậy, đó chính là còng tay tội phạm, nhưng đây nối giữa hai cái còng được làm dài hơn bình thường.

Mà làm cho hấn kinh ngạc hơn nữa là khuôn mặt Võ Tông lại tỏ ra vô cùng thỏa mãn nữa chứ, hấn cầm lấy dây xích tay thường thức một phen, hấn còn dùng một ánh mắt có thể nói là vô cùng dịu dàng cẩn thận xem xét dây xích tay, còn khen không dứt miệng: “Không tồi không tồi! Thợ làm vô cùng khéo léo tinh tế, rắn chắc nhẹ nhàng. Tốt lắm, tốt lắm!”

Thi Ân dùng ánh mắt kinh sợ nhìn hấn: “Vô huynh, sẽ không phải là huynh muốn...”

Muốn gì sao! Võ Tông cảm thấy mỉa mai, ôn hòa nhìn Thi Ân gật đầu nói: “Không sai. Tính tình nương tử của ta có chút bướng bỉnh, chắc sẽ thích phần lễ vật này đây!”

Ta cho nàng chạy! Lấy cái này khóa nàng lại! Xem nàng lại chạy thể nào! Ánh mắt Võ Tông phát ra ánh sáng, hung tợn nghĩ.

Cả người Thi Ân nổi đầy da gà, trong lòng xem Võ Tông giống như kẻ biến thái chuyên gây tai họa.

Giờ đây hấn cũng không dám lại tiếp tục kết giao, vẫn là nên nhanh chóng tiến bước ôn thần này đi mới là tốt nhất!

Hấn ta lắp bắp nói: “Vây... Đệ đệ chúc ca ca... Vạn sự như ý...” Lạc cô nương, chạy mau đi!

Võ Tông nghe vậy thì vô cùng cao hứng, vừa lòng vỗ vỗ bờ vai của hấn: “Nhận lời chúc của huynh đệ! Sắc trời không còn sớm, ta phải lên đường thôi!” Lại chậm trễ, Lạc Man lại không biết chạy đi đường nào nữa.

Thi Ân liên tục chấp tay: “Ca ca đi thông thả...” Ngài đi nhanh đi! Đi luôn đừng quay lại là tốt nhất!

Võ Tông đáp lễ lại, cảm bảo bối cười trên con ngựa cao to tiến trên con đường truy thê!

Bên kia, Lạc Man ra roi thúc ngựa ra khỏi thành, một đường chạy vội không ngừng nghỉ tới buổi chiều cũng tới một thành trấn khác.

Trong lúc chiều tà, những tia nắng yếu ớt màu vàng của mặt trời sắp xống núi chiếu xuống màu xanh của ngôi lưu ly, phản xạ ra thứ ánh sáng màu vàng nhạt chói mắt, óng ánh trong suốt, làm cho người ta vô cùng yêu thích.

“Quả nhiên là Lưu Ly các! Đúng là danh xứng với thực!” Lạc Man khen ngợi, hôm nay liền nghỉ ngơi ở đây đi!

Lạc Man giao ngựa cho tiểu nhị, bước thẳng tới lầu hai.

Lúc này cũng chưa tới giờ cơm, người trên lầu cũng không nhiều lắm, chỉ có một người đàn ông mặc áo xanh ngồi gần cửa sổ.

Lạc Man liếc hấn một chút, mặc áo dài xanh đầu đội nón vải trắng, nhã nhặn lễ độ, vừa nhìn liền biết là văn nhân, nàng bĩu môi, tìm một góc ngồi xuống.

Chỉ chốc lát sau, người đến ăn ngày càng nhiều, lầu hai cũng dần dần ngồi đầy người, hầu như mỗi bàn đều ngồi đầy người trừ bàn của nàng và văn nhân kia.

Lạc Man đã gọi vài món, cũng đã được mang lên, nàng thu hồi ánh mắt bắt đầu vui đầu khó ăn.

“Khách quan, mời ngài lên lầu hai...” Giọng nói nịnh nọt của tiểu nhị từ cầu thang truyền đến.

Lạc Man tò mò quay đầu, tiểu nhị đang dẫn một gã đàn ông cao lớn rắn chắc chậm rãi đi tới.

Nam nhân không đến 1 thước 8, mắt sáng như đuốc, mặt chữ Quốc (国), mặt mày chính khí.

Lạc Man mở to mắt nhìn, xem chút là phun hết cơm trong miệng!

Là hấn! Gã nhỏ con bắt cóc nàng!

Trong lòng Lạc Man run lên, vội vàng cúi đầu, ra sức và cơm vào trong miệng.

“Hôm nay khách nhân không ít, khách quan, hay là phiền ngài có thể ngồi chung bàn được không?” Tiểu nhị tiếp tục nịnh nọt.

Tay đang và cơm của Lạc Man run lên, ngồi chung bàn sao? bây giờ chỉ thừa lại bàn của nàng cùng nam nhân kia là còn chỗ trống thôi! Ngồi chung cái đầu người ấy!

“Cũng tốt.” Nam nhân chậm rãi nói.

Tay Lạc Man lại run lên.

“Hay là ngài có thể ngồi bên cửa sổ? Phong cảnh nơi này cũng rất được!” Tiểu nhị cười nói.

Gã ta không lên tiếng, hai mắt như đuốc nhìn một vòng quanh đại sảnh.

Lạc Man liên tiếp ra sức và com vào miệng, không biết có phải do ảo giác của chính mình hay không, cảm giác ánh mắt của gã nhìn tới chỗ nàng hình như tạm dừng một giây.

Oan gia ngõ hẹp mà!

Không ngờ bọn họ lại có ngày còn gặp lại!

Ánh mắt Lạc Man hơi nheo nheo.

Dường như đợi qua một lúc, giọng nói của nam nhân chậm rãi vang lên: “Cũng được!”

Tiếng bước chân ngang qua nàng đi tới trước mặt.

Lạc Man thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm treo lơ lửng ở cổ họng rốt cục được thả xuống, lúc này mới cảm giác được ngón tay bởi vì dùng sức quá độ mà cứng ngắc.

Nàng duỗi duỗi ngón tay, lau mồ hôi trong lòng bàn tay.

Cũng đúng thôi, lần trước nàng mặc nữ trang, nam nhân có thể là không nhận ra.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của huyênh đài?” Gã chấp tay hỏi văn nhân kia.

“Tại hạ Tống Giang.” Văn nhân ôn nhã đáp.

Tống Giang?

Lạc Man kinh ngạc ngẩng đầu, là Hồ bảo nghĩa – Tống Giang sao?

Hình như cảm thấy được ánh mắt của nàng, Tống Giang hơi hơi quay đầu, cười với nàng.

Đúng rồi.

Do chỗ ngồi của nàng chỉ thấy được một bên mặt của hắn không chú ý tới hình xăm trên trán. Nam tử khí chất dịu dàng nho nhã, trên cằm có để chòm râu, thoạt nhìn tao nhã, thật sự là không thể tưởng tượng được khi nổi giận lại có thể giết chết thê tử của mình.

Lạc Man theo bản năng cười lại, tiếp tục cúi đầu ăn com.

Nhưng mà, cái này cũng có quan hệ gì tới nàng đâu?

Vội vàng ăn xong com, Lạc Man lặng lẽ vén màn, lên ngựa vội vàng chạy đi.

Từ khi gặp lại gã kia, trong lòng nàng luôn có loại cảm giác bất an, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra. Mà giác quan thứ sáu của nàng luôn chính xác.

Thà rằng tin là có còn hơn là không tin.

Nàng giết tiểu đệ của người ta, làm hỏng việc tốt của người ta, lúc này không trốn, còn chờ người ta tới bắt nàng sao?!

Lạc Man phóng ngựa chạy như điên, chỉ chốc lát sau liền ra khỏi thành.

Ngoài thành lại vô cùng hoang vu, lúc này, màn đêm lặng lẽ tiến đến, giống như được trùm một tấm màn đen bóng, trước tầm mắt chỉ nhìn thấy một mảng âm u mờ ảo.

Đột nhiên, Lạc Man kéo mạnh cương ngựa, tay trái sờ đoản đao gắt trong giày, lạnh lùng nhìn bên trái nói: “Là ai? đi ra!”

Phía trước là bóng đêm âm u, mờ mờ ảo ảo, yên tĩnh không tiếng động, bỗng nhiên trong bụi cây có một bóng dáng, giống như một quái thú đang giương nanh múa vuốt đang giấu mình trong bóng đêm.

Tìm Lạc Man đập như sấm, rút ra đoản đao, không chớp mắt nhìn chăm chăm phía trước.

Giống như có cái gì động đậy, chậm rãi, chậm rãi tới gần, cuối cùng lộ ra khỏi bóng đen dày đặc.

“Ha ha...” Bóng đen cười nhẹ, tiếng cười đột ngột vang lên trong yên tĩnh có vẻ càng thêm đáng sợ “Ta đã coi thường ngươi rồi! Không cần hỏi, lão nhị khẳng định bị ngươi giết rồi?” Gã ngừng đầu, lộ ra ánh mắt sắc bén.

“Một khi đã như vậy, chúng ta gặp lại cũng là duyên phận. Không bằng ngươi cũng đi cùng hắn vậy!”

Chương 21: Ân Nhân Cứu Mạng Lâm Xung

Là gã lùn tịt! Trong lòng Lạc Man hô to không ổn, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra trấn định nói: “Ta với hắn không quen biết, nếu ngươi thật sự lo lắng hắn, không bằng, ta làm thuận nước đẩy thuyền, tiễn ngươi một đoạn đường?”

“Ha ha ha ha...” Gã như nghe thấy chuyện cười, ôm bụng cười to.

“Thú vị, thú vị lắm! Khó có thể gặp nữ tử thú vị như vậy, khiến cho ta không nhẫn tâm xuống tay!” Gã mỉm cười nói, ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ giống như đang nói tới thời tiết hôm nay thế nào vậy.

Trong lòng Lạc Man dấy lên hồi chuông cảnh báo, nàng nhảy xuống ngựa, làm như lơ đãng tiến lên hai bước: “Vừa hay ta không có loại bắn khoăn đó.”

“Phải không?” Gã hơi ngừng lại, bước tới hai bước.

Chính là lúc này! Trong lòng Lạc Man hô to, tay phải nhanh chóng vung lên, bột phấn màu trắng nhất thời bay đầy trời.

Chính là thuốc mê lấy từ chỗ Tôn Nhị Nương, cũng không biết vung lên như vậy có hữu hiệu hay không nữa, dù sao bây giờ tình huống nguy cấp, cũng chỉ có thể đem ngựa chết chữa thành ngựa sống!

Bột phấn màu trắng vừa bay ra, Lạc Man cũng lui về phía sau một bước, trước mắt một màu trắng xóa, tầm mắt mờ hồ không rõ, nàng cảnh giác nắm chặt dao ngắn.

Bỗng nhiên, một con gió lạ từ bên trái thổi tới, Lạc Man căng thẳng, vội vàng trốn sang bên cạnh, đồng thời chém lại một đao.

Cảm giác chém vào không khí. Lập tức có lực lớn đánh đến từ phía trước.

Lạc Man chỉ cảm thấy bụng đau nhức, liền gục xuống.

Bột phấn rơi xuống đất, gã kia mỉm cười đứng ở trước mặt, một chân vẫn còn nâng cao, lăng lăng nhìn xuống nữ nhân chặt vật quý rạp trên mặt đất.

Bởi vì đánh nhau mà những sợi tóc của nàng hơi hỗn độn, sắc mặt tái nhợt, trong mắt lại giống như có hỏa diễm bùng cháy, môi đỏ mọng mím nhẹ, máu đỏ tươi theo khóe miệng chảy xuống.

Màu trắng tinh xảo cùng màu đỏ yêu diễm, hai màu sắc đối lập nhưng lại làm cho nữ nhân trước mắt càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Thực ra, từ trước tới giờ hắn cũng chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp như vậy, đẹp giống như là ngọn lửa hừng hực cực nóng, làm cho người ta nhìn không được tới gần.

Đáng tiếc, đây là đồa anh túc có độc, phải trừ bỏ!

Gã tiếc hận nhìn nàng một cái.

Lạc Man cười lạnh, chịu đựng bụng đau nhức đứng lên, quệt qua vết máu nơi khóe miệng, cao ngạo đứng ở tại chỗ, ánh mắt sâu thẳm âm u: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Ánh mắt Lục Hành tối sầm, trong lòng đột nhiên nổi lên hàn ý, hắn tự giấu cười cười, Lục Hành ơi Lục Hành, ngươi thật sự là càng sống càng thụt lùi, chỉ là một nữ nhân mà thôi, còn là một nữ nhân sắp chết mà có thể trấn trụ ngươi!

“Lục Hành! Giáo úy dưới trướng Cao thái úy!”

Lạc Man gật gật đầu, khóe miệng lại lộ ra ý cười: “Lục Hành? Tốt! Ta nhớ kỹ ngươi! Hôm nay không phải là ngươi giết chết ta thì chính là ta giết chết ngươi!”

Lục Hành chau mày, cô gái này thật sự là không giữ lại được!

Sợ sệt qua đi, Lạc Man vọt tới.

Lục Hành thu hồi tâm tình cười lạnh: “Chỉ sợ ngươi không có khả năng đó!”

Lời này cũng không phải là nói quá, Lục Hành là cao thủ nhất đẳng dưới trướng Cao Cầu, chuyên môn làm những chuyện mờ ám, giống như ám vệ, tử sĩ trong nhà quan lại, dày dặn kinh nghiệm sa trường.

Lạc Man tuy rằng bây giờ cũng có chút rèn luyện, nhưng là dù sao cũng không phải chuyên nghiệp, kém xa Lục Hành.

Chỉ chốc lát sau lại bị đá ra ngoài.

Lạc Man quỳ rạp trên mặt đất, cảm thấy bên trong khoang bụng nóng bừng, yết hầu ngọt lịm, nhịn không được nôn ra một ngụm máu.

Kỳ thực con người Lạc Man, trời sinh phần cốt, nói cách khác chính là có chứng bệnh phản nghịch. Đó chính là nếu bạn giằng giải nàng, nàng có thể sẽ vui tươi hơn hờ đồng ý. Nhưng nếu bạn càng cứng rắn... Nàng thà rằng đồng quy vu tận cũng sẽ không để người khác chiếm chút tiện nghi.

Nói trắng ra chính là con người cực đoan.

Mà giờ đây Lạc Man đã vô cùng tức giận.

Trong thân thể nóng rực khiến cho nàng cảm thấy nội tạng có vẻ đã bị đánh vỡ!

Mà ở thời đại này, nội tạng vỡ tan so với chết cũng không khác nhau là mấy!

Được!

Ngươi đã không cho ta sống, vậy thì chúng ta cùng nhau chết!

Lạc Man chịu đựng đau nhức đứng lên, bỏ tới một đao.

Lục Hành nghiêng người nhanh chóng bắt lấy tay phải của nàng ra sức bóp chặt.

Răng rắc, có tiếng xương gãy truyền tới.

Nước mắt Lạc Man xém chút đã rơi xuống, nàng cắn mạnh môi dưới, tay run lên, đao chuyển sang tay trái, lập tức bổ một đao vào giữa mặt Lục Hành.

Lục Hành tránh không kịp, kêu thảm thiết một tiếng, buông ra Lạc Man lấy tay che mặt.

Máu theo kẽ tay hấn ồ ồ chảy xuống.

“Ngươi! Tiện nhân! Ta giết chết ngươi!” Lục Hành giận tím mặt.

Lạc Man bị thương cũng không nhẹ, tay phải chắc là đã gãy xương, người mềm oạt đổ xuống nằm rạp trên đất, không còn chút cảm giác, trong ngực đau nhức vô cùng, mỗi một lần hô hấp đều như có hàng ngàn mũi đao đâm vào ngực.

Nàng vui vẻ nhìn kẽ tay Lục Hành nhỏ xuống máu tươi: “Hừ! Muốn giết ta, ngươi cũng đừng tưởng dễ dàng!”

Đệ nhất thủ hạ của Cao cầu sao?

Lão nương cho ngươi biến thành đệ nhất độc nhãn long!

Một đao vừa rồi là Lạc Man dùng hết toàn lực, trông mặt Lục Hành chắc chắn là đã không còn!

Quả nhiên, Lục Hành buông tay, một vết đao dài từ lồng ngực thẳng tắp kéo qua mắt phải xuống đến khoe miệng, toàn bộ má phải máu thịt mơ hồ.

Từ trước tới giờ Lục Hành chưa từng chịu thiệt nhiều thế này, trong lòng hận thù, xông lên phía trước một cước đá Lạc Man văng xa mấy thước, hấn còn cảm thấy chưa hết giận lại tiếp tục đá thêm vài cái.

Đau đến nỗi đã không còn cảm giác đau.

Bây giờ Lạc Man chính là như vậy, nàng cảm giác linh hồn hình như đã thoát ly khỏi thân thể, bay sang một bên lảng lảng nhìn Lục Hành một chút một chút đá nữ nhân phía dưới.

Nữ nhân bị đá quay cuồng, nôn ra từng ngụm từng ngụm máu, khuôn mặt xinh đẹp bản không nhìn rõ.

Cuối cùng thì vẫn chết! Lạc Man hơi thở dài trong lòng.

Lục Hành cũng chưa bình tĩnh được, lấy đao ra chuẩn bị kết liễu nàng, trong lúc chỉ mình treo chuông, một cây hồng thương đột nhiên xuất hiện, tiếp theo một nam nhân cao gầy từ trên ngựa nhảy xuống, che trước mặt Lạc Man.

“Lâm Xung?” mắt Lục Hành nheo lại.

Lâm Xung? Lạc Man sùng sốt, lập tức mất đi ý thức.

Lại nữa rồi!

Lạc Man vì đau quá mà tỉnh lại, lục phủ ngũ tạng như bị hỏa thiêu, cả người mỗi một đốt xương không chỗ không đau, trong con mê man cả người đau nhưc làm cho nàng không thể ngủ tiếp.

Lúc nàng tỉnh là lúc Lâm Xung đang cố định cánh tay cho nàng.

Lạc Man hít một hơi lạnh mở mắt, mở mắt liền thấy một nam nhân có khuôn mặt tục tằn, bỗng chốc nàng liền ngẩn người.

Mây kiếm quen thuộc, mắt to quen thuộc, đôi môi dày hơi mím quen thuộc, giống như bao nhiêu lần trong mộng nàng vẫn luôn gặp được, tìm Lạc Man như bị chớp đánh trúng, ánh mắt nóng lên, nhẹ nhàng kêu: “A Xung?” Là anh sao? anh... Cũng tới đây sao?

Lâm Xung là phụng mệnh xuống núi tìm Tống Giang, cứu Lạc Man là ngoài ý muốn.

Lúc đó Lục Hành vừa thấy là hấn, tự biết không địch lại đã lập tức chạy trốn, hấn ôm Lạc Man hấp hối đi tới trong thành.

Lạc Man bị nội thương, đã hôn mê 3 ngày, bởi vì Lâm Xung là tội phạm bị truy nã, không dám tìm người tới hầu hạ nàng, chỉ phải tự mình tới giúp nàng mà thôi.

Vừa lúc hấn thay thuốc ở cánh tay nàng thì nàng bỗng nhiên tỉnh lại!

“Cô nương biết tại hạ sao?” Lâm Xung tò mò nói, hấn chắc bản thân chưa bao giờ gặp qua cô gái này, mà cô gái này vì sao lại giống như quen biết đã lâu mà gọi hấn. Lạc Man ngẹn, nhất thời giống như bị hắt một chậu nước lạnh vào đầu, từ trong ra ngoài hoàn toàn lạnh lẽo.

Không phải anh...

Tuy rằng bề ngoài giống nhau, nhưng là không phải anh...

A Xung của nàng tuyệt đối sẽ không bao giờ lộ ra thần sắc xa lạ với nàng như vậy...

A Xung của nàng tuyệt đối không gọi nàng là cô nương...

A Xung của nàng cũng tuyệt đối... sẽ không cứu nàng...

Ánh mắt Lạc Man dần dần ấm nóng, nàng dùng tay trái che lại ánh mắt, không nghĩ muốn nhìn gương mặt giống người kia như đức.

Thấy nàng vô cùng bi thương, Lâm Xung ngược lại ngượng ngùng, trong lòng dâng lên một cảm giác áy náy khó hiểu.

Chẳng lẽ hấn thật sự gặp qua vị cô nương này nhưng lại quên mất?

Nhưng mà nhìn nàng nhắm mắt lại cũng liền biết nàng không muốn nói chuyện cùng hấn, vậy hấn nên làm sao bây giờ?

Từ đầu tới đuôi Lâm Xung cũng chỉ tiếp xúc qua một nữ nhân duy nhất là thê tử, hấn liền cảm thấy khó khăn, giờ đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, nên làm như thế nào cho phải đây?

Cũng may, giọng nói gằn lên giận dữ đã giúp hấn giải vây:

“Lạc Man! Nàng là nữ nhân đáng chết, chạy đi lại bị làm sao rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Mơ Về Chuyện Cũ, Võ Tòng Ghen

“Nhị lang, bên này...” Tống Giang ôn hòa dẫn đường cho hấn.

Võ Tòng vẫn mặc trang phục màu đen, lưng mang gói đồ lớn, phong trần mệt mỏi đi vào bên trong.

Gương mặt tuấn tú tràn đầy sốt ruột.

Mà quả thật cũng là duyên phận.

Võ Tông suốt quãng đường chạy đi vẫn luôn hỏi thăm, mãi tới khi trời tối mới vào được trong trấn, hấn tùy tiện ăn cơm tại một quán cơm lại vừa vặn gặp Tổng Giang.

Hai người tán gẫu, mới biết được thì ra Lâm Xung cũng đã tới, còn mang theo một nữ nhân bị hôn mê.

Trong lòng Võ Tông nảy lên, vội đem bức họa cho Tổng Giang xem, Tổng Giang lập tức gật đầu.

Võ Tông nhất thời nóng nảy đứng bật dậy: “Ca ca! Nàng thế nào ?!”

Đáng chết! Tiểu Man làm sao có thể bị thương? Có nghiêm trọng không?

Tổng Giang bị hấn làm cho phát hoảng, theo bản năng hỏi: “Nhị lang, nàng là người như thế nào!”

Võ Tông miễn cưỡng trả lời: “Nàng là vợ chưa cưới của đệ! Aiz, ca ca huynh nhanh dẫn đệ đi xem đi!”

Nói xong vội vàng đứng dậy, lôi kéo Tổng Giang bước đi.

Đây là lần đầu tiên Tổng Giang thấy hấn lo lắng như vậy, cảm thấy vô cùng thú vị: “Xem ra Nhị Lang vô cùng quan tâm đệ muội!”

Võ Tông ngẩn ra, theo bản năng đáp: “Cũng... Cũng được...” Tâm tình lo lắng sợ hãi như vậy gọi là thích sao?

“Nhị lang yên tâm, nàng cũng không đáng ngại. Nghỉ ngơi hai ngày thì tốt rồi.” Tổng Giang không hổ là quân tử, dù bị Võ Tông kéo đi thì vẫn có tâm tình tốt an ủi hấn.

Võ Tông miễn cưỡng nhếch miệng, đã hôn mê ba ngày vậy bị thương không biết là nghiêm trọng cỡ nào đây!

Hấn nhin không được lo lắng, nhưng là lại nghĩ đến Lạc Man dám to gan lớn mật đánh thuốc mê hấn hòng chạy trốn?!

Đáng đời! Võ Tông nghiêng răng, ai bảo nàng dám chạy trốn! Giờ thì ăn khổ rồi thấy chưa!

Trong lúc Võ Tông còn đang rối rắm yêu hận thì đã đến được chỗ ở của Tổng Giang.

Vừa vào cửa chính, Võ Tông lập tức buông Tổng Giang ra, đi nhanh vào bên trong, vừa đi vừa cao giọng hô to.

Lạc Man lúc này vẫn còn đang bị vướng mắc trong việc gặp phải đàn ông giống hệt ban trai trước không thể thoát ra được, lại nghe thấy tiếng la của Võ Tông, lửa giận trong lòng lại bùng lên, nàng liền hung dữ trừng mắt quát: “Võ Nhị Lang! Bà cô đây ở chỗ này! Muốn làm gì!” Khốn, để cho người ta sâu nào một chút thì chết sao!

“Rầm!” Võ Tông phá cửa mà vào.

Lạc Man ngẩng đầu, trừng mắt hấn như gà chọi.

Lâm Xung xấu hổ đứng ở một bên.

Võ Tông ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc hấn ta một cái, ánh mắt chỉ tập trung trên người nữ nhân đang nằm trên giường.

Lạc Man nằm ở trên giường, chỉ có cánh tay bị băng bó là lộ ra bên ngoài, trừ cái đó ra nhìn qua có vẻ cũng không tệ, nhất là bởi vì tức giận mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Võ Tông nhẹ nhàng thở ra một hơi, đi lên phía trước, cẩn thận sờ tay nàng, trong mắt tràn đầy thương tiếc tới hấn cũng không tự nhận ra được, miệng lại kỳ quái nói: “Ai bảo nàng bỏ trốn? bây giờ lãnh hậu quả rồi thấy chưa!”

Lạc Man bị chọc tức xém xiu nghẹn chết!

Đây là sao chứ?

Ý gì? Ý nói là nàng tự làm tự chịu sao!

Tuy rằng sự thật cũng giống như vậy thật! Nhưng mà! Cũng không cho phép hấn nói như vậy!

Tức giận lại tăng vọt, Lạc Man dùng tay không bị gì tóm lấy tay của Võ Tông hung tợn cắn thật mạnh!

Lão nương tức giận! Lão nương cắn chết huynh!

Nhìn nàng vui vẻ, Võ Tông rốt cục yên lòng, chậm rãi nói: “Aiz, từ lúc chạy khỏi Thi phủ, hình như ta chưa từng rửa tay thì phải...”

Lạc Man ghen, lập tức nhả móng heo của hắn ra, khinh thường nhìn hắn

Võ Tòng bình thân ung dung thu tay về, trấn định gật đầu với Lâm Xung: “Tại hạ Võ Tòng. Đa tạ Lâm đại ca cứu Tiểu Man một mạng, đại ân đại đức không biết báo đáp thế nào, ngày sau có việc, đại ca nói một tiếng, tiểu đệ dù có là dầu sôi lửa bỏng cũng không chối từ!”

Kỳ thực hắn cũng biết Lâm Xung, những ngày cuối cùng của Lâm Xung đều là hắn chăm sóc, bây giờ gặp lại người xưa, đáng ra nên cảm thấy vô cùng cao hứng, nhưng trái tim của hắn vì Lạc Man mà chịu đủ kinh hãi, lúc này cũng không thể vui mừng nổi.

Không biết vì sao, Lâm Xung bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ.

Hắn ta mỉm cười, chào lại Võ Tòng: “Võ huynh đệ, khách khí.”

“Đều là huynh đệ với nhau cả, không cần khách khí!” Tống Giang cuối cùng cũng đuổi tới, sắc mặt hồng nhuận dựa vào khung cửa thờ.

Võ Tòng và Lâm Xung liếc nhìn nhau, cũng cảm thấy bản thân quá khách khí rồi, mọi người vốn đều là người hào sảng, cười ha ha vài tiếng liền xong chuyện.

Phu quân chính quy của người ta đã tới, Lâm Xung hiển nhiên trả nhiệm vụ chiếu cố Lạc Man lại, bản thân lôi kéo Tống Giang đi ra ngoài.

Trong phòng nhất thời chỉ còn lại có bọn họ hai người.

Võ Tòng mừng thầm, còn có điểm nương nong.

Ánh mắt Lạc Man nhìn hắn chằm chằm.

Võ Tòng cũng không thèm để ý ngồi bên giường, tay sờ sờ trong gói đồ: “Kỳ thực lần này ta đến còn có lễ vật cho muội đây...”

Lễ vật? Lỗ tai Lạc Man vừa động, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng tay hắn.

Võ Tòng sờ sờ, rốt cục đựng đến! Hắn liền lấy ra: “Thế nào? Thích không?”

Máu Lạc Man kém chút phun ra! Khôn, huynh mới thích đó!

Võ Tòng cười xấu xa lắc lắc còng tay “Đây chính là ta vì trị bệnh cho muội mà đặc biệt tìm người chế tạo. Nhìn thấy chưa, vòng nhỏ cho muội, vòng lớn là của ta, ở giữa là sợi dây xích dài 10 thước, tính chất nhẹ nhàng, tuyệt đối không trở ngại. Vì thâm mỹ, ta còn cố ý cho người ta ở vòng nhỏ khắc hoa, muội thích không?”

Lạc Man nhin không được nghiêng rằng: “Ta không phải phạm nhân! Càng không có loại yêu thích biến thái này! Huynh nếu thích, có thể trên tay mang một cái trên cổ mang một cái!” Toàn thân đều treo đầy cũng không vấn đề! Dù sao huynh cũng là biến thái!

Võ Tòng không để ý thưởng thức còng tay: “Rốt cuộc có mang hay không đều xem biểu hiện của muội! Ta cũng không có nhẫn nại cùng muội suốt ngày chơi trò đuổi đuôi trốn trốn đầu. Muội cũng chắc hiểu rõ tính của ta đúng không! Tiểu Man, không nên ép ta!”

Mới đầu, hắn nghĩ lần này vừa tìm được Lạc Man lập tức lôi về nhà, nhưng là thấy nàng thê thảm như vậy, tim hắn cũng liền mềm xuống, chỉ có thể tự thuyết phục bản thân cho nàng thêm một cơ hội nữa vậy.

Càng nghe càng thêm tức, vì không để bản thân tức chết, Lạc Man dứt khoát hừ một tiếng quay đầu đi, nhắm lại ánh mắt, làm bộ như không có người này tồn tại.

Lạc Man thân thể bị nội thương rất nặng, cần phải ngủ nhiều để khôi phục.

Chỉ chốc lát sau, nàng liền nặng nề tiến vào mộng đẹp.

Võ Tòng nhẹ khê thờ dài, cẩn thận thả tay bị thương của nàng xuống, dịch dịch góc chăn, bản thân dựa vào trụ giường nhắm mắt lại, mấy ngày nay chạy đi hắn cũng rất mệt mỏi, chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy quy luật vang lên.

Có lẽ là lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, Lạc Man lại một lần nữa lâm vào ác mộng đã lâu không thấy.

Ánh mặt trời giữa trưa chói chang, đâm vào mắt Lạc Man phát đau, nàng nỗ lực trừng lớn mắt, muốn thấy rõ người trước mặt, nhưng mà mặc kệ nàng cố sức như thế nào cũng chỉ nhìn thấy phía trước là một chùm sáng lớn.

Một lát sau, nàng rốt cục từ bỏ, nhắm mắt lại thờ dài: “Anh muốn giết em sao...”

Trong lòng bị ai theo máu lan tràn khắp toàn thân, Lạc Man bỗng nhiên cảm thấy tim như tro tàn.

“Ha ha...” Người đàn ông như nghe được chuyện cười ha ha cười lên, cười rơi nước mắt!

“Lạc Man! Cho tới bây giờ anh mới có thể nhìn rõ em! Em lợi dụng tình cảm của anh, giết cha anh, hại anh cửa nát nhà tan! Chẳng lẽ anh không nên giết em sao?”

Anh tiến lên một bước, lộ ra khuôn mặt thô kệch, khuôn mặt luôn luôn hiện hậu giờ đây mang theo vẻ phẫn hận tột cùng.

Lạc Man hoảng hốt nghĩ tới vui sướng của mấy ngày trước đây khi anh cầu hôn cô, trong lòng như có hàng ngàn hàng vạn mũi kim đâm thẳng vào tim.

Yêu càng nồng hận càng sâu.

“Đúng là nên giết! Nhưng cha của anh không phải ngày đó cũng vì công ty của ba em mà hại chết cả nhà em sao? Ba em, mẹ em, còn có em gái nhỏ vô tội của em...” Nét mặt Lạc Man trống rỗng trả lời.

Ai đúng ai sai, cũng không thể phân rõ được?

Trận báo thù này, nhất định có kết quả lưỡng bại câu thương.

Nhưng tận mắt thấy người nhà bị hại chết, nàng cũng không thể nào buông tay được, biết rõ người đàn ông này là thật yêu, biết rõ kết quả cuối cùng là bản thân phải chịu thương tích đầy mình nhưng vẫn tiếp tục.

“Anh hận cho tới bây giờ không phải cái này! Là em! Chính em vì sao lợi dụng anh? Em rốt cuộc có thật sự có yêu anh hay không?” Lâm Xung rống giận, nét mặt dữ tợn, hai mắt đỏ ngầu.

Có thật sự yêu anh hay không sao? Ánh mắt Lạc Man vô thần nhìn phương xa, dường như nhìn về được những ngày thơ ấu.

Lúc đầu tiếp cận anh là vì báo thù. Nhưng không biết từ khi nào thì cảm tình đã chậm rãi thay đổi?

Là lúc anh khổ sở khóc lóc vì cô bị thương sao? Hay là vì lúc anh vì cô mà cãi nhau với người cha mà anh luôn kính yêu sao?

Nhưng bắt đầu từ lúc cô nhờ tránh trong tủ quần áo mà sống sót được, cô đã không còn là chính mình nữa rồi

Tình yêu căn bản là không nên có.

“Em cũng không biết, có lẽ yêu, có lẽ không.” Lạc Man mỗi một nhắm hai mắt lại, tất cả kết thúc tại đây đi! Người nhà của cô đã qua đời, kẻ thù cũng đã chết đi, người yêu trở mặt thành thù, giờ khắc này, cô bỗng nhiên cảm thấy rất mệt, có lẽ liền như vậy chết đi cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

“Em...!” Lâm Xung cắn chặt răng, nhìn ánh mắt nữ nhân lạnh lùng, anh nói với bản thân, cần phải nổ súng! Trước mặt không còn là người yêu của anh nữa mà là kẻ thù giết cha, làm hại mẹ nhảy lầu. Là kẻ thù không đội trời chung!

Họng súng nhắm ngay trán Lạc Man, tay Lâm Xung lại run rẩy, nếu như bóp cò, có phải sẽ không thể nhìn thấy cô ấy nữa?

Anh yêu cô như vậy, sao có thể nhẫn tâm làm cô phải chịu đau?

Những hình ảnh ngày xưa lại thoáng qua trước mắt, Lâm Xung phẫn hận buông tay: “Em đi đi! Đừng để cho anh nhìn thấy em lần nữa!”

Lạc Man ngẩn ra, trong lòng như đắng như ngọt.

Không đợi cô có nhiều động tác, một bóng người bỗng nhiên vọt ra.

“Chị biết chắc chắn mày sẽ không hạ thủ được mà! Tránh ra! Để chị!” Người tới giờ súng lục nhắm Lạc Man.

Là Lâm Phi, chị của Lâm Xung.

Lâm Xung theo bản năng che trước mặt Lạc Man, đau khổ cầu xin: “Chị, chuyện cũng đã xảy ra. Cho dù chị có giết cô ấy cũng không giải quyết được vấn đề gì, oan oan tương báo khi nào mới dứt đây...”

Lâm Phi không thể tin nhìn anh: “Giờ này mà mày còn che chở cho nó! Nó rốt cuộc cho mày ăn bùa mê thuốc lú gì chứ?! Mày tránh ra cho chị! Hôm nay chị nhất định phải giết nó! Nếu như mày không tránh ra, đừng trách chị đây tâm ngoan thủ lạt!”

Lâm Xung nỗ lực muốn thuyết phục chị gái: “Chị, giết người là phạm pháp! Em đã không có ba mẹ! Không thể không có chị! Chúng ta đi thôi! Rời xa nơi này...”

“Tao đếm tới ba, mày mau tránh ra...” Lâm Phi đã bị thù hận che mờ ý chí.

“Một, hai... Ba!”

“Đùng” một tiếng súng vang lên, Lạc Man mềm yếu té trên mặt đất.

“Tiểu Man!” Lâm Xung hoảng sợ trừng lớn mắt.

Thì ra trong nháy mắt Lâm Phi nổ súng, Lạc Man đã đẩy Lâm Xung ra, viên đạn bắn thẳng vào ngực nàng.

Ngực rất đau, nhưng mà cũng thật kì lạ, lồng ngực cũng chưa bao giờ cảm thấy an bình như vậy.

Nàng mỉm cười nhìn Lâm Xung chạy tới, ôm chặt lấy mình, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“A... Xung, em... đã sắp xếp xong. Buổi chiều sẽ có người mang anh đi... anh hãy đi thật xa, không cần trở về nữa...”

Lạc Man ho nhẹ hai tiếng:

“Em đã cho người chuẩn bị tiền, đã chuyển vào tài khoản của anh...”

Đau nhức ập tới, trước mắt dần dần mờ hồ, cô nỗ lực muốn nhìn rõ nam nhân trước mặt: “A Xung, thực xin lỗi...” thật xin lỗi đã hủy hôn lễ của anh...

“A Xung, em yêu anh...” Lạc Man thì thào nói, khóe mắt nhỏ xuống một giọt nước mắt trong suốt.

Lạc Man ngủ được một nửa liền không an ổn, Võ Tông liền bừng tỉnh, nhìn nàng ở trên giường trần trọc không yên, vẻ mặt thống khổ, miệng còn tại mấp máy.

Làm ác mộng?

Võ Tông tò mò cúi xuống, vừa định đánh thức nàng, bỗng nhiên nghe thấy Lạc Man nói “A Xung, em yêu anh...”

Sét giữa trời quang!

Giống như có muôn ngàn ánh sét chồng chất đánh xuống đầu, đánh cho Võ Tông tan thành mảnh nhỏ.

Hắn dùng lực nắm chặt trụ giường, cắn răng từng chữ rít qua kẽ răng: “Nàng, nói, cái gì, hả?????????”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Võ Tông Mượn Rượu Hối Tình

Muốn hỏi cuộc đời của Võ Tông chán ghét nhất cái gì, khẳng định là nón xanh(*)!

(*)Nón xanh: bên trung quốc quan niệm, đội nón xanh là bị cấm sủng, tức là vợ mình, hoặc chồng mình ngoại tình bên ngoài.

Bởi vì nón xanh, ca ca hắn bị độc chết, bởi vì nón xanh, Công Minh ca ca của hắn bị buộc phải lên Lương Sơn.

Cho nên từ khi ca ca qua đời cho tới giờ hắn chưa từng đội qua cái nón có màu sắc nào.

Không thể tưởng được, lúc này đây hắn lại trở mắt nhìn Lạc Man cố tình đội nón xanh lên đầu mình!

Nhất thời tức giận bùng bùng tăng lên, tức giận đến muốn nổ mạnh!

“Lạc Man! Nàng đứng lên cho ta!”

Lạc Man mơ thấy chuyện mình chết đi, rồi những chuyện xảy ra ở Cổ phủ mười mấy năm, đang lúc nôn nóng bất an, một tiếng rống giận âm âm vang lên bên tai, khiến nàng lập tức tỉnh dậy.

Nàng lo sợ không yên mở mắt ra liền thấy Võ Tông chỉ cách chóp mũi nàng 3 cm, ánh mắt trừng lớn, trong con ngươi ngăm đen dường như có ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Lạc Man cả kinh theo bản năng vung ra một quyền..

Võ Tông bất ngờ không kịp phòng bị, thét to một tiếng bùm mặt lặn xuống giường.

Một quyền này giống như đổ thêm dầu vào lửa, Võ Tông chỉ cảm thấy âm một tiếng, tiểu vũ trụ trong lòng liền nổ mạnh, nhất thời hóa thành Siêu Xayda! Tóc đều dựng đứng cả lên, giận đến cực điểm, ngược lại bình tĩnh trở lại.

Hắn chậm rãi buông tay đang bịt mắt, khuôn mặt anh tuấn giống như được điêu khắc từ đá, không mang theo một tia cảm xúc, gần từng tiếng nói: “Nàng muốn gì?”

Ồ trong mộng còn một tiếng A Xung hai tiếng A Xung, hắn mới hơi tới gần chút đã trúng một quyền?!

Nàng đây là muốn vì ai thủ thân như ngọc đây?

Nghĩ như vậy, sắc mặt Võ Tông nhất thời đen như đáy nồi, ánh mắt hóa thành phi đao, vèo vèo vèo phóng về phía nàng!

Nếu là bình thường, Lạc Man khẳng định cũng bị hắn dọa phát run, nhưng mà bởi vì vừa trúng một đấm chính giữa ngực trái, Lạc Man lại ra tay lại tương đối nặng, cho nên... ánh mắt Võ Tông dường như là lập tức đã sưng to lên mang theo một vòng hồng, mắt không mở to được hơi hí hí, thậm chí khóe mắt còn lưu vài giọt lệ do đột nhiên bị đau đớn quá độ.

Khiến cho tiểu Võ phi đao của hắn nhất thời hóa thành tiểu Võ mị nhân!

Lạc Man nhìn không được đập giường cười ha ha.

Võ Tông giận: “...” Đây là thái độ gì! Thái độ gì chứ hả!

Kỳ thực, Lạc Man hoàn toàn làm theo bản năng, bất kể là ai đi nữa vừa mở mắt ra liền thấy một khuôn mặt phóng đại của nam nhân đều sẽ chấn động, cho nên... Khụ khụ!

Chẳng qua, bởi vì nàng vừa mới nằm mộng, gọi tên Lâm Xung, cho nên Võ nhị ca không hề nghi ngờ đã ăn phải đám chua!

Vốn số lượng lý trí không nhiều lắm đã giảm xuống không ngừng cuối cùng liền ngã vào vực sâu.

Mắt thấy gân xanh trên tay Võ Tông có xu hướng tăng mạnh, đúng là tức giận không nhỏ rồi, Lạc Man vội vàng ngừng cười: “Nhị ca, xin lỗi! Ta vừa mở mắt liền thấy một khuôn mặt phóng đại cho nên... Hoàn toàn là bản năng của thân thể, thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Bởi vì vừa rồi cười to nửa ngày, khuôn mặt mỉm cười của Lạc Man nổi lên hai rạn mây hồng giống như được thoa phấn, ánh mắt sáng lấp lánh mang theo chút hơi nước, môi bị răng nanh cắn đỏ bưng có chút căng mọng bóng loáng, giống như quả đào mật chín mọng theo chủ nhân nói chuyện không ngừng khép mở.

Hầu kết Võ Tông giật giật, ánh mắt không khống chế được nhìn chăm chăm đôi môi kia, trong đầu giống như một giọng nói không ngừng lặp đi lặp lại “Tôi đây cần một cái nào! Tôi đây cần một cái nào!”

“Nhị ca? Nhị ca!” Lạc Man không nói gì nhìn về mặt kính ngác của Võ Tông, đây là như thế nào? Không phải mới vừa còn nổi giận đùng đùng sao! Thế nào bây giờ lại đứng ngốc ra rồi!

“Nhị ca!” Lạc Man hô to.

“Cái gì!” Võ Tông sững sốt, trong hoang mang rối loạn hoàn hồn lại, lại cảm thấy bản thân vừa rồi nhìn chăm chăm người ta như vậy hình như... Có chút... không quân tử...

Nhưng mà, nếu như đi tới ném thử cảm giác chắc chắn sẽ rất tốt thì phải!

Lỗi tại Võ nhị ca lạng lẽ đó!

“Nhị ca?” Khóe miệng Lạc Man giật giật, nàng biết bản thân bộ dạng khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp như hoa, chim sa cá lặn...

Nhưng mà nhìn nàng ngẩn người đến mặt đỏ như vậy cùng với con người rắn rỏi như Võ Tông căn bản không thể tin nổi...

Cảm giác như là chồn phát xuân với gà mái...

Trong mắt Lạc Man chói lọi viết bốn chữ to “Ta khinh bỉ huynh”.

“Khụ! Khụ! Ta... đi ra ngoài trước, muội có việc bảo ta...” Trong nháy mắt, Võ nhị ca liền thấy nguyệt nguyệt, nỗ lực trấn định nói được hai câu, luống cuống chân tay đi vội ra ngoài.

Trong nháy mắt lúc đóng cửa, Võ Tông đột nhiên nhớ tới, nguy rồi! Hình như còn chưa có hỏi Lạc Man và Lâm Xung đã xảy ra chuyện gì?!

Sắc đẹp hại người! Sắc đẹp hại người mà! Võ Nhị Lang ôm đầu kêu rên.

May mắn tránh được một kiếp, Lạc Man mới mặc kệ việc này không thêm quan tâm đâu, vồ vồ chần tiếp tục ngã xuống ngủ.

Mà kẻ ra cũng lạ, hình như chỉ cần nhìn thấy nhị ca, cho dù là nàng đang khổ sở hay là đau đớn đều sẽ nhanh chóng trở nên cuồng bạo, sao lại có kết cục khô hài như vậy nhỉ?

Chẳng lẽ, đây là bát tự không hợp trong truyền thuyết sao?

Trước khi tiến vào mộng đẹp, Lạc Man mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Lại nói Võ Tòng, trái lo phải nghĩ vẫn cảm thấy không thích hợp.

Phan Kim Liên trước kia chưa bao giờ gặp qua Lâm Xung, chẳng lẽ là bị cảnh buồn nôn anh hùng cứu mỹ nhân làm cho mê muội?

Không thích hợp mà! Lão tử cũng cứu nàng, bộ dạng lão tử cũng phong thần tuấn lãng, anh tuấn vô địch, đâu có kém gì Lâm Xung, Tiểu Man sao lại không yêu mình chứ?

Chẳng lẽ Lâm Xung có thể làm cho nữ nhân vui vẻ hơn so với lão tử sao?

Võ Tòng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, Lâm Xung từng có thê tử, hơn nữa nương tử của hắn còn hết mực chung thủy với hắn, nghĩ đến chắc là thủ đoạn rất cao siêu đây, chẳng lẽ Lạc Man không chống lại được?

Võ Tòng tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng hắn và Lâm Xung tương giao nhiều năm, biết Lâm Xung đối xử với thê tử của mình cũng chung thủy vô cùng, và lại hắn bây giờ còn chưa biết nàng đã chết, chắc chắn không có khả năng thông đồng với Lạc Man.

Nhưng Lạc Man vì sao một tiếng A Xung hai tiếng A Xung, còn nói yêu... hắn?

Chẳng lẽ là hai ngày này đã phát sinh chuyện gì chẳng?

Võ Tòng càng nghĩ càng không đúng, dứt khoát mang theo hai vò rượu đi tìm Lâm Xung.

Lâm Xung lại đang buồn khổ trong sân đối diện.

Kỳ thực ở trong xương, Lâm Xung và Tống Giang Đô là một loại người, bọn họ đều muốn lấy thân mình đền đáp triều đình, sau đó cưới một người vợ sống một cuộc sống an phận mà thôi.

Lâm Xung đang sống cuộc sống hết sức thỏa mãn, đáng tiếc lại bị người gian hãm hại, phiêu bạt khắp nơi, có nhà mà không thể trở về. Tuy rằng lên Lương Sơn nhưng mỗi thời mỗi khắc hắn đều cảm thấy không hòa hợp được với những người khác, hắn cũng chỉ mong muốn có một chỗ để an phận.

Mà Tống Giang lại hoàn toàn khác.

Đều là không hợp với người trên Lương Sơn nhưng y vốn là người có dã tâm, muốn thực hiện khát vọng dã tâm của mình, cho nên y có thể vô tình dùng sinh mệnh của các huynh đệ để đổi lấy con đường được chiêu an.

Nhưng mà ở lúc này đây, Tống Giang còn chưa đi đến tuyệt lộ, cũng không muốn đi Lương Sơn, cho nên y quyết chuyển từ chối Lâm Xung.

Lâm Xung tuy rằng buồn khổ nhưng cũng có thể thấu hiểu tâm tình của y, cho nên cũng không miễn cưỡng, tính thu dọn đồ đạc ngày mai lên đường trở về.

Lúc Võ Tòng đến, hắn đang chuẩn bị trở về phòng thu thập đồ đạc, thấy trong tay Võ Tòng có hai vò rượu to thì sững sờ.

“Ca ca, đệ đệ có hai vò rượu ngon, đặc biệt tới mời ca ca nếm thử!” Võ Tòng cười nói.

“Được!” Lâm Xung cười to nói.

Đàn ông ấy mà, có hai phương thức để bồi dưỡng cảm tình, một loại là đánh một trận, một loại khác chính là uống một bữa.

Hai người đều là người hào sảng, một người xách một vò, ngửa đầu liền uống, chỉ chốc lát sau đã hết một nửa.

“Sảng khoái!” Lâm Xung buông cái vò rượu, quệt miệng cười to nói. Úc khí trong lòng tựa hồ cũng đã bay đi hết.

Võ Tòng mỉm cười nhìn hắn.

Đời trước Lâm Xung là chết vì bệnh, nhưng mà tuy nói là sinh bệnh không bằng nói là trong lòng uất tích tụ, buồn khổ mà chết.

Hắn bị Cao Cầu làm hại, cửa nát nhà tan, cữu tử nhất sinh, lại còn phải theo Tống Giang lãnh đạo trở về Chiêu an gì đó, vì triều đình hãm hại hắn mà thất tử nhất sinh!

Khúc mắc trong lòng hắn mãi không thể cởi ra, cho nên mới chỉ vì chút phong hàn mà chết.

Võ Tòng không biết khuyên giải hắn thế nào cho phải, nam nhân thôi! không muốn nói mấy lời buồn nôn đàn bà đó!

Uống rượu mới là đúng nhất!

Nhất túy giải vạ sâu!

Hai nam nhân so uống, chỉ chốc lát sau đã liên uống nhiều.

Võ Tòng cuối cùng nhớ tới chính sự, lớn miệng hỏi: “Ca ca và Tiểu Man trước kia đã từng gặp qua chưa?”

Tiểu Man? Lâm Xung trong lòng ngẫm nghĩ, lại nghĩ tới ánh mắt lúc trước của Lạc Man, mang theo chút vui sướng, còn có chút không thể tin, dè dặt cẩn trọng giống như nhìn thấy bảo vật quý trọng nhất

“Đây vẫn là đầu tiên ta gặp đệ muội...” Lâm Xung cười lắc đầu.

Lần đầu gặp, như vậy thật sự là Tiểu Man đối với Lâm Xung là nhất kiến chung tình?

Võ Tòng nhất thời cảm thấy uống rượu cũng trở nên vô cùng chua xót.

Nếu như Tiểu Man thật sự thích Lâm Xung, hẳn nên làm như thế nào bây giờ?

Giết nàng? Tay Võ Tòng run lên, rượu đổ ra ngoài.

Nếu như là trước kia, có lẽ hẳn sẽ không chút do dự lựa chọn như vậy.

Nhưng mà, bây giờ...

Hắn bỗng nhiên phát hiện bản thân không hạ thủ được.

Thành toàn nàng?

Theo lương tâm mà nói, Lâm Xung quả thật là một nam nhân tốt! Hơn nữa, lúc này tẩu tử đã chết...

Nhưng mà...

Chỉ cần nghĩ tới khả năng này, lòng hắn liền khó chịu, như có hàng ngàn cây kim nhỏ chôn ở bên trong ản ản đau.

Nữ nhân chính là phiền toái lớn!

Võ Tòng trầm mắng!

Lúc trước hắn luôn là người tùy ý, khi nào lại có lúc lè mề thế này!

Võ Tòng bắt đầy mãnh liệt uống rượu, rượu trong suốt theo cái cằm góc cạnh rõ ràng chảy xuống, xẹt qua ngực rắn chắc.

Lâm Xung cười lắc đầu, từ xưa tình yêu là khó hiểu nhất, hắn híp mắt nhìn không trung, tựa hồ nhìn thấy chuyện mình trước đây.

“Đại ca, huynh khi đó... Ở chung cùng tẩu tử như thế nào...” Võ Tòng nhức đầu, có chút ngượng ngùng nói.

Lâm Xung bật cười nhìn gò má hơi hơi ngượng ngùng của người thanh niên, thăm than, tuổi trẻ thật tốt! Có thể không kiêng nể gì mà yêu thích.

“À... Ta lúc đó.....” Lâm Xung nỗ lực hồi tưởng trước kia: “Tất cả đều nghe theo tẩu tử của đệ thôi!”

Võ Tòng: “...” (O.O) Quá qua loa rồi!

Lâm Xung cũng có chút ngượng ngùng: “Ta và tẩu tử của đệ là ân sư giới thiệu, tẩu tử đệ tính cách dịu dàng, nhiều năm như vậy trong nhà luôn đều là nàng quan tâm...”

Dịu dàng đó! Võ Tòng nhớ tới bộ dáng Lạc Man hung ác cho hắn một quyền, nhất thời cảm thấy trướng đau, căn bản không thể so sánh!

“Nhưng mà, chị dâu đệ có nói nữ nhân đều thích dỗ dành, chắc là không sai đâu!” Lâm Xung vắt hết óc nghĩ, thật vất vả mới nhớ tới câu nói chí lý.

Dỗ dành? Hắn bây giờ không dỗ dành, Lạc Man đã không nghe hắn. Nếu hắn lại dỗ nàng, nha đầu chết tiệt kia còn không leo lên trên đầu hắn sao?

Không được! Tuyệt đối không được!

Nam tử hán đại trượng phu, sao có thể bị một nữ tử nhỏ nhỏ dất mũi chứ?!

Không ổn không ổn!

Võ Tòng lắc đầu.

Xem ra phương pháp của Lâm Xung không thích hợp với hấn, vẫn là kiến cách khác thích hợp hơn.

Đúng rồi? Nếu không hay là noi theo Mạnh mẫu dạy con, hấn thành Võ Tòng dạy vợ?

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Võ Tòng Dạy Vợ, Lâm Xung Mất Vợ

Võ Tòng ngồi tổng kết lại, vì sao phu nhân của Lâm Xung lại dịu dàng hiền lành như vậy!

Chủ yếu là bởi vì người ta là thiên kim quan gia, từ nhỏ đã được học ‘nữ giới’, hiển nhiên có tri thức hiểu lễ nghĩa.

Mà Lạc Man lại xuất thân tỷ nữ, chữ to cũng không nhận thức được hai cái, hiển nhiên cũng không hiểu cái gì là lấy chồng làm trời, trong nhà yên ổn.

Võ Tòng rút cục tìm được nguyên nhân cốt lõi vấn đề của Lạc Man chính là —— không có văn hóa.

Cho nên mới nói, không có văn hóa hại chết người đấy nhé!

Tri thức là suối nguồn tiến bộ của nhân loại, hấn tin tưởng chỉ cần dạy dỗ tốt cho nàng, Lạc Man hiển nhiên sẽ sửa được những tật xấu đó.

Vì thế Võ Tòng hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm người bán hàng, mua bản 《nữ Luận Ngữ》 trở về.

Giờ Tỵ là lúc ánh mặt trời tốt nhất trong ngày, ấm áp, nhẹ nhàng.

Lạc Man kéo ghế ra giữa sân nằm phơi nắng.

Ánh mặt trời vàng óng phủ lên người nàng, hơi ấm dào dạt như được ngâm mình trong suối nước nóng, trên người mỗi một tế bào đều được thư giãn nở ra, Lạc Man bắt đầu buồn ngủ.

Lúc Võ Tòng trở về nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mi tâm vừa nhú.

“Tiểu Man! Tiểu Man!” Võ Tòng đi lên phía trước:

“Dường bệnh rất nặng chán! Ta đặc biệt mua một quyển sách cho nàng xem giải khuây nè.”

Lạc Man miễn cưỡng mở mắt ra, từ lúc trải qua sự kiện còng tay, nàng chẳng còn ôm chút hi vọng nào đối với tính tình của Võ Tòng nữa, nghe vậy liếc cũng chẳng thèm liếc một cái, hơi hơi gật gật đầu, trả lời qua loa: “Ồ! bỏ đó đi!”

Đây là thái độ gì chứ?! không chút để ý! Người khác mua cho nàng món đồ gì đó không phải sẽ thật vui vẻ sao! Thế nào nàng lại khác thường như vậy?!

Lửa giận của Võ Tòng bỗng chốc lại tăng lên, vừa định phun lửa lại nghĩ tới những lời Lâm Xung nói ngày hôm qua, nữ nhân cần phải nhẹ nhàng nói chuyện, không được hờ hững là rống giận, lập tức lại nhin xuống.

“Nàng nhìn xem có thích không?” Hấn trực tiếp đem sách đặt trước mặt nàng.

Nữ Luận Ngữ? Lạc Man không nói gì mà chỉ nhìn Võ Tòng, đây là có ý gì chứ? Hấn muốn tầy nào nàng sao?

Lạc Man nửa ngày không hề có động tĩnh, Võ Tòng chau mày, đột nhiên giống nghĩ thông suốt chuyện gì đó, cầm lại sách, thoáng ngượng ngùng nói “Ta quên, nàng không biết chữ...”

Lạc Man: “...” Huynh mới không biết chữ! Cả nhà huynh không biết chữ!

“Không biết cũng không sao, ta dạy cho nàng!”

một cảm giác ưu việt bất ngờ từ đáy lòng xông lên, Võ Tòng vui rạo rức kéo ghế, ngồi bên cạnh, mở sách ra: “Chúng ta bắt đầu từ trang thứ nhất...”

Lạc Man trợn trừng mắt, mặt kệ hấn đi.

Võ Tòng nghiêm cẩn lật vài tờ, đọc đọc:

“Nữ tử xuất giá, lấy chồng làm đầu.

Duyên phận kiếp trước, hôn nhân kiếp này.

Lấy chồng làm trời, không được cãi lời.

Chồng cứng vợ mềm, ân ái tới già.

Đôi đũa trong nhà, kính trọng như mới;

Chồng có dạy bảo, lắng tai nghe dạy;

Chồng làm việc ác, khuyên nhủ... Khuyên nhủ... Khuyên nhủ...” Nguy rồi, chữ này đọc sao ta?

Lạc Man nghe hần khuyên nhủ nửa ngày cũng chưa nói ra được khuyên cái gì, tò mò quay đầu thấy Võ Tòng đang cúi đầu vào cuốn sách.

Gặp được từ không biết đọc sao? Lạc Man tò mò đứng lên, nhìn thoáng qua, “À... Khuyên nhủ ân cần!”

Võ Tòng đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn nàng: “Nàng... nàng biết chữ?!”

Lạc Man lạnh nhạt phũ phàng đánh trên áo:

“Một chút...”

Sau đó xoay người nhẹ nhàng đi từng bước về phòng.

Xuất binh chưa đánh lính chết trước, dạy vợ không thành còn bị dạy.

Võ Tòng then quá thành giận, xé sách nát bét, còn chưa hả giận lại đá thêm vài nhát, chạy đến phòng Lâm Xung tìm an ủi.

Vừa mới vào sân, chỉ thấy Lâm Xung lưng mang gói đồ đóng cửa lại.

“Đại ca, huynh muốn...” Võ Tòng sững sốt.

Lâm Xung cười cười: “Ta đã hoàn thành nhiệm vụ đại ca giao, đang định trở về sơn trại phục mệnh.”

Võ Tòng nghĩ lại, hần nhớ được hình như Lâm Xung gặp Lỗ Trí Thâm vào lúc bấy giờ, mới biết tin tẩu tử đã chết!

Không được! Hần lo lắng!

Hay là hần cũng đi theo vậy!

Võ Tòng nghĩ nghĩ: “Đại ca, ta cũng phải đi Lương Sơn, chúng ta cùng đường, không bằng đồng hành?”

Lâm Xung suy tư: “Cậu còn không được! Nhưng mà thương tích của đệ muội...”

Nguy rồi! Quên mất Lạc Man bị thương! Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ bỏ nàng lại?

Không được! Chờ mình trở về chắc chắn cộng lõng cũng không còn!

Vậy mang theo nàng đi cùng thì sao nhỉ?

Nhưng mà thương tích của nàng làm sao?

“Thương tích?” Lạc Man chẳng hề để ý nói “Thương tích của lão nương tốt lắm rồi! Đi lại không hề gì!”

Võ Tòng cảm thấy lấy tính cách của Lạc Man không để ý đến chuyện bên ngoài, chỉ lo cho bản thân lần này hình như có vẻ tích cực quá mức!

Hần lại nghĩ tới câu nói vào đêm đó của Lạc Man “A Xung, em yêu anh...”, rốt cuộc trong đó ẩn chứa bao nhiêu tình nghĩa, nhưng lại khiến cho hần nghe được trong lòng căng thẳng.

“Tay muội...” Võ Tòng vẫn là nhủ mảy.

“Không có chuyện gì! Chỉ cần không động tới thì không sao!” Lạc Man vẫy vẫy tay.

Không biết có phải là nàng hiểu lầm hay không, vẫn cảm thấy nói câu đó xong, cả người Võ Tòng ảm đạm đi nhiều.

“... Được rồi. Ngày mai chúng ta xuất phát...” Võ Tông trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên nói.

“Muội nghỉ ngơi cho tốt đi. Ta đi mượn xe ngựa...” Võ Nhị Lang âm thầm xoay người bước đi.

Lạc Man thấy vô cùng quái lạ, Võ nhị ca vô địch không gì đánh lại nổi sao bỗng nhiên lại trở nên trầm mặc như vậy, xảy ra chuyện gì sao?

Mặc kệ trong lòng Võ Tông nghĩ như thế nào, trên mặt nàng vẫn xem như không có gì.

Chạng vạng, hần như bình thường thay thuốc cho Lạc Man, nhìn nàng uống thuốc xong cũng không nói lời nào đi ra ngoài.

Lạc Man càng cảm thấy kỳ quái, nếu theo như tính cách bình thường của huynh ấy, thế nào cũng sẽ lê la trong phòng một chút, sau đó tìm một lý do để hai người cãi nhau một trận, cuối cùng sẽ là Võ nhị ca sẽ nổi giận đùng đùng rồi đi.

Hôm nay giảm bớt một mực, Lạc Man liền cảm thấy có chút không thích hợp, giống như thiếu thiếu cái gì đó vậy.

Chẳng lẽ, buổi sáng đọc sách chạm tới tủy tủy của hần rồi?

Bởi vì Tống Giang cố ý muốn đi đây ở Giang Châu, mấy người bọn họ liền mỗi người đi một ngã.

Võ Nhị Lang và Lâm Xung đi xe ngựa, Lạc Man ngồi ở bên trong, một đường chạy tới hướng tây.

Kỳ thực Võ Tông vẫn luôn là người cẩn thận, sợ trên đường xóc nảy nên cố tình trải một tầng đệm thật dày ở trên chỗ ngồi trong xe rồi mới cẩn thận để Lạc Man tựa vào.

Nhìn người đàn ông này chuẩn bị tốt mọi thứ cho mình, Lạc Man đột nhiên cảm thấy có chút áy náy.

“Kỳ thực cái chữ kia chỉ là chữ muội vô tình nhận biết mà thôi...” Nàng cứng nhắc giải thích, bởi vì chột dạ, ánh mắt chớp chớp tựa như hai cánh bướm chớp động.

Võ Tông sững sờ, sau mới phản ứng được là nàng nhắc tới chuyện kia, trong lòng âm áp, chân dài duỗi ra, cũng dựa vào ngai bên người nàng.

“Chữ ta nhận biết được quả thật cũng không nhiều lắm, là lúc ở võ quán sư phụ dạy cho. Bởi vì ta còn trẻ nóng nảy, không thích đọc sách, cho nên chỉ nhận biết được vài chữ thông thường mà thôi.” Hần tùy ý giải thích, rõ ràng là không để chuyện này ở trong lòng.

Lạc Man cũng học hần tựa vào vách của xe ngựa: “À, muội vậy chứ cũng biết không ít đâu.” Ở tầng lớp những người trên cao, chỉ có hai loại đó là người có thể lợi dụng và người vô dụng mà thôi, nếu muốn tiếp tục đứng ở nơi đó, chỉ có thể duy trì ưu tú khiến cho mình trở thành người có thể lợi dụng.

Còn trẻ nàng chỉ có không ngừng học tập lại học tập.

“Vậy sao...” Hai người khó có lúc hòa bình chung sống, Võ Tông thả lỏng nhắm mắt lại.

Kể ra Lạc Man có vấn đề gì, gần đây làm một nha hoàn nhỏ nhoi ở Cổ phủ cũng phải hà khắc như vậy sao?

Một nghĩ vẫn chợt lóe lên trong đầu.

Lạc Man nghiêng đầu, nhìn sườn mặt anh tuấn của chàng trai.

Hần hình như thích màu đen, vẫn luôn thích mặc quần áo màu đen. Nhưng mà không thể phủ nhận, màu đen càng làm tăng thêm vẻ anh tuấn bức người của hần.

Khuôn mặt không biểu cảm như được điêu khắc từ đá cẩm thạch mang theo vẻ gọi cảm lạnh lùng.

Lạc Man mỉm cười, cũng nhắm mắt lại.

Lúc tỉnh lại, Võ Tông đã ra đánh xe cùng Lâm Xung, Lạc Man nằm thẳng trong xe, trên người còn phủ thêm một cái áo.

Đến tối, bọn họ nghỉ ngơi một đêm ở khách sạn.

Ngày thứ hai tiếp tục chạy đi.

Giữa trưa, rốt cục đến núi Nhị Long.

Mới vừa đi đến chân núi, một người thổ phỉ liền nhảy ra muốn cướp tiền.

Võ Tông và Lâm Xung yên lặng không nói gì liếc nhìn nhau, xông lên phía trước đánh cho bọn họ đánh hoa roi nước chảy tề ra quần, lại không cam lòng, hai người theo trường phái dùng vũ lực để giải quyết vấn đề dứt khoát mang theo Lạc Man đánh lên núi.

Quả nhiên, gặp Lỗ Trí Thâm trên núi.

Thấy Lâm Xung, gã không nói hai lời, lập tức quỳ xuống, đầu tiên là khóc lóc ầm ĩ sau là tự vả mạnh vào miệng mình mấy cái.

Lâm Xung bị gã dọa cho ngây người: “Huynh đệ, làm sao vậy? Có chuyện gì?”

Võ Tòng và Lạc Man biết rõ lời hấn sấp nói ra miệng, không khỏi đồng tình nhìn Lâm Xung.

Lỗ Trí Thâm thật sâu sắc.

Nhìn Lâm Xung, tự trách nơi đáy lòng liền nổi lên, gã lại dùng lực tát mạnh vào mặt mình, lực đạo mạnh mẽ lập tức làm cho hai má gã sưng phồng: “Ca ca! Đệ đệ xin lỗi huynh! Huynh bảo đệ chăm sóc tàu tử... Đệ... đệ uống rượu làm hỏng việc, đợi đến kinh thành, trong nhà ca ca đã là một mảnh tro tàn. Hàng xóm nói là lừa...”

Lâm Xung giống như bị người trước mắt đánh cho một gậy, không thể tin nhìn Lỗ Trí Thâm, trong đầu ong ong không thể suy nghĩ được gì

“Tàu tử... của đệ đâu?” Lâm Xung nghe thấy giọng nói dờ dẩn của mình

Lỗ Trí Thâm oa một tiếng khóc ầm lên: “Tàu tử không kịp...”

Nghe vậy, trên mặt Lâm Xung nháy mắt không còn giọt máu, hấn lao đảo lui về phía sau vài bước, khó khăn đứng vững lại.

Võ Tòng bước lên phía trước đỡ lấy hấn.

“Đệ... Đệ... nói vậy là sao?” trong đầu Lâm Xung giống như có búa tạ đang bổ xuống, cổ nén đau hỏi.

Lỗ Trí Thâm cúi thấp đầu, không dám nhìn tới vẻ mặt tuyệt vọng của hấn “Tàu tử... Tàu tử đã chết! Là đệ đệ có lỗi với ca ca! Đệ không còn mặt mũi nào gặp ca ca! Đệ xin đền mạng cho tàu tử!”

Lỗ Trí Thâm đứng dậy, ác độc đâm đầu vào đại thụ.

Mấy người thủ hạ liền ngăn hấn lại, sức Lỗ Trí Thâm lớn vô cùng, vài người kéo thành một đoàn, tiếng rống giận dữ, rồi lời khuyên can không ngừng.

“Đủ rồi!” Lâm Xung nhắm chặt mắt, hét lớn, lập tức hấn như đã hao hết khí lực toàn thân, cả người như mất hết sức “Chuyện này cũng không thể trách được đệ đệ... Đây là số mệnh... Số mệnh rồi!”

Chuyện tới bây giờ còn có thể làm gì được nữa?

Y Nhân đã qua đời, lấy mạng gã thì được gì cơ chứ?

Nàng rút cuộc đã đi không trở lại!

Lâm Xung bỗng nhiên nhớ tới buổi sáng khi hấn xung quân, nàng cẩn thận sửa sang y phục cho hấn, giống như mỗi buổi sáng sớm trước kia, nàng cười nói với hấn: “Xung ca! Thiếp chờ chàng trở về...”

Trái tim đập loạn điên cuồng, rút cuộc Lâm Xung không nhịn được vị ngọt dâng lên yết hầu nữa, phun ra một ngụm máu tươi, người mềm nhũn té xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lạc Man Say Rượu, Võ Tòng Động Tình

Lâm Xung luôn có một nguyện vọng, đó là chờ thêm vài năm nữa mọi việc qua đi, hấn sẽ trở về kinh thành, tìm lại nương tử, sau đó sinh vài đứa nhỏ, làm chút việc buôn bán nhỏ xây dựng một gia đình nhỏ vui vẻ sống qua ngày.

Hấn luôn chỉ có một nguyện vọng duy nhất như vậy thôi.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao hấn vẫn luôn không thân cận với anh em trên Lương Sơn, bởi vì trong mắt hấn, nơi đó chỉ là nơi ở tạm.

Hấn vẫn luôn nghĩ tới nương tử ở nhà một mình, cuộc sống hấn là vô cùng gian nan, một thời gian nữa khi hấn trở về sẽ cố gắng bù đắp cho nàng.

Thậm chí hắn còn đã từng nghĩ tới nếu khi trở về nương tử đã tái giá, vậy thì hắn vẫn sẽ luôn ở bên cạnh bảo vệ nàng...

Hắn từng nghĩ qua trăm ngàn khả năng, chỉ chưa từng nghĩ tới nàng sẽ chết đi...

Trở về nhà chính là động lực duy nhất giúp hắn sống sót mấy năm nay.

Mà bây giờ nhà đã không còn vậy hắn sống trên đời làm gì chứ?

Lâm Xung đột nhiên cảm thấy mất hết dũng khí, không còn lý tưởng, nhà cũng không còn, thù cũng không báo được...

Lâm Xung à Lâm Xung, mày chính là một tên đàn ông vô dụng!

Mày còn sống để làm gì?!

Võ Tông luôn ở bên cạnh, thấy đôi mắt vô thần của hắn mờ lớn, không khỏi thở dài.

“Ca ca, huynh nên nghĩ thoáng một chút...” Võ Tông thì thào nói.

Con người luôn đến lúc này mới phát hiện, ngôn ngữ lại trở nên trống rỗng vô dụng đến vậy.

Lâm Xung là một nam nhân thiện lương, lúc này rồi mà vẫn luôn không để cho người khác vì hắn mà lo lắng, hắn cố gắng lấy lại tinh thần, giả dựa ngồi dậy, mỉm cười: “Ta không sao. Đúng rồi, Lão huynh đệ không có việc gì chứ! Đệ đi xem đệ ấy đi!”

Sắc mặt Lâm Xung tái nhợt, tươi cười suy yếu chợt lướt qua mặt hắn nhưng trong mắt hắn lại tràn đầy tuyệt vọng.

Trong lòng Võ Tông đau xót, cảm thấy có chút không chịu được.

Hắn biết lúc này Lâm Xung muốn ở một mình cho nên nghe lời đi ra ngoài.

Võ Tông lặng lẽ đóng cửa lại, vừa quay đầu liền nhìn thấy Lạc Man mặc váy dài trắng, mái tóc nàng buông xõa tán loạn trên vai lẳng lặng đứng ở dưới tàng cây, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm bên này, hắn lại cảm thấy khó chịu.

Ta làm gì thể này! Sao lại như đàn bà như vậy chứ!

Võ Tông tin tưởng cách làm người của Lâm Xung, cũng tin tưởng giữa bọn họ là trong sạch, nhưng khi thấy người vợ chưa vào cửa của mình quan tâm nam nhân khác như vậy, hắn vẫn buồn bực vô hạn!

Là một nam nhân như hắn có phải rất thất bại hay không?

Nhưng vấn đề là hắn không biết mình kém cỏi ở chỗ nào nữa!

Luận diện mạo, hắn cũng là một nam nhân có tư thế oai hùng, hùng hực sức sống.

Luận võ lực, hắn tuy rằng đánh không lại Lâm Xung, nhưng mà cũng không kém bao nhiêu mà.

Luận đến tính tình, mặc dù đôi lúc hắn không không chế được mà phát hỏa, nhưng mà từ trước tới giờ cũng chưa động tới một ngón tay của Lạc Man mà?!

Ngược lại là Lạc Man vừa kê đơn lại chạy trốn hắn cũng đã nói gì đâu? Còn không phải ngoan ngoãn đuối theo sao!

Hắn cũng không hiểu rõ! Lạc Man vì sao luôn nhìn hắn không vừa mắt!

Bây giờ đã là cuối mùa thu, trên núi lạnh lẽo vô cùng, thấy Lạc Man mặc quần áo mỏng manh không biết đứng ở đó đã bao lâu, Võ Tông thở dài, tâm không cam tình không nguyện đi lên phía trước, huých nhẹ tay nàng, đôi mày kiếm lập tức nhíu lại.

“Nàng đứng ở đây bao lâu rồi?! Sao lại không biết mặc thêm chút quần áo?”

Lạc Man hiển nhiên còn chưa có phục hồi tinh thần lại, ngơ ngác nhìn hắn, dường như nghe không hiểu hắn đang nói gì.

Võ Tông lại muốn phát hỏa, nhưng khi nhìn thấy trong đôi mắt nàng tràn ngập mê mang thì tim liền mềm nhũn, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, thở dài, chạy về xe ngựa cầm một chiếc áo choàng đỏ khoác lên người nàng.

Mà chuyện này là sao chứ?

Vợ của mình đang nghĩ tới nam nhân khác, hắn còn phải vui vẻ chăm sóc cho thân thể của nàng sao.

Quả là một cuộc sống thất bại mà!

Võ Tòng ngửa mặt lên trời thở dài.

Lạc Man vẫn còn đang phiêu diêu trong suy nghĩ của mình chưa thoát ra được.

Thật sự rất giống, nàng chưa từng thấy hai người lại có thể giống nhau như vậy. Rất nhiều lúc, nàng nhìn Lâm Xung đều sẽ không tự chủ được xem hắn như A Xung, luôn chìm đắm trong quá khứ không thể thoát ra được.

Yêu hận giữa nàng và Lâm gia có nói cũng không nói rõ được, nhưng đối với A Xung, nàng quả thật nợ hắn.

Sống lại ở một thế giới khác, nàng cho rằng sẽ không lại gặp, nàng thậm chí đã chuẩn bị sống một cuộc sống cô độc tới già, không ngờ tới nhân duyên trùng hợp, nàng lại được Lâm Xung cứu.

Tướng mạo giống nhau, điệu dáng giống nhau, nhưng hắn đã có một tình yêu sâu đậm với thê tử.

Lạc Man thật sự vừa muốn khóc vừa muốn cười, cái gọi là khác cốt mình tâm cũng không chống lại được thời gian qua đi.

Con người chính là như vậy, mặc dù biết bọn họ không phải cùng một người, mặc dù biết giữa bọn họ tuyệt không có khả năng, ánh mắt Lạc Man vẫn nhìn không được dời theo hắn, không để ý thương thể bản thân vẫn muốn đưa hắn trở về Lương Sơn.

Thấy hắn bởi vì nghe tin thê tử chết mà thương tâm tới phun máu, nàng dường như thấy được năm đó A Xung bởi vì nàng chết đi mà thương tâm đến chết.

Trong lòng chua xót.

“Được rồi! Lâm đại ca không có chuyện gì! Huynh ấy sẽ vượt qua được!” Võ Tòng vừa tự phi nhỏ bản thân vừa cứng ngắc an ủi Lạc Man.

Cái này là đạo lý gì chứ! Vợ hồng hạnh xuất tường, hắn còn phải dè dặt cẩn trọng an ủi người ta. Võ Tòng bị phẫn không hiểu.

Trên người ám áp khiến lý trí Lạc Man khôi phục, mê mang trong ánh mắt nàng dần dần tiêu tan, đôi mắt trong suốt dần dần hiện ra ảnh ngược khuôn mặt buồn khổ của nam nhân nào đó.

Dường như có con gió nhẹ thổi qua khiến cho ưu thương nhàn nhạt như màn sương trắng mênh mông trong nàng dần dần tán đi.

Trong lòng Lạc Man buông lỏng, buồn cười nhìn khuôn mặt nam nhân nghĩ một đằng nói một nẻo, nàng mím miệng mỉm cười.

Từ khi gặp mặt tới giờ, hai người khó có lúc thân mật ở chung như vậy, Võ Tòng quả thực là được ưu ái mà kinh.

“Nàng có muốn... Vào xem hay không?” Võ Tòng theo bản năng mở miệng lấy lòng, lập tức khi hiểu rõ ý trong lời nói của mình thì hận không thể tát vào miệng mình mấy cái.

Miệng tiện mà miệng tiện mà!

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn Lạc Man, vẻ mặt tràn ngập ba chữ “Không cần đi!”

Lạc Man cười mỉm, lắc đầu: “Muội mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi một lát...” đi xem thì có ích lợi gì? Hắn không phải anh ấy!

Chẳng lẽ là Tiểu Man thấy tình cảm của Lâm Xung đối với thê tử quá sâu nặng nên buông tay rồi?!

Võ Tòng trong lòng âm thầm mừng rỡ.

Kỳ thực Lạc Man chẳng qua là không tìm tự ngược, dù thế nào đi nữa, nàng cũng không muốn nhìn thấy trên khuôn mặt nam nhân giống hệt nam nhân mình yêu xuất hiện vẻ mặt thương tâm vì nữ nhân khác, dù sao Lâm Xung cũng không thể chết được, nàng vẫn nên lo lắng cho vết thương của mình thì hơn?!

Lạc Man trở về phòng nghỉ ngơi.

Võ Tòng lại cảm thấy vui vẻ, giúp Lạc Man trở về.

Trải qua vài lần giao phong, hắn đã hiểu rõ Lạc Man, chỉ có thể đỡ không thể cường.

Bây giờ phía trước có trở ngại (Lạc Man không thích hắn), sau có truy binh (Xung ca), tình thế nguy cấp, mủ của hắn có nguy cơ bị đổi màu!

Là nam nhân phải co được dãn được, là nam nhân phải bảo vệ được nương tử!

Chút nịnh hót, hạ mình làm thiếp thì đáng gì chứ? Dù sao cũng không có ai biết. Nương tử mà chạy theo người khác mới đáng sợ đó!

Võ Tòng như được đả thông hai mạch Nhâm đốc, bừng tỉnh đại ngộ.

Vào buổi tối, Lâm Xung vẫn tự nhốt mình trong phòng không ra, Lạc Man tâm tình cũng không quá tốt, Võ Tông và Lỗ Trí Thâm ở đại sảnh uống rượu vui vẻ.

Lạc Man đi ra ngoài, đưa chút rượu đồ ăn mang đến trong phòng mình.

Bầu trời đêm yên tĩnh mà sâu xa, đèn đuốc huy hoàng xa xa, mọi người uống khí thế ngất trời, tận tình hát vang.

Lạc Man một tay cầm chén rượu, tựa vào bệ cửa, kinh ngạc nhìn náo nhiệt cách đó không xa, hai người đang uống tới hưng phấn, Võ Tông cởi áo bắt đầu giao thủ cùng Lỗ Trí Thâm.

Khiến cho mọi người vây quanh trăm trò khen ngợi.

Võ Tông ra một chiêu ném Lỗ Trí Thâm qua vai quăng trên mặt đất, đắc ý đứng thẳng dậy cười ha ha.

Ánh lửa chiếu lên khuôn mặt hần, đơn thuần vui vẻ.

Trên mặt Lạc Man cũng lộ nụ cười nhân nhật, Võ Tông quả nhiên là động vật có đầu óc đơn giản, yêu hận rõ ràng, trước tối giờ cũng không suy nghĩ gì nhiều chỉ cần một bầu rượu đơn giản thêm một người huynh đệ là có thể vui vẻ tới hoa chân múa tay.

So với hần thì Lâm Xung có vẻ có tâm tư sâu đậm hơn nhiều.

Lạc Man quay đầu nhìn sang phòng nhỏ bên cạnh, trong phòng im ắng không hề có chút sinh khí giống như cảm xúc của hần lúc này.

Hần đang nghĩ cái gì? Có phải còn đang đau thương hay không?

Biết rõ như vậy là thay lòng nhưng Lạc Man vẫn hi vọng Lâm Xung có thể sống tốt.

Lạc Man vừa suy nghĩ lại vừa một ly lại một ly uống rượu, chờ tới lúc Võ Tông tan cuộc đi xem năng, Lạc Man đã trở thành một con mèo nhỏ say mềm.

Sau khi uống say Lạc Man lại vô cùng ngoan ngoãn, thành thành thật thật ngồi trên ghế tựa dùng ánh mắt đơn thuần vô tội nhìn nam nhân trước mặt.

“Nàng uống rượu sao?” Võ Tông nhíu mày, không vui nói “Ai đưa cho nàng? Nàng chẳng lẽ không biết rằng thương tích của bản thân chưa tốt thì không thể uống rượu sao?!”

Lạc Man ngoan ngoãn lắc đầu.

Khi nhìn tới một bàn đồ ăn chưa hề động đũa, Võ Tông càng thấy không vui, cao giọng nói: “Nàng chưa ăn cơm sao?”

Lạc Man nhìn xuống theo ánh mắt hần, nhìn đến một bàn đầy đồ ăn lại nghi hoặc lắc lắc đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tỏ ra vô tội, ngây thơ nhìn về phía Võ Tông.

“Phụt...” Võ Tông phun máu mũi. Đây... đây vẫn là Lạc Man hung dữ sao?

Cũng... Rất con mẹ nó dụ hoặc!

Võ Tông theo bản năng xoa mũi, có ngốc cũng nhìn ra nha đầu kia hoàn toàn uống say rồi, cũng khó trách, rượu này tuy dễ uống nhưng tác dụng vừa chậm lại mạnh vô cùng, Lạc Man trực tiếp uống hết một bình, không say mới là lạ.

Võ Tông thở dài, đi ra ngoài bưng một chậu nước, lấy khăn lông lau mặt cho Lạc Man.

Khăn lông ấm áp phủ trên mặt, mỗi lỗ chân lông trên mặt đều thoải mái tới run rẩy.

Lạc Man than nhẹ một tiếng, thuận theo nhắm mắt lại.

Bên tai xẹt qua tiếng thở dài uyển chuyển, trái tim của Võ Tông lập tức run lên, hần nỗ lực trấn định tâm thần, nhẹ nhàng sờ soạng hai cái trên mặt nàng, thả khăn lông lại trong bồn chuẩn bị lập tức đi ra ngoài.

“Đợi chút!” Lạc Man giữ chặt tay áo hần.

“Còn chưa rửa chân mà!” Lạc Man nhíu mày.

Trong lòng Võ Tông đấu tranh dữ dội, dõ dành nói: “Hôm nay không cần rửa...” Nàng đã say tới mức này, ai rửa giúp nàng chứ?

“Không được! Muội muốn rửa chân mà!” Lạc Man cầm chặt góc áo hần quyết miệng oán giận.

“Huynh thật mất vệ sinh!” Ánh mắt nàng như thể trách cứ.

Võ Tông trừng mắt nhìn năm ngón tay tinh tế trắng nõn nắm chặt tay áo mình, bất đắc dĩ thở dài, buông chậu: “Được rồi! Rửa, ta rửa...” Được rồi, nàng

chính là tổ tông.

Đạt được mục đích, Lạc Man neho mắt hoan hô một tiếng, khoan khoái đá bay giày đuổi chân ra trước mắt Võ Tòng.

Võ Tòng cả kinh, vội vàng lui về phía sau, nhưng hấn lại quên là hấn đang ngồi nên liền đặt mông ngồi xuống trên đất.

Hai tay của hấn chống đỡ, ánh mắt trừng lớn, kinh hãi nhìn đôi chân trước mặt giống như nhìn quái vật khủng bố nào đó.

Động tác khoa trương khiến cho Lạc Man cười ha ha, càng thêm làm càn đưa lên hai chân.

Trừng mắt nhìn nửa ngày, nó cũng không biến mất. Võ Tòng lại thở dài, nhận mệnh đứng lên, hai tay run run bắt lấy đôi chân nghịch ngợm, cời đôi tất màu trắng ra, lộ ra đôi chân trong suốt trắng nõn.

Nghe nói Phan Kim Liên sở dĩ được gọi Kim Liên là vì chân nàng vô cùng đẹp.

Thời Tòng lưu hành chuyện bó chân, không ít nữ nhân từ nhỏ đã bắt đầu bó chân, nhưng Phan Kim Liên trời sinh gót sen ba tấc, hình dạng xinh đẹp giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, Võ Tòng bỗng chốc nhìn ngây người.

Đại khái là bộ dáng hấn nâng chân nàng nhìn ngẩn người trông rất ngốc, Lạc Man lại cười rộ lên.

Võ Tòng rốt cục hoàn hồn, ý thức được bản thân nâng chân người khác nhìn tới chảy nước miếng hình như có chút bất nhã, mặt nóng lên, vội vàng ấn chân nàng vào trong nước ấm.

Bàn tay to màu lúa mạch cầm chặt đôi chân trắng nõn, hai cái đôi lập làm trong lòng Võ Tòng rung động.

Được rửa trong nước ấm, Lạc Man hưởng thụ nhắm mắt lại.

Võ Tòng vụng trộm nhìn về mặt nàng, giống như một con mèo nhỏ ăn uống no đủ đang được chủ nhân vuốt ve.

Lạc Man nhắm mắt lại, lông mi dài hơi hơi lay động.

Võ Tòng thấy giống như có sợi lông vũ nhỏ không ngừng quét đi quét lại trong lòng, ngửa ngửa.

Thật vất vả rửa chân xong, áo Võ Tòng đã ướt đầm, Lạc Man cũng đã ngủ.

Võ Tòng bất đắc dĩ cười, đi tắt cho Lạc Man.

Sau mới ôm nàng lên giường đắp kín chăn.

Lạc Man ngủ say sưa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên mặt còn mang theo mỉm cười, bộ dáng điềm tĩnh làm cho Võ Tòng không khỏi cười khế.

“Đúng là yêu tinh phiền toái!” Hấn nửa thật nửa giả oán giận, ánh mắt dừng lại trên đôi môi bóng loáng ướt át của nàng.

Nếu như hôn một cái thì sẽ là cảm giác gì nhỉ? Có phải ngọt tới tận xương hay không?

Võ Tòng bỗng nhiên cảm thấy hơi khát nước, dường như bị mê hoặc, hấn vô thức chậm rãi cúi đầu đôi môi mỏng nhẹ nhàng chạm vào đôi môi nhỏ nhắn phần nộn.

“Võ trắng sĩ... Võ trắng sĩ...”

Tiếng gào bất ngờ bên ngoài cửa khiến Võ Tòng đang say mê bừng tỉnh, hấn hoang mang bật dậy, thấy Lạc Man vẫn đang yên giấc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trả lời: “Có việc gì sao?”

“Không có việc gì, trại chủ phái tiểu nhân đến xem ngài còn có sai bảo gì không?”

“À... không có!” Võ Tòng bình tĩnh trả lời.

“Vâng. Tiểu nhân cáo lui.”

Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Võ Tòng thở dài, lưu luyến không rời nhìn cái miệng càng thêm hồng nhuận của Lạc Man, chuyển chiếc ghế dựa lại gần bên giường ngồi xuống, dựa vào bên giường ngủ.

Chương 26: Lâm Xung Bỏ Đi, Vương Anh Bị Đánh

Buổi sáng khi tỉnh lại, Lạc Man cảm thấy trong đầu như có một đội quân đang thi công, quấy rối nàng đến đau nhức vô cùng.

“Đây! Canh tỉnh rượu...” Thấy nàng tỉnh lại, Võ Tòng đưa cho nàng một chén nước màu vàng, thuận tiện trừng mắt liếc nàng.

Biết đau khổ chưa, xem nàng về sau còn dám uống nhiều như vậy không! Về sau đừng mơ tưởng hấn cho nàng uống rượu nữa nhé!

Võ Tòng oán hận nghĩ.

Nhưng nghĩ đến bộ dáng Lạc Man đơn thuần vô tội toàn tâm tin tưởng hấn, trong lòng Võ Tòng lại thấy ngứa ngáy.

Kỳ thực, nếu như lúc chỉ có hai vợ chồng bọn họ, ngẫu nhiên uống chút đỉnh cũng không sao hết nhỉ?!

Lạc Man lại hiểu lầm là Võ Tòng tức giận.

Sau khi uống say thì thường là hoàn toàn không nhớ được gì, có một số người thì ngược lại, chuyện gì cũng đều nhớ rất rõ ràng.

Lạc Man chính là loại người phía sau.

Nhớ từ lúc Võ Tòng rống nàng mãi cho đến cuối cùng nàng bắt hấn rửa chân cho nàng, mỗi một việc nàng đều nhớ rất rõ ràng.

Nàng ngoan ngoãn tiếp canh tỉnh rượu, uống một hơi cạn sạch, sau mới đưa chén cho hấn, lấy lòng nói: “Ngày hôm qua hình như muội uống hơi nhiều, là nhị ca chăm sóc muội sao? Vất vả cho nhị ca rồi!”

Vậy còn được! Võ Tòng hừ lạnh một tiếng, tự tôn nam nhân cũng thỏa mãn: “Kỳ thực cũng không có gì, nàng là vợ chưa qua cửa của ta. Ta nói rồi, ta sẽ đối tốt với nàng.”

Lạc Man méo miệng, không phát biểu ý kiến gì.

Võ Tòng có chút thất vọng.

“Đừng rồi, Lâm đại ca hôm nay muốn đi...” Võ Tòng giả bộ bình tĩnh nói.

“Phải đi?” Lạc Man cả kinh, lập tức cũng hiểu rõ, mặc kệ như thế nào, quả thật là vì Lỗ Trí Thâm uống say rượu, ngủ vài ngày, không kịp thời chạy về kinh thành mới khiến cho thê tử của huynh ấy táng thân biển lửa. Dù thế nào đi nữa thì xét về lý trí, Lỗ Trí Thâm thắng thắn hổ trợ cũng là nghĩa khí, không giúp cũng không sao, nhưng về cảm tình đó dù sao cũng là thê tử yêu đến khắc cốt ghi tâm, rõ ràng có thể cứu lại chậm trễ.

Hắn là Lâm Xung nhất định là khó có thể đối mặt với Lỗ Trí Thâm mới muốn vội vàng bỏ đi!

Lạc Man thất thần nghĩ.

Nhìn ra nàng thất thần, trong lòng Võ Tòng lại đổ một bình dấm chua, khí chua ngập trời, quay đầu đi, không âm không dương nói: “Thế nào, không bỏ được sao! Không bỏ thì đi cùng hấn đi!”

Lạc Man nhàn nhạt liếc hấn một cái, trên mặt không biểu cảm.

Võ Tòng bỗng chốc túng quần!

“Ý của ta là nếu như nàng lo lắng, chúng ta cùng đưa huynh ấy trở về...” Võ Tòng cứng ngắc giải thích.

Quái lạ, Lạc Man mới nhìn hấn một cái, sao hấn đã cảm giác như làm chuyện gì tội ác tày trời rồi chứ?

Võ Tòng buồn bực.

Lạc Man lắc đầu: “Quên đi. Đã là quyết định của huynh ấy, muội nghĩ huynh ấy nhất định là đã nghĩ thông suốt...”

Nàng đi theo thì làm được gì chứ?

Huống hồ, nàng cũng không biết nên đối mặt với huynh ấy như thế nào.

Nghe nàng nói như vậy, Võ Tòng liền vui vẻ: “Được! Ta đây đi giúp Lâm đại ca thu thập đồ đạc!”

Giọng nói vừa xong, người đã phản khởi chạy vội ra ngoài.

Này, Võ Tòng, huynh rốt cuộc là muốn đưa Lâm Xung đi khẩn cấp tới cỡ nào vậy?!

Về chút tâm tư này của Võ Tòng, Lạc Man dùng đầu ngón chân cũng nghĩ ra, chỉ là do nội tiết tố của giống đực tác quái, không chấp nhận được trên địa bàn của mình xuất hiện thêm một giống đực thứ hai đây mà.

Đúng là con sâu ăn lá đơn thuần mà!

Lạc Man cảm khái.

Có Võ Tòng hỗ trợ, Lâm Xung nhanh chóng thu thập xong đồ đạc, cảm trường thương đất một con ngựa chuẩn bị trở về Lương Sơn.

“Ca ca! Đi đường cẩn thận! Sau này còn gặp lại!” Võ Tòng chấp tay.

Sớm muộn gì hán cũng sẽ lên Lương Sơn, đến lúc đó huynh đệ tỷ muội lại có thể tập hợp chung một chỗ! Điều kiện tiên quyết là sau khi hán đã thu phục được Lạc Man, trước khi tới lúc đó bọn họ tốt nhất vẫn là ở xa một chút.

“Lâm đại ca, đi đường cẩn thận!” Lạc Man được bọc trong áo choàng màu đỏ, xung quanh là vài bông trắng muốt, như hồng mai ngạo nghễ đứng thẳng giữa trời đông giá rét.

Lâm Xung vui mừng nhìn bọn họ gật gật đầu: “Được! Huynh đệ, đệ muội! Chúng ta hữu duyên gặp lại!”

Đệ muội? Lạc Man cứng đờ.

Võ Tòng khe khẽ cười trộm: “Vâng! Đại ca!”

Lâm Xung hào sảng cười, cưỡi ngựa rời đi.

Lạc Man nhìn bóng lưng y càng lúc càng xa, biến mất trong màn sương mờ mịt.

“Được rồi! Tiểu Man! Thương thể của nàng không tốt, không bằng chúng ta liền ở lại Nhị Long trại này dưỡng thương được không?” Tâm tình Võ Tòng cực tốt hỏi.

“... Được!” Lạc Man bỏ qua suy tư, cũng tốt, chờ nàng dưỡng thương cho khỏe liền mang theo Võ Tòng đi kinh thành, cái tên Lạc Hành chết tiệt, dám can đảm gây thương tích cho nàng tới mức này!

Việc này bọn họ còn chưa tính toán xong đâu!

Võ Tòng cũng không biết tâm tư này của Lạc Man, vui vẻ đỡ Lạc Man trở về sơn trại.

Những ngày ở sơn trại dưỡng thương hài lòng tới bất ngờ, Lạc Man mỗi ngày chẳng cần làm bất cứ cái gì, chỉ cần tản bộ, thưởng thức phong cảnh, một ngày ba bữa có người chuẩn bị, bưng trà đưa nước có người làm, ngay cả thuốc cũng đều là nhị ca mỗi ngày đứng giờ sắc xong rồi đưa tới tận nơi.

Quả thực là áo com không lo.

Lạc Man thậm chí đôi lúc còn nghĩ làm thổ phỉ cũng rất tốt.

Lá trên cây càng lúc càng nhiều, thương tích của Lạc Man cũng dần dần chuyển tốt, nẹp buộc trên tay cũng tháo xuống.

Vì vậy sao một thời gian bị nhốt ở đây, con người cũng khác đi, Võ nhị ca thay đổi nhiều nhất, nói gì nghe nấy, ngay cả tính tình hay nổi giận cũng đều cố gắng kiềm chế rất nhiều, ít nhất khi tức giận đến không chịu được hán cũng không lấy vũ lực uy hiếp Lạc Man mà chỉ phẩy tay áo bỏ đi.

Sau khi hai người tận lực bồi dưỡng, quan hệ trở nên tốt hơn rất nhiều.

Ít nhất có thể hòa bình nói chuyện với nhau vài câu trước khi cãi nhau ầm ĩ.

Trải qua những việc này, Lạc Man trong mắt Võ Tòng đã trực tiếp thăng cấp trở thành kẻ chuyên gây phiền toái, cho dù thương tích của nàng đã hoàn toàn khỏe rồi, cho dù Lạc Man đã uyển chuyển đề cập qua thiệt là nhiều lần, Võ Tòng chỉ là không cho Lạc Man một mình xuống núi.

Mỗi lần nàng nói buồn, Võ Tòng liền nhét nàng vào toa xe, xe ngựa vội vàng đi một vòng quanh trấn rồi lại nhanh chóng trở về sơn trại.

Lạc Man đã dùng hết các loại kháng nghị từ lời nói tới vũ lực, nhưng nói người ta không nghe, động võ thì chút công phu này của nàng còn chưa đủ để gãi ngứa cho hán. Lạc Man không phải chưa nghĩ tới chuẩn em, nhưng mà tên tiểu nhân Võ Tòng lại nói cho mọi người bên trong trại nghiêm cấm cho Lạc Man một mình đi ra ngoài.

Vì thế Lạc Man chỉ có thể rầu rĩ ngồi xỏm trong trại, chờ Võ đại nhân rảnh rỗi sẽ mang nàng đi ra ngoài chạy một vòng.

Cái gì? Mọi người hỏi Võ đại nhân bận cái gì hả?

Tất nhiên là bận rộn gặp mặt các ca ca đệ đệ của hần chứ còn gì nữa.

Nói tới bên trong Thủy hử, Võ Tòng có cảm tình tốt nhất là Lỗ Trí Thâm và Lâm Xung, yêu quý nhất đích xác là Tống Giang.

Vừa mới yên ổn được một chút, hần liền gửi thư cho Tống Giang nói hần tạm thời ở Nhị Long sơn.

Nhị Long trại không xa Giang Châu, chỉ có một ngày đường cưỡi ngựa.

Tống Giang đi tới đi lui, dọc theo đường đi lại kết bạn không ít anh hùng hảo hán, nào là Hoa Vinh, Lí Quỳ, Vương Anh, còn có huynh đệ Nguyễn Thị, mỗi khi đến một nơi, y liền kể cho bọn họ y lại kết bạn với huynh đệ nào, ở nơi nào.

Mà trong đó tốt nhất chính là Võ Tòng, thân thể trong sạch, phong thần tuấn lãng, làm chuyện cũng là vì dân trừ hại, cho nên tự nhiên là được khoe nhiều nhất.

Hảo hán đều yêu thích người tài.

Vì thế vô số hảo hán chạy tới Nhị Long sơn.

Vì lòng hiếu khách, trên núi Nhị Long bắt đầu say sưa, một đám nam nhân huynh tới ta đi, uống rượu ăn thịt, vô cùng sáng khoái.

Mà Võ Tòng là nhân vật chính thì đương nhiên là bận rộn vô cùng, thường là tự mình tiếp đãi, với Lạc Man cũng chỉ còn lại đứng lúc đưa thuốc.

Trong trại đều là đàn ông, cũng đều là một đám năng phu thô bỉ một chữ bẻ đôi cũng không biết, căn bản không có đề tài chung gì, Lạc Man liền buồn khổ thấy ớn!

Hôm nay Võ Tòng lại ở đại sảnh uống rượu, Lạc Man rầu rĩ ngồi ở trên sườn núi ngắm hoa.

Xa xa có một nam nhân béo mặc vải thô cưỡi ngựa chạy tới, nam nhân nheo mắt, cười hề hề hỏi: “Tiểu nương tử, nơi này có phải là Nhị Long sơn không?”

Lạc Man ngẩng đầu, không dấu vết nhăn nhu mày: “A, Đúng vậy!”

Chờ thấy rõ tướng mạo nàng, nam nhân thờ hốt vì kinh ngạc, quả thật xứng là tuyệt sắc mã!

Lạc Man hôm nay mặc một cái váy dài màu vàng nhạt được thêu những cánh hoa màu hồng, trên đầu tóc được búi lỏng được cắm những đóa hoa nhỏ li ti, như đóa hoa kiên cường nở vào ngày đông, khiến cho tâm của Vương Anh ngứa ngáy khó nhịn.

Gã cũng đến dự tiệc, nhưng khởi hành chậm cho nên đến chậm.

Vừa tới núi đã thấy một tuyệt sắc giai nhân thanh thần ngồi giữa sườn núi, liền lập tức quay đầu ngựa chạy tới.

Huynh đệ khi nào cũng có thể gặp, mỹ nhân không phải lúc nào cũng thấy.

Nhắc tới Vương Anh, cuộc đời gã háo sắc, thấy phụ nhân có chút xinh đẹp phải bắt đem về núi, đùa giỡn một phen, nếu thú vị sẽ giữ lại thu làm phụ nhân trong phòng, nếu là không thú vị thì sau một đêm xuân phong thì trả lại.

Lúc này gã thấy Lạc Man thì liền cảm thấy còn xinh đẹp hơn tất cả các thiếp thất của mình cộng lại, nhất thời nảy lên suy tính.

Gã nhảy xuống ngựa, như tùy ý ngồi bên người Lạc Man: “Tiểu nương tử buồn phiền sao? Không bằng vui vẻ cùng tại hạ được không?”

Vóc người gã không cao, có lẽ cao hơn Võ Đại Lang chừng 10 cm là cùng, thân mình tròn vo, động tác lại rất nhẹ nhàng. Khuôn mặt mập mạp tròn xoe, một đôi mắt híp nhìn nàng mê đắm.

Khiến Lạc Man nhớ tới một người: ” Hổ chân ngắn Vương Anh?”

Vương Anh mừng rỡ, thì ra mỹ nhân biết gã, vậy thật tốt quá! Với uy danh của gã thì còn không phải là dễ như trở bàn tay sao?!

Tức thời trả lời “ Đúng! Đúng là tại hạ!”

Lạc Man nhìn gã một lát, bỗng nhiên nheo mắt lại, lộ ra một nụ cười không có ý tốt nói: “Huynh muốn chơi với ta?”

Mỹ nhân cười với ta? Nàng nhất định là cũng có ý với ta rồi nè?!

Vương Anh ôm ngực lằng lằng “Đương nhiên! Tiểu nương tử muốn chơi cái gì Vương mỗ đều phụng bồi! Sẽ khiến cho tiểu nương tử thật vui vẻ đó!”

Một câu mang hai ý nghĩa nói, tay lại làm càn sờ lên Lạc Man.

“Được!” Lạc Man cười lạnh, đáy mắt tinh quang chột lóe.

Bên kia, Võ Tòng bọn họ đã khai tiệc, chờ mãi cũng không thấy Vương Anh tới.

“Hay là xảy ra chuyện gì?” Lỗ Trí Thâm nói.

Đang lúc bọn họ muốn đi ra ngoài tìm, một tiểu đệ trong trại gấp rút chạy tới hô to: “Đại ca! Không xong rồi...”

Mây kiếm của Lỗ Trí Thâm bất ngờ dựng thẳng: “Sao?! Mau nói rõ ràng cho ta!”

Các loại thần sắc trên mặt gã sai vặt biến ảo, cuối cùng dẫm chân một cái, sốt ruột nói: “Chuyện này... Vương trại chủ... Ai nha! Vương trại chủ bị Lạc cô nương bắt rồi... Mọi người mau đi xem một chút đi!”

Cái gì? Bị Tiểu Man bắt?! Võ Tòng và Lỗ Trí Thâm hai mặt nhìn nhau, đi nhanh ra bên ngoài.

Sườn núi vẫn luôn trống trải nay tụ tập không ít người, mọi người vây quanh từng vòng, ai cũng không dám tới gần.

Ở giữa là một cây đại thụ mấy người ôm, trên cây treo một người mập mạp trắng trẻo trần truồng, trừ bỏ vải bố nhét trong miệng, trên người gã chẳng còn bất cứ cái gì.

Mùa đông gió rét lạnh lẽo thổi qua quạt lên người như dao cắt.

Nhưng chuyện này so ra còn kém với sĩ nhục bị người ta lột hết quần áo ở trước mắt bao người vây xem.

Vương Anh nói không nên lời, chỉ có thể mở to hai mắt thù hận trừng Lạc Man.

Lạc Man đứng ở cách đó năm thước, bên cạnh là một đồng hồm đá nhỏ.

Nàng tùy ý nhặt lên một viên, ném qua ném lại.

Bộp!

Viên đá trúng ngay cái mũi.

Vương Anh thét lớn một tiếng, phụt ra hai tia máu mũi.

“Yes!” Chính giữa hồng tâm! Lạc Man vui vẻ nắm chặt tay, lại cầm một viên đá lên ném tới Vương Anh đang đầy khiếp sợ.

“A!!” Vương Anh lại kêu lên thảm thiết!

Thực... Thực... Là quá hung tàn!

Quần chúng vây xem nhất tề hít không khí, không hện mà cùng xoa mắt, không thể tin nhìn Lạc Man đang cười hi hi, chuyện này... Bọn họ có phải đồng thời xuất hiện ảo giác hay không vậy?!

Nếu như nói lúc vừa bị trói, Vương Anh còn hận không thể rút gân lóc xương Lạc Man, bây giờ gã cũng chỉ còn lại sợ hãi khôn cùng!

Cô gái này thật sự là quá khủng bố!

Trong nháy mắt lột gã không còn mảnh vải, cột vào trên cây, cười hi hi lấy đá chọi gã!

Đây, đây là chuyện mà nữ nhân có thể làm sao?

Thâm tâm Vương Anh cảm thấy bản thân gã trước kia thực con mẹ nó còn rất thiện lương!

T—T Gặp phải sát tinh! Cứu mạng!

Vương Anh này đứng hàng thứ năm mươi tám trong bảng anh hùng Lương Sơn, thực ra cũng chỉ là tên xa phu, thấy hơi tiền nổi máu tham giết người cướp của lập núi, người như thế cũng chỉ là đám ô hợp biết chút công phu mà thôi.

Lạc Man dễ dàng chế trụ hắn, vừa hay đang nhàn đến phát hoảng, có người đưa lên cửa giải buồn, nàng hiển nhiên đón nhận rồi.

Chờ tới lúc nàng chơi tới quên trời đất thì Võ Tòng và Lỗ Trí Thâm đến.

Đầy đám người ra, bọn họ nhìn thấy đầu tiên là Vương Anh với khuôn mặt xanh tím sưng phù bị lột sạch rồi bị treo trên nhánh cây.

Lỗ Trí Thâm giật khố miệng, ánh mắt sùng bái nhìn Lạc Man đang bình thản ngồi đó, nữ trung hào kiệt mà hào kiệt mà!

Võ Tòng thì giận tím mặt, giận lời đĩnh gào rằng người nào đó đang thần nhiên như không: “Lạc Man! Nàng đang làm cái gì vậy? Sao lại đi lột quần áo nam nhân? Nàng còn coi mình là nữ nhân hay không vậy hả?! Nữ giới cái gì đó học được đều đưa vào bụng chó hết rồi à!”

Khi nói chuyện, hắn đã chạy vội tới bên cạnh Lạc Man, gấp rút gào thét lấy tay che khuất tầm mắt nàng.

Mẹ nó! Có làm hay không vậy?! Chẳng những vợ mình âm thầm có lòng với gã đàn ông khác mà còn trèo tường trước mặt bao nhiêu người thế này sao?!

Gần đây sống qua ngày cũng thật khó mà!

Mọi người vậy xem “...” Nhị ca, huynh nhằm trọng điểm rồi thì phải ấy...

Trọng điểm là bạn học Vương Anh thấy cứu tinh tới, kích động không ngừng nhấp máy, ý đồ kêu gọi lực chú ý của người tới, nhưng tất cả tâm tư Võ Tòng đều đặt ở đức hạnh của vợ, đang cố gắng lờ nhai lằm bằm không ngừng, chỉ cảm thấy vợ chịu thiệt, hận không thể lập tức tự cởi sạch quần áo cho vợ tắm rửa mắt.

Lạc Man không kiên nhẫn ôm tay run rẩy, biết Võ Tòng sẽ diện cũng không phản bác gì nữa.

Bên này nước miếng bay tứ tung, bên kia lương tâm Lỗ Trí Thâm rốt cục nổi lên, thả Vương Anh xuống.

Vừa được tự do, Vương Anh lập tức muốn nhào vội vào lòng Lỗ Trí Thâm khóc rống, cầu an ủi, nhưng Lỗ đại sư chính là người không hiểu phong tình, đừng nói nam nhân, nữ nhân cũng còn chưa tiếp xúc qua ấy chứ, mắt thấy một nam nhân lửa thể nước mắt giàn giụa chạy tới liền bị dọa sợ lui về phía sau, Vương Anh phản ứng không kịp liền té ngã trên đất như chó ăn phân.

Nhất thời xung quanh lặng im, ngay cả Võ Tòng cũng không tự giác im miệng, nhìn Vương Anh quỳ rạp trên mặt đất đầy đồng tình.

Lỗ Trí Thâm toát mồ hôi lạnh, lắp bắp nói: “Xin lỗi...”

Ngã một cái này làm cho tất cả các loại khuất nhục trong lòng lập tức nổ tung, Vương Anh cuối cùng không nhịn được nữa, nện đất oa oa khóc lớn.

Cũng may, ngoại trừ Võ Tòng và Lỗ Trí Thâm thì bên trong sơn trại cũng có người tương đối phúc hậu cảm một bộ quần áo đi qua.

Vương Anh vừa thút tha thút thít vừa mặc quần áo.

Bên kia sự nghiệp giáo dục của Võ Tòng cũng cần nghỉ ngơi dưỡng sức, căn cứ vào nguyên tắc cần cho huynh đệ một công đạo nên bắt đầu hỏi đầu đuôi sự tình.

“À! Gã đùa giỡn ta ấy mà...” Lạc Man ngáp một cái, không chút để ý nói. “Cái gì?” Võ Tòng lập tức rít gào, ánh mắt ăn thịt người trừng trừng phóng tới Vương Anh.

Vương Anh nhìn mặt hấn găng đầy mây đen, liên tục xua tay: “Hiểu lắm hiểu lắm, không phải đùa giỡn... Là chưa kịp... Chưa kịp mà!”

Chưa kịp? Vậy là muốn đùa giỡn chứ gì?

Võ Tòng nhú mắt lại, ánh mắt lợi hại gắt gao nhìn chăm chăm Vương Anh, tựa hồ như đang suy nghĩ nên chém gã từ chỗ nào.

Vương Anh sợ tới mức run run.

“Người đâu! Cởi áo ngoài của Vương Anh, được rồi! Giữ lại tiết khố! Treo lên! Lấy thêm mấy hòn đá lớn chút cho Tiểu Man đi!”

Vương Anh: “...” T—T Các người là đôi cầu nam nữ vô lương tâm mà! Cứu mạng với!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cứu Tống Giang, Võ Nhị Lang Bị Thương

Cũng may, người phúc hậu trong sơn trại còn không thiếu, ào ào tới khuyên giải, Võ Tòng nhìn mặt mũi Vương Anh bầm dập, nước mắt giàn dụa nên cũng vui đi không ít tức giận, tốt xấu gì người ta cũng là huynh đệ của mình, chịu thiệt thì chịu thiệt chút cũng được, như vậy coi như xong!

Lúc này, Lạc Man cũng giống như lơ đãng khuyên nhủ: “Đừng vậy! Huynh đệ của mình thì cũng không cần so đo nhiều như vậy! Nhớ ngày đó, muội và đại ca trên đường tới huyện Dương Cốc, trên đường vài tiểu tặc muốn chặn đường cướp sách, bị muội lấy đũa chuột bạo cục hoa! Hôm nay, nề tình huynh ấy là huynh đệ của huynh, lúc đó muội cũng là đã hạ thủ lưu tình rồi đó, không phải sao?”

Một bên cảm khái về mình thiện lương khiến cục hoa của mọi người cảm thấy căng thẳng, không hện mà cùng tập thể lui ra phía sau, bảo trì khoảng cách ba thước, không, ít nhất sáu thước cùng nàng.

Vương Anh lại càng nhanh như chớp tránh ra phía sau Lỗ Trí Thâm, không dám lại tiếp xúc đôi vợ chồng vô lương tâm này.

Sau khi Lạc Man làm ra chuyện này xong, địa vị của nàng ở sơn trại nhanh chóng lên tới độ cao vô tiền khoáng hậu. Tất cả mọi người cùng nàng như bà nội, nói chuyện tất cung tất kính, bảo đi phía đông thì không dám đi phía tây, bảo bắt gà không dám đi mò cá, Võ Tông và Lỗ Trí Thâm đều so ra kém.

Ngày nào đó, Lạc Man đang dựa trên cửa sổ đọc sách, Võ Tông tùy tiện xông vào.

“Mời huynh trước khi vào phòng người ta thì biết gõ cửa được không?” Lạc Man đầu cũng không nâng, đang xem Nhất Hiệt Thư.

Võ Tông mày kiếm dựng thẳng: “Tướng công vào phòng của nương tử còn phải gõ cửa gì chứ?”

“Tướng công vào phòng của nương tử không cần thiết phải gõ cửa, nhưng mà vấn đề là huynh không phải là tướng công của ta...” Lạc Man ngẩng đầu chậm rãi nói.

“Nàng muốn hồng hạnh xuất tường sao?!” Võ Tông giận dữ.

“Ta hình như là vẫn luôn ở bên ngoài tường mà!” Lạc Man lại cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Võ Tông đứng bên cạnh, lông mày nhăn lại nhìn nàng.

Làm sao bây giờ? Tiểu Man vẫn không muốn gả cho hán thì phải?!

Tính thời gian, Tổng ca ca sắp sửa gặp đại nạn, đến lúc đó, bọn họ khẳng định muốn đi cướp pháp trường rồi cùng lên Lương Sơn. Khi đó không phải lại gặp Lâm Xung sao?

Không được! Trước khi lên Lương Sơn, bọn họ nhất định phải thành thân!

Võ Tông âm thầm hạ quyết tâm.

Tựa hồ nhìn ra tâm tư của hán, Lạc Man giương mắt nhìn hán một cái: “Ta đã không muốn làm chuyện gì thì không có người nào có thể miễn cưỡng ta đâu! Thành thân thì sao chứ? Cũng chỉ như bị con chó cắn một nhát mà thôi!”

“Chó” trợn mắt lườm qua.

Một lát sau, Võ Tông suy sụp, ai oán hỏi: “Giờ nàng muốn thế nào? Ta làm còn chưa tốt sao? Nàng không muốn gả cho ta chẳng lẽ muốn gả cho Lâm Xung sao?”

Lạc Man giật miệng: “Huynh cảm thấy huynh làm rất tốt rồi ư...”

Võ Tông đúng lý hợp tình bấm đốt ngón tay nói: “Đầu tiên, ta bộ dạng cũng rất được nhé! Thân thể cũng trong sạch! Đối với nàng cũng là hỏi han ân cần, nói gì nghe nấy! Nàng thiết kế hãm hại ta và Tây Môn Khánh, ta cũng không so đo với nàng! Nàng kê đơn làm ta hôn mê, ta cũng chưa nói cái gì! Nàng bị thương, ta mỗi ngày bưng trà đổ nước, sắc thuốc hầu hạ! Nàng còn muốn thế nào nữa chứ?”

Càng nói càng giận, hán đã trở thành thê nô rồi còn gì!

Lâm Xung không phải cũng chỉ cứu nàng một mạng thôi sao? Đã từng làm cái gì cho nàng sao? “Lại nói! Ta là người độc thân! Lâm Xung lại là người vô cùng yêu thê tử! Các người sẽ không có kết quả!” Cuối cùng, Võ Tông còn không quên bôi đen tình địch.

Lạc Man liền nói: “Ta cũng đâu có nói sẽ gả cho Lâm Xung chứ? Chẳng lẽ trên thế giới này chỉ có hai người đàn ông các người sao?”

Nghe vậy, Võ Tông lập tức cảnh giác nói: “Nàng lại coi trọng ai?” Thi Ân? Tống Giang? Sẽ không phải là Lỗ Trí Thâm chứ?!

Không thể nào mà khơi thông được người này mà!

Lạc Man phiền, đẩy hán ra bên ngoài nói: “Ta không gả cho ai hết! Chuẩn bị đi xuất gia!”

Xuất gia? Võ Tông sùng sốt, không tự chủ được bị nàng đẩy ra bên ngoài, lắp bắp hỏi: “Nàng làm sao có thể nghĩ tới... Xuất gia...”

Rốt cục đẩy hán ra khỏi cửa, Lạc Man đóng cửa rầm một cái.

“Huynh phiền chết đi được!”

Võ Tòng còn muốn gõ cửa, nhớ tới câu nói kia của Lạc Man, tay lại rút trở về, thờ dài, rung đùi đắc ý bước đi.

Ngày qua ngày Võ Tòng không ngừng lấy lòng vội vàng rồi lại đi đâu mất tăm.

Tổng Giang viết thư châm biếm rốt cục bị phát hiện, y bị phán chặt đầu.

Mấy ngày nay, người trên núi Nhị Long càng ngày càng nhiều.

Đối với chuyện sắp làm, Võ Tòng cũng không gạt Lạc Man, vì thế nàng biết mấy người tới này đều được gọi là Lương Sơn hảo hán gì đó.

Trang phục thư sinh cầm quạt lông là Ngô Dụng, Lí Quý mặt đen, huynh đệ Nguyễn thị cả họ phát phơ, con cộp bệnh Tiết Vinh và vượn thông thiên Hầu Kiện.

Đương nhiên còn có cao thủ Lâm Xung.

Lúc này, bọn họ đang tập hợp trong đại sảnh thảo luận biện pháp cứu người.

“Có gì mà cần phải thảo luận nữa! Chúng ta tất cả cùng xông vào đại lao cứu ca ca ra là được!” Lí Quý ngồi không yên, vung lưỡi búa rống to.

“Ca ca còn đang phải chịu khổ, chúng ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Lạc Man giật giật khoe miệng, đúng là kẻ không có đầu óc mà!

“Không được! Lúc này trong lao nhất định được canh phòng nghiêm ngặt, nói không chừng còn có cạm bẫy, chúng ta cứ đi vào như vậy thật dễ dàng trúng kế!” Người thỉnh linh đưa ra ý kiến phản đối lại là Võ Tòng! Nhìn ánh mắt Lạc Man giật mình, Võ Tòng đắc ý đứng dậy nói: “Chúng ta đợi đến ngày hành hình đi! Lúc đó người vây xem rất nhiều, thuận tiện dựa vào hỗn loạn mà dễ dàng chạy thoát thân!” Hắn nhớ được đòi trước là như vậy.

“Sau đó đi đâu?” Lạc Man truy vấn, áy áy, cũng có chút đầu óc chứ hả?

“Thăng tiến Lương Sơn!” Võ Tòng hào khí vung tay lên.

Em gái nhà huynh! Các huynh tính mạng thanh thế lớn như vậy mà ngàn dặm lên Lương Sơn sao?! Lương Sơn cách xa ngàn dặm, trên đường trải qua vô số trạm kiểm soát của quan binh, bọn họ lại chỉ là một đám ô hợp, còn mang theo một tội phạm truy nã, ngông cuồng quá rồi đó!

Lạc Man khoe miệng run rẩy, nàng thu hồi lời lúc nãy, sâu ăn lá đúng là sâu ăn lá mà, không trông cậy được tể bào nào hẳn có thể phát triển một chút!

Lâm Xung như pho tượng trước sau như một vẫn.

Nhưng Ngô Dụng như nhìn ra được khinh thường của Lạc Man, vuốt râu hỏi: “Theo ý cô nương chúng ta nên làm như thế nào bây giờ?”

Lạc Man xoa xoa đầu, chậm rãi nói: “Phương pháp Nhị ca nói cũng đúng, nhưng chưa hoàn thiện.” Bọn họ cứ đi cướp pháp trường như vậy không phải đều sẽ trở thành tội phạm sao?

“Ta cảm thấy chúng ta tốt nhất chia binh là ba hướng! Nhóm đầu tiên trước đi tới nha môn quấy rối, đến lúc đó tri phủ nhất định phái người quay về, sau đó chúng ta lại đi cướp pháp trường. Việc thành sau lập tức ra khỏi thành, đồng thời nhóm cuối cùng ở trong rừng cây ngoài thành mai phục tốt, chờ chúng ta ra khỏi thành, giả dạng làm chúng ta chạy về hướng nam. Chúng ta lại mang theo Tổng tiên sinh trở về núi Nhị Long.”

Như vậy vừa giảm bớt binh lực ở pháp trường, hạ thấp nguy hiểm, lại vừa mê hoặc địch nhân, ở trên núi Nhị Long điều dưỡng, chờ gió qua đi lại tiếp tục lên đường.

Ánh mắt Ngô Dụng nhìn Lạc Man lập tức thay đổi, thoáng kính nể nói: “Điều kế!”

Được quân sư tán thành, mọi người lập tức sùng kính nhìn Lạc Man, Võ Tòng lại càng là một bộ cùng chung vinh quang.

Ngay cả Lâm Xung cũng kinh ngạc nhìn nàng.

Cùng một đám sâu ăn lá so trí lực, Lạc Man đều cảm thấy thắng không ý nghĩa, nhàn nhạt nói: “Xin nhận khích lệ của quân sư.”

Vì thế, chuyện liền được định như vậy.

Lâm Xung, Võ Tòng, Lí Quý chủ động đi cướp pháp trường.

Lỗ Trí Thâm và Hầu Kiện đi nha môn quấy rối.

Nguyễn thị huynh đệ và Tiết Vinh đi dẫn địch nhân.

Ngô Dụng, Lạc Man ở giữa phối hợp tác chiến.

Trước lúc xuất phát, Lạc Man cho bọn họ mỗi người một cái khăn đen.

“Che mặt! Tránh bị người nhận ra!”

Nàng cũng không muốn Võ Nhi Lang biến thành tội phạm truy nã.

Mọi người nghe lời lấy khăn che mặt, lập tức lên ngựa giải tán.

Lạc Man nhìn đáng Lâm Xung và Võ Tông chậm rãi nhỏ đi, trong lòng dần dần sinh ra chút lo lắng.

“Không cần lo lắng! Võ huynh đệ võ nghệ siêu quần, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu!” Ngô Dụng phe phẩy cây quạt, nhẹ nhàng an ủi.

Lạc Man quay đầu, nhướn cao lông mày: “Kỳ thực ta có chuyện rất tò mò.”

“Cô nương xin mời nói.” Ngô Dụng mỉm cười.

“Bây giờ là mùa đông, huynh phe phẩy quạt có lạnh không vậy?” Cả ngày phe phẩy quạt lông, không phải thực sự nghĩ mình là Gia Cát Lượng chứ!

Ngô Dụng: “...”

“Được rồi, ta trở về đội! Quân sư quạt từ từ...” Lạc Man mỉm cười, gót sen nhẹ bước, tao nhã xoay người đi về.

Ngô Dụng thu hồi cây quạt, cười nói: “Thú vị, thú vị!”

Lần này hẳn xuống núi thật sự là thu hoạch không phải ít, vợ chồng Võ Tông đều là nhân tài khó gặp được! Một văn một võ, nếu như ra sức vì Lương Sơn thì tốt rồi!

Kế hoạch tiến hành thật thuận lợi.

Giờ Thân, hai nhóm nhân mã đã trở lại!

Về đầu là Lỗ Trí Thâm, lông tóc vô thương, thứ hai trở về chính là Võ Tông và Tống Giang.

Võ Tông bị thương, bị một đao chém trên lưng, được Lâm Xung công lên núi.

Lạc Man vừa lúc trở về vừa vẫn thấy Lâm Xung công Võ Tông vọt vào.

Lạc Man liếc mắt một cái liền thấy máu tươi chảy xuống từ trên tay Võ Tông, nhất thời liền choáng váng, vội đỡ lấy cửa.

“Đệ muội! Võ huynh đệ không có việc gì!” Lâm Xung nhìn nàng hô to “Nhanh đi mời đại phu!”

Võ Tông lúc này cũng nâng mặt lên, bởi vì mất máu quá nhiều, sắc mặt của hắn có hơi tái xanh, trong lòng Lạc Man phát run, ngón tay dùng sức bấu vào cửa gỗ.

Võ Tông khó có khi dịu dàng nhìn nàng suy yếu cười nói: “Tiểu Man, yên tâm. Ta không sao...”

Ánh mắt Lạc Man nóng lên, cắn răng nói: “Nhanh vào nhà!”

Lâm Xung hoang mang công Võ Tông vào buồng trong, chỉ chốc lát sau, đại phu vọt gấp vào.

Lạc Man thất thần ngồi trên ghế tựa, dường như mất hết sức lực toàn thân, trong lòng chột dạ từng đợt.

Ngô Dụng theo sát phía sau, quan tâm nói: “Võ huynh đệ không có việc gì chứ?”

“Ta không biết...” Lạc Man thì thào nói.

“Muội cũng không cần quá lo lắng! Võ huynh đệ cát nhân thiên tướng, sẽ không có chuyện gì!” Ngô Dụng an ủi “Ta đã phái người dọn dẹp vết máu! Yên tâm.”

Lạc Man cười khổ: “Chỉ hy vọng như thế!”

Đúng lúc này, một tiếng kêu rên từ xa truyền đến: “Võ huynh đệ, đều là do ta hại!”

Là Tống Giang!

Lí Quỳ công Tống Giang vào cửa, vừa thấy Lạc Man, Tống Giang liền lăn xuống dưới, khóc lóc kêu: “Võ huynh đệ, là ta hại đệ!”

Thì ra Võ Tòng vốn không có việc gì, là vì chấn cho Tống Giang một đao mới biến thành như vậy.

Tay Lạc Man lập tức nắm chặt, lạnh lùng nhìn Tống Giang đang quỳ rạp khóc lớn rồi mới đứng dậy đi trong phòng.

Lúc Lạc Man đi vào vết thương của Võ Tòng cũng đã băng bó tốt rồi, một đao kia cũng không chém tới chỗ hiểm, nhưng nguy hiểm là do mất máu quá nhiều.

Thân trên Võ Tòng không mặc áo nằm trên giường, ánh mắt khép chặt, khuôn mặt anh tuấn trắng bệch.

Lạc Man nhẹ nhàng đắp chăn cho hắn.

Đại phu đang muốn đi bốc thuốc. Lạc Man bước tới nhẹ giọng nói gì đó, đại phu liều mạng lắc đầu, nhưng vì bị Lạc Man nhìn chăm chăm nên đành cắn răng gật đầu một cái.

Kê xong toa thuốc, Lạc Man phái người xuống núi đi mua thuốc.

Lâm Xung một đường cổng Võ Tòng lên núi cũng cực kì mệt.

Lạc Man khách khí mời hắn đi nghỉ ngơi, bản thân canh giữ ở bên giường Võ Tòng.

Cổ đại bị thương đáng sợ nhất là sốt cao, lúc này lại không có thuốc hạ sốt, nếu bị uốn ván thì chỉ có một con đường chết.

Quả nhiên, nửa đêm Võ Tòng liền bắt đầu phát sốt.

Lạc Man dùng nước ấm chà lau thân mình cho hắn, có lúc Võ Tòng mơ mơ màng màng tỉnh lại một lần, thấy Lạc Man liền mỉm cười rồi lại yên tâm ngủ đi.

Võ Tòng qua một đêm ép buộc, đến hừng đông mới dần dần hạ sốt.

Lạc Man một đêm không ngủ, mỗi một xoa xoa thất lưng, bê chậu rửa mặt lên đi ra bên ngoài, vừa mở cửa liền gặp Lâm Xung.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngô Dụng Dùng Kế Bức Lạc Man Lên Núi

Sắc mặt Lâm Xung không tốt, có thể là do lo lắng cho Võ Tòng mà tới, vừa thấy Lạc Man bước ra liền vội vàng hỏi: “Võ huynh đệ thế nào? Đã tỉnh chưa?”

Lạc Man mỉm cười: “Đa tạ Lâm đại ca quan tâm, huynh ấy đã hạ sốt rồi! Chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là ổn thôi.” Xem như đã vượt qua kiếp nạn.

Lâm Xung cười: “Vậy là tốt rồi! Đệ muội, ta thấy muội một đêm không ngủ cũng mệt mỏi, hay đi nghỉ ngơi đi trước đi! Để ta chăm sóc đệ ấy!”

Có thể cùng Lâm Xung bình thân ở chung sống như vậy lại khiến cho Lạc Man hơi buồn phiền, miễn cưỡng cười nói: “Vâng. Vậy cảm ơn Lâm đại ca!”

Lâm Xung gật gật đầu, đẩy cửa đi vào.

Lạc Man đứng đó sững sờ trong chốc lát rồi thở dài bước đi.

Lúc Võ Tòng tỉnh lại, Lâm Xung đang ngồi bên cạnh đọc sách.

Võ Tòng sững sờ nhìn nam nhân cao lớn thô kệch một lúc lâu cũng không phục hồi tinh thần lại: “Tiểu Man đâu?” Nương tử như hoa như ngọc nhà mình đâu rồi?!

Tối hôm qua, hắn rõ ràng còn thấy nàng dịu dàng chăm sóc cho hắn mà, bây giờ sao lại không thấy? Đáng chết! Tướng công bị thương nằm ở trên giường không thể động dậy, làm nương tử không phải nên lo lắng xung quanh chăm sóc sao? ‘Nữ giới’ học xong đem cho chó ăn hết rồi sao!!

Võ Tòng oán hận đập giường!

“Huynh đệ tỉnh rồi sao?” Lâm Xung kinh hãi nhìn hắn “Đệ muội chăm sóc đệ một đêm, ta bảo nàng đi nghỉ tạm. Đệ tìm nàng sao? Vậy để ta đi gọi nàng?”

“Chăm sóc ta một đêm?” Võ Tông kinh ngạc nói, hắn còn tưởng rằng kia là ảo giác của mình chứ! Như vậy xem ra Tiểu Man đối với hắn cũng không phải hoàn toàn vô tình!

Võ Tông vui rạo rức nói: “Không cần không cần! Một đêm không ngủ, nàng hẳn đã rất mệt! Để cho nàng nghỉ nhiều một chút...”

Lâm Xung cười nói: “Huynh đệ cũng biết đau lòng vợ rồi...”

“Đó là đương nhiên!” Võ Tông mặt không đỏ thối phồng.

Lạc Man ngủ một lát lại vội dậy sắc thuốc cho Võ Tông, trước ánh mắt khiếp sợ của tiểu đệ, nàng bình tĩnh nắm một nắm Hoàng Liên to bỏ vào siêu thuốc.

Tiểu đệ lấp bắp kêu: “Đại... đại tỷ, cái đó... Đó là hoàng liên đó...”

Lạc Man cầm chiếc đũa khuấy khuấy, lạnh nhạt nói: “Ta biết. Đại phu nói, ăn nhiều hoàng liên một chút có lợi cho vết thương của hắn...”

Lạc Man nói mà mặt không đỏ đem trách nhiệm lên trên người lão đại phu.

Em gái nhà huynh nè! Dám chần chạo cho Tống Giang! Đáng chết huynh! Lạc Man hung tợn nghĩ.

Tiểu đệ hình như còn muốn nói gì đó nhưng nhìn ánh sáng phát ra nơi đáy mắt nàng lại thức thời ngậm miệng lại, chuyên tâm nhóm lửa.

Thuốc đắng đã tạt, thuốc bắc chính là như vậy đó.

Từ các loại cây cỏ phơi khô cùng với các loại rễ cây mùi vị quái dị tạo thành, ba chén sắc thành một chén, theo hơi nước từ từ bốc hơi lên, mùi vị ghê tởm của thuốc đắng cũng từ từ lan tỏa khắp nơi.

Lạc Man vẫy tay, che mũi: “Sao lại khó ngửi như vậy chứ?” Lúc nàng uống thuốc cũng thấy được mà! Sao giờ lại có mùi kinh khủng này chứ? Cái này có thể uống sao?

Tiểu đệ xem nháy mắt trốn xa Lạc Man, dờ dẫm nói: “Đại tỷ bỏ thêm quá nhiều hoàng liên đó mà...” Hoàng liên rất đắng đó! Đáng tới mức làm cho người ta muốn phun mật, vậy mà tỷ còn thêm cả năm?!

“Phải vậy...không?” Lạc Man chột dạ, khó ngửi như vậy sao?!

“Quên đi, ta về phòng chờ, sắc xong lại gọi ta!” Không được! Không chạy sẽ ói ra mất! Lạc Man bịt mũi hóa tốc lùi xa.

Tiểu đệ nhóm lửa khóc không ra nước mắt: tỷ đi rồi, ta làm sao bây giờ?!

Sau nửa canh giờ, thuốc cuối cùng cũng sắc xong.

Chỉ là thành phẩm có hương vị càng thêm cổ quái hơn so với bán thành phẩm, tiểu đệ bụng thuốc không thể không nhét hai cục bông vải vào mũi. Lạc Man ghét bỏ cách xa hắn một trượng.

Lúc bọn họ tới, Tống Giang, Ngô Dụng cũng ở đó.

Tống Giang đang cố gắng khuyên bảo Võ Tông trở về Lương Sơn cùng bọn họ.

“Huynh đệ, quả thật triều đình nay gian thần nắm quyền, bề trên lại ngu muội, đã mất đi cái chính trực mà kẻ sĩ nên có! Huynh đệ chúng ta không bằng cùng lên Lương Sơn, chén lớn uống rượu, mồm to ăn thịt, thay trời hành đạo, chẳng phải tốt sao?”

Lạc Man cười lạnh, gian thần nắm quyền? Bề trên ngu muội? Vậy mà huynh còn một lòng muốn chiêu an? Thay trời hành đạo? Còn không bằng bây giờ làm thịt kẻ giết vợ như huynh cho rồi.

“Ca ca nói rất đúng! Huynh đệ tài cao, đúng là người mà Lương Sơn cần, thiết nghĩ không thể lãng phí nhân tài!” Ngô Dụng đi theo khuyên.

Võ Tông vốn cũng có ý muốn trở về Lương Sơn, nghe vậy liền triệt để dao động: “Nhưng mà ca ca ta...” Còn có Võ Đại Lang...

“Ca ca Huynh đệ chính là ca ca của ta! Vợ của Huynh đệ, chính là đệ muội ruột thịt của ta! Cùng nhau lên Lương Sơn!” Tống Giang sáng khoái nói.

“Vậy...” Võ Tông vừa định đồng ý, cửa đột nhiên mở ra, Lạc Man thốt tha đứng đó.

“Nhị ca! Nên uống thuốc rồi!” Lạc Man cười hi hi nói, ý bảo tiểu đệ bê thuốc vào.

Vốn nàng còn có chút áy náy trong lòng nhưng nghe xong những lời nói vừa rồi, áy náy gì đó đều không còn! Dám không được sự cho phép của nàng mà đã dám nhận lời lên Lương Sơn?! Muốn chết!

Chất lỏng màu đen đặc sệt tản ra hương vị làm người ta ghê tởm chậm rãi đưa tới trước mặt Võ Tòng, làm cho người ta kinh sợ, người người lảng tránh.

“Thuốc này...” Ngô Dụng bật mũi buồn bực, hẳn cũng biết chút y lý, nếu như không nhầm thì bên trong hình như có hương vị của hoàng liên. Bị thương do đao kiếm cần dùng tới hoàng liên sao?

“Thuốc này là đại phu kê đơn! Uống rồi vết thương sẽ nhanh lành!” Lạc Man mặt không đổi sắc nói.

Võ Tòng nghiêng đầu ghét bỏ nhìn bát thuốc làm người ta muốn nôn: “Sao lại có mùi lạ vậy?” Rất mẹ nó khó ngửi!

“Thuốc đắng dã tật mà! Nhị ca!” Lạc Man cố gắng khuyên “Nhị ca mau nhân lúc thuốc còn nóng uống đi!”

Trước mắt bao người, Võ Tòng không thể từ chối, chỉ phải chịu đựng mùi vị ghê tởm trước mắt uống vào.

“Oe... Oe... Nước! Mau! Nước!” Võ Tòng bắt đầu nôn khan.

Lạc Man vội vàng đưa nước ấm lên.

Võ Tòng uống vội cả bát lớn, rốt cục mới tốt chút.

“Nhị ca thương thế chưa lành, muốn nghỉ ngơi nhiều! Muội không quấy rầy huynh nữa, có việc gì cứ gọi muội!” Lạc Man cười hi hi nói.

Đã nói tới vậy, lại tiếp tục quấy rầy người ta tựa hồ cũng không đúng lắm.

Tổng Giang, Ngô Dụng cũng chỉ có thể cáo từ.

Lâm Xung tiếp tục chăm sóc Võ Tòng.

Đóng cửa lại, Lạc Man tiếp tục trở về phòng nghỉ ngơi.

“Lạc cô nương xin dừng bước!” Ngô Dụng mở miệng. Mấy ngày nay đến đâu, hẳn đã biết rõ ràng Lạc Man không muốn gả cho Võ Tòng, cho nên hẳn luôn luôn gọi nàng là Lạc cô nương.

“Quân sư có việc gì chăng?” Lạc Man đứng lại, cười hỏi.

Hôm nay Nàng mặc một bộ váy màu xanh nhạt có thêu những cánh hoa màu trắng, trên đầu là búi tóc lệch, cười mỉm chỉ nhìn bọn họ, tựa như một gốc văn trúc thanh nhã yên tĩnh, Tổng Giang thất thần chốc lát.

“Cô nương dường như có chút hiểu lầm với Lương Sơn...” Ngô Dụng nho nhả lễ độ nói.

Không hổ là quân sư Lương Sơn, cũng có chút tài năng.

Lạc Man rũ mắt: “Có hiểu lầm hay không thì có liên quan gì chứ? Lạc Man cũng chỉ là hạng nữ lưu, cũng không phải là anh hùng hào kiệt gì, cho nên hiển nhiên cũng không hề có liên quan gì với Lương Sơn cả...”

Nghe được ý tứ của nàng, quả nhiên không muốn lên Lương Sơn! Trong lòng Ngô Dụng trầm xuống.

“Nhưng mà, Võ huynh đệ đã đồng ý chúng ta!” Tổng Giang vội vàng nói.

Lạc Man cười nói: “Ta cũng không ngăn cản nhị ca!”

Nghe ý này của nàng đúng là mặc kệ Võ Tòng có đi hay không, nàng cũng sẽ không đi.

Tổng Giang nóng nảy: “Xuất giá tòng phu, đệ muội sao có thể nghĩ như vậy được?”

“Cái này không phiền Tổng tiên sinh phải lo lắng! Ta vẫn chưa gả cho nhị ca...” Không hài lòng, Lạc Man mỉm cười thi lễ, xoay người rời đi.

“Vậy làm như thế nào cho đúng đây?” Tổng Giang lâm bầm nói. Sao y lại nhìn không ra tình cảm của Võ Tòng đối với Lạc Man chứ? Nếu như Lạc Man không đi, Võ Tòng nhất định cũng sẽ không đi. Nếu như không có anh hùng hào hán gia nhập, Lương Sơn sao thành đại sự đây?

Ngô Dụng mỉm cười: “Ca ca yên tâm. Lương Sơn ta bây giờ đúng là đang lúc thiếu người, Lạc cô nương chắc chắn sẽ đi!”

Võ Tòng rót cuộc uống thuốc lần thứ năm cũng phản kháng!

Hắn chắc chắn là đắc tội Lạc Man chỗ nào rồi!

Ngày đầu tiên, hắn uống thuốc đắng như uống hoàng liên.

Ngày thứ hai, hắn uống thuốc lại chua, chua đó, chua như uống giấm vậy.

Ngày thứ ba, hần uống thuốc lại là ngọt, phòng chừng cho thêm cả nửa cân đường, đắng ngọt đan xen, ghê tởm chết hần.

Ngày thứ tư, hần uống thuốc lại mặn, lúc này đầu lưỡi hần đã sắp chết lạng.

Kết quả hôm nay, Lạc Man lại càng thêm kích thích hần! Thuốc lại biến thành cay! Chuyện này cũng hơi quá đáng mà! Cho dù hần muốn bao che nàng cũng không chịu nổi nữa.

“Lạc Man! Nàng cho gì thêm vào trong thuốc của ta vậy?!” Cảm thấy bản thân không phản kháng một chút thì trong mắt các huynh đệ sẽ trở thành bất lực mắt, Võ Tông nghiêm mặt phát giận.

“Á... không thêm cái gì cả! Giữa trưa ta lấy nồi sắc thuốc cho huynh thì hình như là nồi hạt tiêu, quên chưa rửa nồi...” Lạc Man nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Võ Tông muốn nói lời chỉ trích: “Về sau không được như vậy!”

“Được!” Lạc Man thuận theo đồng ý.

Võ Tông còn đang muốn nói thêm điều gì đó, bỗng nhiên Lâm Xung kêu to ở bên ngoài: “Đệ muội, có thể ra ngoài một chút? Ta có chút chuyện muốn nói với muội.”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Nhớ Lại Chuyện Xưa, Lạc Man Thổ Lộ Nỗi Lòng

Ngô Dụng là người thông minh, kinh luân đầy bụng, thông hiểu binh pháp, túc trí đa mưu, thường tự so mình với Gia Cát Lượng, người ta vẫn thường gọi “Trí đa tình” (người nhiều mưu kế), hầu như tất cả các hành động của Lương Sơn đều so một tay hần bày ra.

Người này luôn dốc lòng hết sức vì sự phát triển của Lương Sơn, vì để có được thực lực lớn mạnh nên đã không ngừng chiêu mộ đủ loại nhân tài lên núi, tự nguyện lên núi thì rất tốt, nhưng nếu như huynh quả thật là người có bản lĩnh, vậy thì dùng kế bức huynh lên núi cũng không ngại.

Ngô Dụng đã sớm nhìn ra quan hệ ba người Võ Tông có chút không thích hợp.

Lạc Man tuy rằng là vợ chưa vào cửa của Võ Nhị Lang, nhưng nàng lại có ý với Lâm Xung.

Thực ra bọn họ cũng chẳng có cử chỉ gì quá đáng, nhưng đó lại là một loại cảm giác.

Lạc Man thường dùng một loại ánh mắt phức tạp âm thầm nhìn Lâm Xung.

Ngô Dụng có một loại cảm giác, Lạc Man có lẽ sẽ không nghe Võ Tông, nhưng nếu để Lâm Xung nói chuyện, nàng nhất định sẽ chú ý!

Cho nên, hần đi tìm Lâm Xung, phân tích một chút tình hình bây giờ của Lương Sơn không được lạc quan, ám chỉ vợ chồng Võ Tông đều là nhân tài hiếm có.

Tất nhiên cũng không cần phải nói rõ ràng, Lâm Xung luôn là người thông minh, chỉ là lòng trung thành với Lương Sơn quá yếu cho nên cũng không đưa ra ý kiến gì. Nhưng mà nếu như có việc cần hần làm thì hần nhất định không chút do dự đi làm.

Kỳ thực đây cũng không phải là chuyện quá đáng gì, nhưng mà không biết vì sao khi đối mặt với ánh mắt trong suốt của Lạc Man, hần đột nhiên cảm thấy khó có thể mở miệng.

Lạc Man làm sao mà không hiểu rõ chứ, bắt đắc dĩ cười: “Cám ơn hảo ý của ca ca. Nhưng mà bây giờ muội không có ý muốn lên Lương Sơn.”

Lâm Xung mỉm cười: “Kỳ thực nếu như muội tử và Võ huynh đệ có thể thanh thân sống qua ngày là tốt nhất, không nhất thiết phải lên núi.” Nếu như không phải bắt đắc dĩ, hần cũng sẽ không lên núi.

Hào hán Lương Sơn, hào hán Lương Sơn, nói thì có vẻ uy phong nhưng cũng chỉ là một đám giặc cỏ mà thôi.

Lâm Xung cảm thấy chán nản.

Nhìn ra hần không vui, Lạc Man cảm thấy không đành lòng, khuyên nhủ: “Lâm đại ca không cần nghĩ nhiều, chỉ cần có thể sống, ở đâu cũng đều giống nhau mà thôi. Mấu chốt là phải sống sao cho sáng khoái.”

“Sống sáng khoái?” Lâm Xung nhắm lại, ánh mắt sáng lên.

Nói tới Lâm Xung, đây là một nhân vật có cảnh ngộ bất hạnh nhất trong truyện Thủy hử, tâm cao ngất, mệnh lại mỏng như giấy.

Hắn chân chính là mệnh quan triều đình, là một quân tử, từ nhỏ đã thuộc lầu thi thư, chí tình chí nghĩa, trong lòng là một người có chuẩn mực đạo đức. Tuy rằng bị người hãm hại, cực chẳng đã phải vào rừng làm cướp nhưng trong lòng luôn coi thường. Ở trên núi chỉ luôn làm tốt bổn phận của mình, chưa bao giờ than thở một câu.

Quả nhiên không giống một đám mĂNG phu chỉ vì một chén rượu đã xưng huynh gọi đệ kia.

Cho nên luôn luôn buồn bực thất bại.

Cho nên hắn luôn gò bó bản thân mình!

“Lâm đại ca, thứ tiểu muội nói thẳng, Lương Sơn cũng không phải là nơi ở lâu dài, cây to đón gió, đại ca cũng nên nhanh chóng tự tính toán!” Lạc Man thân thiết nói.

Lương Sơn nhất định sẽ trở thành một cái gai dưới sự thống trị của triều đình ngu ngốc.

Một đám giặc có một chữ bẽ đôi cũng không biết, chỉ vì hưởng lạc tức thời cũng không có dã tâm theo đuổi thiên hạ, bị triều đình tiêu diệt chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nếu như không muốn bị giết cũng chỉ có thể mưu đồ chiêu an, nhưng kia lại là một con đường máu tràn đầy bụi gai.

Mặc kệ con đường kia như thế nào nhưng đó chắc chắn là con đường chết.

Lâm Xung cười khổ, mặt mày có ưu thương nhàn nhạt: “Ta làm sao lại không biết, nhưng mà bây giờ ta làm gì còn con đường nào khác chứ?”

Trong lòng Lạc Man khổ sở, đúng vậy, rời khỏi Lương Sơn, không cần nói ai khác, Cao Cầu chắc chắn sẽ không buông tha cho hắn!.

Quả thực là tiền đồ lờ mờ nan.

Võ Tòng tránh ở bên cửa sổ, xuyên qua khe hẹp nhìn hai người đứng thẳng bên ngoài cửa sổ.

Nam nhân tục tằn, nữ nhân nhu nhược, hai người đứng đối diện nhau im lặng không nói gì.

Trên người bọn họ đều có một loại khí chất đặc biệt hoàn toàn khác so với hắn.

Cách bọn họ trao đổi đôi khi có thể không nói lời nào nhưng lại hiểu rõ đối phương.

Bọn họ là cùng một loại người, cách thế giới của hắn quá mức xa xôi.

Lần đầu tiên Võ Tòng cảm thấy bản thân không bằng Lâm Xung, hình như vị đắng do uống thuốc lúc này vẫn còn quanh quẩn trong lòng.

Lúc Lạc Man trở về, Võ Tòng đã nằm lại trên giường im lặng không biết nghĩ đang gì.

Lạc Man liếc mắt một cái đã thấy trên lưng hắn chảy ra tơ máu, nhũn mày nói: “Không phải nói với huynh không được lộn xộn sao? Miệng vết thương lại nứt ra rồi kìa!”

Võ Tòng lẳng lặng từ từ nhắm hai mắt, hoàn toàn thờ ơ với đau đớn trên lưng.

Lạc Man thở dài, cầm thuốc bột băng bó lại lần nữa cho hắn.

Mặc kệ nhìn bao nhiêu lần, Lạc Man vừa thấy đến miệng vết thương huyết nhục mơ hồ của Võ Tòng, trong lòng vẫn liên tục thấy sợ hãi.

Nàng cẩn thận cầm khăn nhúng nước muối nhẹ nhàng lau vết máu bên cạnh, cẩn thận rắc lên thuốc bột cầm máu.

Sau khi tất cả đã làm xong, trên đầu nàng mồ hôi chảy ròng ròng, Võ Tòng lại vẫn giống như hoàn toàn không có việc gì từ từ nhắm hai mắt, lông mày cũng không nhăn một chút, nếu như không phải lúc nàng rắc thuốc bột cơ bắp hắn run rẩy một chút, Lạc Man còn tưởng rằng Võ Nhị Lang không có dây thần kinh đau nữa chứ!

Lạc Man lau mồ hôi, tiếp tục cúi đầu băng bó lại vết thương cho hắn “Tiểu Man...” Không biết vì sao Võ Tòng đột nhiên mở to mắt phác tạp nhìn nàng.

“Có phải nàng thật sự thích Lâm Xung hay không?” Giọng nói Võ Nhị Lang khàn khàn trầm thấp, mang theo chút ưu thương nhàn nhạt.

Tay Lạc Man run lên, ưu thương? Tên Võ Nhị Lang có nhận thức chỉ như ‘sâu ăn lá’ không có não cũng có thể ưu thương sao?

“Thích thì sao? Không thích thì sao chứ?” Lạc Man cho rằng Võ Tông lại động kinh, thuận miệng ứng phó nói, tâm tư đều đặt ở trên tay.

Võ Tông không nói gì, đợi đến khi Lạc Man băng bó xong vết thương, hần đột nhiên bắt lấy tay nàng, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm nàng, trong giọng nói mang theo một loại cấp bách, dường như nếu không lập tức nói ra thì sẽ không thể nói được: “Nếu như, nếu như nàng thích Lâm Xung... Ta... Ta có thể giải trừ hôn ước...”

Đây là quyết định hần đã suy nghĩ thật lâu, Lạc Man là nữ nhân tốt, Lâm Xung cũng là nam nhân tốt, nếu như bọn họ thường thức lẫn nhau, hần... hần nguyện ý... thành toàn... Tuy rằng, trong lòng hần đau g như đao cắt vậy...

“Thích?” Lạc Man cười khò, rút tay ra, ánh mắt u buồn nhìn cửa sổ, dường như xuyên thấu qua nó nhìn đến người nào đó.

Lòng Võ Tông dường như lại bắt đầu đau...

“Huynh đã bao giờ nằm mơ chưa?” Lạc Man nhàn nhạt nói “Trong mộng huynh dường như là một người sống ở một cuộc sống hoàn toàn khác, trong đó mặc kệ là vui vẻ hay là bi thương, đều rất chân thật...”

Có! Lúc hần vừa sống lại thường xuyên mơ về chuyện làm ở đời trước... Võ Tông cũng có chút xuất thần.

Bây giờ hồi tưởng lại, dường như đều đã là sự việc quá đổi xa xôi, chỉ còn lại chút hồi ức mơ hồ. Ngược lại cuộc sống lúc sau khi trọng sinh dần dần lại trở nên rõ ràng hơn, có đủ loại sắc thái mà trước nay hần chưa từng trải qua.

“Ở trong mộng của ta còn có một người đàn ông” Lạc Man mỉm cười, mang theo ngọt ngào nhàn nhạt “Lúc ta nghèo túng nhất, hần đã giúp đỡ ta...” Mang ta về Lâm gia.

“Luôn luôn quan tâm, trân trọng ta...” Ánh mắt Lạc Man dần dần ươn ướt, dường như thấy lại nam hài mồ hôi đầy đầu năm đó mỉm cười hàm hậu đứng trước mặt mình, Tiểu Man, em đau bụng sao? Lại đây, anh vừa chạy đi mua túi chườm nóng, em đặt trên bụng cho ấm...

Trước đến nay anh chưa từng bạc đãi nàng, vừa đứng phía trước bảo vệ lại vừa đứng phía sau quan tâm nàng.

Tại Lâm gia lạnh lẽo đó, anh luôn là người duy nhất mang lại ấm áp cho nàng.

Nhưng mà cuối cùng...

Nước mắt Lạc Man rơi xuống, nàng không phải không có lương tâm, sau khi báo thù, mỗi ngày buổi tối nàng đều sẽ mơ thấy hai mắt không thể tin nhìn nàng, mơ thấy anh tuyệt vọng chất vấn nàng...

Võ Tông cũng thật khiếp sợ, nói như vậy, người Lạc Man mơ thấy là Lâm Xung?

Giờ chứ, chẳng lẽ Lạc Man thực sự là tẩu tử chuyển thế sao?

Nói như vậy, hần mới là kẻ thứ ba sao?

Võ Tông bị sét đánh cháy đen.

“Sau đó ta lại mơ thấy bản thân đã chết, là u hồn du dương trên thế gian mười mấy năm, cuối cùng lại sống lại, biến thành Phan Kim Liên...” Lạc Man lộ ra tươi cười tự giễu.

“Ta vẫn cho rằng sẽ không nhìn thấy hần nữa, ai biết lại gặp...”

Bởi vì nàng biết Võ Tông sống lại cho nên nàng cũng không lo lắng mình sẽ bị cho là quái vật. Nhưng sau khi nói ra được những buồn phiền luôn luôn tích tụ trong lòng, dường như sự dày vò cũng vơi đi không ít.

“Nói như vậy, thì ra nàng tên là Lạc Man sao?” Võ Tông chỉ quan tâm một vấn đề.

“Đúng vậy!” Lạc Man buồn bực trả lời.

Võ Tông nhất thời yên lòng, theo hần biết, Lâm phu nhân họ Trương, nói như vậy Lạc Man không phải là tẩu tử chuyển thế?!

Võ Tông nhin không được cười.

“Chuyện ta kể buồn cười như vậy sao?” Lạc Man buồn bực, nàng tuy rằng tình lược không ít chi tiết, nhưng tốt xấu gì cũng là một chuyện tình yêu thâm thiết đau khổ mà!

Võ Tông cười vui vẻ như vậy là sao chứ?!

Nhìn ra Lạc Man không vui, Võ Tông vội vàng ngậm miệng, cẩn thận hỏi: “Nam nhân kia chính là Lâm đại ca ư?”

“Có phải vậy hay không...” Lạc Man nhàn nhạt nói.

“Bọn họ hẳn là không phải một người, nhưng mà bộ dạng giống nhau như đúc...”

Nàng cũng hoài nghi, liệu có phải Lâm Xung kỳ thực là kiếp sau của a Xung không? Nhưng mà nếu như vậy thì như thế nào chứ?

Không có những chuyện đó, A Xung vẫn là A Xung sao?

Nếu như nàng chỉ bởi vì bộ dạng bọn họ giống nhau liền yêu Lâm Xung, như vậy chẳng phải tình yêu của nàng chỉ là một loại chấp nhất thôi sao?

Nàng sao có thể đối mặt với người đã yêu nàng sâu sắc – A Xung chứ?

Nhưng mà bọn họ quả thật có bộ dạng giống nhau như đúc, ngay cả thần thái lúc nói chuyện cũng đều giống nhau.

Có đôi khi, ngay cả nàng cũng sẽ cho rằng A Xung đang đứng trước mặt nàng.

Nàng không dám có bất cứ động tác gì, nhưng nàng không thể quản được tim mình.

“Là về ngoài giống nhau sao?!” Võ Tông chấn kinh thật sâu rồi lại có vui sướng to lớn ập tới.

Hắn vốn tưởng rằng vợ mình và Lâm Xung có một quá khứ rung động, thì ra lại chỉ là một giấc mộng mà thôi?

Vì là giống nam nhân trong mộng của nàng như đúc sao?

Chuyện này... Chuyện này... Quả thực là thật tốt quá!

Võ Tông mặt mày hớn hở, suýt nữa nhảy lên, vậy thì hẳn sao có thể buông tay vợ nhà mình cơ chứ?

Thiếu nữ nhà nào không có lúc mộng mơ cơ chứ?

Chỉ là một giấc mơ sao có thể kéo dài cả đời được?

Tìm một nam nhân đáng tin cậy mới là vương đạo!

“Nhưng mà, ta không nghĩ tới huynh lại có thể đồng ý giải trừ hôn ước. Như vậy cũng tốt...” Xem như thu hoạch ngoài ý muốn? Lạc Man cười nói.

Con người không phải cây cỏ sao có thể vô tình chứ.

Võ Nhị Lang quả thật đối với nàng rất tốt, nhưng mà, trong lòng nàng đã đem hắn trở thành người nhà, là bằng hữu, nếu quả thật phải gả cho hắn...

Nàng vẫn không thể quên được A Xung.

Càng là kết cục không hoàn mỹ, lại càng là làm cho người ta trần trọc không yên, không thể giải thoát.

Nàng cũng là như thế, tình yêu, áy náy, chồng chất cảm xúc đan vào nhau, đem nàng chặt chẽ vây hãm, nàng đã mất đi năng lực lại tiếp tục đi yêu một người khác.

“Giải trừ hôn ước?” Võ Nhị Lang kêu to “Ta chỉ nói đùa thôi. Nàng nghĩ cũng đừng nghĩ.”

“Nàng nhất định phải là vợ của Võ Nhị Lang ta rồi đó!” Võ Tông hào khí tận trời tuyên bố.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đi Kinh Thành Âm Sát Cao Cầu

“Nhưng mà vừa rồi huynh rõ ràng nói...” Lạc Man hỗn độn, Võ Nhị Lang không phải đã đồng ý giải trừ hôn ước sao? Vừa mới xảy ra chuyện gì thế? Sao nói đôi ý là đôi ý luôn vậy?!

“Ta nói cái gì!” Võ Nhị Lang phản bác: “Ta nói là nếu như nàng thích Lâm đại ca...”

“Nhưng vấn đề là nàng đâu có thích! Cảm giác của nàng cũng chỉ là vương vấn chút cảm tình ở trong mộng mà thôi!”

“Nàng có ân với đại ca, ta sao có thể nhìn nàng chỉ bởi vì một giấc mộng mà hủy đi hạnh phúc cả đời mình chứ?”

“Đã là nam nhân thì sẽ bao dung!”

“Yên tâm! Ta sẽ không ghét bỏ nàng!”

Lạc Man bị lý luận vô sỉ của hắn biến thành nghẹn họng nhìn trần trời, như vậy chẳng lẽ nàng còn phải cảm tạ hắn sao?!

“Nhưng mà!” Ngữ điệu Võ Tông lại đổi “Nàng cũng phải nhanh nghĩ thông suốt đi mới được! Đàn ông tốt như ta vậy, nàng phải biết quý trọng biết không, không biết chừng ngày sau lại có nữ nhân khác giành mất đó!”

Giành em gái nhà huynh đó! Lạc Man bị hắn vô liêm sỉ tức tới suýt nữa học máu, vì tránh cho nàng không khống chế được làm cho vết thương của hắn càng nặng thêm, Lạc Man vẫy tay áo, hăm hừ bỏ đi!

Đắc ý trên mặt Võ Tông nhạt dần, cuối cùng hóa thành mặt không biểu cảm.

Hắn không so đo không có nghĩa là hắn không có đầu óc.

Ngô Dụng bảo Lâm Xung tới là có ý gì chứ?

Hắn chắc chắn sẽ lên Lương Sơn bởi vì huynh đệ đời trước, nhưng mà hắn đã quên, đời này hắn cũng không thâm giao với bọn họ, cũng không có bao nhiêu tình cảm, bây giờ huynh đệ lại lên lút cho hắn một bạt tai?

Hắn biết rằng lúc trước vì muốn tốt cho Lương Sơn, quân sư sử dụng không ít thủ đoạn, lúc đó hắn cũng vui khi việc thành, không thể tưởng được thế nhưng giờ đây thủ đoạn lại dùng trên người hắn lại khó chịu tới vậy?

Như vậy là sao chứ? Vì suy tính của bản thân mà bức bách người khác vào rừng làm cướp, lại có thể là Lương Sơn thay người hành đạo sao?

Công Minh ca ca biết chuyện này không?

Nhưng suy nghĩ vòng vo khiến Võ Tông đau đầu không thôi, có lẽ bọn họ tạm thời không nên lên núi?

Trải qua một đời, Võ Tông càng có thể thấu hiểu rõ ý những lời Lạc Man nói với Lâm Xung, quả thật kết cục của Lương Sơn rất thảm.

Hắn cũng từng nghĩ chờ lên núi rồi sẽ khuyên can Công Minh ca ca không nên chiêu an. Nhưng mà nếu như vậy, triều đình khẳng định sẽ không ngừng tấn công.

Lương Sơn có năng lực kiên trì được bao lâu chứ?

Võ Tông lần đầu tiên thấy con đường trước mắt trở nên mơ hồ.

Ngô Dụng không ngờ Lâm Xung không hoàn thành việc ngược lại kích thích Võ Tông cũng không chịu lên núi.

Đúng là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Tổng Giang cũng từng không cam lòng đi khuyên can vài lần, đều bị Võ Tông cười đẩy trở về.

Hắn không phải là kẻ vô tình vô nghĩa, nhưng mà cho dù bây giờ hắn lên Lương Sơn cũng không thay đổi được gì, không bằng để hắn nghĩ được cách gì tốt trước đã.

Vợ chồng Võ Tông nhất định không chịu đi, đám người Ngô Dụng đành phải đem theo Tổng Giang trở về trước.

Tới lúc đi Lâm Xung lại chủ động xin ở lại.

Ngô Dụng còn nghĩ để hắn ở lại khuyên nhủ Lạc Man chắc sẽ đồng ý.

Ý thức được nguy hiểm, Võ Tông liền đề cao cảnh giác, quanh co lòng vòng tìm hiểu mục đích lưu lại của Lâm Xung.

Không chịu được hắn hết cứng rắn lại không nhéo dây dưa, Lâm Xung rốt cục nói: “Ta tính đi kinh thành, ám sát Cao Cầu!”

Máu nóng Võ Tông sôi trào!

Đúng vậy! Lúc trước sau khi bình định giặc Phương Lạp rồi chiêu an, Cao Cầu chính là chủ mưu.

Nếu như hắn chết rồi, các huynh đệ không phải sẽ an toàn sao?!

Võ Tông dường như thấy được trước mặt xuất hiện con đường sáng lấp lánh ánh hào quang, lập tức nôn nóng xoay quanh đời theo cùng.

Lâm Xung lại tỏ ra thật buồn bực, hấn giết Cao Cầu thuần túy là vì ân oán cá nhân. Võ Tòng là người có gia đình, đi theo góp vui làm gì chứ?

Võ Tòng vội vỗ ngực tỏ rõ tấm lòng son sắc, cùng Lâm Xung tình như thủ túc, chuyện của ca ca chính là chuyện của hấn vân vân. . .

Liền khiến Lâm Xung cảm động tới lệ nóng doanh tròng, kêu to huynh đệ tốt!

Buổi tối, Võ Tòng không yên lòng nói chuyện này cho Lạc Man, vốn tưởng rằng nàng sẽ phản đối.

Kết quả, Lạc Man lại bất ngờ đồng ý!

Võ Nhị Lang nháy mắt lửa dấm chua lại bùng lên, trong mắt hấn, Lạc Man xứng với con người cực kì lạnh lùng, chỉ cần không phải việc của mình thì miệng cũng lưỡi nhấc. Lúc này lại đồng ý giúp Lâm Xung báo thù?

Có lòng Tư Mã Chiêu(*), người qua đường đều biết rõ!

Vừa định phát hỏa, lại nghe thấy Lạc Man nhàn nhạt nói:

“Lúc trước người làm bị thương ta hình như là người của Cao Cầu, tên là Lục Hành!”

“Cái gì?!” Võ Tòng giận tím mặt, nếu như nói vừa rồi là vì huynh đệ bất đắc dĩ phải đi giết Cao Cầu thì giờ đây Cao Cầu đã thăng hạng lên thành kẻ thù giết vợ rồi!

Nghĩ đến thảm trạng lúc trước của Lạc Man, Võ Tòng hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu Man! Nàng yên tâm! Ta nhất định bắt Lục Hành tới cho nàng hả giận!”

Lạc Man đồng ý gật đầu.

Có mục tiêu rồi, những ngày kế tiếp trôi qua dễ dàng hơn nhiều.

Võ Tòng toàn lực dưỡng thương.

Lâm Xung phần khởi luyện thương.

Lạc Man cũng đi luyện theo, ngẫu nhiên được Lâm Xung chỉ điểm một chút.

Vì thế, tại sân luyện võ của núi Nhị Long, thường xuyên gặp qua một cảnh tượng thế này.

Tuần nam mỹ nữ mặc trang phục luyện võ.

Võ Nhị Lang mang theo vết thương, ngồi một bên, lâu lâu lại bùng trà đưa nước cho vợ nhà mình. . .

Xuân về hoa nở, trên núi Nhị Long cây cỏ sinh sôi nảy nở, vết thương của Võ Nhị Lang cuối cùng hoàn toàn khỏi hẳn.

Ban đêm, hấn thống thống khoái khoái ngựa mặt ngủ một giấc, ngày thứ hai mọi người thu thập xong hành trang lên xe ngựa chạy tới kinh thành.

Bởi vì còn mang theo một tội phạm truy nã là Lâm Xung cho nên đường bọn họ đi đều là núi sâu rừng già, đường nhỏ hẻo lánh, cũng may còn có hai vị võ lâm cao thủ đôi khi sẽ làm vài món ăn dân dã, buổi tối Lạc Man ở trong xe ngựa, Võ Tòng và Lâm Xung canh giữ bên ngoài, miễn cưỡng có thể đi được.

Nhưng mà càng tới gần kinh thành Lâm Xung lại càng trầm mặc, có lẽ là nghĩ tới cuộc sống ngày xưa.

Lạc Man có lòng muốn an ủi lại không biết nói gì cho phải, cũng may còn có Võ Tòng, hai người cãi nhau ầm ĩ, miễn cưỡng giúp Lâm Xung có chút tinh thần.

Trải qua hơn một tháng bôn ba, bọn họ rốt cục đi tới kinh thành.

Võ Nhị Lang và Lạc Man giả dạng làm vợ chồng trẻ giúp đại ca lên kinh xem bệnh, thuê một căn nhà nhỏ riêng biệt.

Lúc trời tối, Lâm Xung mới xuống xe ngựa đi vào trong nhà.

Loại chuyện ám sát này, lúc Lạc Man ở hiện đại làm thường xuyên.

Bước đầu tiên chính là tìm hiểu địa hình.

Thái úy phủ của Cao cầu ở ngay tại phố Ngọc Phúc phồn hoa nhất, trước cửa có hai pho tượng sư tử bằng đá quả nhiên là vô cùng quý phái.

Lạc Man và Võ Tòng sáng sớm đã đi ra ngoài, trước ăn chút điểm tâm, sau đó đi dạo.

Nhưng mặc kệ bọn họ ở nơi nào thì cũng sẽ có một người luôn chăm chú nhìn phủ Cao Cầu.

Cuộc sống Cao cầu kỳ thực rất đơn giản, giờ Dần (3 đến 5h) ra ngoài vào triều, giờ Thìn (7 đến 9h) về. Sau đó cả ngày sẽ ở trong nhà, rất ít khi có chuyện ra ngoài.

Nhưng người như Cao Cầu, ngoại trừ hoàng đế cũng không ai có thể sai bảo hắn làm gì, cho nên trừ bỏ vào triều, hắn cơ bản đều ở nhà nghỉ ngơi.

“Như vậy cơ hội duy nhất chính là thời điểm hắn vào triều sớm.” Lạc Man nhíu mày nói “Nhưng mà lão tặc kia đúng là kẻ khôn khéo, mỗi lần đều cho nâng ba cỗ kiệu giống nhau, chung quanh có hơn mười cao thủ bảo vệ, chỉ với ba người chúng ta rất khó hành sự. Cho dù may mắn giết được hắn, chúng ta cũng rất khó toàn thân trở ra.”

Cấm quân cũng đóng ở chỗ không xa, trong vòng nửa canh giờ sẽ chạy tới.

“Lão tặc này! Cũng quá sợ chết đi!” Vô Tòng cả giận nói.

Lạc Man thở dài, cho dù hắn ra phủ đi nữa! Cao Cầu lại là kẻ thông minh, lấy thực lực bây giờ của bọn họ muốn động tới hắn thì căn bản không có khả năng.

Lâm Xung cau mày nhìn Lạc Man vẽ bản đồ địa hình, không có người nào có thể hiểu biết Cao Cầu hơn so với hắn.

Cao Cầu xuất thân ở nơi phố chợ đông đúc, lại leo được tới vị trí bây giờ, có thể nói là kẻ đứng trên vạn người, kẻ này quả thật là thông minh tuyệt đỉnh.

Theo hắn biết, trong nhà hắn còn nuôi dưỡng không ít từ sĩ võ công cao cường, hắn dám chắc lão ta làm ba cỗ kiệu thì một cái là lão, còn lại hai cái là từ sĩ.

Chẳng lẽ bỏ cuộc?

Lâm Xung lắc đầu: “Ngày mai đệ đệ và đệ muội không nên đi. Để mình ta đi thôi!” Nếu hắn cứ như vậy mà buông tha cho Cao Cầu thì còn mặt mũi nào gặp lại thê tử chết dưới cửa tuyền?

Về mặt Lạc Man nghiêm túc nói: “Đại ca, huynh đi như vậy là chịu chết! Một mình huynh đi như vậy chỉ sợ ngay cả mếp cỗ kiệu cũng chưa chắc đã đụng được...”

Vô Tòng cũng sốt ruột nói: “Đại ca, chúng ta không phải là sợ chết! Chỉ sợ là đi không được việc lại chết uổng mạng mà thôi...”

Lâm Xung lại khoát tay, cười nhạt nói: “Tâm ý của đệ đệ và đệ muội ta rất hiểu, nhưng ý ta đã quyết. Ha ha, ta còn tưởng rằng một ngày nào đó còn có cơ hội trở lại kinh thành, không được làm quan cũng tốt, chỉ mong cùng chị dâu hai người an ổn vượt qua nửa đời sau. Nhưng mà... Lâm Xung ta không cha không mẹ, không con không cháu, chị dâu hai người là thân nhân duy nhất của ta. Nếu như ta ngay cả báo thù cho nàng cũng không làm được, sau này còn mặt mũi nào đi gặp lại nàng chứ?!”

Nhớ tới thê tử, trên mặt Lâm Xung lộ ra chút dịu dàng nhàn nhạt, ánh mắt nhu hòa nhìn phía trước giống như có thể nhìn thấy nàng đang đứng đó mỉm cười trong suốt.

Vô Tòng im lặng, hắn có thể hiểu. Lúc trước ca ca bị độc chết, hắn chẳng phải cũng đã làm như vậy sao?

Nhưng cho dù có thấu hiểu đi nữa, hắn sao có thể nhắm mắt nhìn huynh đệ đi chịu chết?

“Đại ca, huynh chẳng lẽ không nghĩ tới, điều mà tẩu tử hi vọng nhất chính là huynh cố gắng sống sót sao?” Trầm mặc một lát, Lạc Man đột nhiên nói, đáy mắt có sâu nào nhàn nhạt “Chẳng sợ huynh quên nàng mà chỉ mong huynh có thể sống tốt. Cưới thêm một người, sinh vài đứa nhỏ, sống như người bình thường bình an tới già. Đây mới là hy vọng duy nhất mà tẩu tử mong mỏi.”

Lâm Xung kinh ngạc nhìn ánh mắt Lạc Man, bình thường ánh mắt nàng trong suốt, nay lại hiện ra một tàn sương trắng mờ lung, lộ ra đau thương nhàn nhạt.

Trong lòng Lâm Xung đột nhiên nín lại.

“Khụ khụ!” Vô Tòng đột nhiên chen vào giữa hai người, nghiêm trang nói “Đúng! Ca ca, ta cũng hy vọng như vậy!”

Em gái các người! Các người đang làm cái gì đó hả?! Tách ra cho ông! Trong lòng Vô Nhị Lang rít gào âm lên.

Lâm Xung bỗng chốc phục hồi lại tinh thần, ngượng ngừng nói: “Ta sẽ suy nghĩ...”

Cảm xúc Lạc Man cũng có chút không khống chế được, hơi gật đầu: “Cũng tốt. Đại ca hãy cẩn thận suy nghĩ, muội về phòng trước...”

“A? Tiểu Man, đợi ta với! Đại ca, ta cũng trở về!” Vô Tòng hớn hờ đuổi theo.

Có lẽ là nghĩ tới A Xung, lòng Lạc Man phá lệ xao động, “cách” một tiếng nhốt Vô Tòng ngoài cửa.

Võ Tòng thờ dài, dựa vào cửa trượt xuống ngồi trên đất, nhàn nhạt nói: “Ta thực không hiểu rõ, dù sao cũng chỉ là một giấc mộng, sao nàng lại nghiêm túc như vậy chứ?”

“Kia không phải mộng! Đó là chuyện có thật!” Lạc Man trả lời lại một cách mỉa mai, vui vẻ đó, khổ sở đó, tốt đẹp đó, sao có thể chỉ là giấc mộng mà quên đi được chứ.

“Không có dấu vết gì để lại thì chính là mộng mà thôi!” Giọng Võ Tòng nhẹ nhàng như gió như trước, lại như mang theo ngàn cân đập vào trong lòng Lạc Man: “Nàng còn có thể tìm được những thứ xảy ra trong mộng nữa sao? Ngay cả nàng cũng không giống nữa rồi! Tiểu Man, tựa như nàng khuyên ca ca, mặc kệ trước kia thế nào, cuộc sống đều phải tiếp tục. Nàng luôn không tự giác đuổi theo Lâm đại ca, ta hỏi nàng, nếu như thật sự muốn nàng gả cho huynh ấy, nàng nguyện ý sao?”

Lạc Man sững sốt, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong lòng chính là không đồng ý! Đừng nói là Lâm Xung, cho dù có là A Xung đi nữa, bọn họ cũng không thể ở cùng nhau.

Tương cứu lúc hoạn nạn, không bằng tương vong ở giang hồ.

Những lời này là hình dung tốt nhất cho bọn họ.

“Tiểu Man, mặc kệ thế nào, ta hi vọng nàng luôn vui vẻ!” Võ Tòng thờ dài “Ngay từ đầu, ta quả thật là rất ghét nàng. Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, ánh mắt của ta dần dần bắt đầu không chịu khống chế dõi theo nàng. Ta vẫn luôn cố gắng nói với mình đó là chỉ vì ta ghét nàng. Nhưng sau này nàng bỏ đi, lòng của ta nháy mắt lại co rút, lo lắng nàng có bị ức hiếp hay không, có bị thương hay không... Thì ra, không biết từ lúc nào, nàng sớm đã ngự trị trong lòng ta...”

Tìm Lạc Man như ngừng đập, theo bản năng ngừng thờ nghe Võ Tòng nói tiếp.

“Được rồi! Không nói nữa! Nàng nghỉ ngơi sớm một chút đi!” Võ Tòng lười biếng đứng lên, vỗ mông bỏ đi.

Cái gì?! Hắn nói một đồng lớn rồi cứ vậy mà bỏ đi sao! Lạc Man trừng lớn mắt, cảm giác được tim mình đập hỗn loạn, oán hận vô ngần.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Lạc Man mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng cửa bị mở, nhất thời cả kinh, lập tức ngồi dậy, mặc nội y chạy đi ra ngoài.

“Lâm đại ca, Võ Tòng!” Giọng nữ trong trẻo quanh quẩn ở gian phòng trống không.

Lạc Man đột nhiên có dự cảm không tốt, lo lắng quay đầu, có hai phong thư đặt trên bàn.

Lạc Man vội vàng mở phong thư ra, xem xong thư nhưng nàng vẫn còn ngây ngốc đứng đó.

Lâm Xung và Võ Tòng lại chạy đi ám sát Cao Cầu thật!

(*) Có lòng Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết: Thời tam quốc, Ngụy đế Tào Mậu nhìn thấy đại tướng quân Tư mã Chiêu nắm hết quyền binh, làm việc hống hách bá đạo thì nhìn không được. Một hôm, ông ta cho triệu tập Vương Kinh và ba vị đại thần khác vào trong cung, rất tức giận, nói:

– “Dã tâm của Tư mã Chiêu ngay cả người qua đường cũng biết, ta không thể ngồi đợi nó đến giết ta. Hôm nay, ta và các người đi thảo phạt hắn”.

Các đại thần đều khuyên ông ta nên nhẫn nại, không nên lao vào đại họa, nhưng Tào Mậu không nghe bèn đi tập hợp cấm vệ quân và lính hầu cùng thái giám lại, và đánh từ trong cung ra. Nào ngờ, có người đi báo tin này cho Tư mã Chiêu, kết quả, Tào Mậu bị đâm ngay ngực rơi xuống ngựa mà chết, mà dã tâm lam phân của Tư mã Chiêu càng thêm rõ ràng.

(Tam quốc chí)

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Võ Nhị Lang Mất Tích, Lạc Man Đau Lòng

Tiểu Man, khi nàng nhìn thấy phong này thì đã đuổi theo Lâm đại ca. Ta và Lâm Xung tình huynh đệ sâu đậm, sớm biết huynh ấy sẽ không có khả năng dễ dàng thay đổi chủ ý. Cho nên tối hôm qua ta cũng đã quyết định, nếu như Lâm Xung thật sự muốn đi, vậy thì ta đi cùng huynh ấy!

Ta cũng không biết viết những lời hoa mỹ, nhưng lúc trước đã nói đến kinh thành là để ám sát Cao Cầu, sao có thể vì ngại nguy hiểm mà lâm trận lùi bước!

Ta vẫn nghĩ nếu Lâm đại ca có việc thì sẽ đem hết toàn lực bảo vệ huynh ấy.

Nhưng Tiểu Man, nếu như ta có thể sống sót trở về, nàng có thể suy nghĩ việc gả cho ta không? Ta nhất định sẽ đối tốt với nàng.

Nếu như không thể sống sót, vậy nàng hãy lập tức rời khỏi kinh thành đi tìm đại ca.

Quên hôn ước này đi, quên rồi thì hãy vui vui vẻ vẻ sống tốt. Những lời ta nói hôm qua chính là những điều ta vẫn thầm mong ước.

Tiểu Man, ta yêu nàng thật lòng.

Võ Tông.

Nhìn thư rồi lại nghĩ đến người thanh niên anh tuấn tươi cười rực rỡ kia, nước mắt Lạc Man lặng lẽ rơi.

Tối hôm qua nàng vẫn đang nghĩ một người đàn ông ý chí kiên cường và giàu lòng hy sinh lại nội liễm hạng nhất đó làm sao có thể đột nhiên nói ra những lời lãng mạn như vậy, thì ra tối hôm qua huynh ấy đã hạ quyết tâm rồi sao?

Hai người đàn ông kia... thật sự là điên rồi sao?

Biết rõ là chết còn muốn đi?

Lạc Man dùng sức lau nước mắt, cắn mạnh môi dưới, cấp tốc mặc quần áo, cầm đoản đao, vội vàng xông ra ngoài.

Lâm Xung quả thật cũng đã quyết ý vào tối hôm qua, nhưng hắn vẫn nghĩ là một mình đi.

Hắn cô độc, dù có thế nào cũng không sao, nhưng Võ Nhị Lang và Lạc Man là người có gia đình, hắn không thể ích kỷ như vậy. Cho nên hắn tính toán buổi sáng vội trộm đi một mình.

Vì sợ Võ Tông và Lạc Man lo lắng, hắn còn cố ý để lại một phong thư, nói hắn muốn đi ám sát Cao Cầu, làm cho bọn họ chạy nhanh rời đi kinh thành.

Làm xong này hết thấy, Lâm Xung yên tâm thoải mái ra đi.

Trời vừa tờ mờ sáng, những cửa hàng vào ban ngày vẫn luôn ồn ào náo động giờ vẫn đang đóng chặt, gió nhẹ cuốn theo những chiếc lá quay cuồng trên con đường lát đá lạnh lẽo, khung cảnh xơ xác tiêu điều.

Lâm Xung nép người trên nóc nhà, tay phải nắm chặt trường thương, mắt hồ hởi nhìn chằm chằm con đường phía trước.

Bỗng nhiên, có một tiếng vang rất nhỏ truyền tới, Lâm Xung rung mình, vội quay người đâm phía sau, lại bị người nắm chặt.

“Suyt! Ca ca, là đệ!” Thanh niên nhẹ giọng nói.

“Nhị Lang?!” Minh hồ Lâm Xung chấn động, một luồng nhiệt vọt mạnh lên đầu “... sao lại ở chỗ này...”

Võ Tông cười nói: “Ca ca, Nhị Lang là người rất sợ chết. Có câu là ‘thượng trận phụ tử bình, đã hồ thân huynh đệ’ (*). Hai huynh đệ chúng ta cùng lên, chuyện nhất định sẽ thành!”

(*)nghĩa là hai anh em cùng đánh hổ, hai bố con cùng ra trận, đủ để thấy vai trò to lớn của quan hệ máu mủ đối với việc nâng cao tinh thần binh lính trên chiến trường

Bên trong nụ cười mộng lung của người thanh niên như ánh mặt trời sáng lạn, làm cho ánh mắt Lâm Xung nóng lên, trong lòng càng thêm hăng hái vạn trượng: “Huynh đệ tốt! Cả đời đều là huynh đệ của Lâm Xung ta!”

Võ Tông vừa định nói gì, lại đột nhiên rung mình “Ca ca, có người đến!”

Hai người nhanh chóng nằm rạp trên mái nhà, xa xa có tiếng “lộc lộc” truyền đến, dần dần có một đám người mặc áo xanh cười ngửa tiến vào tầm mắt hai người.

Đến rồi! Tinh thần Võ Tông và Lâm Xung cùng chấn động.

Có ba cỗ kiệu màu đỏ thắm đi sau lão đạo tiến tới.

Hơn mười con ngựa vây quanh ba cỗ kiệu kín không một chỗ hở.

Nếu như hắn là Cao Cầu, sẽ ngồi trong cỗ kiệu nào chứ?

Mỉ tâm Võ Tông hơi nhíu, âm thầm suy tư.

Cổ kiệu thứ nhất đi trước, chịu công kích khả năng lớn nhất, hơn nữa không thuận tiện quay đầu, phòng chừng kháng định lão ta sẽ không ngồi cổ kiệu này.

Cổ kiệu ở giữa có vẻ an toàn nhất, nhưng mọi người đều sẽ đoán được, cho nên cổ kiệu này chắc chắn không phải.

Cổ kiệu cuối cùng khả năng lớn nhất.

Vậy...

Võ Tòng và Lâm Xung liếc nhau, hiển nhiên có chung ý nghĩ.

Vì đề phòng không may, hai người phân ra tập kích cổ kiệu trung gian và cuối cùng.

Quyết định chủ ý, bọn họ cầm chắc vũ khí, đợi mấy cổ kiệu đi tới trước mặt, một chiêu đại bàng tung cánh xông tới

Võ Tòng và Lâm Xung đều là cao thủ khó gặp, lại bởi vì là đánh bất ngờ nên liền thừa dịp mọi người còn đang ngờ ngác liền chạy tới trước cổ kiệu “Lão tặc Cao Cầu! Chịu chết đi!”

Võ Tòng tay cầm đại đao, hung tợn chọc mạnh vào trong cổ kiệu

“Ầm!”

Cổ kiệu đột nhiên nổ tung, mảnh vụn văng ra tứ phía, một bóng người màu đen bay vút lên không trung.

“Không xong! Trúng kế!” Võ Tòng thảm máng, nhanh chóng phi thân lùi lại phía sau, mắt liếc nhìn cổ kiệu ở giữa cũng vuron ra một mũi kiếm đâm về phía Lâm Xung.

Võ Tòng chưa kịp lên tiếng nhắc nhở, bóng đen kia đã lao thẳng tới, hai người nhanh như chớp đã giao thủ hơn mười chiêu.

Cao thủ!

Võ Tòng cũng không thể lo lắng được cho Lâm Xung, tập trung toàn bộ tinh lực trên người mặc đồ đen.

Mà bên kia lúc thời khắc nguy cấp, Lâm Xung nghiêng người tránh thoát đánh lên bên trong kiệu

Người mặc đồ đen bên trong kiệu cũng lập tức lao ra đánh cùng Lâm Xung.

Xem ra Cao Cầu ngồi trong cổ kiệu thứ nhất! Biết rõ lão tặc kia ở gần trong gang tấc nhưng bắt đắ dĩ Võ Tòng và Lâm Xung lại song song bị người cuốn lấy, không có cách nào nên nhất thời buồn bực đan xen, ánh mắt đỏ ngầu hung dữ trừng mắt nhìn cổ kiệu, hận không thể dùng đao mắt giết chết lão.

Đúng lúc này, một nữ nhân che mặt đột nhiên vọt ra, giơ tay lên, dao ngắn trong tay như tên bắn lao vào cổ kiệu.

Là Lạc Man?! Lòng Võ Tòng bỗng nảy lên.

Thật tốt quá! Lòng Lâm Xung bỗng thả lỏng.

Đột nhiên, “Rầm” một tiếng, dao ngắn lại bắn ngược lại, một gã tráng kiện vọt ra theo.

Lạc Man chật vật tránh sang một bên, khó khăn tránh thoát dao ngắn, nam nhân sắc bén như gió nhanh chân vọt tới, Lạc Man lăn một vòng ngay tại chỗ.

Gã kia chiêu thức sắc bén, Lạc Man chỉ còn khí lực để né tránh.

“Không xong! Là hấn!” Chờ thấy rõ bộ mặt nam nhân, Lâm Xung cả kinh, phi thân đến bên người Võ Tòng, ngăn trở kẻ mặc đồ đen tiến công: “Nhanh đi giúp Tiểu Man! Người kia là Lạc Hành!”

“Cái gì?!” Mắt Võ Tòng phát hỏa, vội vàng nhảy qua ngăn trở thể công của Lạc Hành.

“Tôi làm gì?!” Võ Tòng rống to, trong lòng gấp đến cực độ, hận không thể đá Lạc Man ra ngoài.

Đây là liều mạng đó! Nàng rút cuộc có biết hay không!

Lạc Man chật vật đứng lên, một cước đá tới một tên lính xông tới, không kiên nhẫn rống: “Thế huynh tới làm gì?!”

Võ Tòng ghen, tiếp tục quát “Đương nhiên là tới giúp đại ca!”

Hắn có thể làm sao được? Trơ mắt nhìn Lâm Xung đi chịu chết?

Nếu không phải tình hình không cho phép, Lạc Man quả thực hận không thể bắt lấy bả vai hần rít gào: “Không có đầu óc! Lâm đại ca đi huynh không biết đường buộc huynh ấy lại tha về sao? Sao lại phải cùng huynh ấy đi tìm chết chứ? Còn không mang theo khăn che mặt? Ngu xuẩn! Muốn trở thành tội phạm truy nã sao?”

Lâm Xung lão đảo, suýt nữa té ngã trên đất.

Võ Tông cũng sùng sốt, che mặt? Sao hần không nghĩ tới nhỉ!

Hình như có ánh mắt của những nam nhân xung quanh chiếu tới đây khinh bỉ, Võ nhị ca lập tức thẹn quá thành giận, ngón tay chỉ Lạc Man, quát: “Nữ nhân này! Câm miệng!”

Chông là trời có hiểu không hả?! Lớn tiếng mắng hần ngu xuẩn như vậy sao? Võ Tông hần về sau làm sao lăn lộn trên gianh hồ chứ?!

Đám mắng nằng câm miệng?! Lạc Man giận tím mặt, còi giày ném thẳng vào mặt Võ Tông!

Bộp!

Chính giữa hồng tâm!

Võ Tông triệt để ngây dại, trước mắt bao người, hần lại bị vợ nhà mình thẳng ném giày vào mặt!

Lục Hành sáng mắt, nhân cơ hội đá Võ Tông.

“Ngu ngốc mà!” Lạc Man dưới tình thế cấp bách, vội vàng còi chiếc giày khác làm ám khí ném Lục Hành.

“Cẩn thận đi! Ngu ngốc!”

Thế công Lục Hành vừa chậm, Võ Tông vội vàng hoàn hồn, một quyền vung tới Lục Hành.

“Hừ! Bắt lấy bọn chúng!”

Không biết bắt đầu từ lúc nào, kỵ binh đã làm thành một vòng, trong chớp mắt một lão già đi ra từ giữa, cười lạnh: “Muốn ám sát lão phu, bắt hết cho ta!”

Người này đúng là Cao Cầu!

Lại dùng kế dương đông kích tây. Ngồi bên trong ba cỗ kiệu đều là ám vệ, lão lại giả dạng kỵ binh!

Lạc Man không khỏi bội phục lão già này! Đúng là cao nhân!

Quả nhiên là nhân vật trí lực siêu quần bên trong Thủy Hử, chẳng trách được cuối cùng là toàn quân bị diệt!

Mắt Võ Tông nhú lại, một cước đá lui Lục Hành, kéo Lạc Man đi đến bên người Lâm Xung.

Mấy người mặc đồ đen chậm rãi vây quanh bọn họ.

“Là vi huynh đã liên lụy mọi người rồi!” Ba người lưng dán lưng, Lâm Xung bỗng nhiên cảm khái.

“Đại ca, chúng ta còn chưa tới mức đó. Theo ta, huynh mang theo Tiểu Man đi, để ta giữ bọn họ lại!” Võ Tông vừa cảnh giác nhìn phía trước vừa nói.

“Không! Hai người đi đi! Để ta ngăn đón!” Lâm Xung kiên định nói.

“Không! Ca ca, đến...”

“không! Huynh đệ, hai người đi trước...”

“Được rồi! Ca ca, đã là lúc nào rồi còn tranh cãi!” Võ Tông lớn tiếng nói: “Nghe ta! Trước mắt, đại ca mang Tiểu Man đi!”

Lạc Man vừa định phản đối, Võ Tông quát lên một tiếng, phát một lực lớn khiêng còi xay đá lớn dùng để xay đậu hũ lên ném tới.

Một còi đá hơn mấy trăm cân, Võ Tông nâng nó như nâng một cái bàn, còn có thể vung hai cái làm cho đám người Lục Hành sợ tới mức không ngừng né tránh.

Lâm Xung nhân cơ hội túm Lạc Man nhún chân vài cái vượt ra vòng vây.

“Không được! Trở về!” Tim Lạc Man đập liên hồi, liều mạng gầy dựa muốn trở lại, nằng không thể để Võ Tông ở lại một người!

Lâm Xung nhìn bóng người xa xa không ngừng vung còi đá, nhíu mi nói: “Đệ muội, đắc tội!”

Lạc Man vừa bỏ tay Lâm Xung ra liền cảm thấy cổ đau xót, trước mặt bỗng tối sầm, mất đi ý thức.

Lâm Xung ôm lấy Lạc Man, cúi đầu nói một câu “Huynh đệ, kiên trì!” Xoay người bỏ chạy.

Võ Tông nhìn hai người càng chạy càng xa, rốt cục nuốt nước miếng, hét lớn một tiếng, đem cối xay đá ném Cao Cầu, rảnh tay cùng bọn quan binh đánh lên.

...

Lúc Lạc Man tỉnh lại đã là sáng rõ, sắc mặt Lâm Xung thất bại ngồi một bên.

“Lâm đại ca! Võ Tông đâu?” Lạc Man đột nhiên hỏi tưởng hình ảnh trước lúc hôn mê, gấp giọng hỏi.

Lâm Xung mặt lộ vẻ khó khăn thấp giọng nói: “Đệ muội, bình tĩnh một chút...”

Ánh mắt Lạc Man tròn to, đột nhiên nghĩ đến khuôn mặt kiên nghị của người thanh niên đó, cảm thấy đau đớn. Nàng cắn nhanh môi dưới: “Muội đi tìm huynh ấy!”

Nói xong, ngay cả giày cũng không đi trực tiếp liền xông ra ngoài.

Ánh mắt Lâm Xung đau xót, cũng đi theo chạy ra ngoài.

Ánh mặt trời chói mắt phản chiếu trên nền đá, chiếu lên đường phố phồn hoa sầm uất.

Cửa hàng hai bên đường đông như trẩy hội, trên đường người đi đường như dật, rộn ràng nhộn nhạo.

Tiểu thương cao giọng rao hàng, vợ chồng tuổi trẻ ngọt ngào lặng lẽ bên nhau, đứa bé bên đường khóc nháo đòi mua kẹo hồ lô.

Xe ngựa như nước, phồn hoa lộng lẫ.

Không thể nhìn ra chỉ mới cách đây có hai canh giờ, nơi này lại đã trải qua một trận huyết chiến.

Lạc Man dừng chân đồ dẫn đứng giữa ngã tư, không thể tưởng tượng được.

“Sau khi đem muội trở về ta liền chạy tới, nhưng lúc ta quay lại... đã không còn ai... Thực xin lỗi...” Lâm Xung chạy tới cúi đầu giải thích, trong lòng áy náy như bao phủ bản thân.

Nếu như không phải bản thân có ý muốn giết Cao Cầu, làm sao có thể biến thành như vậy?

“Nhị ca...” Lạc Man khàn khàn mở miệng, tựa hồ không biết nên thế nào hỏi tiếp, bị thương nhắm hai mắt lại.

Người kia... Liền mất đi như vậy sao?

Cái người luôn cuốn lấy nàng muốn thành thân cùng nàng đâu rồi?

Người đàn ông anh tuấn vững vàng, sáng sủa lại cố tình ở trước mặt nàng nói trận lôi đình chẳng lẽ không nhìn thấy nữa sao?

Rõ ràng là tháng sáu trời nóng như lửa, Lạc Man lại đột nhiên cảm thấy như tiến vào hầm băng, cả người lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Lý Sư Sư Một Đời Danh Kỹ

“Tiểu Man? Tiểu Man?” Cảm nhận được sự tuyệt vọng của nàng, Lâm Xung đột nhiên phản ứng bất mạnh lấy cánh tay nàng, vội vàng nói: “Tiểu Man, Nhị Lang không chết!”

Cái gì? Lạc Man mở mắt ra, không thể tin tưởng mắt Lâm Xung.

Lâm Xung có chút ngượng ngùng lắc đầu: “Đã hỏi thăm qua, Nhị Lang không rơi vào tay Cao Cầu, cũng không...” chết!

Giống như dây cung đang bị kéo căng đột nhiên bị nói ra, Lạc Man xém xiu xui lơ tại chỗ, tim nàng đập mạnh, hoài nghi hỏi: “Vậy lời xin lỗi kia...”

Lâm Xung âm thầm nói: “Là thực xin lỗi mọi người, nếu như không phải tại ta thì Nhị Lang cũng sẽ không rõ sống chết thế này...”

Thì ra là thế! Lạc Man thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Không rõ sống chết là tốt rồi...” Ít nhất có thể biết được Võ Tông có khả năng chưa chết.

Nàng vừa nói ra miệng, muốn cười nhưng nước mắt lại nhịn không được rớt xuống.

“Đệ muội...” Lâm Xung kinh ngạc nhìn nàng vừa như bị thương lại như vui mừng, thì ra tình cảm của bọn họ sâu sắc như vậy sao?

Võ Tông không chết! Võ Tông không chết!

Chỉ cần nghĩ tới đây, Lạc Man liền nhịn không được muốn cười, nàng tùy ý dùng tay áo quẹt quẹt nước mắt, ngượng ngùng nói: “Đại ca, nhị ca đã không chết, vậy khẳng định là đang lẫn trốn ở nơi nào đó, chúng ta phải nhanh chóng tìm ra huynh ấy!” Dựa vào tính cách Võ Tông, nếu không phải bị trọng thương, nàng tin tưởng cho dù có phải bỏ hãn cũng sẽ bò về! Cái bình dấm chua đó làm sao có thể để cho nàng và Lâm Xung ở chung với nhau chứ!

Giữa đoàn người qua lại, Lạc Man xinh đẹp đứng đó, đôi mắt nàng sau khi đã lau khô nước mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh, như hoa sen sau cơn mưa, cả người tươi đẹp thanh lệ.

Lâm Xung nhất thời nhìn ngây người, theo bản năng trả lời một câu “Được.”

Khi có lại phản ứng: “A! Đệ muội, đợi chút, đợi chút nào! Ít nhất trước cũng phải đi giày vào đã chứ!”

Thì ra buổi sáng sau khi Lâm Xung mang Lạc Man đi, Võ Tông liền đánh cùng bọn quan binh, có câu hai đầm khó địch bốn tay, huống chi thù hạ của Cao Cầu cũng không thiếu cao thủ, chỉ chốc lát sau, Võ Tông liền rơi xuống hạ phong, bị Lục Hành một đao chém vào bụng dưới.

Cũng may lúc này sắc trời cũng không còn sớm. Người đi trên đường dần dần đông lên.

Võ Tông lợi dụng đám đông né tránh, vậy mà lại có thể thoát thân.

Giữa trưa, bức họa của Lâm Xung, Võ Tông đã được dán thông báo truy nã.

Lạc Man có lo lắng cũng không dám công khai đi hỏi thăm, chỉ có thể tự mình vụng trộm đi tìm.

Hai ngày một đêm không ngừng nghỉ nhưng không có chút tin tức nào về Võ Tông.

Ban đêm, Lạc Man cầm theo một bầu rượu ngồi trên nóc nhà, mờ mịt nhìn ánh đèn leo lét xa xa.

Kinh thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nàng phải tìm Võ Tông ở nơi nào đây?

“Yên tâm, Võ huynh cát nhân ác có thiên tướng, nhất định sẽ không có việc gì.” Lâm Xung thấp giọng an ủi.

Lạc Man cười khổ, nàng rất hiểu biết Võ Tông. Nếu như còn có ý thức, nhất định sẽ nghĩ cách truyền tin, nhưng mà đã hai ngày một đêm rồi mà vẫn không có chút tin tức...

Lạc Man mím môi, rừ mắt.

Lâm Xung thở dài: “Muội nghỉ ngơi một chút đi!”

Lạc Man lắc đầu, nàng căn bản không thể ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại, khuôn mặt Võ Nhị Lang đầy máu lại lơ lửng xuất hiện trước mặt nàng.

Võ Tông xuất hiện quá mức đương nhiên, liền bá đạo như vậy xông vào cuộc sống của nàng, không ngừng đuổi theo nàng, một lòng một dạ muốn kết hôn với nàng, lấy một loại thái độ không cho cự tuyệt chặt chẽ chiếm lấy địa bàn của mình, chờ khi nàng lơ đãng quay đầu mới phát hiện thì ra bắt đầu từ lúc nào, bóng dáng của hãn đã khắc sâu vào lòng nàng.

Lúc nàng bị thương, hãn dốc lòng chăm sóc.

Lúc nàng không vui, hãn không ngừng trên chọc.

Lúc nàng đi trên sơn đạo, hãn chặt chẽ bảo vệ nàng.

Nàng không dám tưởng tượng nếu một ngày nào đó không có Võ Tông bên cạnh nàng sẽ thế nào?

Có lẽ sẽ vẫn sống tốt, nhưng cuộc sống của nàng chắc chắn sẽ mất đi màu sắc.

Võ Tòng ơi Võ Tòng! Quà nhiên là kẻ giả heo ăn thịt cọp mà! Nếu như không thể đi đến cuối cùng, vậy thì ngay từ đầu cũng đừng đến trêu chọc nàng!

Lạc Man oán hận mắng, nước mắt lại nhịn không được rơi xuống.

Võ Tòng ở nơi nào?

Suy nghĩ một chút...

“Nếu như huynh trở về, muội sẽ đồng ý gả cho huynh!” Lạc Man quệt quệt nước mắt, cúi đầu nói.

Lâm Xung lẳng lẳng đứng một bên, không nói một lời.

Bỗng nhiên, cửa truyền đến tiếng đập cửa.

“Là Võ Tòng?!” Lạc Man lập tức kinh hãi đứng lên, nhảy vội xuống sọt ruột mờ cửa.

Người gõ cửa là một nam nhân có vóc người nhỏ bé, nhìn thấy Lạc Man mỉm cười.

“Là Lạc cô nương phải không?”

Trong lòng Lạc Man mắt mắt lập tức cảnh giác, trong kinh thành người biết nàng còn có ai nữa? Là Võ Tòng sao?

“Đúng! Là ai sai tới?” Nàng vội vàng hỏi.

“Có một vị họ Võ bảo ta đem phong thư này tới...” Nam nhân cung kính đưa tới một phong thư, rồi lặng lẽ rời đi.

Lạc Man khẩn cấp mở thư ra, chữ viết Võ Nhị Lang rồng bay phượng múa đập vào mắt: “Tiểu Man: ta rất an toàn. Ở Dịch Xuân Các, cấp tốc tới gặp.

Võ Tòng.”

“Là Võ Tòng!” Lạc Man vui sướng quay đầu “Huynh ấy ở Dịch Xuân Các, chúng ta nhanh đi tìm huynh ấy!”

Nàng khẩn cấp muốn nhìn thấy Võ Tòng, muốn nói cho hắn, nàng nguyện ý gả cho hắn!

Lâm Xung lại do dự nói: “Chúng ta thay quần áo trước đã...”

“Thay quần áo? Không cần đâu!” Lạc Man không thêm đề ý nói “Mặc vậy được rồi...”

“Không phải...” Lâm Xung áp a áp ứng nói “Dịch Xuân Các là kỹ viện, nữ nhân không được đi vào...”

“Cái gì?” Lạc Man thất thanh thét chói tai, Võ Tòng lại dám trốn vào kỹ viện?? Tên đáng chết này!!

“Hất xì!” Trong một gian phòng tĩnh xảo, Võ Nhị Lang ngồi lười biếng trên giường gỗ khắc hoa, bàn tay to xoa xoa cái mũi.

“Hi hi. Chắc không phải là tôn phu nhân nhắc chứ?” Ngồi đối diện, một nữ tử xinh đẹp mặc một thân váy đỏ ngồi bàn bên cạnh, cười trêu ghẹo.

“Chắc chắn là vậy!” Võ Tòng đồng ý, lần trước hắn bị chút thương tích nhỏ, Lạc Man liền sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, lần này hắn mất tích thời gian lâu như vậy, chờ Lạc Man nhìn thấy hắn còn không lập tức xông lên chu cái miệng nhỏ mong được ôm ấp an ủi sao?!

Càng nghĩ càng đắc ý, Võ Tòng trong lòng gấp đến độ ngứa ngáy, mong không ngừng hoạt động, hận không thể trực tiếp vọt tới trước mặt Lạc Man.

Lý Sư Sư thú vị nhìn bộ dáng hắn đứng ngồi không yên, bỗng nhiên rất tò mò, không biết một nữ nhân thế nào có thể làm một người đàn ông như vậy ngày đêm mong nhớ, trong lúc hôn mê đều nhớ mãi không quên?

“Nương tử vô cùng xinh đẹp sao?” Lý Sư Sư tò mò hỏi.

Nghe vậy, Võ Tòng quay đầu tỉnh tể đánh giá nàng, Lạc Man cũng thích mặc quần áo màu hồng, nhưng mà khi nàng mặc vào giống như là một gốc hàn mai trong tuyết, xinh đẹp mà cứng cỏi. Hoặc như là hoa hồng nở rộ, kiều diễm lại xa cách.

Lý Sư Sư cũng một thân màu hồng, lại như là mẫu đơn nở xinh đẹp động lòng người, nhu nhược kiều mị, làm cho người ta nhìn không được muốn bảo vệ, giữ lấy.

Hắn đánh giá trái phải, vẫn là vợ nhà mình đẹp, liền thành thành thật thật nói: “Cảm thấy Tiểu Man trội hơn...”

Nói còn chưa nói hết, Lý Sư Sư ném một miếng bánh điểm tâm qua, trúng ngay giữa miệng hắn.

“Cảm thấy xinh đẹp sao! Xinh đẹp nhiều bao nhiêu...” Lý Sư Sư che miệng cười duyên.

“Cô nương, cô nương! Người đến!” Giọng đàn ông khàn khàn vang lên bên ngoài.

Trông mắt Lý Sư Sư đảo quanh, cười tủm tỉm nói “Mời bọn họ đi vào...”

Chính nàng lại xoay người một cái ngồi xuống trên giường, nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, mạnh ôm lấy Võ Tông, nũng nịu kêu “Nhị Lang...”

Lạc Man vội thay đổi xong quần áo, lập tức kích động lôi kéo Lâm Xung động chạy đi, dọc theo đường đi nghĩ tới Võ Tông thấy nàng nhất định sẽ làm nũng khắp nơi, như vậy chiều theo hần thì có làm sao?

Như vậy nói cho hần nàng đã suy nghĩ kỹ rồi đồng ý gả cho hần...

Xem như cho hần một niềm vui lớn đi.

Kết quả không nghĩ tới vui mừng còn chưa thấy, chính nàng lại thu được kinh hi.

Trên giường lớn tình mỹ, Võ Tông để trần nửa người đang ôm nhau cùng với một nữ nhân.

Hít... Lâm Xung thờ hốc vì kinh ngạc.

Lạc Man nheo híp mắt, vừa vận nhìn thấy ấm trà trên bàn liền quăng tới.

“Áy da... Làm gì đó?” Lý Sư Sư áo nào hồ to, vội vàng đứng lên phủi quần áo, đây chính là bộ nàng thích nhất đó biết không! Bị dơ thì làm sao bây giờ?

“Thấy thứ dơ bẩn nên cần rửa mắt...” Lạc Man lạnh nhạt nói.

“...” Lý Sư Sư chán nản, được rồi, nàng thừa nhận là nàng muốn trêu chọc Võ Tông, ai bảo hần nói nàng không xinh đẹp bằng chứ? Nhưng mà nương tử Võ gia này phản ứng cũng quá kỳ quái đi! Không phải nói nàng dịu dàng thiện lương, nhu tình như nước sao? Không phải nên nghẹn ngào chạy đi sao? Sao lại bạo phát vậy chứ?

Từ lúc Lý Sư Sư nhào qua, Võ Nhị Lang liền cảm thấy đau khổ, chò nghe thấy tiếng hít không khí của Lâm Xung, hần liền cảm thấy tận thế tới rồi.

Lúc này tuy rằng bị hít một đầu nước trà, trong lòng hần lại toàn không có lửa giận, mà là bất an không yên.

“Tiểu Man, hiểu lầm hiểu lầm rồi!”

Lạc Man cười mỉa.

Lạc Man thừa nhận, trong nháy mắt khi thấy hình ảnh kia, lòng nàng như là bị ong vò vẽ đâm, đầu run lên, hận không thể vung chùy lớn đập bay đôi cẩu nam nữ này tới chân trời!

Nhưng mà lúc này, thấy Võ Tông chật vật, lại lấy lòng nhìn nàng, lòng Lạc Man lại bỗng nhiên mềm xuống.

Chờ nhìn bụng dưới của hần quần đầy vải trắng, lòng lại bỗng chốc đau đớn.

Chỉ chút xíu nữa, nàng sẽ không được nhìn thấy hần...

Tâm tình đột nhiên kích động khó có thể tự giữ, tất cả ủy khuất nẩy lên trong lòng “Nhị ca!” Lạc Man nghẹn ngào nhào qua, ôm chặt lấy Võ Tông, nước mắt tí tách rơi xuống.

Võ Nhị Lang thụ sủng nhược kinh ôm lấy Lạc Man, phát hiện tốt đẹp như trong mơ vậy, hần vụng trộm cắn đầu lưỡi, áy...

Đau, thì ra là thực!

Tiểu Man lại chủ động ôm hần!

Võ Nhị Lang nhịn không được cười ngốc hề hề lộ lên, đắc ý nghĩ sớm biết chiều này dùng được, hần đã sớm chơi trò mất tích rồi!

Giây tiếp theo, lúc hần cảm giác được nước mắt nóng bỏng thì liền cảm thấy vô cùng hối hận.

Độ ấm trên lưng xuyên qua làn da xuyên thẳng vào tim.

Trong lòng liền cảm thấy thỏa mãn, còn có chút chua xót.

Võ Tông nhẹ nhàng vuốt ve lưng Lạc Man dỗ dành: “Được rồi! Không có chuyện gì, không phải đã tốt rồi sao?”

“Muội còn chưa gả cho ta, ta sao có thể bỏ đi chứ?”

“Cùng nhau tới già, cùng nhau mãi mãi...”

Lạc Man nghe hẳn dùng giọng nam trầm thấp miêu tả tương lai tươi đẹp, nhin không được cười rộ lên, khề ừ.

Võ Tông lại như là bị người đánh một bạt tai thật mạnh, đờ đẫn nâng đầu Lạc Man: “Muội nói gì?”

Lạc Man liếc trắng mắt, dùng sức ừ một tiếng.

Ánh mắt Võ Tông lóe sáng, khoe miệng nhin không được giờ lên.

Tiểu Man đồng ý rồi? Đồng ý gả cho hẳn?

Bên này hai người nhu tình mật ý, bên kia trong lòng Lý Sư Sư không thoải mái, nàng ta cứu Võ Tông, Lạc Man không cảm kích nàng thì thôi còn hắt nàng ướn dẫm, này sao được chứ, hai người kia ở chỗ đó mà tình chàng ý thiếp, muốn kích thích nàng không có người yêu sao?

Lý Sư Sư bỗng chốc nổi giận!

“Ha ha...” Nàng nâng tay tạo hình hoa lan, cười duyên nói “Trách không được Võ huynh đệ luôn không cho đi truyền tin, thì ra chiêu này quả nhiên dùng tốt mà! Thật đúng là ngoan ngoãn phục tùng rồi sao!”

Võ Nhị Lang nháy mắt cứng đờ!

Lạc Man cũng bỗng chốc dừng lại, vốn tươi cười ngọt ngào nhất thời biến nguy hiểm, khát máu: “Nàng nói là có ý gì?”

“Nói đúng rồi, Võ huynh đệ nói mất tích vài ngày, làm cho ai đó sốt ruột một chút rồi sẽ biết hẳn quan trọng, sau đó thì sẽ ngoan ngoãn phục tùng!” Lý Sư Sư hào tâm giải thích.

Võ Tông sợ hãi nhìn Lạc Man sắp bùng nổ, lắp bắp nói “... Không được nói vậy! Nương... Nương tử... Tin tưởng, không... A!”

Lạc Man quăng ra một quyền, trực tiếp tặng hẳn một cái mắt thâm quầng, cười lạnh nói: “Tin tưởng? Tin tưởng cái đầu huynh! Võ Nhị Lang! Nói cho huynh biết! Hôn ước hủy bỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không Đề

Cái gì? Hủy bỏ hôn ước?!

Vậy.....Vậy sao được chứ?!

Mây kiếm của Võ Nhị Lang bất ngờ dựng thẳng, quyết đoán ôm lấy đầu Lạc Man lẫn lộn tru lên như sói: “Nương tử! Nương tử~ không được mà! Ta oan uống quá! Nương tử! Nàng không nên tin lời nói của kẻ gian trá!...”

Kẻ gian trá Lý Sư Sư nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Đây là người đàn ông mạnh mẽ nhảy vào khuê phòng của nàng cả người đầy máu nhưng vẫn lạnh lùng uy hiếp nàng sao?

Đây là nam nhân mà cả khi ruột đều muốn rót ra ngoài mà vẫn còn không nháy mi không động đố sao?

Đây là nam nhân vẫn luôn dùng lời nói chính nghĩa thẳng thừng bảo mình không gần nữ sắc sao?

Lừa đảo,...lừa đảo mà?!

Lý Sư Sư quả thực không thể tin vào hai mắt của mình, liều mạng dụi mắt.

“Lâu ngày rồi từ từ sẽ quen thôi!” Lâm Xung an ủi nàng.

Nồi nào úp vung ấy, Lạc Man bình thường là người bình tĩnh biết kiểm chế, duy nhất chỉ khi đối mặt với Võ Tông liền hóa thành rồng phun lửa.

Mà Võ Tông là người anh tuấn ngồi ngời ngời, thấy Lạc Man lập tức hóa thân thành lưu manh vô lại, con gián đánh hoài không chết.

Chỉ số thông minh của hai người đều trở về không, thường xuyên vì mấy chuyện nhỏ như hạt đậu mà cãi nhau tới trời long đất lở.

Có lẽ đây là oan gia ngõ hẹp trong truyền thuyết cũng nên!

Bên này Lâm Xung vẫn còn đang bình tĩnh phân tích tính cách hai người, bên kia Võ Tòng đã nước mắt nước mũi tèm lem khai báo hành tung mấy ngày nay..

Ngày đó, sau khi hấn trốn được quan binh, do vết thương quá nặng, không thể trở về, đành phải tìm một chỗ trốn trước đã.

Vừa khéo bên cạnh chính là Dịch Xuân các, nháy mắt Võ Tòng nghĩ tới một người — Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư tuy rằng là kỹ nữ, nhưng trong ấn tượng của Võ Tòng lại vô cùng tốt, đương nhiên tất cả hơn phân nửa đều là do đòi trước nàng giúp đỡ Lương Sơn liên lạc với triều đình.

Lý Sư Sư đặc biệt thông minh, làm người khéo léo mà không mất hiệp khí.

Truy binh ngay tại phía sau, Võ Tòng chỉ có thể cắn môi liều mạng!

Hấn nhảy vào khuê phòng của Lý Sư Sư, cầm đao uy hiếp nàng không được để lộ hành tung của hấn.

Võ Tòng quả nhiên không nhìn lầm người, Lý Sư Sư thuận lợi giúp hấn che giấu, biết rõ hấn là tội phạm truy nã nhưng vẫn thu lưu hấn.

Tinh thần Võ Tòng vừa buông lỏng liền té xỉu, ngủ một giấc này liền là một ngày một đêm, vừa tỉnh lại hấn liền nhờ Lý Sư Sư truyền tin cho Lạc Man.

Nhưng Lý Sư Sư là người nào chứ? Nàng cứu Võ Tòng chỉ do cảm thấy quá nhàm chán nên muốn đổi gió chút, cũng không có nghĩa vụ giúp hấn liên hệ đồng lõa.

Nhờ may kéo tới nguyên một đám người giết người cướp sắc thì làm sao giờ?!

Vì thế nàng quả quyết từ chối!

Bất đắc dĩ, Võ Tòng phải ngồi phân giải một ngày, hơn nữa Lý Sư Sư vẫn luôn tò mò về nữ nhân mà trong lúc hôn mê hấn vẫn luôn gọi tên nên mới cho người đưa thư.

“Ta vô tội mà! Nương tử! Sao ta có thể nhẫn tâm để nàng lo lắng chứ?!” Võ Tòng nheo mắt chận chứa tình cảm nhìn nàng, ý đồ nhân cơ hội biểu hiện tình yêu.

Lạc Man lại kinh ngạc bật cười, Võ Tòng này quả nhiên là không buông tha bất kì cơ hội nào công thành đoạt đất mà, mới có một lát đã kêu nàng nương tử rồi!

Vậy mà nàng còn cảm thấy thỏa mãn chứ.

Lạc Man nhẹ nhàng sờ vết thương của hấn, đau lòng hỏi: “Còn đau không?” Lần trước trên lưng bị chém một đao dài như vậy, mới hôn mê có một đêm mà lần này hấn bị thương nặng tới mức nào chứ?

Nếu như lúc đó hấn không vượt qua được...

Nghĩ đến Võ Nhị Lang có thể chết thê thảm ở một nơi nào đó mà nàng không biết, trong lòng Lạc Man liền âm ỷ đau, áy náy vô cùng, hận không thể lấy tất cả bồi thường cho hấn.

Võ Nhị Lang là người nào chứ! Trường kì đấu tranh cùng Lạc Man một thời gian dài, sớm đã thuộc lòng mỗi tiếng nói và biểu tình của địch nhân rồi, mỗi một ánh mắt đều rõ như lòng bàn tay, liếc mắt đã thấy được nàng áy náy, lập tức leo lên.

“Miệng vết thương không đau, nhưng mà mắt đau...” Võ Nhị Lang ngừng lại mang theo ánh mắt thâm quầng chớp chớp, nỗ lực xây dựng một không khí tủi thân.

Dù sao cũng đã quen dọa người trước mắt Lâm đại ca, vẫn nênkiếm chút bồi thường trước đã!

Mất? Nhắc tới mới nhớ, Lạc Man lập tức nhớ tới hình ảnh vừa mới vào phòng, trong lòng cảm thấy không thoải mái như bị kim đâm, cười lạnh nói: “Nói vậy, huynh có phải nên giới thiệu cho ta chút không nhỉ?!”

Võ Tòng hiển nhiên đã nghĩ tới chuyện ẩm trà mới nãy, mặt cứng đờ, lập tức chân chó nói sang chuyện khác: “À, đây là ân nhân cứu mạng của ta — Lý Sư Sư. Lý cô nương, đây là nương tử của ta — Lạc Man. Đây là đại ca của ta — Lâm Xung!”

“Huynh là Đầu báo Lâm Xung?” Lý Sư Sư không thể tin là lên, ôi má ơi! Là Lâm Xung, là người thực đó! Là thần tượng của nàng khi nàng còn nhỏ đó!

“Huynh thật là Lâm Xung sao? Giáo đầu Tám mươi vạn cấm quân?” trên mặt nàng phỉm đỏ ửng, bỗng chốc vọt tới trước mặt Lâm Xung, ánh mắt sáng

lấp lánh hồi.

Lâm Xung hiển nhiên chưa từng được mỹ nhân nhiệt tình như vậy, lập tức thụ sủng nhược kinh rút lui nửa bước “Đúng là tại hạ!”

Nàng lại thật sự có thể chính tai nghe thấy giọng nói của thần tượng, Lý Sư Sư càng kích động, lại như thiếu nữ ngượng ngùng nói: “Muội là Lý Sư Sư, ngưỡng mộ Lâm giáo đầu đã lâu...”

Võ Tông sau hai ngày thử nghiệm đầy đủ sự dũng mãnh của Lý Sư Sư thì liền nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Đây là nữ nhân mặt không đôi sắc cảm kim khâu miệng vết thương cho hấn đây sao?

Là người luôn đùa giỡn hấn không thành Lý Sư Sư đây sao?

Mẹ ơi, mị lực Lâm Xung lại to lớn như vậy, quả nhiên là sự tồn tại trái với ý trời mà!

Người cũng trợn mắt nhìn Lý Sư Sư đùa giỡn Lâm Xung – Lạc Man quân, nếu như nàng nhớ không lầm, Lý Sư Sư có quan hệ với Hoàng thượng đúng không nhỉ, cuối cùng là cùng Yên Thanh bỏ trốn thì phải mà?!

Lạy chúa tể! Lâm Xung! Huynh quả nhiên là người ông trời phái tới để cho huynh đệ Lương Sơn đội nón xanh mà!

Đùa giỡn xong Lâm Xung, Lý Sư Sư rốt cục có cơ hội nghiêm cần đánh giá Lạc Man.

Người ta vẫn nói đồng tính đẩy nhau, nhất là cùng là mỹ nữ, đa số đều là có bản năng bài xích.

Lý Sư Sư cũng như vậy, nàng thấy Lạc Man, đầu tiên liền cảm thấy ghen tị.

Từ nhỏ nàng đã đẹp vô cùng, bị người nhà bán vào kỹ viện, từ nhỏ ăn bao nhiêu khổ, bị ăn không biết bao nhiêu đòn mới tới được vị trí hoa khôi.

Vì cuộc sống, mỗi ngày không thể không lấy lòng đủ loại kim chủ tai to mặt lớn có tiền có quyền, nói là cùng giường, thực chất khác gì đồ chơi đầu.

Mà Lạc Man thì sao chứ, cũng xinh đẹp như nhau, thậm chí phong thái còn hơn cả nàng, nhưng mà lại hoàn toàn trái ngược nàng.

Tự do tự tại, còn có tướng công yêu thương nàng như vậy!

Vì sao?

Vì sao ông trời lại không công bằng như vậy??

Lý Sư Sư ghen tị tới phát điên, nàng nhìn Lạc Man chằm chằm, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý vô cùng lớn mật.

Tầm mắt nàng quá mức rõ ràng, bản năng Lạc Man cảm thấy không thoải mái, nhưng nể mặt Võ Tông, nàng vẫn mỉm cười nói lời cảm tạ: “Đa tạ Lý cô nương có ân cứu mạng...”

Lý Sư Sư chậm rãi để lộ nụ cười khó hiểu nói: “Ta cứu Nhị Lang quả thật mạo hiểm rất lớn, phải biết rằng nếu như bị người phát hiện, một thiếu nữ như ta chỉ có một con đường chết...”

Trong lòng Lạc Man nảy nên, nhất thời cảm thấy không ổn.

Về điểm này, Võ Tông cũng đã sớm nghĩ tới, kỹ viện nhiều người nhiều miệng, khó bảo toàn sẽ không lộ ra tiếng gió, bọn họ phui mông đi thì Lý Sư Sư làm sao bây giờ?

Mặc kệ nói như thế nào, Lý Sư Sư cũng đã cứu mạng hấn.

Hấn do dự nửa ngày, không xác định nhìn Lạc Man: “Nếu không chúng ta mang nàng cùng đi?”

Mắt Lạc Man lập tức nheo lại, cười hỏi hấn: “A, huynh muốn mang nàng đi đâu đây?”

Hai người một thì luôn miệng Nhị Lang, một lại lộ vẻ tiếc nuối là có ý gì chứ? Nàng là người xấu dùng gậy đánh uyên ương sao?!

Lạc Man quả thực muốn bóp chết Võ Tông.

Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, ân cứu mạng không thể lấy oán trả ơn!

Võ Tông nuốt nước miếng, bất chấp nói: “Mang lên Lương Sơn...”

Bọn họ đã trở thành tội phạm truy nã, chỉ có thể lên Lương Sơn.

“Được được! Ta nguyện ý đi theo Nhị Lang!” Lý Sư Sư lập tức phấn khởi nói.

Lạc Man dùng sức trùng Võ Tông, một lát sau, khóe miệng đột nhiên giương lên.

Nàng cười như mùa xuân tới, trăm hoa nở rộ, sắc màu rực rỡ, Võ Tông nhìn mà chảy nước miếng.

“Xung ca... huynh cảm thấy thế nào?” Lạc Man dịu dàng nhìn Lâm Xung, cười tủm tỉm hỏi.

Gi chứ???

Võ Tông cảm giác tim mình nháy mắt vỡ thành bột phấn.

Nghe vậy, Lý Sư Sư cũng rung rung, điềm điềm đáng yêu nhìn Lâm Xung.

Lâm Xung liên tục lui về phía sau.

“Này... Cái kia... Võ huynh đệ quyết định là được rồi... Ta... Ta không có ý kiến...” Được ưu ái bởi hai đại mỹ nữ, Lâm Xung cũng thấy khó tiêu, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, lấp bắp đá sang cho Võ Tông.

Võ Tông im hơi lặng tiếng nằm trên giường giả chết.

Thấy tình hình này, Lạc Man lại nở nụ cười, khá lăm Võ Tông! Lão nương còn không không trị được huynh sao?!

Lạc Man không hé răng, dù sao với bộ dạng Võ Nhị Lang trốn tránh này thì chút nữa còn không biết có chuyện gì xảy ra đâu?!

Buổi chiều, Lạc Man chủ động muốn xuống bếp làm bữa ăn đầy dinh dưỡng cho Võ Tông.

Võ Nhị Lang được sủng mà kinh, vui mừng tới phát điên, miễn cưỡng áp chế khóe miệng nhếch lên, gạt dầu phê chuẩn.

Lạc Man dịu dàng đi xuống.

Chỉ chốc lát sau, nâng một cái khay lên.

Ba món ăn một món canh.

Tôi trộn gừng.

Hạt tiêu xào gừng.

Hành nấu gừng.

Còn có một bát canh gừng.

Lâm Xung nhìn nửa ngày liền lạnh nhạt buông đũa, tỏ vẻ bữa trưa ăn hơi no, còn chưa đói bụng.

Lý Sư Sư cũng vội vàng nói mình gần đây đang giảm béo, buổi tối thường xuyên không ăn cơm.

Vì thế ánh mắt trong trẻo của Lạc Man nhìn Võ Tông, dịu dàng nói: “Nhị ca, huynh bây giờ bị thương, thân thể quan trọng hơn. Mau ăn đi!”

Võ Nhị Lang nuốt nước miếng, vừa định nói mình cũng không đói bụng lắm, Lạc Man lập tức bày ra bộ dáng nước mắt lưng tròng.

Võ Nhị Lang chỉ đành rung rung cảm lấy chiếc đũa.

Liều tới bến đi.

Tiếp tục gắp lại chén thuốc chua cay mặn ngọt.

Huynh cứ nằm đó cho ta chém giết, vài ngày trôi qua, Võ Tông bị tra tấn đến nổi rộc cả xương.

Nhưng Võ Tông cũng là một đại nhân, đều đã nhận hết những khổ hình như vậy nhưng vẫn cắn chặt răng không mở miệng, chết sống muốn dẫn Lý Sư Sư đi.

Nếu như không phải hấn từ đầu tới cuối không có gì mờ ám với Lý Sư Sư, Lạc Man thậm chí hoài nghi hấn là coi trọng nàng.

Lý Sư Sư rốt cục cũng nhận thức được khoảng thời gian này có quan hệ máu chó đến việc mình đi hay ở, thế nên trốn rất xa cùng Lâm Xung, có thể không đi nhưng mất liên lạc không đi nhưng mất.

Chỉ có thể để một mình Võ Tông mỗi ngày chịu hai tầng tra tấn tinh thần và thân thể.

Hôm nay, sau khi Võ Tòng ngủ, Lạc Man nhàn rỗi đến không có việc gì làm, quyết định đi dạo thanh lâu.

Lạc Man biết bản thân lớn lên xinh đẹp, vì không chọc phiền toái, nàng mấy ngày nay luôn đều mặc nam trang, sợ làm cho mấy kẻ đoạn tụ chú ý nên trên mặt còn dán một vết sẹo lớn.

Lúc này là buổi chiều, khách nhân còn chưa đông lắm, cửa sổ của lầu hai khép chặt, có vẻ yên tĩnh.

Lạc Man chậm rãi đi dọc theo hành lang gỗ lim, thưởng thức cảnh trang trí tinh mỹ.

Đi đến một gian phòng có cửa màu vàng kim, nàng đột nhiên dừng lại, đầu hơi hơi nghiêng như đang nghe tiếng động bên trong.

“Ai nha, Vương lão gia, đừng vậy mà được không? Không bằng, không bằng thiếp lại kính chàng một ly được không!” Giọng nữ kiều mị yêu kiều ngân lên, sao lại quen tai vậy cả.

Là ai nhỉ? Lạc Man suy nghĩ xuất thần.

“Hi hi, mỹ nhân hại chết lão gia rồi! Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, chúng ta mau mau nghỉ tạm đi!” Giọng nói thô ráp nôm nong vang lên.

“Vương lão gia!” Giọng nữ kêu to lên một tiếng, lại tiếp tục dùng giọng nói dịu dàng: “Thiếp mới luyện một khúc nhạc mới, không bằng đàn cho đại gia nghe thử được không?”

“Nghe nhạc gì chứ?!” Giọng đàn ông không kiên nhẫn nói “Đại gia ta là đến ngủ với nữ nhân, không phải tới nghe khúc! Nàng qua đây!”

Tiếng vỗ bàn vang lên, tiếp sau đó liền vang lên tiếng thét của nữ nhân và tiếng quần áo bị xé rách.

Lạc Man rốt cục nghe ra, thì ra nữ nhân kia là Lý Sư Sư!

Ấn tượng của nàng đối với Lý Sư Sư chỉ là nàng và Hoàng đế có gian tình như là bạn tri kỉ, lại hoàn toàn không nghĩ tới trước khi nàng ấy gặp Hoàng thượng lại phải sống cuộc sống thế này?!

Cũng đúng thôi, cho dù kiều ngạo cỡ nào, không chẳng phải đều là kiếm tiền từ da thịt sao?

Nghe tiếng hét khổ sở trong phòng của nữ nhân, lại nghĩ nữ nhân mặc y phục màu hồng vẽ kiều kì, trong lòng Lạc Man thấy không được thoải mái.

Nàng nâng chân đá mạnh cửa, tóm lấy gã đàn ông thoải mái ném ra ngoài, gã kia rên cũng chưa kịp rên một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

Lý Sư Sư lui ở chân giường bộ dáng đáng thương đầy nước mắt.

Trên thế giới này luôn có những người vô cùng quái lạ.

Rõ ràng không có quan hệ gì, lại dù chết cũng không muốn mất mặt trước mặt nàng ta, chỉ muốn phô một mặt đẹp nhất của bản thân ra trước mặt nàng ta.

Lý Sư Sư đối với Lạc Man chính là như vậy.

Nàng ấy vốn cảm thấy cuộc sống của mình cũng được, tuy rằng không phải tốt lắm, nhưng so với rất nhiều người xung quanh đã là hơn rất nhiều rồi, nên nàng cũng đã thấy đủ.

Nhưng từ khi nhìn thấy Lạc Man, trong lòng nàng dần dần sinh ra một loại cảm giác có tên là tự biết xấu hổ.

Nàng không thích nàng ấy.

Hai người các nàng giống như hai thái cực, nàng từ nhỏ lớn lên trong thanh lâu, đều là nhìn những loại cuộc sống mua bán nụ cười này, nàng tuy rằng không thích cả đời nàng sẽ định là sẽ như vậy, nhưng ít nhất nàng đã tốt hơn rất nhiều so với các tỷ muội không thể chọn lựa ân khách.

Mà Lạc Man lại xinh đẹp hơn nàng, lại có thể tự mình nắm giữ vận mệnh bản thân, muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn gả cho ai thì gả cho người đó.

Lạc Man xuất hiện như một tấm kính chiếu yêu, xuyên thấu làn da bên ngoài tươi đẹp là bên trong thối rửa mục nát của nàng.

Nàng chưa từng tự ti.

Lạc Man cho dù chưa làm bất cứ cái gì, chỉ là đứng ở nơi đó, nhưng mỗi lỗ chân lông trên toàn thân đều như tràn ngập khinh thường nàng.

Nàng vốn cho rằng cả đời bản thân cứ như vậy mà sống tới già, già đi sẽ tự chuộc bản thân ra ngoài.

Nhưng khi Lạc Man xuất hiện, nàng lại thấy được một loại cuộc sống khác, như người phải sống suốt ngày trong bóng đêm được mở cửa sổ, nàng nghĩ rằng có lẽ nàng cũng có thể thử rời khỏi nơi này, cứ tìm một nam nhân nhiệt tình yêu sống qua ngày như vậy?

Võ Nhị Lang tính tình chính trực thiện lương, nguyện ý mang nàng rời đi, nhưng mà Lạc Man lại mãnh liệt phản đối.

Bây giờ, lại để cho nàng ta thấy được bản thân mình chật vật xấu xí, có phải sẽ càng không đồng ý hay không?

Lý Sư Sư xấu hổ cúi thấp đầu, lòng tràn đầy tuyệt vọng.

Lạc Man cũng phức tạp nhìn nàng, thở dài nói: “Nơi này xem ra là không ở được, cô đi dọn dẹp một chút đồ đạc, chúng ta phải đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Không Đề

Kỳ thực Lạc Man không muốn mang theo Lý Sư Sư là thật lòng muốn tốt cho nàng ta.

Theo nàng biết, không bao lâu nữa, Lý Sư Sư sẽ gặp Hoàng thượng.

Chính là Hoàng thượng đó! Thử nghĩ xem, đến lúc đó, Lý Sư Sư tuy rằng không được vào cung, nhưng sự sủng ái của Tổng Huy Tông đối với nàng thì đến cả Hoàng hậu trong cung cũng không thể so sánh được ấy chứ? Cho dù nàng ta không muốn ở cùng hoàng đế, theo nàng nhớ thì cuối cùng cũng sẽ đi theo Yến Thanh!

Như vậy thì cuộc sống lang bạt khắp nơi như Lương Sơn thì tốt hơn biết bao nhiêu đúng không?

Chủ yếu là nếu như Lý Sư Sư không thể thông đồng cùng Tổng Huy Tông thì Lương Sơn chiếu an thế nào đây! Tất cả mọi thứ sẽ đi lệch quỹ đạo đó?!

Lạc Man đau đầu muốn chết.

Nhưng mà nhìn Lý Sư Sư đáng thương vô cùng cũng không thể không quan tâm, chỉ có thể quyết đoán ra tay, sau đó nhanh chóng đóng gói hành lý, thừa dịp người ta chưa kịp phản ứng chuẩn bị, giấu Võ Nhị Lang và Lâm Xung ở dưới xe ngựa, nàng và Lý Sư Sư làm bộ như ra khỏi thành dâng hương, nhẹ nhàng chuẩn bị.

Vừa ra khỏi thành, Lạc Man lập tức kéo Võ Tông từ dưới xe lên, kiểm tra miệng vết thương, phát hiện không bị vỡ ra mới thở phào, nhưng vừa ngẩng đầu liền chạm phải ánh mắt Võ Tông.

Nàng thì đang khẩn trương lo lắng xoay quanh, Võ Tông lại đang hai tay gối đầu dựa lưng có vẻ rất đắc chí.

Khuôn mặt tươi cười, đôi mắt như hạt lưu ly đen nhánh bóng loáng nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng không hề che dấu tình ý chăm chú nhìn Lạc Man khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng.

Trong xe chỉ có hai người bọn họ, Võ Tông nhìn hai má Lạc Man phồng rộp mây hồng thì trong lòng ngứa ngáy, bàn tay to duỗi ra kéo nàng ôm trong lòng: “Bảo giờ thì chúng ta thành thân?”

Đôi mắt hần không hề chớp nhìn nàng chăm chú..

Lạc Man lúng túng, cả người cứng lại không muốn chạm vào ngực hần, nhìn người đàn ông trước mặt không dấu được đắc ý thì chỉ bĩu môi nói: “Chờ lúc nào tâm tình của muội tốt một chút rồi hãy nói đi!”

Võ Tông lập tức suy sụp: “Nương tử, muội còn chưa nguôi giận sao!” Hần cũng đã ăn gừng nhiều ngày như vậy rồi còn chưa được sao!

Lạc Man liếc hần nói: “Gọi ai là nương tử chứ? CCô nương đây còn chưa thành thân đâu? Đừng có mà gọi vậy! Vô duyên vô cớ gọi vậy hạ thấp giá trị con người của bản cô nương!”

Nhìn vẻ mặt nàng đắc ý tựa như con mèo Ba Tư kiêu ngạo chuyên gây họa trong Dịch Xuân Các làm cho người ta vừa tức giận lại vừa yêu thương, Võ Tông nhìn không được mạnh mẽ nghiêng người cắn một cái lên môi nàng, nghiêng răng nói: “Muội còn nghĩ tới giá trị con người gì chứ?! Ta nói cho muội biết, muội sống là người của Võ Tông ta! Chết cũng là ma của Võ Tông ta! Đàn ông khác, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Lạc Man bỗng chốc ngây ngẩn cả người, hần dám phi lễ nàng!

Đúng là... Đúng là...

Ngượng quá đi mà!

Gò má Lạc Man nóng lên, hung dữ đẩy hấn lao ra ngoài.

Trong xe, Võ Tông sững sờ tựa vào toa xe, theo bản năng chếp miệng, dường như đã hiểu ra cái gì.

Lạc Man lao ra khiến đám đánh xe tự dừng biến thành ba người.

Lâm Xung tự nhận bản thân là đàn ông, theo lý thường phải làm người đánh xe, hiển nhiên sẽ không đi vào.

Lạc Man mới ra, cũng không nghĩ sẽ quay trở vào ở chung cùng nam nhân lưu manh kia.

Lý Sư Sư muốn đi vào, đáng tiếc bị Lạc Man lạnh lùng liếc mắt một cái liền cứng người, chỉ có thể tui thân lui ở càng xe.

Ba người quả thật có hơi chật, nhưng mà để cho Lâm Xung đi vào, bọn họ cũng sẽ không biết đánh xe!

Thôi bỏ đi, chật thì cho nó chật luôn, Lạc Man cũng giả ngu ngồi ở đó.

Lâm Xung bất đắc dĩ, chỉ có thể tận lực thu nhỏ thân thể cao lớn lại.

Một chuyến xe chạy này quả thật rất mệt mỏi, chờ tới lúc nghỉ ngơi, thân mình cả ba người bọn họ đã tê rần.

Lạc Man đi sắc thuốc, vừa trở về liền thấy Lý Sư Sư tươi cười nằm bên người Võ Tông trò chuyện vui vẻ, nhất thời bước chân ngừng lại trực tiếp thay đổi phương hướng ngồi xuống bên người Lâm Xung.

“Đại ca, huynh có tính toán gì không?” Lạc Man làm như không có việc gì hỏi.

Nhớ tới mục đích tới kinh thành, Lâm Xung rầu rĩ thờ dài: “Còn có thể làm sao bây giờ, trở về Lương Sơn! Nhưng còn mọi người, có tính toán gì không!” Võ Tông đã trở thành tội phạm truy nã, nghĩ tới chắc cũng không thể trở về huyện Dương Cốc được nữa rồi. Đều là hấn gây phiền toái cho bọn họ!

Lâm Xung áy náy nhìn nàng.

Lạc Man lạnh nhạt cười “Ca ca không cần áy náy, vừa hay chúng ta có thể cùng đường.” Cũng chỉ là một lệnh truy nã mà thôi, nàng cũng không để tâm. Lên Lương Sơn cũng không sao, mấu chốt là sau này. Nếu như Tống Giang vẫn là đương gia, như vậy chắc chắn sẽ chiêu an, đến lúc đó, tên Võ Tông sẽ có trong danh sách đó, chỉ có điều lại có một thân trong sạch!

Nhưng hiện nay nàng lo lắng là Lý Sư Sư lại đi cùng bọn họ, Tống Giang làm sao chiêu an đây?

Bên này hai người nói chuyện ăn ý, bên kia ánh mắt Võ Tông đã trừng muốn rớt ra ngoài!

Lạc Man này có ý gì chứ? Nam nữ khác biệt có hiểu hay không vậy? Gần Lâm Xung như vậy làm gì chứ?

Còn dám cười với hấn ta nữa kìa?

Đúng là có cái có thể nhịn lại có cái không thể nhịn mà!

Bình dấm chua trong lòng Võ Nhị Lang lại nghiêng, vọt một cái đứng lên, trái phải uốn éo chen vào giữa Lâm Xung và Lạc Man, cười hề hề hỏi: “Hai người vừa rồi nói cái gì thế, nói vui vẻ như vậy?”

Gì chứ, ông đây bị thương như vậy, Lạc Man nàng không ngoan ngoãn đi qua hầu người đàn ông nhà mình, còn ở đó lời nói nhỏ nhẹ cùng nam nhân khác trên đũa gì chứ?

“Không nói gì...” Lạc Man nhẹ nhàng nói, mặt nàng mang theo tươi cười nhẹ nhàng, nhìn chăm chăm Lý Sư Sư ở xa xa.

“Không nói cái gì vậy sao muội vui vẻ như vậy chứ?” Võ Tông bất mãn nói, không phải trả lời có lệ với hấn chứ?!

Quả nhiên, vợ mình là không thể bớt lo, một khác cũng không thể buông lỏng! Võ Tông âm thầm nghĩ.

Nhìn Lý Sư Sư đang ở xa xa hờn dỗi, phiền chán lúc trước của Lạc Man liền biến hư không, nàng cười tủm tỉm vỗ đầu Võ Tông: “Ta và Lâm đại ca nói cùng đi Lương Sơn! Huynh có vui không?”

Võ Tông trực tiếp lôi kéo tay nàng nắm chặt, mắt cũng không chớp nói: “Chỉ cần nàng ở cùng ta, đi đâu đều được!”

Lạc Man tươi cười cứng đờ, thẳng nhai này lại bảm người! Quả thực là ghê tởm chết người không đền mạng mà!

Tất cả đều là công lao của Dịch Xuân Các.

Vài ngày nay, Võ Tông nằm trên giường dưỡng thương, không có việc gì tai toàn dán trên vách tường.

Mưa dầm thấm đất, lời ngon tiếng ngọt đương nhiên là học không ít.

Lúc lên xe, căn cứ vào ý thức cách xa nguy hiểm, Võ Tòng chết sống không ngồi trong xe, vì thế cuối cùng thành Lâm Xung và Lý Sư Sư ở bên trong nghỉ ngơi, Võ Nhị Lang và Lạc Man đánh xe, thay phiên nhau.

Võ Tòng một tay cầm dây cương, một tay ôm eo nhỏ vợ mình, cảm thấy cuộc sống sung sướng quá mà!

Trời trong xanh, không khí tươi mát, trước mắt mọi thứ đều tốt đẹp như vậy, quả thực muốn vĩnh viễn dừng ở thời khắc này!

Trong xe, Lý Sư Sư cảm thấy không vừa ý!

Từ nhỏ nàng sống ở thanh lâu chưa từng ăn khổ như thế này, chỉ là bị đánh bị bỏ đói cũng chưa bao giờ phải xa nhà thế này.

Nhưng mà bây giờ, ngồi xe ngựa đã một ngày, mông nàng đã đau tới phát điên!

Lâm Xung lại không thích nói chuyện.

Lạc Man không muốn quan tâm nàng.

Thật vất vả mới nói được hai câu cùng Võ Tòng, người đàn ông kia vừa thấy vợ đã ngoắt đuôi chạy qua.

Nàng không muốn thừa nhận, nhưng mà trong lòng nàng thật sự rất hâm mộ!

Nàng đã từng làm mọi cách đùa giỡn Võ Tòng, nói muốn làm thiếp của hắn nhưng hắn từ chối.

Nàng vĩnh viễn nhớ nam nhân lạnh lùng khi lộ ra dịu dàng, ánh mắt hắn nhìn phượng xa như thấy được người ngày đêm mong nhớ, trong mắt kim lòng không đậu mang theo ý cười: “Ta cả đời này chỉ cưới một nữ nhân, cũng chỉ đối tốt với cô gái ấy! Đây là hứa hẹn của ta với nàng, cũng hứa hẹn với chính bản thân mình.”

“Nàng xinh đẹp hơn ta sao? Hay là chàng chê ta không trong sạch? Nàng dịu dàng sao? Cảm kỳ thư họa đều hiểu ư?” Lý Sư Sư ghen tị hỏi.

Võ Tòng cười xòa nói: “Dịu dàng?” từ này có liên quan tới Lạc Man sao?

“Không! Ta yêu nàng chẳng phải vì bề ngoài của nàng hay là cảm kỳ thư họa gì đó, ta yêu nàng là vì chính là nàng. Mặc kệ là khuyết điểm hay là ưu điểm, ta đều thích. Ta cũng không nói rõ được, nhưng chính là một loại cảm giác, cô muốn một người, luôn nghĩ tới một người, chỉ cần cùng người đó ở cùng nhau, đi bất kỳ nơi nào, sống như thế nào cũng đều vui vẻ. Chỉ cần nàng có thể hạnh phúc vui vẻ, ta làm gì cũng đều cam tâm tình nguyện.”

Về mặt hắn quá mức dịu dàng, ánh mắt hắn quá mức chung tình, Lý Sư Sư rốt cục ý thức được, hắn là nam nhân nàng muốn, đáng tiếc nàng không phải nữ nhân hắn muốn.

Vì thế chỉ đành phải buông tha, phải người thông báo Lạc Man.

Chờ thấy được Lạc Man, nàng mới thực sự buông tha.

Võ Tòng ở trước mặt nàng hoàn toàn khác biệt với ở bên người Lạc Man, trong mắt hắn căn bản chỉ có nữ nhân này.

Lý Sư Sư âm thầm thất vọng đồng thời bỗng nhiên nghĩ đến, trừ bỏ Võ Tòng chẳng lẽ không có nam nhân khác sao?

Nàng không tin Lý Sư Sư nàng tìm không thấy một nam nhân tình đầu ý hợp?

Nam nhân! Nam nhân! Lý Sư Sư đặt ánh mắt ở trên người Lâm Xung đang nằm nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đúng rồi! Lâm Xung chẳng phải cũng là một nam nhân tốt đó sao?!

Nhìn kỹ, Lâm Xung này đáng người cũng khôi ngô, ngôn hành cử chỉ giống như người khiêm tốn, một chút cũng không hề kém Võ Tòng đâu!

Với mục tiêu cả đời là phải gả cho một nam nhân tốt – Lý Sư Sư nháy mắt tâm động!

“Lâm đại ca! Huynh muốn uống nước hay không?” Lý Sư Sư khề cần môi, mỉm cười chủ động xuất kích.

Lâm Xung mở to mắt, mỉm cười lắc đầu: “Không cần. Đa tạ Lý cô nương.”

“Ai da, chúng ta đều là người một nhà! Lâm đại ca không cần khách khí, cứ gọi Sư Sư là được rồi!” Lý Sư Sư tươi cười như hoa nói, tươi cười xán lạn đâm mù mắt Lâm Xung.

Hắn có phần không được tự nhiên dịch người, cười gượng hai tiếng.

“Lâm đại ca, không bằng huynh giới thiệu một chút về Lương Sơn được không?” Lý Sư Sư là loại người nào, chính là làm nghề giúp người giải buồn đó,

nhanh chóng tìm một cái đề tài trọng tâm mà Lâm Xung cảm thấy hứng thú lại không thể cự tuyệt, giống như lúc lơ đãng ngồi lại gần.

Lâm Xung cười gượng lại xê dịch, nói: “Lương Sơn sao, có rất nhiều huynh đệ, đều giống như người một nhà...”

Bên ngoài xe, Lạc Man không nói gì lắt đầu, Lý Sư Sư này lại bắt đầu đùa giỡn Lâm Xung. Nhưng mà cũng tốt, chỉ cần nàng không đánh chủ ý lên Võ Tòng thì sao cũng tốt hết. Dù sao Lâm Xung cũng là người độc thân, chỉ cần nàng có thể đã động hấn, nàng còn vui vẻ tác thành đó!

Võ Tòng không hề quan tâm động tĩnh bên trong xe, tâm tư của hắn đều trên người trắng trắng mềm mềm thom thom trong ngực rồi.

Thừa dịp Lạc Man chuyên tâm nghe người ta nói chuyện trong xe, Võ Tòng vụng trộm ôm nàng sát lại bên người thêm chút nữa, chờ Lạc Man phản ứng được thì từ lúc đầu là hai người ngồi dựa vào nhau đã biến thành nàng trực tiếp ngồi trong lòng hắn.

Trong khi gãy chết, phía dưới còn có gì đó cứng rắn chọc vào mông của nàng, khiến nàng thấy kỳ lạ.

Lạc Man không được tự nhiên xoay người, ngẩng đầu, Võ Tòng chính một bộ nghiêm trang, khuôn mặt lạnh lùng đánh xe.

Không phải là nàng suy nghĩ nhiều chứ? Lạc Man xấu hổ nghĩ.

Hình như mấy ngày hôm trước bọn họ còn nước lửa bất hòa, bây giờ có phải tiến triển quá nhanh rồi hay không?

Trong lòng Lạc Man cảm thấy quái dị, đang muốn bảo muốn đứng dậy, bỗng nhiên cảm giác ấm áp tập kích trên ngực.

Nàng giật mình cúi đầu, bàn tay to màu lúa mạch của Võ Tòng bám chặt vào ngực trái của nàng.

Nửa người trái của nàng lập tức trở nên nóng bỏng, tim cũng đập bang bang nhảy loạn.

Theo bản năng ngẩng đầu, Võ Tòng vẫn ánh mắt không chớp, lạnh lùng dị thường chuyên tâm đánh xe, nhưng dưới lại mũi chảy ra hai vết máu khả nghi.

Dây thần kinh có tên là lý trí trong đầu Lạc Man phụt một cái đứt đoạn, vùng tới một quyền nổi giận nói: “Dám can đảm giả chết đùa giỡn lão nương, chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Không Đề

Võ Tòng quả nhiên là Võ Tòng, da dày thịt béo chịu được đánh lại chịu được chửi.

Lạc Man cho hắn một quả đấm, xong xuôi người ta lại như không có việc gì tiếp tục chiếm tiện nghi, làm như không chiếm được tiện nghi sẽ chết không bằng.

Nói không nghe, đánh cũng không thay đổi, đích thực là một gã lưu manh!

Lạc Man tức tới đau răng, không có cách nào với hắn, lại thực không thể quá mạnh tay, người ta còn đang bị thương mà!

Quả nhiên, một khi đã thích một người thì điểm giới hạ cứ lui lại càng lui.

Lạc Man chết lặng nhận mệnh bị Võ Tòng ôm vào trong ngực thân ái sờ lại chỉ biết bị ai trong lòng.

Lâm Xung và Lý Sư Sư ở bên ngoài đánh xe.

Mấy ngày nay, Lý Sư Sư luôn quần lấy Lâm Xung triển lãm bản thân trong ngoài toàn mỹ.

Mỗi ngày đổi một bộ quần áo, một loại kiểu tóc.

Mỗi ngày triển lãm một loại tài nghệ.

Trước đó là thổi sao, ngày trước nữa là ngâm thi, hôm kia là vẽ tranh, ngày hôm qua cầm cờ vây tìm Lâm Xung đánh, hôm nay lại không biết kiếm đâu được tám vài kêu muốn khâu quần áo cho Lâm Xung.

Lạc Man rất hoài nghi người này có phải trên người có mang theo hồ lô biến hay không, muốn cái gì biến cái đó nè! Chạy trốn chết còn mang theo giấy

và bút mực, trong đầu chắc toàn là rom rã quá!

“Lý cô nương, cô không cần qua đây, ta không cần làm quần áo...” Lâm Xung bị nàng dọa mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, chỉ hận muốn lập tức trốn lên xe.

“Xung ca, đã bảo huynh cứ gọi là Sư Sư mà! Lại đây muội đo kích cỡ cho huynh, huynh đừng lùi về sau nữa mà... Lại lùi nữa... ngă đó nè!”

“A!” Lâm Xung kêu thảm thiết một tiếng, rồi cục ngã xuống xe.

Lạc Man không đành lòng nhắm mắt lại, trong lòng có loại cảm giác đồng bệnh tương liên với Lâm Xung.

Mẹ nó, Lý Sư Sư kỳ thực là muội muội ruột bị mất tích của Võ Nhị Lang đây mà!

Đối với điểm này, Võ Tông cũng có rất nhiều bất mãn.

“Muội coi kia, Sư Sư làm quần áo cho đại ca kìa!” Võ Nhị Lang ghen tị cắn vành tai của Lạc Man.

Cảm giác tê dại truyền đến từ lỗ tai, Lạc Man nhin xuống xúc động muốn đập cho hấn một phát, tự an ủi bản thân liên tục miệng trong đầu ta là đầu gỗ, không cảm giác, không cảm giác.

“Huynh nếu thích có thể kêu Sư Sư làm...” Lạc Man đỡ đỡ nói. Nàng nghe mấy câu oán hận như vậy đã vô số lần, đã sớm chết lặng.

“Sao vậy được?!” Võ Nhị Lang lập tức trừng mắt lạnh nhìn thẳng.

Nghe thấy lời nói quen thuộc, Lạc Man không khỏi kêu rên, lại tới nữa!

“Quần áo của ta sao có thể để người khác làm chứ?! Phải từ nương tử là muội làm mới được!” Võ Nhị Lang nói đầy chính khí không cho phản bác.

“Muội không quan tâm ta...” Ngay sau đó bắt đầu ai oán lên án.

“Muội trước giờ đều không quan tâm ta thế nào, mặc có ấm không, mà trước giờ cũng không bàn luận thi từ ca phú với ta, có phải muội khinh thường ta hay không? Ta nói cho muội biết, ta biết làm thơ đó! Đầu giường trắng tỏ rạng...”

Võ Nhị Lang rung đùi đắc ý ngâm thơ

Lạc Man hận không thể tự vả vào miệng mình, ai cho ngươi lẩm miệng nè!

Nguyên nhân sự việc là do ngày đó, lúc Lý Sư Sư và Lâm Xung làm thơ, nàng nhin không được cũng khoe khoang một chút.

Được rồi, nàng thừa nhận. Do nàng nhìn bộ dáng Lý Sư Sư khoe tài nữ, nhin không được mới làm thơ đả kích nàng ta một chút.

Chưa ăn qua thịt heo thì cũng từng nhìn thấy heo chạy mà đúng không?

Tinh hoa ngàn năm Trung Quốc, những bài thơ kinh điển nhiều vô số kể, nàng học nhiều năm như vậy, tầm chục bài thơ đối với nàng là không có vấn đề gì!

Được rồi, nàng lại thừa nhận, Lý Sư Sư cũng là một nhân tài khó có được, nàng là vì đạo thơ người ta mới miễn cưỡng so ngang tay với nàng ta.

Ba người nhất thời hứng chí, thảo luận khí thế ngất trời, liên quảng gã thô lỗ Võ Tông sang một bên.

Chờ Lạc Man hoàn hồn, Võ Tông đã bị ám ảnh làm thơ rồi, thường thường khoe khoang cái gì mà Đầu giường trắng tỏ rạng gì đó

Được rồi, nàng thật sự đã không thấu hiểu cho lòng tự trọng của nam nhân còn yếu ớt hơn bong bóng này mà.

Vì không muốn dẫn theo đại chiến nước miếng lại nổ ra, Lạc Man chỉ có thể thỏa hiệp, dễ dàng: “Được rồi được rồi! Huynh muốn cái gì?”

Âm mưu đạt được, Võ Nhị Lang mừng thầm không thôi, trên mặt một bộ nghiêm trang nói: “Vậy muội hôn nhệ ta đi!”

Lạc Man giật miệng, biết chắc người kia sẽ đưa ra yêu cầu không đáng tin mà!

Có đôi khi nàng không thể không cảm khái, thói quen chết người mà!

Võ Tông ăn chay nhiều năm như vậy, một khi ngửi được chút mùi thịt sẽ lập tức như sói đói mấy ngày bỗng dưng bắt được món thịt thơm ngào ngạt, tuy rằng chưa thể ăn ngay, nhưng mà liếm liếm cho đỡ thèm cũng tốt lắm rồi!

Hơn nữa thật vất vả trải qua sinh tử chia li, Tiểu Man rốt cục tâm ý tương thông cùng hấn, Võ Nhị Lang không nhin được mà.

Mỗi ngày coi Lạc Man như bảo bối ôm vào trong ngực, sờ sờ tay nhỏ bé, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, cọ cọ bả vai, hận không thể kể cả ăn cơm uống nước hấn cũng tự tay dứt, quả thực là thích tới không sao kể xiết.

Từ đầu Lạc Man từ thẹn quá thành giận đến bây giờ chết lặng chịu đựng, quá trình trong đó trải qua là bi thảm tới không nói nổi!

Được rồi, hôn nhẹ mặt to nằng cũng đã thành thói quen rồi.

Lạc Man lạnh nhạt xem nhẹ rung động trong lòng, nghiêng qua đặt một nụ hôn trên sườn mặt anh tuấn của Võ Tòng.

Giống như bướm bướm lướt nhẹ qua làn nước rồi lập tức vỗ cánh bay đi.

Võ Nhị Lang hít thở gấp gáp, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng ướt át của nằng: “Không phải như vậy...”

Lạc Man đồng tình nhìn hần: “Huynh chắc chắn...”

Ánh mắt Võ Nhị Lang nóng bỏng như muốn bắn ra tia lửa, giọng nói càng thêm khàn khàn: “Chắc chắn...”

Lạc Man bắt đầu dĩ, chỉ phải nhắm mắt lại ôm cổ Võ Nhị Lang hôn lên môi mòng khiêu gợi của người đàn ông này.

Võ Nhị Lang hơi ngừng lại, lập tức chuyển khách thành chủ, dùng sức ôm chặt Lạc Man, đầu lưỡi linh hoạt tách đôi môi phần nộn, khuấy đảo không ngừng

Hần hôn y như con người của hần, hung ác mà bá đạo. Hai tay dùng sức quấn chặt Lạc Man, mạnh tới nỗi muốn khảm nằng vào trong người của mình, đầu lưỡi đảo qua khắp nơi trong khoang miệng nằng, sau mới bắt lấy phần lưỡi của nằng cắn xé dây dưa.

Hương vị nam nhân nồng đậm chặt chẽ vây quanh Lạc Man, nằng như là chiếc thuyền nhỏ lênh đênh giữa những con sóng dữ, như là con mồi đang run rần trong miệng sói, chỉ có thể mềm nhũn dựa vào lòng Võ Tòng.

Không biết qua bao lâu, Võ Nhị Lang rốt cục thờ hờn hển thả lỏng Lạc Man ra.

“Chúng ta thành thân đi?!” Trong mắt hần bắn ra ánh sáng đói khát quét hết thân thể lung linh của Lạc Man.

Cả người Lạc Man run run, rũ mắt xuống: “Vẫn nên chờ một thời gian nữa!” Giống sói đói khát Võ Tòng này, thành thân xong nằng còn không bị lột sống sao?!

Không muốn đâu!

Võ Nhị Lang là một nam nhân truyền thống, hần thật tình thích Lạc Man, muốn cưới nằng, kiên trì muốn lần đầu tiên phải là lúc động phòng hoa chúc, cho nên chẳng sợ hần tâm động lại dục hóa đốt người, trước lúc thành thân chỉ có thể chịu đựng mà thôi.

Nhưng hần còn cố tình nhớ ăn không nhớ lúc bị đánh, cứ cố tình muốn lấy việc hôn nồng nhiệt đi trừ chọc chính mình, cũng may Võ Nhị Lang tự chủ hơn người, tuy rằng thường xuyên sát thương nhưng không bóp cò.

Ta đã sớm nói không nên mà! Lạc Man sau khi ổn định hơi thở vui sướng khi người gặp họa nhìn khuôn mặt Võ Nhị Lang nhẫn nhịn, ác ý động động mòng, cọ cọ gây gộc phía dưới.

“Ừm...” Một luồng khoái cảm như điện giật ập tới, Võ Tòng không thể tự ức chế rên rỉ một tiếng, bản năng ôm lấy Lạc Man cọ cọ, muốn truy tìm càng nhiều khoái cảm hơn nữa, lại bị Lạc Man linh hoạt né tránh.

“Yêu tình này! Sớm muộn gì có một ngày thu thập nằng!” Võ Nhị Lang nghiêng răng hung tợn nói.

Lạc Man sửa sang lại tóc tai hỗn độn chút, xem Võ Tòng ngồi bên cạnh giữa hai chân cao ngất, nhin không được cười ha ha.

Bốn người một đường vui đùa ẩm ỉ, chuyên đi đường nhỏ nơi rừng sâu hẻo lánh, cũng không có thêm phiền toái gì.

Hôm nay, bọn họ dừng lại nghỉ tạm, vừa hay gần đó có sông nhỏ, Lý Sư Sư nói muốn đi rửa mặt một chút, túm Lạc Man cùng đi.

Ngày hè nắng chói chang, dùng nước sông lạnh lẽo rửa mặt quả thật rất thoải mái, tâm tình Lạc Man bỗng chốc tốt lên, thấy gần đó không có người, dứt khoát bỏ tất ngâm chân dưới nước.

Lý Sư Sư học theo ngồi ngồi trên tảng đá ngâm chân vào trong nước, oài, quả nhiên thoải mái rất nhiều.

“Bao giờ chúng ta mới đến lương sơn?” Lý Sư Sư thoải mái thở dài, mấy ngày nay toàn ăn thịt nướng rồi thịt nướng, nằng muốn nhiệt khắp người rồi!

“Hồi hận rồi? Nếu hồi hận thì ta có thể tìm thanh lâu nào đó cho cô...” Lạc Man lười biếng nói.

“Cô!” Lý Sư Sư chán nản, cũng không thể nào tức giận, trải qua một đoạn thời gian ở chung, nằng biết trong mắt Lạc Man, bản thân và nữ tử bình thường không có gì khác biệt, mặc dù có lúc thật ghét nằng ta độc miệng nhưng cũng không thể phủ nhận, ở chung cùng bọn họ từ thân thể tới tâm hồn nằng đều cảm nhận được tự do!

“Ta nói thật! Cô đừng tưởng rằng Lương Sơn tốt đẹp gì, người giống Lâm Xung, Võ Tòng là vô cùng hiểm có, loại người mua danh chuộc tiếng trên đời này đầy ra đấy, ta sợ đến lúc đó cô lại hối hận.” Lạc Man cho nàng ta chút phòng bị trước.

“Không! Ta sẽ không hối hận!” Lý Sư Sư nheo mắt lại thoải mái hít một hơi “Chẳng sợ ngày sau quá gian nan, chỉ cần lòng ta được tự do, ta đây sẽ không hối hận! Lại nói, ta còn muốn tìm lang quân như ý nữa.”

Lạc Man cười tủm tỉm gật gật đầu: “Yên tâm, cái đó cô sẽ không hối hận đâu! trên Lương Sơn nữ nam đầy rẫy, thong thả chơi đùa đi!”

Hai người ngồi ở bờ sông câu cá câu không tán gẫu, không nghĩ tới cảnh đẹp này lại rơi hết vào mắt một người đàn ông.

Chúc Bưu ở chúc gia trang nhân đến không có việc gì làm, lại đánh một trận cùng Hộ Tam Nương, tâm tình tốt liền đi ra ngoài du ngoạn một chuyến, không ngờ lúc trở về đi ngang qua rừng núi ngay tại bờ sông lại thấy được hai mỹ nhân như thiên tiên thế này.

Bởi vì ở cùng Võ Nhị Lang, Lạc Man lại mặc nữ trang, mùa hè nóng nên nàng mặc quần lụa mỏng màu xanh nhạt có điểm hoa cúc, tóc như thác nước rủ xuống trên lưng, hai tay chống phía sau, mặt hơi ngẩng lên, ánh mắt khép hờ, ánh mặt trời vàng óng phủ lên người nàng tỏa ra ánh sáng lấp lánh như tiên nữ trên chín tầng mây.

Mà Lý Sư Sư vẫn mặc váy quần lụa mỏng màu đỏ như thường lệ, dây lụa tơ tằm cột tóc lỏng lẻo trên đầu, hoạt bát đập nước, như yêu tinh đi lạc nhân gian, đẹp tới mức hút đi linh hồn.

Hai người một thanh thuần, một yêu diễm lại một văn tĩnh một hoạt bát, làm cho trông mắt Chúc Bưu nhìn tới muốn rót ra ngoài, kim lòng không đậu đi ra từ trong rừng.

“Người nào?!” Nghe thấy động tĩnh, Lạc Man lập tức cảnh giác mở mắt ra, nhanh chóng mang giày lên bờ.

Lý Sư Sư vội vàng theo sau.

Thấy bản thân xuất hiện quá nhiều mỹ nữ, Chúc Bưu hối hận bản thân lỗ mãng, vội vái một vái nói: “Tại hạ là Chúc Bưu ở Chúc gia trang, quý rầy hai vị nương tử, thật ngưỡng mừng.”

Chúc Bưu? Vị hôn phu của Hộ Tam Nương? Lạc Man rung mình, không muốn dây dưa nhiều, nhân nhạ ném một câu không ngại rồi xoay người bước đi.

“Cô nương chờ đi!” Chúc Bưu hoang mang rối loạn chặn lại phía trước

Lý Sư Sư thấy tình thế không ổn thì liền như mèo nhỏ lùi lại phía sau Lạc Man, một chữ cũng không nói.

Lạc Man cười lạnh: “Người muốn làm gì?!”

Thấy mỹ nhân không vui, Chúc Bưu vội vàng lui về phía sau vài bước: “Ta không có ý gì, ta chỉ cảm thấy ở thâm sơn rừng già, hai vị nương tử xinh đẹp như hoa, một mình hành tẩu nhiều có bất tiện, không bằng tiểu sinh đưa các vị một đoạn đường...”

“Không cần!” Lạc Man trực tiếp từ chối: “Tướng công của cách đây không xa, không cần công tử lo lắng...”

Nhắc đến Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Lạc Man vừa dứt lời, bóng người cao ngất của Võ Tòng xuất hiện trong tầm mắt, thấy ba người gần bờ sông, mắt nhú lại, lập tức bay vọt đi qua che phía trước Lạc Man, lạnh lùng nhìn Chúc Bưu: “Tiểu Man sao vậy?”

:Không có chuyện gì. Vị công tử này thiện lương muốn đưa chúng ta một đoạn đường mà thôi.” Lạc Man tạm thời không muốn đụng phải Chúc gia trang, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Là người đã có chồng? Chúc Bưu cảm thấy có chút mất mát, nhưng nhìn bộ dạng Võ Tòng tuấn tú lịch sự, tuấn lãng đến cực điểm, không thể không thừa nhận là rất xứng đôi cùng Lạc Man.

“Người nhà đã tới vậy tiểu sinh liền cáo từ!” Chúc Bưu cũng không phải người thích dây dưa, vừa thấy không có cơ hội, lập tức biết điều rời đi.

Võ Tòng nhăn mày, cùng là nam nhân, hẳn hiển nhiên hiểu ánh mắt vừa rồi của Chúc Bưu, tức thời trong lòng cảm thấy cực kỳ không thoải mái, vợ mình đẹp quá cũng không tốt, đi tới đâu cũng đều có người nhìn trộm! Vẫn là nên mau chóng thành thân, sinh một đống con, đến lúc đó đi đâu đều có đứa nhỏ coi chừng, không tin lúc đó còn có người nhớ thương?!

Nếu đã muốn thành thân, tốt nhất là vẫn nên tìm một nơi đứng đắn. Võ Nhị Lang đau khổ suy tư nửa ngày, cuối cùng chọn Sườn núi Thập Tự của Tôn Nhị Nương.

Vừa hay Trương Thanh, Tôn Nhị Nương cũng coi như là trưởng bối, có người thu xếp, hôn lễ không đến mức quá keo kiệt.

Thứ hai, Sườn núi Thập Tự cách nơi này gần nhất, đi chừng một ngày đường là tới.

Hạ quyết tâm, Võ Nhị Lang gặp Lâm Xung, lặng lẽ thay đổi lộ tuyến.

Xe ngựa đi một ngày rất cục đến Sườn núi Thập Tự.

Tôn Nhị Nương thấy là Võ Tòng liền phá lệ vui vẻ. không biết vì sao, nàng khá hợp ý với Võ huynh đệ này, thấy mặt liền cảm thấy thân thiết từ trong đáy lòng. Vừa nghe tính toán của Võ Tòng liền vui vẻ vô cùng.

Nàng lập tức bố trí khách điểm, chọn mua này đồ đặc, khiến cho Trương Thanh chê cười nàng còn lo lắng hơn so với ngày thành thân của chính nàng.

Lâm Xung và Lý Sư Sư cũng vui vẻ hỗ trợ.

Bên ngoài vội vàng nhiệt tình, trong phòng mặt, Võ Tòng và Lạc Man lại âm ỷ túi bụi.

“Ai nói muốn thành hôn!” Lạc Man trợn mắt tức giận, xông lên đấm đá Võ Tòng.

Võ Nhị Lang che mặt đứng ở tại chỗ bất động: “Chúng ta cuối cùng cũng sẽ thành thân thôi! Muội thẹn thùng cái gì? Sau khi thành thân chúng ta có thể quang minh chính đại ở chung rồi! Vậy rất tốt!”

Lạc Man bị lời nói của hắn làm cho tức giận muốn học máu, hắn tiền trăm hậu tấu còn nói có lý ghê ha!

“Muội không phải đã đồng ý gả cho ta sao?” Võ Nhị Lang buông mặt túi thân hỏi “Chứ không phải chỉ là để dỗ ta thôi sao? Hay muội còn phải chờ tới lúc ta thực sự chết rồi mới chính thức đồng ý gả cho ta sao?”

Gi chứ! Lại làm khổ nhục kế! Lạc Man lại chịu thua bộ dáng này của hắn, chỉ cần nghĩ đến mấy ngày hôm trước lúc hắn sống chết không rõ, nàng liền mềm lòng!

Võ Nhị Lang, cái tên vô sỉ này! Dám bắt đúng điểm yếu của nàng mà!

Lạc Man hận tới răng đau!

Tốt! Thành thân thì thành thân! Cho dù là thành thân, hắn cũng đừng nghĩ được lợi!

Thừa dịp Võ Nhị Lang thả lỏng cảnh giác, hai tay Lạc Man nhanh mạnh chuẩn đâm thẳng vào mặt hắn, tặng hắn một đôi mắt thâm quầng!

Muốn động phòng hoa chúc?

Nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Không Đề (Rating: 18+)

Phải nói Võ Nhị Lang có một tật xấu lớn vô cùng, đó chính là...sĩ diện.

Hắn chẳng sợ bị Lạc Man đuổi gà bay chó sủa đánh chạy trời chết ở trong phòng, nhưng khi ra cửa vẫn ngẩng cao đầu ra dáng kiêu ngạo không có gì, có thể nào cũng phải khiến cho Lạc Man đi theo phía sau hắn ra dáng nữ nhân nhỏ bé yếu đuối.

Chuyện này được hắn lý giải: “Đã là nam nhân há lại có thể để nữ nhân dắt mũi chứ? Bình thường ta cũng chiều nàng mới để nàng bắt nạt thôi! Ra ngoài không thể như vậy được!”

Rất nhiều lần đều yêu cầu Lạc Man ở trước mặt người ngoài nhất định phải nghe theo hắn, có phải diễn kịch cũng phải giả bộ sao cho thành bộ dạng hiền lương thực đức, chuyện sau đó cái gì cũng dễ thương lượng hết.

Lạc Man ậm ừ xem như đã đáp ứng.

Về phần hai người, Lâm Xung và Lý Sư Sư hiển nhiên đã biết rõ ràng rồi nhưng Trương Thanh và Tôn Nhị Nương không biết, cho nên khi Võ Tòng mang hai mắt thâm quầng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi ra, Trương Thanh khiếp sợ hỏi: “Huynh đệ, người...” Chứ không phải là bị bạo lực gia đình chứ?

Bởi vậy nghĩ tới chính hắn cũng thường xuyên bị Tôn Nhị Nương vác đao đuổi đánh, Trương Thanh xem chút chảy xuống hai hàng lệ chưa sót, thì ra Võ huynh đệ anh khí bất phàm này, cũng là người đồng đạo mà! Ánh mắt nhìn Võ Tòng càng thêm thân thiết ba phần.

Võ Tòng lạnh nhạt không thèm nhìn ánh mắt quý dị của Trương Thanh, nghiêm túc nói: “Ôi, cái này là do lúc đi đường không cẩn thận đụng cạnh cửa thôi...”

Trương Thanh lập tức tỏ vẻ ta hiểu mà, ta cũng thường xuyên đi đứng không cẩn thận mà vấp phải cây nho trong sân mà trên mặt có in hình năm ngón tay đấy nhé.

Nhưng Tôn Nhị Nương vẫn rằng Lạc Man là chim nhỏ yếu đuối nép vào thì lại hoàn toàn bất ngờ, muội tử thật quá khí phách mà!

Về phần hôn lễ, Võ Tòng căn cứ vào tình thần đêm dài lắm mộng nên ngay ngày thứ hai liền tiến hành, vì Võ Đại Lang không có mặt nên Trương Thanh và Tôn Nhị Nương tạm thời được sung làm trưởng bối.

Lạc Man đội mũ phượng mặc váy cưới, Võ Tòng cùng một thân đồ rực hiếm thấy, vui sướng đứng ở cửa chờ đón tân nương.

“Ta thực hâm mộ cô!” Lý Sư Sư nhìn hình ảnh Lạc Man trong kính như hoa đào, nhẹ nhàng nói.

Có lẽ là do ảnh hưởng bởi không khí vui mừng của lễ thành thân, Lạc Man hiếm khi mềm giọng nói: “Cô rồi cũng sẽ có ngày này.”

Lý Sư Sư cười cười, đội khăn voan đỏ cho nàng, nâng nàng đứng dậy.

Võ Tòng sớm đã nôn nóng bất an chờ ngoài cửa, thấy các nàng bước ra, trên mặt lập tức nở nụ cười ngốc nghếch, giơ tay lên, cúi xuống bế Lạc Man lên trong tiếng hét lên của nàng.

Trên đầu Lạc Man là khăn trùm uyên ương nghịch nước, trước mắt bị che bởi khăn đỏ chỉ có thể găt gao nắm lấy Võ Tòng, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong ngực nam nhân, chậm rãi bình tĩnh trở lại, khoe miệng nhẹ nhàng cong lên, tựa đầu trên ngực nam nhân.

Có thể cùng Võ Tòng bên nhau tới già, thật làm người ta chờ mong, không phải sao?

Xuống lầu hai, Võ Tòng buông Lạc Man xuống, hai người bái thiên địa, xem như thành thân.

Bởi vì Lâm Xung và Võ Tòng bây giờ là tội phạm truy nã, hôn lễ cũng không dám mời ai, trong tiệm cũng chỉ có vài người bọn họ, Võ Tòng cũng không cần kính rượu, trực tiếp ôm Lạc Man vào động phòng.

Một cước đá văng cửa phòng, Võ Tòng khăn cấp đặt Lạc Man xuống giường, sau đó gấp rút đóng cửa lại, lại gấp rút uống rượu giao bôi, gấp rút kéo khăn trùm đầu của Lạc Man, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng: “Nương tử, sắc trời không còn sớm, chúng ta sớm đi nghỉ thôi!?”

Lạc Man nhìn mặt trời còn đang thiêu đốt ngoài cửa sổ, khoe miệng giật cả tung, má ơi! không biết có bao nhiêu tình trùng lên não mới có thể nói ra lời này chứ!

Đồng thời trong lòng cảm giác thấy nguy hiểm.

“Nhị ca! Huynh nhìn bên ngoài đi, có phải có người nghe lén ở bên ngoài không?” Lạc Man ngượng ngùng cúi đầu.

Võ Tòng ngẩng lên thấy cũng đúng, không biết chừng Tôn Nhị Nương và Lý Sư Sư to gan lớn mật có thể làm ra việc này, vội vàng đưa chén cho vợ mình, bản thân thì vụng trộm mở cửa nhìn xem.

Không có!

Hắn rốt cục yên lòng, trong lòng yên ổn, dục vọng lập tức như lửa lớn cháy lan đồng cỏ, tựa như ngay lập tức, gậy gộc của Võ Tòng đã một trụ che trời.

Hắn cảm thấy cả người như bị liệt hỏa thiêu đốt, yết hầu khát đòi mạng, toàn thân không chỗ nào không khó chịu.

Hắn nghĩ hắn đã trúng độc rất nặng rồi, một loại độc chỉ có nữ nhân đang ngồi trên giường kia mới có thể chữa được.

Nhìn một thời gian dài như vậy, rốt cục không cần tiếp tục nhìn nữa!

Khát vọng nơi đáy lòng Võ Tòng như trận đại hồng thủy không gì cản nổi gào thét mà ra. Hắn như sói đói chụp mồi ôm lấy Lạc Man, vội vàng cạo sát lưng tung hôn tới.

Lạc Man bị khí thế hung ác của hắn dọa, chỉ cảm thấy có vô số Võ Tòng liên tục hôn tới, hung quang chột lóe trong mắt, như muốn xé nát nàng cho vào bụng.

Lạc Man không khỏi run lên, miễn cưỡng né tránh nụ hôn của hắn, giả dụ nói: “Nhị ca... Nhị ca... Còn chưa uống rượu giao bôi mà!”

Rượu giao bôi?

Võ Tòng ôm Lạc Man, cắn mạnh một cái lên cổ nàng, một dấu răng đỏ tươi lập tức hiện ra. Hắn còn chưa đã thèm liếm môi: “Được, uống rượu trước.” Dù sao đã trở thành vợ của hắn thì cũng không cần phải quá gấp rút! Tội nay, hắn muốn làm gì thì làm cái đó!

Ha ha ha...

Lạc Man kinh hồn táng đảm dâng tới một chén rượu cho sói đói Võ Tòng. Võ Nhị Lang lập tức uống một hơi cạn sạch, ném luôn chén xuống đất, đôi mắt lóe sáng nhìn nàng chăm chăm.

Trong lòng Lạc Man có chút hốt hoảng, uống từng xiu xiu rượu một, đáng tiếc Võ Nhị Lang rót rượu quá ít, nàng đã tận lực uống rất ít, không tới vài ngụm đã uống xong rồi, sau đó lại bị ai đó cướp cái chén ném sang một bên.

Võ Tòng cười cười chậm rãi đề lên người Lạc Man, dùng ánh mắt đáng giá nàng từ đầu tới chân lại từ chân lên đầu.

Dưới tầm mắt nóng bỏng của hắn, Lạc Man cảm thấy bản thân như bị người ta lột sạch quần áo, xấu hổ đến mặt đỏ bừng.

“Nương tử thật đẹp.”

Võ Tòng say mê đắm chìm trong rừng mây đỏ, chỉ cảm thấy tất cả như là mơ.

Hắn hít sâu một hơi, khắc chế bản thân tinh tế hôn lên mặt nàng.

Lạc Man khăn trương run run, trên mặt rơi xuống những nụ hôn nhẹ nhàng như mưa phùn, như thương tiếc nàng.

Nàng bình tĩnh nhìn đôi mắt Võ Nhị Lang dịu dàng khắc chế, thân thể chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Dần dần, thể mưa tăng mạnh, bắt đầu sấm ầm chớp giật, mưa rền gió dữ.

Võ Nhị Lang chậm rãi trở nên điên cuồng, bàn tay to luồn vào trong vạt áo của nàng, không ngừng dùng sức vuốt ve, do thường xuyên luyện võ nên mang theo vết chai, cảm xúc thô ráp tinh tế mon trớn mỗi một tác da thịt, bên trong dịu dàng mang theo chút cuồng dã, dẫn tới trong nàng có phần sợ hãi run rẩy.

Ánh mắt Lạc Man bắt đầu mê ly, cảm giác bản thân như là người trần trụi nằm trên bờ cát, tùy ý để từng trận sóng bao phủ bản thân.

Hắn hôn môi cũng dần dần mạnh thêm, mới đầu là hôn, sau đó là dùng răng nanh cắn, cơ bắp trên mặt căng lên, ánh mắt phát ra ánh sáng sâu thẳm, hận không thể cắn nuốt hoàn toàn người dưới thân.

Toàn thân Lạc Man không ngừng phát run, trên người như có những ngọn sóng xa lạ đánh tới, mất đi quyền không chế cảm giác của thân thể làm cho nàng khăn trương sợ hãi.

“Nhị... Nhị ca... huynh... Chậm một chút...” Trong mắt nàng lộ ra ánh nước, nhẹ nhàng kêu.

Vừa nghe giọng nói của nàng, Võ Nhị Lang rút cuộc nhìn không được, chọc vật thể cứng rắn, nóng bỏng tới nơi u cổ, ngẩng đầu lên, lộ khuôn mặt có chút hung ác, thờ hồn hèn hỏi: “Người đàn ông của nàng là ai?”

Lạc Man khó khăn mím môi không hề hé răng.

Võ Nhị Lang híp mắt, cách quần áo dùng sức chọc chọc nơi đó của nàng, nghiêm khắc nói “Nói! Là ai!”

Cảm giác điện giật từ hạ thân truyền đến, Lạc Man nhìn không được run lên, ghen ngào nói: “Là huynh. Nhị ca...”

Hình ảnh chờ mong đã lâu rốt cục xuất bây giờ trước mắt, cả người Võ Tòng thư thái, sáng khoái chưa từng có bao giờ, tà tính cười: “Yên tâm, bảo bối! Tướng công nhất định sẽ làm cho nàng thật sáng khoái!”

Lạc Man rung rung cắn răng, được lắm Võ Tòng! Phản rồi! Huynh cứ chờ đi.

Võ Nhị Lang sốt ruột khó nén xé quần áo Lạc Man, vừa cởi bỏ áo khoác liền đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng vô lực, xụi lơ té xuống.

Hắn trừng lớn mắt không thể tin nhìn Lạc Man.

Lạc Man luống cuống tay chân đẩy hắn sang một bên, trên mặt còn mang theo tình dục chưa lui, dùng sức nắm chặt mặt hắn: “Khá khen cho huynh đấy Võ Nhị Lang! Muốn tạo phản sao! May mà ta sớm có chuẩn bị!”

Võ Tòng lúc này mới phản ứng tình huống bản thân, cũng may lần này nàng hạ thuốc ít, hắn chỉ cảm thấy thân thể vô lực, nhưng mà còn là may ít nhất chỗ kia vẫn còn bền gan vững chí đứng thẳng.

Kê thức thời là trang tuần kiệt, Võ Nhị Lang lập tức cũng cười nói “Nương tử! Nàng làm cái gì vậy? Nàng không vừa lòng chỗ nào thì nói ra đi? Sao lại bỏ thuốc vậy? Lại nói, hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta...”

Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm nốt hồng hồng trên cổ Lạc Man, nuốt nước miếng.

Lạc Man bị tầm mắt nóng bỏng của hắn nhìn mà run lên, cố nén thẹn thùng hào khí nói: “Động phòng hoa chúc thì sao?! Để ta!”

Thật hết cách, với Võ Tông làm sói đói không biết bao nhiêu năm rồi, nàng nếu không thỏa mãn hắn, phòng chừng buổi sáng ngày mai xương cốt cũng không thừa. Nhưng mà động phòng thôi mà, nàng làm hay hắn làm cũng giống nhau thôi!

Ồ?! Thu hoạch ngoài ý muốn sao! Võ Nhị Lang vừa định xoay người cho nàng chút giáo huấn cứng đờ, kinh hi nhìn Lạc Man, hắn còn tưởng rằng nàng không muốn động phòng chứ!

Võ Nhị Lang mang theo loại tâm tình kích động cùng chờ mong lẳng lặng nằm ở đó, đôi mắt nóng bỏng gắt gao nhìn chằm chằm Lạc Man.

Lạc Man buông màn, vừa định cởi bỏ áo ngoài, lại thấy ánh mắt như sói đói của Võ Nhị Lang, mặt đỏ lên, tìm cái gối che trước mắt hắn, lúc này mới cảm thấy bình tĩnh lại, nhẹ nhàng cởi hết quần áo của bản thân, chịu đựng ngượng ngùng ngồi vào trên bụng hắn, cảm giác được phía có vật gì đó cứng rắn, tìm nằng đột nhiên đập mạnh liệt.

Nàng cởi bỏ quần áo Võ Tông, để lộ ra khuôn ngực rắn chắc.

Lạc Man mê muội vuốt ve, cúi người hôn lên hầu kết của hắn, học cách thức Võ Tông nhẹ nhàng cắn xé.

“Ừm...” Võ Tông nhất thời thờ hốc vì kinh ngạc, mỗi một tế bào trên cơ thể đều hưng phấn run lên, hắn dùng lực nắm chặt nắm tay đau khổ nhẫn nại.

Lạc Man cảm thấy chơi rất vui, nằng tò mò lấy tay phải sờ trái xoa.

Võ Tông quả thực cảm thấy đôi tay nhỏ bé này đang muốn đùa giỡn hắn mà, mồ hôi to như hạt đậu chảy xuống trên trán, thịt đã đưa tới miệng mà chưa ăn được.

Trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm với Lạc Man, xoay người một cái đè nàng xuống.

“Huynh! Huynh!” Lạc Man trừng lớn mắt nhìn hắn.

Võ Tông cười lạnh: “Nàng cho rằng ta sẽ ngã vào một hố những hai lần sao?”

Sau đó liền lập tức nắm cầm Lạc Man môi dùng sức hôn xuống, bàn tay to cũng tự giác trèo lên mềm mại trước ngực, dùng sức xoa nắn, vật gì đó nóng bỏng cũng cách một tầng vải sớm đã ướt đầm không ngừng chà xát ở nơi tư mật.

Qua một lúc, trước mắt Lạc Man là một mảng sương mù che phủ, khoái cảm trong thân thể không ngừng dâng lên, nàng không nhịn được rên rỉ thành tiếng.

Trong đôi mắt mê li dường như chỉ còn lại khuôn mặt kiên nghị của Võ Nhị Lang.

Nàng cố gắng nhìn kĩ hắn, như bị ánh sáng trong mắt hắn hấp dẫn.

Bỗng nhiên, một cơn đau truyền đến, Lạc Man nhịn không được sợ hãi kêu lên.

Võ Nhị Lang lập tức dừng lại, cúi xuống hôn môi nàng trấn an, sau mới kiên định tiến thẳng tới.

Lạc Man đau tới rớt nước mắt, hung dữ cắn mạnh đầu lưỡi Võ Nhị Lang.

Võ Nhị Lang dừng lại một chút, sau đó dùng lực ôm cơ thể tinh tế của nàng xoa nắn an ủi.

Không biết qua thời gian bao lâu, cảm giác đau đớn rốt cục chậm rãi thối lui, mà thay thế nó là một cảm giác trống rỗng khó hiểu, Lạc Man khó chịu uốn mình.

Nàng vừa động liền như xuất tín hiệu khai hỏa, Võ Nhị Lang lập tức điên cuồng cử động.

Lạc Man chưa kịp kêu cứu đã trực tiếp bị kéo vào biển dục vọng mê mông, trong khoái cảm liên tục dâng trào, nàng chỉ còn lại sức đề thờ.

Hai mắt Võ Tông đỏ ngầu, hiển nhiên đã nhập ma, hắn cảm giác cả người như bị bao bọc bởi thiên đường ấm áp, mỗi cử động đều mang lại khoái cảm vô cùng vô tận, hắn cảm giác mỗi một lỗ chân lông trên người đều như giãn ra, nhẹ bẫng, thư thái chưa từng có.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, thất lưng không ngừng vận động bằng một loại tốc độ khó tin, hắn nắm chặt eo nhỏ Lạc Man, cảm giác được đôi chân thon của nàng như rắn quấn chặt trên người mình.

Nam nhân ham muốn chiếm hữu bá đạo tàn sát bừa bãi, dục vọng trong mạch máu va chạm, khiến hắn cho dù là thân thể hay tâm hồn đều chiếm được khoái cảm cực độ, rốt cục hết cách giữ lại, bắt đầu va chạm càng nhanh càng mãnh liệt hơn, lực đạo hung ác kia dường như muốn hung dữ khảm nàng vào thân thể hắn.

Khoái cảm như vô số dòng điện chạy tán loạn trong thân thể, cuối cùng tụ lại với nhau tạo thành khoái cảm càng nhiều hơn, Lạc Man bị tình dục mạnh mẽ có tính phá hủy khiến cho khó tiếp nhận nổi, nước mắt chảy ra nơi khóe mắt, phát ra tiếng khóc nức nở.

Nàng rên rĩ trong khoái cảm, làm cho Võ Tòng càng thêm điên cuồng, cầm chân Lạc Man để lên vai, điên cuồng ra vào, hấn dùng lực nắm chặt eo nhỏ Lạc Man, xương hông rắn chắc trước sau lắc lư va chạm giữa hai chân nàng. Hấn gần như hung ác nhìn chăm chăm người dưới thân, nhìn giọt nước nơi khóe mắt Lạc Man, răng trắng cắn chặt môi, không ngừng lắc đầu... Động tác của hấn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, cuối cùng Lạc Man nhin không được thét chói tai ra tiếng... hấn căng mặt dùng sức hơn mười lần, gào nhẹ một tiếng xụi lơ ở trên người nàng.

Trước mắt Lạc Man đều là mù sương, bên tai dường như nghe thấy tiếng nhạc, trong đầu lại như hoàn toàn trống rỗng.

Nàng há mồm thờ dốc, không biết vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Võ Tòng thờ hồn hển mấy hơi, xoay người một cái ôm lấy nàng, trên mặt tràn đầy thỏa mãn khê hôn nàng, trêu đùa: “Nương tử cảm thấy thế nào? Vừa lòng chứ nhỉ?”

Nếu như không vừa lòng, hấn không để ý làm lại một lần cùng nàng.

Thần trí Lạc Man vừa mới trở về, cảm thấy mỗi một đốt ngón tay, mỗi một sợi lông đều vô cùng nặng nề, không thể động đậy.

Bàn tay to của Võ Tòng lại xấu xa gầy nộ hoa trước ngực nàng, tinh tế ngứa nheo, khóe mắt mang theo ý cười nhìn nàng: “Thì ra nương tử không vừa lòng sao! Không có việc gì, vì phu nhất định không ngừng cố gắng! Cố gắng làm cho nương tử vừa lòng mới thôi.”

Nói xong lại nâng một chân của Lạc Man lên, khoác lên thắt lưng của mình, hạ thân đâm thẳng, lập tức tiến vào u cốc!

Cao trào vừa mới đi qua, thân thể Lạc Man trở nên vô cùng miễn cảm, bị hấn tiến vào lại như có dòng điện lại truyền đến, nàng nhin không được rên rĩ một tiếng, hung dữ trừng mắt liếc nhìn Võ Tòng.

Một cái liếc mắt này mị nhãn như tơ, lập tức làm trong lòng Võ Tòng ngứa ngáy

“Không phục?!” Võ Tòng cười lạnh, lập tức lay động vòng eo dùng sức di chuyển.

Khoái cảm còn mãnh liệt hơn so với lúc nãy, như song triều vỗ tới từng trận, Lạc Man khóc nức lên, liều mạng lắc đầu.

“Nói! Nam nhân của nàng có làm cho nàng sáng khoái hay không?” Võ Tòng hung hăng di chuyển, hung tợn hỏi.

Lạc Man chỉ có thể nức nở gật đầu “... Ừm... A... Sáng khoái...”

Từ trong ra ngoài, cả người Võ Tòng đều vô cùng sung sướng, dùng thêm sức rút ra đẩy vào vài cái, đâm Lạc Man lớn tiếng rên rĩ.

“Nói! Về sau còn đánh nam nhân của nàng hay không?”

“Nói! Về sau còn không nghe lời nam nhân của nàng hay không!”

“Còn cười với nam nhân khác hay không!”

Khó có khi Lạc Man nghe lời như vậy, Võ Tòng càng thêm đắc ý, tới khi bắt nàng khóc nức nở ngoan ngoãn nói hết những lời bản thân thích nghe mới rút cứng rắn ra, lật Lạc Man lại nằm sấp trên giường, sau đó mới tinh thần hăng hái lại đâm vọt vào, dùng lực lớn ra vào u cốc.

Một đêm này, Lạc Man có thể nói là không ngủ.

Nằm ngửa, nằm sấp, ngồi, đứng... Võ Nhị Lang dường như thí nghiệm hết tất cả những tư thế mà hấn nghĩ ra được.

Lạc Man rốt cục cũng biết cái gì gọi là báo ứng!

Lời nàng nói với Tôn Nhị Nương đã trở thành sự thật, Võ Tòng thật sự là sói đói một đêm bảy lần mà...!

Võ Nhị Lang! Lão nương sẽ không bỏ qua huynh! Lạc Man bị làm tới lúc trước khi hôn mê hung tợn nghĩ!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không Đề

Chuyến ngủ ♥ Nhã Vy Khoảng 3 giờ sáng, đúng là lúc mọi người đang say ngủ, trời mùa hè trong suốt không mây, trên Sườn núi Thập Tự vô cùng yên tĩnh, xa xa trên con đường nhỏ có một đội nhân mã đang lặng lẽ tiến đến.

Đi đầu là một nam nhân mặc khôi giáp, lưng đeo bội kiếm, vẻ mặt trang nghiêm ngồi trên lưng ngựa, vung tay ra hiệu cho đám người phía sau, mấy chục hắc y nam tử mạnh mẽ nhảy xuống ngựa, lặng yên không một tiếng động tiến tới khách điểm.

“Thiếu gia, ngài xác định hẳn ở chỗ này?” một nam nhân hơi béo đứng bên cạnh nhũ mây hỏi.

Nam nhân cười lạnh một tiếng: “Lúc ở rừng cây ta chính mắt gặp hẳn, rất giống người trên bức họa, người nói có đúng hay không?”

Nếu Lạc Man ở đây, nhất định sẽ hô to kẻ này đúng là Chúc Bưu!

thì ra vào hôm đó lúc ở trong rừng cây, hẳn đã nhận ra nam nhân trước mặt chính là người trên triều đình phát lệnh truy nã —— Võ Tông kẻ ám sát Cao thái úy!

Chúc gia trang và triều đình có quan hệ chặt chẽ, nếu đã gặp tội phạm bị truy nã hiển nhiên muốn bắt lấy đưa đến nha môn.

Nhưng mà lúc đó hẳn họ ngại chỉ có một mình, mà Võ Tông lại có võ nghệ cao cường, vì an toàn nên hẳn chỉ có thể tạm rút lui, cho người trở về Chúc gia trang báo tin sau đó lặng lẽ theo dõi phía sau.

Chúc gia trang cách nơi này chỉ khoảng trăm dặm, rạng sáng thì quân gia đã mang theo đại đội nhân mã đến!

“Gián tặc có võ nghệ cao cường, thâm sâu khó dò. Nhưng mà bên người hẳn có hai nữ tử vô tội, nhất thiết không được gây thương tích cho bọn họ.” Chúc Bưu nghĩ đến hai mỹ nhân phong cách khác nhau đó, trong lòng liền thấy ngứa ngáy, nghiêm trang ra lệnh.

“Tất nhiên rồi! Tiểu nhân đã truyền lệnh xuống rồi!” Quân gia rất biết cách quan sát sắc mặt liên tục gật đầu.

“Rất tốt! Rất tốt!” Chúc Bưu nhếch miệng, lộ nụ cười hiểu rõ.

Bên kia, Võ Tông vừa mới vận động xong, thương tiếc hôn lên Lạc Man sớm đã hôn mê, vừa định ôm vợ mình chìm vào mộng đẹp thì bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

Lúc này rồi ai còn tới chứ?

Mi tâm Võ Nhị Lang nhũ lại, lặng lẽ đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn, vừa nhìn liền nhất thời chấn động, hơn mười nam nhân hắc y được huấn luyện kỹ lưỡng nhanh nhẹn lần lượt nhảy vào trong viện.

Không xong rồi!

Võ Nhị Lang vội vàng mặc quần áo chỉnh tề cho người nào đó vẫn còn đang ngủ say, bản thân chỉ kịp mặc mỗi cái quần, ôm vợ mình tới chỗ Tôn Nhị Nương và Lâm Xung

“Có người tới! Đại ca, tẩu tử! Mau tỉnh lại!”

Trương Thanh và Lâm Xung còn đang mặc đồ ngủ lao tới, thấy Võ Nhị Lang chỉ mặc quần đang ôm Lạc Man thì liền sửng sốt: “Có chuyện gì vậy?”

Trong mắt Võ Nhị Lang có phần sốt ruột: “Có hơn ba mươi người lai lịch không rõ sắp đến đây. Nơi này không còn an toàn nữa, chúng ta lập tức phải đi ngay!”

“Vậy chúng ta chia làm ba hướng phá vòng vây! Ta và Lạc Man đi phía đông, đại ca và đại tẩu đi phía tây, Lâm đại ca và Sư Sư đi phía sau! Chúng ta gặp lại ở Lý gia trại!”

Không biết người tới là ai, sắp xếp như vậy quả thật là tốt nhất.

Lâm Xung gật gù: “Tốt! Việc này không nên chậm trễ! Chúng ta lập tức phá vây!”

“Được!”

Lâm Xung đi tìm Lý Sư Sư, Võ Nhị Lang khiêng Lạc Man trực tiếp nhảy ra từ cửa sổ.

Hắc y nhân đang muốn trèo lên tường, bỗng nhiên có một vật lạ từ trên trời giáng xuống, tập trung nhìn vào thì lại là một nam nhân nửa người trần đang khiêng một nữ nhân đã hôn mê lao tới.

Vài người kinh ngạc nhìn nhau, hô một tiếng rồi vọt theo.

Sức lực Võ Nhị Lang kinh người, căn bản là chẳng buồn để chút cân nặng của Lạc Man vào mắt, thấy người xông tới thì quắc mắt trừng, giờ một chân đạp bay người trước mặt, khí thế kinh người.

Người nọ bay ra đụng vào một kẻ đồng lõa khác, hai người cùng kêu thảm thiết một tiếng, phun ra một ngụm máu rồi nằm yên bất động.

Động tĩnh làm kinh động đến mấy người khác, khiến chúng không hện mà cùng tiến lại.

Đúng lúc này, Trương Thanh mang theo Tôn Nhị Nương, Lâm Xung công Lý Sư Sư đồng thời phá cửa sổ bay ra.

Mọi người đánh nhau thành một đoàn.

Người Chúc gia trang phần lớn là gia đình, tuy rằng đã được huấn luyện kỹ càng nhưng so với quân chính quy thì còn kém rất nhiều, bị một đập kia của Võ Nhị Lang hù dọa thì đều có chút do dự không dám lên phía trước.

Võ Tông còn mang theo Lạc Man nên cũng không hiểu chiến, ánh mắt sắc bén trừng Chúc Bưu rồi mới vội vàng bỏ chạy.

Bên kia, Lâm Xung cầm thương chém tới, mọi người cũng không thể tới gần, thấy đúng thời cơ hấn đột nhiên nhảy ra vòng vây bỏ chạy.

Chỉ còn lại có vợ chồng Trương Thanh ở lại dây dưa.

Chúc Bưu nhú mày, bị Võ Tông liếc nhìn một cái đã thấy đáy lòng lạnh lẽo, thầm nghĩ không tốt, người nọ hung ác dị thường, tuyệt đối không thể buông tha! Cũng không cố dây dưa vợ chồng Tôn Nhị Nương, trực tiếp chia người làm hai phía đuổi theo Lâm Xung và Võ Tông.

Võ Tông đời trước cũng đã từng ở Sườn núi Thập Tự một đoạn thời gian, vì thế vô cùng quen thuộc địa hình nơi này.

Bởi vì nơi này là chỗ giao nhau của hai quan lộ cho nên mới lấy tên là Sườn núi Thập Tự. Nơi này là chỗ hẻo lánh, hai bên đường đều là cánh rừng.

Võ Tông ra khỏi khách điểm, trực tiếp lúi vào rừng cây.

Trong rừng hẹp, đám người Chúc Bưu chỉ phải xuống ngựa đuổi theo, mà chút chậm chạp đó cũng đã đủ để Võ Tông đã sớm chạy không thấy bóng dáng!

Mất thấy mỹ nhân đã tới miệng lại bay mất, Chúc Bưu oán hận dẫm chân, chỉ đành quay đầu đuổi theo phía khác.

Cũng là số Lâm Xung không hay ho.

Chúc Bưu và quân gia phân công nhau một người truy Võ Tông, một người truy Lâm Xung.

Lâm Xung chưa bao giờ tới Sườn núi Thập Tự, cực kì không quen thuộc đối với địa hình nơi này, nhưng cũng vì an toàn nên hấn cũng vào rừng cây nhỏ.

Quân gia lại không giống Chúc Bưu, hàng năm hấn đều hiệp trợ Chúc lão gia quản lý Chúc gia trang, đối với địa hình lân cận lại vô cùng quen thuộc, trực tiếp liền mang theo người vào cánh rừng.

Lâm Xung tạm thời bỏ lại truy binh, thả Lý Sư Sư xuống.

Bạn học Sư Sư này vẫn là đầu gần gũi vật lộn xác thịt cùng người khác vật lộn, được rồi, hấn là bị người công trên người cùng người khác vật lộn, mất thấy chỉ một mình Lâm Xung đã vượt qua ải, lấy khí thế vạn người không thể địch lao ra khỏi vòng vây, nằng ghé vào trên người nam nhân này, nhìn hấn lạnh lùng từng chút từng chút đánh lui kẻ địch, đột nhiên lại có thứ cảm giác chưa bao giờ có, giống như chỉ cần cùng người kia ở cùng nhau, tất cả nguy hiểm cản trở, bụi gai nhấp nhô phía trước chẳng đáng là gì.

Nàng ôm chặt cổ Lâm Xung, xung quanh là đao kiếm lướt qua, tiếng hô chém giết nhưng trong lòng lại vô cùng an tĩnh, thậm chí hi vọng lúc này có thể mãi cho đến thiên trường địa cửu.

Đáng tiếc Lâm Xung là một người đàn ông rất không biết thời thế, hấn thấy Lý Sư Sư ôm chặt hấn liền cho rằng nàng sợ hãi, mất thấy thoát được truy binh, liền thả nàng xuống, sau lại nghiêm trang xin lỗi vì bản thân lỗ mãng.

Lý Sư Sư tức giận, đã từng gặp kẻ không biết phong tình chưa thấy qua kẻ ngốc như vậy, đáng lẽ ra lúc này hấn phải dùng lời nói nhỏ nhẹ trấn an một chút tâm linh bị thương của nàng hay sao? Thái độ muốn cách xa nàng 8 trượng là có ý gì chứ?

Lý Sư Sư nàng 15 tuổi đã là hoa khôi, ba năm qua kẻ quỳ gối dưới váy của nàng nhiều vô số kể, còn chưa từng gặp qua loại người như Lâm Xung và Võ Nhị Lang này, nàng không tin không thu phục được Võ Tông lại còn tiếp tục không thu phục được Lâm Xung?

Nhưng chuyện cấp bách hiện giờ vẫn là nên chạy trước tốt hơn. Nàng từ lúc bị người ta kéo dậy trong ổ chăn là đã nhìn rất lâu rồi.

Lý Sư Sư vô lực biểu đạt một chút ý tứ bản thân không hề để ý chút nào, sau đó mới đưa ra yêu cầu muốn đi xa xa chút giải quyết nhu cầu.

Mặt Lâm Xung liền đỏ bừng một cái, gật đầu đồng ý, rồi cứng mặt dặn Lý Sư Sư không thể đi quá xa.

Lý Sư Sư gật đầu có lệ, gì chứ, không đi xa chút chẳng lẽ còn để cho người ta nghe được tiếng nước rào rào sao? Nàng tuy rằng lớn lên ở thanh lâu nhưng tư tưởng cũng không cởi mở tới mức đó có được hay không vậy?

Không thể không nói, Lý Sư Sư từ nhỏ lớn lên ở thanh lâu, hoàn cảnh bên người hết sức bình thân, vốn chưa từng trải qua cảnh đuổi giết như thế này, không hề có ý thức về nguy hiểm, hơn nữa, nàng lại một lòng muốn biểu hiện phong thái thiên tiên thoát tục trước mặt Lâm Xung, cố gắng đi tới nơi hẻo lánh, tới khi không thấy được bóng dáng của Lâm Xung mới thôi lúc này mới quyết định giải quyết đại sự nhân sinh.

Nhưng mà hiển nhiên, vận may của nàng thật chẳng ra gì.

Quản gia không ngờ đã mất dấu Lâm Xung nên chia người phân ra tìm kiếm, bỗng nhiên thấy có tiếng động, ngay sau đó một cái đại mỹ nhân đẩy cò đi đến.

Quản gia nhất thời mừng rỡ, cái này đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, nay lại thấy không hề tổn chút sức nào mà!

Gã vội vàng sai người chạy tới, một cái chụp hôn mê người tới.

Lúc này thì hay rồi nè, nhiệm vụ đã hoàn thành! Quản gia cười đến mức ánh mắt cũng nheo lại, ôm lấy đại mỹ nhân chạy đi. Người khác không biết, nhưng gã lại vô cùng hiểu thiếu gia.

Nói là bắt tội phạm nguy hiểm, trên thực tế còn không phải là vì nữ nhân sao? Nếu như mỹ nhân đã tới tay, gã cũng dây dưa chẳng thèm cùng người kia làm gì. Chạy nhanh trở về mới đứng đắn.

Lại nói Lâm Xung ở chỗ đó chờ mãi không thấy Lý Sư Sư đi ra, nhất thời cảm thấy không ổn, đành dè dặt đi vào bụi cỏ theo hướng đó, vừa đi vừa thấp giọng kêu.

Đi gần trăm mét vẫn như cũ không thấy Lý Sư Sư đâu cả, Lâm Xung lúc này mới thấy không ổn, vội vàng rút về khách điểm, vừa từ trong rừng đi ra liền vừa hay thấy Chúc Bưu thỏa mãn thúc ngựa đi xa, mà quần áo đồ tươi của Lý Sư Sư trên lưng ngựa như ẩn như hiện.

Lâm Xung bám chặt phía sau, thấy bọn họ vào chúc gia trang thì liền quay đầu đi tìm Võ Tông.

Lại nói Võ Tông, bởi vì đêm hôm trước quá mức mệt nhọc, hơn nữa người bề mình lại vô cùng quen thuộc nên Lạc Man một đường không hề tỉnh lại, hai người chạy vội tới Lí gia trại.

Lí gia trại ở giữa Lương Sơn và Chúc gia trang, là một thôn trang hoang phế, người trong thôn phần lớn đi Chúc gia trang hoặc Hộ gia trang, Võ Nhị Lang tìm một gian phòng ở tương đối sạch sẽ, thả Lạc Man xuống, bản thân ngồi ở cửa nghỉ tạm chút.

Tới trước là vợ chồng Trương Thanh, bởi vì Chúc Bưu vốn không có ý muốn bắt bọn họ, thừa dịp bọn họ tách ra đuổi theo Lâm Xung, vợ chồng hai người bỏ chạy đến nơi này.

Lúc Lâm Xung tới mặt trời đã lặn, Lạc Man đã tỉnh.

Chuyện đầu tiên khi nàng tỉnh lại là đánh qua một quyền, khiến đôi kính râm trên mặt Võ Nhị Lang còn chưa hoàn toàn mờ đi thêm chút màu sắc, nếu không phải có vợ chồng Trương Thanh ngăn cản nàng, phỏng chừng nàng sẽ cầm đao đến tự tay giết chồng.

Võ Nhị Lang cũng chỉ nói bản thân làm có chút quá đáng, ngượng ngùng cúi đầu ngồi xổm một bên giả chết.

Lúc Lâm Xung vào đến, Lạc Man đang dùng ánh mắt lạnh tri Võ Tông.

Vừa thấy hấn đi vào, Võ Tông mừng rỡ, vội vàng tiến lên, vẻ mặt sáng lạn nói: “Đại ca, huynh đã trở lại!”

Giọng nói vô cùng nhiệt tình, khuôn mặt vô cùng kích động, không thua gì nông nô năm đó bị nhiều tầng áp bức gặp được quân giải phóng.

Đáng tiếc, Lâm Xung chẳng buồn rầu với hấn, xoa mi tâm, tự trách nói: “Sư Sư bị người ta bắt đi rồi!”

“Cái gì?” Vẻ mặt Võ Tông kích động: “Bọn họ rốt cuộc là loại người nào?”

Lâm Xung thở dài: “Người Chúc gia trang.”

Chúc gia trang? Lạc Man nghĩ tới lúc trong rừng gặp phải Chúc Bưu liền đã hiểu rõ, cảm thấy ảo não, sớm biết thế lúc đó đã làm thịt hấn luôn cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy!

Võ Tông cũng nhủ mảy, Chúc gia trang hấn biết, đời trước Tống Giang cũng đã dẫn người đến tấn công qua, nhưng mà lúc đó hấn còn đang ở núi Nhị Long, sự việc cụ thể như thế nào hấn cũng không rõ lắm, nhưng hấn cũng từng nghe người ta nói Chúc gia đó cực gì khó đánh.

Xem ra chỉ bằng vài người bọn họ thì rất khó cứu Lý Sư Sư ra.

“Ta đã nhìn địa hình Chúc gia trang, gần nước, rất khó vào. Theo ý kiến của ta, chỉ sợ chúng ta phải về trên núi gọi thêm huynh đệ tới...” Lâm Xung cau mày nói.

“Đệ đồng ý quan điểm của đại ca.” Võ Tông cũng gật gật đầu. Theo hấn biết, Lương Sơn vì cứu Thôi Thiên nên cũng đã tấn công Chúc gia trang, đến lúc đó cũng cứu Lý Sư Sư luôn.

“Nhưng mà lại qua một thời gian nữa, nếu Sư Sư...” Lâm Xung hỏi hận cực kỳ, sớm biết thế hẳn nên theo sát nàng không để cho người ta bắt được.

Về điểm này, Lạc Man lại thật yên tâm “Đại ca không cần lo lắng, Sư Sư rất thông minh, nhất định không có việc gì.” Cái nữ nhân kia ngay cả Hoàng thượng còn có thể đùa bỡn trong lòng bàn tay, một Chúc Bưu thì tính cái gì? Chẳng đáng là gì!

“Nhưng mà Lý cô nương tay trái gà không chặt...” Tôn Nhị Nương không dám gạt bừa nhìn Lạc Man, nói như thế nào kia cũng là ân nhân cứu mạng của Võ Nhị Lang, Lạc Man sao lại không quan tâm chứ?!

Lạc Man không nói gì trợn mắt, vũ lực tính cái rắm ấy! Trí lực mới là vương đạo được không?

Vài người sau khi thương lượng thì đành quyết định trở về Lương Sơn gọi viện binh.

Lâm Xung bởi vì tự trách bản thân không chiếu cố tốt Lý Sư Sư để cho nàng bị bắt, quyết ý ở lại Lý gia trại quan sát tình hình.

Việc khẩn cấp, sau khi bàn bạc xong Võ Nhị Lang và vợ chồng Trương Thanh chuẩn bị xuất phát.

Trước lúc Lâm Xung xuất phát, Lạc Man lại dặn Lâm Xung, nhất định phải bình tĩnh, nhất thiết không thể vội vàng tiến vào Chúc gia trang.

Tới lúc khiến Võ Nhị Lang ghen tuông quá trực tiếp khiêng Lạc Man lên, cũng không thèm quay đầu lại đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Phải nói rằng người hiểu rõ nữ nhân nhất vĩnh viễn chính là nữ nhân.

Lý Sư Sư quả thật sống vô cùng tốt.

Ngày đó khi nàng tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm ngủ trên giường gỗ khắc hoa tinh xảo, còn có một gã đàn ông nhìn vô cùng quen mắt ngồi bên cạnh, nàng nhất thời kích động nước mắt lưng tròng, cảm khái vạn phần, gì vậy nè, từ khi nàng đi theo nhóm người Lạc Man, đã bao nhiêu lâu rồi chưa nhìn lại giường chứ? Đúng là liều cái mạng trẻ của nàng mà!

Chúc Bưu thấy nước mắt mỹ nhân trong suốt, nghĩ làm thành nàng đang sợ hãi, vội vàng cất giọng nhẹ nhàng: “Cô nương không cần sợ hãi. Ta không phải là người xấu, chỉ trách thù hạ của ta quá lỗ mãng, khiến cô nương bị thương, mong rằng cô nương thứ lỗi!”

Nói xong còn cúi người thỉnh tội.

Lý Sư Sư càng thêm kích động, đây mới là phản ứng bình thường mà đàn ông cần phải có đó?! Đã là nam nhân khi nhìn thấy nàng sao có thể không động tâm chứ?! Giống như Võ Nhị Lang, Lâm Xung mới chính là quái thai đây nhé!

Lòng hư vinh của bạn học Lý Sư Sư bị Lâm Xung mạnh mẽ đập dưới lòng bàn chân lúc này mới được chữa trị được chút đỉnh.

Nàng ngượng ngùng cười với Chúc Bưu: “Bái kiến công tử, ta là Lý Sư Sư.” Cũng không hề đề cập tới chuyện của nhóm người Lâm Xung.

Nàng không đề cập tới, Chúc Bưu cũng vui vẻ giả ngu, mỗi ngày hầu hạ ăn uống no say, ngẫu nhiên đi qua nói chuyện thì từ ca phú.

Lý Sư Sư khéo léo ứng đối, không tới vài ngày đã tạo thành hình tượng một tài nữ cao quý, thanh thuần, vô hại, ngoại trừ việc không thể ra ngoài trang, còn lại nghiêm nhiên đã trở thành một vị khách vô cùng tôn quý rồi.

Chúc Bưu dù sao cũng là người đã có vị hôn thê, lại là một kỳ tài nữ tử xinh đẹp như hoa, võ nghệ cao cường, cho nên khi đối xử với Sư Sư cũng không dám vượt quá bốn phận.

Đàn ông thôi mà, luôn là kẻ ăn trong chén nhìn trong nồi, hận không thể khiến cho mỹ nữ khắp thiên hạ đều phải quỳ gối dưới chân mình.

Chúc Bưu đối xử với Lý Sư Sư chính là như vậy, muốn giữ lấy nhưng lại ngại cho trong nhà có cọt me, trước khi thành hôn cũng không dám quá phận, chỉ có thể vụng trộm nuôi dưỡng, chờ sau khi thành thân mới rước về được.

Có câu xuất giá tòng phu, một khi gạo nấu thành cơm, Hộ Tam Nương sao còn có thể làm gì được hấn chứ?!

Chúc Bưu mưu tính, vì lung lạc Lý Sur Sur nên mỗi ngày đều giả trang tuấn tú lịch sự, hào hoa phong nhã.

Lý Sur Sur là ai chứ nàng đã nhìn quen mấy loại này rồi, chỉ cười nhạt, bất đắc dĩ, ngồi dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu, cũng chỉ có thể giả bộ yêu quý mà thôi.

Nhưng diễn trò nhiều quá cũng thấy ghê tởm, vì thế Lý Sur Sur bắt đầu không ngừng mượn lý do ra ngoài, không ngừng trốn tránh gã.

Hôm nay, nàng nhân nhả đi dạo ở trong trang, bất tri bất giác đã đi vào một đại viện.

Bởi vì thân phận của nàng ở Chúc gia trang người người đều biết, cho nên nhóm thủ vệ khách khí cho nàng vào đi.

Lý Sur Sur thường thức đủ loại hoa thơm cỏ lạ ở trong sân một lúc, đang chuẩn bị ra ngoài, bỗng nhiên nghe thấy bên thấp thoáng có tiếng chiribói.

Nhất thời tò mò, nàng nhịn không được đi qua.

Đây là một trong một viện nhỏ, bên ngoài có vô số thủ vệ, vừa thấy liền biết bên trong có gì đó rất quan trọng rồi, chẳng nhẽ bên trong có người nào sao?

Lý Sur Sur làm như lơ đãng đi qua, nhìn thoáng qua khe cửa, bên trong trống rỗng, không có gì hết, trừ bỏ một cái lồng sắt.

Trong lồng hình như có một người đàn ông nhỏ gầy, không ngừng há miệng mắng chửi.

Đây là chỗ nên đến sao? Lý Sur Sur là người cơ trí, vừa định đứng dậy, bỗng nhiên cảm giác có người đứng phía sau, lập tức quay người lại là khuôn mặt bí hiểm của Chúc Bưu.

Trong lòng Lý Sur Sur giật nảy, trên mặt lại ngượng ngùng nói: “Ta thấy nơi này hoa nở cực kì xinh đẹp, cho nên đi vào nhìn xem...”

Chúc Bưu nhìn hoa trong viện muôn màu muôn sắc, hiểu rõ nói: “Không có chuyện gì. Trong viện này có cầm tù một tên cường đạo Lương Sơn, nàng không nên đi vào. Đừng làm bản thân bị thương.”

Cường đạo Lương Sơn? Lý Sur Sur nheo mắt, kinh hô: Thật hay giả vậy trời?

Ánh mắt nàng mở to, nhìn chăm chăm Chúc Bưu với ánh mắt sùng bái.

Trong lòng Chúc Bưu nhất thời dâng lên hào khí: “Nhưng mà chi là tiểu tặc mà thôi! Đi! Ta mang nàng vào xem.”

Nghe vậy, ánh mắt Lý Sur Sur nhìn gã càng thêm nhu tình, mãi đến khi khiến cho gã cảm thấy bản thân là người đàn ông lợi hại nhất trên đời này.

“Tiểu tặc này lại dám ăn trộm gà trong Chúc gia trang ta, bị ta bắt được! cường đạo Lương Sơn cũng chỉ như vậy thôi!” Chúc Bưu đắc ý nói.

Ăn trộm gà? Khỏe miệng Lý Sur Sur run rẩy nhìn người đàn ông trong lồng như nhìn khi, ó phải có nhầm lẫn gì hay không, hấn chỉ là một tên trộm bình thường, chắc không phải là phản tặc Lương Sơn đâu?

Đùa gì vậy! Trên Lương Sơn không phải đều là giống như Võ Tòng, Lâm Xung sao?! Sao vẫn còn có loại trộm vặt này chứ?!

Không đợi Chúc Bưu phản bác, Thời Thiên đã gào lên: “Gia chính là hảo hán Lương Sơn! Nói cho các ngươi biết, nếu thức thời mau thả ta ra! Bằng không, chờ các ca ca ở Lương Sơn đến, nhất định quét sạch Chúc gia trang của các ngươi!”

Là thật sao! Lý Sur Sur buồn bực vô cùng, lúc này nàng mới thực sự hiểu được lời nói ngày đó của Lạc Man.

Cô từng tưởng rằng Lương Sơn rất tốt, người giống Lâm Xung, Võ Tòng là vô cùng hiếm có, trên đời này hạng người mua danh chuộc tiếng còn rất nhiều, ta sợ cô đến lúc đó sẽ hối hận.

Muội muội nó chứ! Nếu trên tất cả Lương Sơn đều là người như thế, nàng khẳng định sẽ hối hận!

Đúng là ngay cả liếc nhìn cũng lười, Lý Sur Sur nói thẳng: “Chúc công tử, ta có chút mệt mỏi, chúng ta trở về thôi!”

Ban đầu nàng còn tưởng chờ đám người Lâm Xung tới cứu mình, thuận tiện cứu luôn vị hảo hán này, kết quả vừa thấy bộ mặt thật của hấn, trong lòng nàng giờ đây chả có cái gì nữa sất!

Ngài vẫn là thành thành thật thật ngọc ở trong lồng đi!

Ăn trộm gà? Muội muội nhà ngươi chứ! Trong rừng nhiều gà rừng như vậy, không biết tự mình đi bắt vài con sao?

Đúng là quá thấp hèn!

Lý Sư Sư âm thầm phi nhỏ, xoay người rời đi.

Đêm đó, Lâm Xung rốt cục kiểm chế không được lên vào Chúc gia trang, tìm được chỗ ở của Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư đang ở trong phòng đọc sách, cửa sổ vừa động liền có một hắc y nhân nhảy vào khiến nàng phát hoảng, vừa định hét lên thì hắc y nhân kia đã tháo mạng che mặt xuống, nhỏ giọng nói: “Đừng kêu! Là ta!”

Vừa thấy là Lâm Xung, Lý Sư Sư lao tới ôm chặt lấy cổ hắn, kích động nói năng lộn xộn: “Ta biết mà, ta biết huynh nhất định sẽ đến! Ta biết huynh nhất định sẽ không bỏ lại ta!”

Trên người có một nữ nhân dán sát vào, Lâm Xung không được tự nhiên tránh ra, cảm thấy trên người là một hòn than nóng, hắn nhin không được đẩy Lý Sư Sư ra: “Cô không sao chứ?!”

Nụ cười trên mặt Lý Sư Sư không kìm lại được, dưới ngọn đèn mờ nhạt như ánh mặt trời sáng lạng tới chói mắt, bởi thế Lâm Xung không dám nhìn thẳng.

“Ta không sao cả!” Nàng nhin không được cười nói, trong lòng tràn đầy vui mừng.

“Vây là tốt rồi! Tiểu Man và Nhị Lang đã đi gọi viện binh! Cô nhin thêm nữa vài ngày, chúng ta nhất định cứu cô ra!” Lâm Xung nghiêm nghị nói.

Á... không thể lập tức đi ra ngoài sao, Lý Sư Sư hơi thất vọng, nhưng mà trong lòng nàng cũng hiểu rõ, Chúc gia trang năm bước một tốp, mười bước một trạm canh gác, Lâm Xung có thể mạo hiểm đi vào đã không dễ dàng gì, mang nàng theo không bao lâu nhất định sẽ bị phát hiện.

Nhìn ra âm đạm chột lóe lên trong mắt nàng, Lâm Xung đột có chút không đành lòng, bổ sung thêm: “Bằng không, bây giờ ta mang cô đi ra ngoài?”

Khuôn mặt nghiêm nghị của hắn tràn đầy nghiêm túc, giống như chỉ cần nàng gật đầu thì sẽ mặc kệ núi đao hay biển lửa, hắn đều sẽ mang nàng xông ra.

Trong lòng Lý Sư Sư bỗng nhiên ảm áp, như có dòng nước ảm áp theo máu chảy khắp toàn thân, thân thể ảm áp thoải mái. Nàng không nhin được lộ ra ý cười: “Không cần. Ta ở trong này chờ huynh là được.”

“... Cũng được.” Lâm Xung do dự một chút, nhìn căn phòng hoa lệ cũng biết Lý Sư Sư cũng không phải chịu khổ cực gì, có lẽ tạm thời ở nơi này cũng không tệ nhỉ?

Nhìn ra hắn do dự, Lý Sư Sư cảm thấy khoe mắt ướt át, nàng cố tỏ ra lạc quan cười nói: “Chúc Bưu đối với ta cũng không tệ! Lấy lễ đối đáp, yên tâm, ta không sao đâu! Huynh đi nhanh đi!”

Lâm Xung nhìn nàng không giống như giả bộ, người gác đêm sắp đi tới, hắn quả thật không thể ở lại lâu!

Lâm Xung khẽ cắn môi, dặn nàng một tiếng cẩn thận rồi phóng ra theo cửa sổ.

Lý Sư Sư lẳng lặng dựa vào cửa sổ, nhìn bóng đen kia đi xa dần, trong lòng ngọt ngào như ăn mật. Nếu như nói ngay từ đầu, nàng chỉ là chỉ muốn trêu đùa hắn, nhưng từ giờ khắc này, nàng đã xác định tâm tư của bản thân.

Người đàn ông này... Nàng tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Được rồi, bạn học Lý Sư Sư chỉ lo cảm động, đã quên mất vị hảo hán Lương Sơn của chúng ta đang bị nhốt trong lồng, nhưng mà điều đó có quan hệ gì đâu? Hiện nhiên cũng sẽ có người nhớ tới gã thôi.

Dương Hùng và Thạch Tú lên Lương Sơn, kể lại chuyện Thời Thiên bị Chúc gia trang bắt.

Không ngờ Tiểu Cái sau khi nghe xong giận tím mặt: “Lương Sơn bạc ta từ sau khi sống mái với Vương Luân tới nay, các huynh đệ dù là cũ hay mới đều là anh hùng hảo hán quang minh lỗi lạc, mỗi người khi xuống núi chưa bao giờ làm mất đi nhuệ khí! Hai người các ngươi dám mạo danh Lương Sơn ta làm ra chuyện trộm cướp! Bôi nhọ thanh danh hảo hán Lương Sơn ta!”

Đúng lúc này hai người Võ Nhị Lang cũng bước vào đại sảnh vừa hay nghe rõ câu chuyện, Lạc Man kinh ngạc nhìn người ngồi phía trước, Lương Sơn lại có thể có nhân vật cỡ này!

Thấy vị đại hán râu dài uy nghiêm ngồi ở chủ vị, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm hai người Dương Hùng tay chân luống cuống ở phía dưới: “Hảo hán Lương Sơn bạc ta người người lấy trung nghĩa làm chính, luôn sẵn sàng giúp đỡ người dân, hai người các ngươi dùng thanh danh của hảo hán Lương Sơn để đi trộm gà! Bởi vậy liên lụy chúng ta chịu nhục, hôm nay liền chém hai người các ngươi cho người đem đầu các ngươi đưa tới Chúc gia trang để thanh minh cho thanh danh Lương Sơn bạc ta!”

“Nói hay lắm!” Lạc Man nhin không được vỗ tay, quá khí thế mà! Nếu có những người này trấn thủ Lương Sơn, sao có thể dễ dàng đi con đường chiều an chứ?!

Giọng nữ trong trẻo đột nhiên vang lên, mọi người trong sảnh nhất thời đều nhìn về phía nàng, lại thấy là một nữ tử nhỏ nhắn xinh đẹp thì mọi người đều ngăn ra.

Tiêu Cái còn đang tức giận, thấy phía dưới có người vỗ tay thì kinh ngạc nhìn nàng, Ngô Dụng mỉm cười thì thầm với y vài câu, Tiêu Cái mới đầu là ngẩn ra, sau đó ánh mắt mang ý cười quan sát Lạc Man rồi quay lại trên người Dương Hùng.

“Người đâu! Mang ra ngoài chém!” Y tùy ý phát phát tay.

Có hai người lập tức đến lời Dương Hùng và Thạch Tú.

Giây dựa một lúc, Tống Giang đứng dậy, hai tay ôm quyền: “Ca ca bớt giận!”

“Dương Hùng và Thạch Tú cũng là anh hùng có tiếng tăm, giống như Thời Thiên vốn là tập quán của người Lương Thượng, bởi vậy mới đắc tội Chúc gia trang, đều không phải là trách nhiệm của hai vị huynh đệ này. Hai vị huynh đệ đây mến mộ uy danh của Lương Sơn bạc tạ, không quản ngàn dặm xa xôi mà đến nương tựa, nếu như đưa hai người bọn họ đi chém, chẳng phải làm phụ tâm lòng của anh hùng trong thiên hạ sao!”

“Tống Giang bắt tài, xin thay mặt cho hai vị huynh đệ đây khẩn cầu Thiên vương tha thứ bọn họ lần này!” Nói xong, liền cúi đầu vái tạ thật sâu.

Hai người Dương Hùng cảm kích nhìn Tống Giang.

“Phải đấy! Tống Giang ca ca nói không sai! Hai vị đây đều là do tập quán lâu đời mà thôi, cho dù có sai sót thì tội cũng không đáng phải chém! Nếu mất mạng ở Lương Sơn bạc, ai còn dám đến tìm nơi nương tựa nghe hiệu lệnh của ca ca nữa?! Có đúng không?” Một gã cao to da ngâm đen đứng lên ôm ồm kêu.

“Đúng lắm!” Trong đám người bắt đầu có người nhỏ giọng thảo luận.

“Thiết Ngưu bình thường rồi rầm, hôm nay nói chuyện có đạo lý! Hai vị huynh đệ đã tìm tới nương tựa chúng ta, vậy đã là huynh đệ của chúng ta. Chúc gia trang kia quả đáng giận, chẳng những bắt Thời Thiên, đã nghe tới danh tiếng của Lương Sơn bạc tạ, còn dám ngang nhiên chống lại Lương Sơn bạc, lúc này nếu như tổn thương đến hai vị huynh đệ đây, chẳng phải gãy đứt chỗ ngựa, còn tưởng rằng chúng ta sợ bọn họ!” Một người đàn ông có hai bím tóc gãy yếu cảm xúc trào dâng biên tập lại lời nói.

“Đúng!”

“Đúng!”

Các huynh đệ dưới đài đều la hét.

Tiêu Cái hơi chau mày, bình tĩnh nhìn phía dưới.

Thú vị! Lạc Man lẳng lặng xem sự việc phát triển, đột nhiên cảm thấy vô cùng thú vị.

Tống Giang quả là tuyệt diệu!

Chỉ mới nói có mấy câu đã mua được lòng trung thành của hai người, chẳng những làm cho chúng huynh đệ Lương Sơn cảm thấy Tống Giang là người nghĩa khí, còn khiến cho Tiêu Cái rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu y đồng ý thả Dương Hùng, chẳng phải thành người lật lọng dễ thay đổi, còn uy nghiêm gì nữa? Nếu không đáp ứng? Chẳng phải y đã trở thành kẻ mặt lạnh vô tình, không tính đến tình nghĩa huynh đệ sao?

Xem ra Lương Sơn này không phải thống nhất một thể, ít nhất hai người vừa rồi một lòng với Tống Giang!

Lạc Man mỉm cười, bước từng bước về phía trước, cao giọng nói: “Tống tiên sinh nói lời ấy sai rồi.”

Tiếng nói thanh thúy nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Lí Quỳ không vui trừng mắt nhìn nàng, hai mắt trừng lên giống như chuông đồng.

Võ Nhị Lang nhú mày, lấy thái độ bảo vệ đứng phía trước nàng.

Ánh mắt Tiêu Cái hơi lộ ra ý cười, ôn hòa nhìn nàng: “Vị này là ngọc diện la sát — Lạc Man?”

Nhất thời khuôn mặt Lạc Man đầy vạch đen, chuyện mấy trăm năm trước ngài còn nhắc lại làm chi! Nhưng nàng cũng biết Tiêu Cái muốn làm dáng thay nàng. Quả nhiên, cái tên ngọc diện la sát vừa ra khỏi miệng, đa số mọi người đều rung mình, ánh mắt nhìn nàng bớt vài phần khinh khi, hơn vài phần trịnh trọng.

Xem ra Tiêu Cái cũng là người thông minh đấy!

Lạc Man cảm thấy rất thú vị, so với động võ, nàng càng thích đùa giỡn đầu óc hơn.

Nàng không nhanh không chậm chấp tay: “Đúng là tiểu muội. Vừa rồi nghe xong lời nói của Tống tiên sinh, tiểu muội cảm thấy có chút không ổn.”

Tống Giang khẽ nhú mày, dăm chiêu liếc nhìn Võ Tòng, dịu dàng nói: “Thì ra là đệ muội! Có cái gì cứ nói...”

“Đầu tiên, tiên sinh nói hai người Dương Hùng và Thạch Tú là anh hùng hào kiệt, ta nghĩ xin hỏi một chút, cái gì gọi là anh hùng hào kiệt? Hai vị đã từng làm ra việc gì có lợi cho nước cho dân chưa?” Lạc Man lẳng lặng đứng phía trước, trên khuôn mặt xinh đẹp mang ý cười nhàn nhạt, đưa ra câu hỏi khiến các vị huynh đệ ở đây không ngắc đầu nổi.

“Thời Thiên và hai người bọn họ là huynh đệ, cùng chung chí hướng, cùng ngủ chung giường, khi Thời Thiên bởi vì ăn trộm gà mà đắc tội Chúc gia trang, chuyện này chẳng hề lại không liên quan gì tới bọn họ? Chẳng lẽ chuyện Thời Thiên ăn trộm gà bọn họ không biết sao? Nếu đã biết, vì sao còn để hắn gây ra đại họa?” Lạc Man mỉm cười.

“Nếu huynh đệ làm việc sai, thân làm ca ca không kịp thời chỉ ra sai trái, đây là cái sai thứ nhất! Đến khi sự việc bại lộ, không nghĩ tới đền bù mà lại lấy danh nghĩa Lương Sơn mà kêu ngao sinh sự, đây là cái sai thứ hai! Vừa rồi Tiều thiên vương có nói, hảo hán Lương Sơn bạc người người lấy trung nghĩa làm chính, tạo phúc cho dân. Ta muốn hỏi, nếu như dễ dàng buông tha cho hai người Dương Hùng, Thạch Tú, cứ như vậy mời thêm mấy kẻ trộm gà lấy danh nghĩa Lương Sơn, đến lúc đó Lương Sơn bạc còn có thanh danh gì để nói tới sao?!”

Giọng nữ hữu lực vang lên thức tỉnh mọi người, đúng vậy! Nếu như dễ dàng buông tha chuyện này như vậy, Lương Sơn còn uy danh gì đáng nói nữa? Bọn họ chẳng phải cùng một loại với bọn trộm gà hay sao?!

“Xin ca ca phạt nặng hai người này!” Mọi người đều đứng dậy ôm quyền.

Tiêu Cái và Ngô Dụng liếc nhau mỉm cười, quả nhiên là nữ tử thông minh!

“Lương Sơn bạc ta nếu đã hình thành thù sẽ có quy củ, có xử phạt, đã là quân luật thì phải tuân thủ! Bất luận kẻ nào cũng không được vi phạm, bằng không vì sao lại có thiết lệnh công chính nghiêm minh được?! Quấy rối dân lành, bất nhân bất nghĩa, Lương Sơn bạc ta không thể chấp nhận! Nay niệm tình hai người Dương Hùng, Thạch Tú vi phạm lần đầu, phạt đánh 60 quân côn! Nếu có lần sau, chém không tha!” Tiêu Cái vuốt râu, trầm giọng nói.

“Vâng!” Hai người Dương Hùng, Thạch Tú bị tha ra ngoài ngay sau đó.

Sau khi Tống Giang nao núng đã phản ứng lại rất nhanh, cúi đầu với Tiêu Cái: “Ca ca, đệ đệ hồ đồ... Suýt nữa phá hỏng đại sự của ca ca!”

Tiêu Cái đưa tay nâng y đệ, cười nói “Huynh đệ có lòng nhân hậu, vì huynh hiểu rõ, không cần tự trách.”

“Cũng nhờ đệ muội nhắc nhở!” Tống Giang dịu dàng nhìn Lạc Man khiến Lạc Man nổi da gà toàn thân.

“Nhị Lang, tới đây. Để cho ca ca xem đệ nào!” Tống Giang vẫy tay với Võ Tòng, Lạc Man vừa định nói không cần đi, Võ Tòng đã vui vẻ tiến lên.

“Ca ca!” hai mắt Võ Tòng lung tròng.

Lạc Man hận cần nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhị Lang, gần đây sống tốt không...” Tống Giang từ ái nhìn Võ Tòng.

Võ Tòng vừa định nói chuyện, Lạc Man mở miệng: “Kỳ thực lần này chúng ta tới là có chuyện nhờ vả.”

“À! Ta với muội muội vừa gặp đã quen, nếu như muội từ không ghét bỏ, ta thấy muội cứ gọi ta một tiếng ca ca. Được không?” Tiêu Cái cười tủm tỉm nói.

Có núi lớn ai lại không dựa vào chứ?

Lạc Man lập tức nghe lời kêu một tiếng “Ca ca” khiến Tiêu Cái mừng đến cười ha ha.

“Ca ca, chuyện thế này. Một người bạn của muội bị người Chúc gia trang bắt rồi, bọn muội lần này là cố tình đến cửa cầu cứu.” Lạc Man nghiêm mặt nói.

“Có chuyện như vậy sao?!” Tiêu Cái nhíu mày “Được! Chúng ta phải đi thu thập Chúc gia trang này!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Nói về Tiêu Cái và Tống Giang, một người hào sảng khí phách, một người nho nhã lễ độ, thấy thế nào cũng không giống người cùng đường.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tiêu Cái sau tiệc sinh thần bị bại lộ, nhờ Tống Giang mật báo do vậy mới thoát được một kiếp.

Mà Tống Giang cũng bởi vì chuyện này mà buộc lòng phải giết vợ lên Lương Sơn.

Tiêu Cái là người trọng tình nghĩa, tự biết nên báo đáp Tống Giang, bởi vậy mới cho người đón y lên núi, vô cùng tôn kính, mọi việc đều nhường y ba phần.

Đáng tiếc, thời gian lâu dần hẳn cũng cảm thấy có phần không đúng! Không biết vô tình hay cố ý, hễ là chuyện hẳn ra quyết định, Tống Giang chắc chắn sẽ nói ra một lý do, sau đó từ Lý Quý rồi nhóm người Đới Tống phụ họa vào, cuối cùng mọi chuyện đều sẽ theo hẳn ta mà làm.

Dần dà, mọi người liền nhận định lời nói của Tống Giang mới có hiệu quả, vì thế uy vọng của y càng được nâng cao, không ngừng đe dọa Tiêu Cái.

Nếu như Tống Giang thật sự là người có tài thì cũng không sao, quan trọng là y lại giống như một người nhân hậu, như vậy cũng tốt, loại nào cũng không hề gì, nhưng đến chuyện quan trọng lại không có chính kiến!

Ngô Dụng là một người thông minh, hẳn cũng đã sớm nhìn ra tâm tư Tống Giang không đơn giản, chỉ sợ là có ý muốn Chiêu an. Hẳn cố ý im hơi lặng tiếng, để cho tự bản thân Tiêu Cái hiểu rõ mọi chuyện.

Quả nhiên, thông qua chuyện Dương Hùng và Thạch Tú, Tiêu Cái rốt cục thấy được bất thường! Tống Giang người này bắt đầu từ khi nào đã thu mua lòng của nhiều huynh đệ như vậy rồi?

Kỳ thực hôm nay, hẳn vốn không có ý muốn giết bọn họ, Lương Sơn đang vào những ngày đầu mới thành lập, đang lúc cần người, sao có thể tự chặn đường lui?! Hơn nữa, lương thảo thiếu thốn, chính là đang cần lý do để diệt Chúc gia trang, chuyện tốt đưa đến cửa hẳn sao có thể bỏ qua?

Nhưng đánh một gậy lại đưa cho một quả táo ngọt, đó là thủ đoạn nhất định phải có của người cầm quyền. Hôm nay, Tiêu Cái chẳng qua chỉ muốn đánh một gậy, sau đó sẽ chờ Ngô Dụng nói hai câu xuôi tai rồi thuận lợi đưa ra một quả táo ngọt, ai ngờ Tống Giang giành trước một bước đã nâng người ta dậy trước!

Làm người tốt không thành, suýt nữa làm thành kẻ khốn nạn!

Trong lòng Tiêu Cái khó chịu, chống lại mình lại chính là người huynh đệ mà mình vẫn luôn khẳng khái một mực tin tưởng.

Nhìn hai mắt Ngô Dụng tỏ ra vui sướng khi người gặp họa, Tiêu Cái hận tới đau răng.

Cuối cùng ít nhiều nhờ có Lạc Man. Bằng không, thật không biết nên thế nào mới xong việc!

Trong lòng Tiêu Cái cũng rõ ràng, cố ý nhận Lạc Man làm muội muội, cột hai người vào cùng nhau.

Chúc gia trang là nhất định phải đánh, mặc kệ là vì Lý Sư Sư hay là vì lương thảo, nhưng cử ai đi đánh lại là một vấn đề!

Chuyện tốt vậy đương nhiên Tống Giang không nhường ai mà xung phong nhận vào mình, Tiêu Cái mỉm cười cũng không trả lời.

Tưởng hẳn ngọc sao, cho Tống Giang đi để cho uy tín của y lại tăng cao sao?

Nhưng để cho y ở lại Lương Sơn cũng không được, thắng nhãi này rất giỏi thu mua lòng người, cho nên cũng không yên tâm.

Nhìn ra khó xử của hẳn, Ngô Dụng lại phe phẩy cây quạt: “Hai vị ca ca cùng đi là tốt nhất, son trại để đệ đệ trấn thủ.”

Tiêu Cái nhíu mày: “Không có quân sư... làm sao đánh trận!”

Tống Giang cũng vội vàng nói: Chuyện nhỏ này sao lại để đích thân ca ca ra trận được? Đệ đệ và quân sư là được, ca ca chỉ cần chờ ở trại là tốt nhất!”

Tiêu Cái quả thực thật muốn liệng cái miệng y đi, quả nhiên, ánh mắt Ngô Dụng vui sướng khi người gặp họa lại xuất hiện.

Tiêu Cái oán hận trừng mắt liếc hẳn một cái, đã là lúc nào rồi còn nào loạn nữa?!

Ngô Dụng vội vàng nghiêm mặt nói: “Chúc gia trang dễ thủ khó công, vẫn là hai vị ca ca cùng đi là hơn! Nương tử Võ gia thần cơ diệu toán, túc trí đa mưu, một Chúc gia trang nhỏ nhỏ không thành vấn đề!”

Tiêu Cái hoài nghi nhìn Lạc Man, cháu mày, năng được không?

Ngô Dụng chớp mắt, đương nhiên!

Tiêu Cái vô cùng hoài nghi Ngô Dụng, không phải muốn xử lý hai người bọn họ sau đó tự mình xưng vương đấy chứ?!

Nhưng ngoài cách này ra thì không còn cách nào khác, hẳn chỉ đành phải hạ lệnh đại quân xuất phát vào ngày mai tấn công Chúc gia trang.

Đêm xuống, Võ Tông và Lạc Man được sắp xếp ở một tiểu lâu độc lập.

Thật vất vả mới tiến bước được đám người Vương Anh đến ôn chuyện, Võ Tông lập tức thả lỏng gấp gáp vọt vào phòng.

Lạc Man đang định lên giường ngủ, chỉ thấy Võ Nhị Lang nôn nóng chạy vào.

“Này! Đứng lại!” Lạc Man một cước đá thẳng ngực hắn, nét mặt cười như không cười nói “Phòng của huynh ở bên cạnh! Đi nhầm rồi thì phải!”

Võ Nhị Lang thuận thế nắm lấy chân nàng nhẹ nhàng vuốt ve, cười nịnh nói: “Nương tử, sắc trời đã muộn, vi phu sợ phải ở một mình...”

Xớ! Lạc Man châm biếm, còn sợ hãi? Huynh tự đi mà nhìn bản thân cao lớn thô kệch, đáng vẻ hung thần ác sát giống hệt Quỷ Kiến Sầu xem, huynh mà còn sợ ai chứ?

“Nương tử! Nàng không quan tâm người ta! Vi phu thật đau lòng...” Võ Nhị Lang chép miệng, bàn tay to vuốt ve sờ soạn từ cẳng chân tiến lên.

Về mặt Lạc Man run rẩy, một chân khác đá tới.

Võ Tông lập tức nghiêng đầu, tay trái bắt được, cổ ý nhe răng cười liếm liếm môi dưới: “Thì ra tiểu nương tử thích khởi động trước sao...”

Dáng vẻ hắn thật sự rất buồn cười, Lạc Man nhin không được phì cười một tiếng.

“Ta cam đoan hôm nay chỉ ngủ thôi, tuyệt không làm gì khác!” Võ Tông ra vẻ nghiêm trang giờ một bàn tay lên.

Chàng, cam đoan? Lạc Man nhú mày, ánh mắt trên tức quan sát hắn.

Võ Tông ngượng ngừng buông tay: “Nương tử rất mê người...” Chuyện thật sự không trách được hắn mà! Hắn đang lúc thời kì khí huyết sôi trào, nương tử lại mê người như vậy, trừ bỏ đêm tân hôn, những lúc khác bọn họ đều chạy vội trên đường, đừng nói cái kia, ngay cả hôn nhẹ chút cũng không được, hắn thật quá tui thân mà.

“Chàng nói đó nha! Nếu dám lộn xộn, ta liền thiên chàng!” Lạc Man hùng hổ lấy dao ngắn ra ném lên gối đầu.

Võ Nhị Lang nuốt nước miếng, dè dặt cẩn trọng trèo lên giường, quy củ ôm lấy Lạc Man từ phía sau.

Qua một khắc, Lạc Man ngồi bật dậy, giận dữ hét: “Chàng cọ cái gì mà cọ hả?!” Gậy gộc gì đó cứ cọ lui phía sau nàng, nàng là nữ nhân chứ không phải người chết! Có cảm giác biết không hả?!

Tự nhiên bị thét, Võ Nhị Lang ủy khuất giống y cô vợ nhỏ: Người ta đã tận lực khống chế rồi mà... Hắn cũng không có cách nào khác, thân thể trong lòng hắn tán ra mùi thơm ngọt ngào như mật, hắn khống chế không được thân thể của mình mà!

“Chàng đi xuống cho ta!” Lạc Man vung một quyền tới, ngày mai còn phải lên đường, còn náo loạn nữa mai có muốn lên đường không chứ?!

Á! Thì ra nương tử cũng muốn? Ngoan, nhin thêm chút nữa, vi phu tới đây...

Võ Nhị Lang thoải mái né tránh, lao thẳng tới áp đảo Lạc Man, cổ ý đẩy mông.

Nơi mẫn cảm nhất bị đốt lửa, thứ gì đó vừa nóng vừa cứng vuốt ve, Lạc Man nhin không được tràn ra rên rỉ: “Úm...”

Một tiếng này giống như một mồi lửa quăng vào đám thuốc nổ trong thân thể Võ Tông, hắn hít mất, lao tới cắn lên môi nàng, đầu lưỡi bá đạo vói vào quấy đảo.

Nhiệt độ không khí trong phòng dần dần tăng lên, một chút vô tình, Lạc Man cảm thấy cả người nóng ra, ánh mắt mê mang nhìn chăm chăm người đàn ông anh tuấn trên người.

Võ Tông ngọt ngào hôn từ gáy trắng nõn tới nơi mềm mại trước ngực, một bên liếm liếm, tay kia cũng không nhàn rỗi xoa nắn yêu thích không nỡ buông tay.

Hai tay Lạc Man ôm chặt lấy thắt lưng khỏe mạnh đầy cơ bắp của Võ Nhị Lang, cắn môi, bộ ngực bởi vì hô hấp dồn dập mà không ngừng phập phồng.

Tiếng rên rỉ nhỏ vụn không ngừng tràn ra từ khoe môi.

Võ Nhị Lang bị cảnh đẹp mê hồn hấp dẫn, hận không thể lập tức vọt vào trong thân thể nàng, giữ chặt lấy nàng, làm cho khuôn mặt vẫn luôn bình thản của nàng trở nên đỏ ửng, khiến cho nàng khóc lóc cầu xin ở dưới thân hắn.

Chỉ mới nghĩ thôi, Võ Nhị Lang đã muốn bạo phát, rốt cuộc nhin không được thoát quần nhỏ của Lạc Man, nâng lên một chân, vừa định một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái vọt vào.

Đột nhiên một tiếng gọi ôn hòa vang lên ngoài cửa: “Nhị Lang ngủ rồi sao?”

Là Tổng Giang!

Giống như bị một chậu nước lạnh dội vào đầu, Lạc Man lập tức tỉnh táo lại, chờ thấy rõ tư thế hai người, nàng nhất thời thẹn quá thành giận, nâng lên một chân khác, đá thẳng vào mặt Võ Tông, rít gào: “Cút!””

Võ Nhị Lang nhất thời không kịp đề phòng bị đá lăn xuống giường.

Tổng Giang nghe động tĩnh trong phòng thì hơi chau mày.

Trải qua dẫn vật như vậy, Võ Nhị Lang triệt để ‘mềm’, thấy Lạc Man cuộn lại như cái bánh chưng dùng ánh mắt hung tợn trừng hấn, hấn ngược ngừng tìm cách chuồn: “Ca ca gọi ta, ta ra ngoài trước...”

“Cút!”

Một cái gối đầu ném tới, Võ Tông cuống quýt mở cửa trốn ra ngoài.

Tổng Giang cau mày nhìn hấn chật vật: “Nhị Lang, sao thế?”

Võ Nhị Lang cũng không thể không biết xấu hổ nói ‘hai người đang vui thì bị huynh phá’ được, chỉ có thể cười pha trò: “Đùa giỡn nơi khuê phòng... Đùa giỡn nơi khuê phòng...”

Tổng Giang một mặt nghiêm túc nói: “Nhị Lang! Đàn ông chân chính không thể bị nữ nhân dất mũi!”

Sao vậy được! Võ Tông sĩ diện lập tức vỡ ngực: “Đệ là lớn nhất trong nhà! nói hướng đông, Tiểu Man tuyệt đối không dám đi hướng tây!”

Tổng Giang vẫn cau mày như cũ, làm như không biết nên nói thế nào, cuối cùng thở dài, hỏi: “Nhị Lang, đệ gần đây sống ra sao?”

Võ Tông kể lại chuyện xảy ra ở kinh thành.

“Cái gì? Đệ đã đi ám sát Cao thái úy??!!” Tổng Giang trừng lớn mắt, buồn bực nói “Hồ đồ quá hồ đồ! Sao đệ có thể làm như vậy? Cao thái úy là mệnh quan triều đình, đệ làm như vậy chẳng phải là rối loạn triều cương sao? Chủ yếu nhất là, nếu là đắc tội Cao thái úy, ngày sau sao có thể Chiêu an?”

Võ Tông hiển nhiên biết tâm tư của y, cũng thật không biết nói sao với chấp nhất muốn chiêu an của Tổng Giang, nhưng do sùng bái đã vài thập niên, ngay cả không đồng ý quan điểm của y thì cũng không muốn phản bác.

“Ca ca, Cao thái úy kia làm nhiều việc ác, còn khiến Lâm Xung ca ca của nát nhà tan...”

“Vậy Lâm Xung có nói gì với đệ không? Hay là đệ muội ép đệ đi?” Tổng Giang càng không vui, Võ Nhị Lang cái gì cũng tốt, chỉ là quá mức ngay thẳng, lại cười phải một nữ nhân có tâm kế rất sâu, chỉ sợ bị người bán còn thay người đếm tiền!

Thì ra hấn cũng cảm thấy Lạc Man đối với Lâm Xung không bình thường, Võ Nhị Lang này thật đúng là...

Tổng Giang thờ dài thật sâu.

Võ Tông cũng nghe ra lời này có vẻ không đúng, trong lòng có chút không thoải mái: “Ca ca, là tự đệ muốn đi, Tiểu Man cũng không đồng ý...”

“Được rồi! Ngày mai còn phải xuất phát, đệ nghỉ ngơi cho tốt đi!” Tổng Giang không kiên nhẫn vẫy tay, thông thả bước chân bỏ đi.

Hai người bọn họ cũng không có tình dè dặt giọng nói, Lạc Man ở trong phòng nghe được rõ ràng rành mạch, nàng là người vô cùng khôn khéo, hiển nhiên hiểu rõ lời Tổng Giang chưa nói hết lúc đó là có ý gì? Chắc chắn chính là hôm nay thấy nàng nhận Tiều Cái làm ca ca, muốn kéo gần quan hệ với Võ Tông.

Nhưng ngoài dự kiến của Lạc Man là Võ Tông lại quá thân cận với Tổng Giang.

Điều này cũng không thể trách Võ Tông, năm đó lần đầu hấn cùng Tổng Giang gặp nhau chính là ở thôn trang của Sài Tiến, lúc đó hấn đang bị bệnh, bọn hạ nhân cũng có nhiều chậm trễ với hấn, thường nói lời châm chọc, chỉ có Tổng Giang lấy lễ đối đáp với hấn, còn tự mình sắc thuốc dứt hấn, khuyên bảo hấn làm người phải biết cân nhắc trước sau, không thể lỗ mãng.

Lúc đó Võ Tông cũng chỉ mới 18, 19 tuổi, bởi vì gây đại họa một mình bỏ trốn, một mình một người thể lương bị bệnh trong phòng lạnh lẽo âm u, Tổng Giang xuất hiện giống như tia nắng mặt trời sưởi ấm cả người hấn.

Sự ngưỡng mộ của thiếu niên có thể kéo dài cả đời. Cho dù cuối cùng bởi vì Chiêu an hại chết phần đông huynh đệ, hấn cũng chưa từng oán hận.

Thậm chí đã trọng sinh, hấn vẫn nguyện ý đi theo.

Loại tình cảm ươm ấp này của nam nhân, Lạc Man tất nhiên sẽ không hiểu rõ.

Nhưng bây giờ nàng rất tức giận, Tống Giang lại dám chạy tới phá hoại tình cảm bọn họ, Võ Tòng lại còn không nổi giận?!

Mất thấy Tống Giang đi rồi, Lạc Man chạy nhanh ra chốt cửa.

Võ Tòng đẩy cửa, không mở được, nghi hoặc gọi: “Tiểu Man?”

Lạc Man cười lạnh: “Ngày mai còn phải lên đường, chàng sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi đi!”

Võ Tòng nhũn mảy, vừa rồi nghe xong lời nói của Tống Giang, tuy rằng muốn không thêm để ý nhưng trong lòng rốt cuộc cũng không thoải mái, ngay cả Tống Giang cũng đã nhìn ra, chẳng lẽ trong mắt các huynh đệ, Võ Tòng hẳn thật sự là trướng mềm sao? Lại thấy Lạc Man thế này, hẳn càng cảm thấy không vui, cũng không nói nhiều, lập tức sang phòng bên cạnh.

Trong phòng, Lạc Man chuẩn bị tốt bị Võ Tòng quấy nhiễu, ai ngờ hắn không nói lời nào đã đi sang phòng bên cạnh, nhất thời có chút mất mát như đánh bị hụt, hận tới ngứa răng: “Có bản lĩnh, cả đời này chàng cũng đừng vào nữa!”

Cả một đêm, Võ Nhị Lang và Lạc Man đều không ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, đại quân tập hợp xuất phát sớm, Tiểu Cái và Tống Giang đều mặc áo giáp, khoác áo choàng, một trái một phải, một xanh một đỏ đi tới trước mặt mọi người, phía sau là các huynh đệ Lương Sơn bạc, cả đám tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn, khí phách dạt dào.

Lá cờ thay trời hành đạo dương cao, bên tai sấm rền từng trận.

Lạc Man mặc một thân màu đen, khoác áo choàng đỏ, cưỡi ngựa đen, đi theo phía sau Tiểu Cái.

Bên cạnh là Võ Tòng một thân màu tím nhạt.

Võ Nhị Lang tới qua cứng rắn chống chọi một mình sang phòng bên, vừa nằm xuống liền hối hận.

Người khác nói cái gì hắn cũng sẽ không thiếu miếng thịt nào, vì sao lại vì ánh mắt của người khác mà bỏ qua vợ nhỏ thom ngào ngạt đi nằm giường cứng thế này chứ?!

Đúng là càng nghĩ càng hối hận, có lòng muốn trở về lại sợ phá giấc ngủ của vợ nhỏ.

Trần trọc không yên, một đêm chưa ngủ mà!

Ngày thứ hai, Vương Anh mang khôi giáp tới, hắn trực tiếp mặc trên người, xuyên thấu qua gương đồng mờ nhạt, nhìn đến bên trong kính là nam tử đáng vẻ ngọc thụ lâm phong, diện mạo hiên ngang thì cảm thấy có chút đặc ý, nghĩ đợi lát nữa Lạc Man nhìn đến hẳn chắc chắn chấn động.

Ai ngờ, ra ngoài lúc hai người đối mặt, Lạc Man mỉm cười với Vương Anh, mí mắt cũng không thêm liếc hắn.

Vương Anh thụ sủng nhược kinh, tay chân không biết để chỗ nào mới tốt.

Võ Nhị Lang thì chân chân chính chính kinh sợ.

Xong rồi, nghịch đại rồi!

Vợ, giận!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chương 40

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Lại nói về tâm nhãn, cái này đối với Lạc Man mà nói thì đúng là chẳng bằng lỗ kim.

Không thể không nói, Võ Tòng lúc này đúng là như bị kim châm vào đầu vậy.

Từ lúc hắn sinh từ chưa rõ trở về, Lạc Man thật vất vả mới hiểu rõ tâm tư của bản thân, niệm tình vì Võ Nhị Lang chịu không ít khổ cực, trong lòng luôn mang áy náy nên cũng hết sức nhường nhịn hắn. Ai biết lại chiều hư tính khí hắn, lại dám vì Tống Giang chỉ nói mấy câu đã dễ dàng tức giận?!

Lạc Man giận vô cùng!

Tổng Giang kia là loại người nào chứ?!

Chẳng qua cũng chỉ tiếp xúc cùng huynh có vài lần mà còn tin y hơn tin ta sao?! Lạc Man tức tới mức muốn một phát đập chết Võ Tông.

Đối với nàng đó, tốt nhất là đừng có làm mấy cái kiểu hành động gì mà huynh đệ như tay chân, nữ nhân như quần áo.

Ai muốn nàng làm quần áo, nàng chặt tay chân hấn trước!

Cả đêm Lạc Man không ngủ, suy nghĩ vài cách trừng trị Võ Tông, cuối cùng vẫn là động không bằng tĩnh.

Xem ai hơn ai?!

Quả nhiên, không lâu sau khi mọi người xuất phát, Võ Nhị Lang liền không nín được, ngồi trên lưng ngựa như có bọ chó trên người, một lát động động cánh tay, một lát động động cái đầu, ánh mắt thường tỏ ra tội nghiệp nhìn Lạc Man.

Muốn tiến tới nói vài câu, nhưng mà không dám làm chuyện mất mặt trước mặt nhiều huynh đệ như vậy, chỉ có thể dùng ánh mắt thay lời nói, đáng tiếc ngay cả khoe mặt Lạc Man cũng không thêm cho hấn, tái gấu với Tiểu Cái khí thế ngất trời.

Trên mặt Võ Tông là nghiêm túc tiêu sái nhưng trong lòng thì bé Võ Tông đã khóc suốt mướt, trên miệng cắn khăn tay rồi.

Người bên cạnh thì liên tục nói cười không khí vui vẻ, Tổng Giang cảm thấy bên cạnh mình cũng nên náo nhiệt vui vẻ mới đúng.

Hắn nhìn lại, hình như chỉ có mỗi Võ Nhị Lang theo phía sau, vì thế Tổng Giang khụ khụ hô: “Nhị Lang? Về chuyện Chúc gia trang đệ có ý kiến gì không?”

Võ Nhị Lang đang u oán nhìn khuôn mặt Lạc Man cười như ánh mặt trời chói mắt, nên khi nghe Tổng Giang kêu hấn có chút chậm chạp.

“Ca ca, huynh nói cái gì?”

Mày Tổng Giang hơi nhú, lại rất nhanh nói ra: “Về chuyện Chúc gia trang, đệ có ý kiến gì không?”

Ý kiến? Võ Nhị Lang sờ sờ đầu, mấy chuyện sử dụng đầu óc này không phải là độc quyền của quân sư sao? Ngô Dụng chỉ cần nghĩ cách, sau đó bọn họ cứ theo đó mà xông lên đánh hội đồng thôi sao?

Nhưng mà Tổng Giang đã hỏi vậy, hấn ngẫm lại cũng không có gì.

“Đệ với Chúc gia trang cũng không phải hiểu biết nhiều, việc cấp bách có phải nên tra xét chút chuyện bên trong trang hay không?” Võ Nhị Lang nghĩ nghĩ, hình như Lạc Man trước khi đưa ra kế hoạch thường tìm hiểu tình hình đối phương trước, hấn nói vậy chắc là đúng ha?!

“Ừm... Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, Nhị Lang! Đệ nói đúng lắm!” Tổng Giang vui mừng gật gù đầu.

Võ Nhị Lang ngượng ngùng, nhưng vẫn nói lên suy nghĩ của mình: “Đệ vẫn cảm thấy chúng ta mang đại quân vội vàng đi như vậy hình như có chút không ổn, hay là để đệ mang một số huynh đệ đi trước tìm hiểu tình hình?”

Lạc Man tuy rằng luôn luôn nói chuyện cùng Tiểu Cái nhưng vẫn luôn để ý chuyện người kia, nghe thấy lời kia của Võ Tông thì kinh ngạc nhìn hấn một cái.

Võ Tông lại càng ngẩng đầu ưỡn ngực, đôi mày kiếm kéo thẳng lên thái dương, ánh mắt kiên nghị mà sâu sắc: “Xin ca ca hạ lệnh!”

Ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng sương mờ chiếu lên khuôn mặt hấn, nhất thời anh tuấn như thần Apolo.

Lạc Man ngây người.

“Đệ muội, muội cảm thấy như thế nào?” Tổng Giang hòa ái hỏi.

Lạc Man hoàn hồn, rũ mắt xuống: “Vẫn là theo ý của ca ca!”

Tổng Giang vừa định nói thì bị tiếng cười hào sảng ngăn lại.

“Ha ha... Võ huynh đệ giải thích rất đúng! Ta thấy có thể thực hiện. Vậy để bốn người Võ Tông, Dương Hùng, Thạch Tú, Lí Quý đi dò đường, thăm dò xem phía trước có mai phục hay không, ta tạm thời nghỉ ngơi ở chỗ này chờ tin tức.”

“Tiểu Man muội cảm thấy thế nào?” Tiểu Cái phân phó xong, lại hòa ái hỏi ý kiến Lạc Man.

Lạc Man mỉm cười: “Xin nghe theo ý ca ca!”

Tổng Giang lúc này mới hiểu rõ, thì ra tiếng gọi ca ca trong miệng Lạc Man lại là Tiểu Cái, nhất thời trên mặt nóng bừng.

“Được! Nhưng chuyến này đi nguy hiểm, Nhị Lang nhất thiết phải cẩn thận!” Tổng Giang cười nói với bọn họ.

“Tuân lệnh!” Võ Tông lĩnh mệnh.

Trước khi đi, Võ Tông lại nhìn thoáng qua Lạc Man, nàng ngồi trên ngựa, đầu đội nón có màn che nên mặt nàng ẩn trong bóng tối không nhìn rõ nét mặt. Võ Tông cảm thấy hơi thất vọng, lóc cóc chạy đi.

Lương Sơn cách Chúc gia trang một ngọn núi có tên là Đồi Độc Long, cây cối um tùm hầu như không có dấu chân người, nếu như muốn bỏ trí mai phục thì thích hợp vô cùng.

Võ Tông ghim cương ngựa, cau mày quan sát rừng cây phía trước.

“Ồ...! Ca ca sao không đi tiếp?” Lí Quỷ sốt ruột hỏi, ngựa cũng không ngừng xoay vòng quanh thờ phỉ phỏ.

“Ta cảm thấy cánh rừng này có gì đó không ổn...” Võ Tông do dự nói, cụ thể chỗ nào không đúng hần cũng không nói rõ được, chỉ là trực giác mà thôi.

“Ta cảm thấy cũng đúng, lâu nay vẫn nghe nói Chúc gia trang quen thuộc việc thiết kế bẫy rập, chẳng lẽ trong rừng này có mai phục sao?” Dương Hùng nói chen vào.

“Cái gì mà mai phục với cả không mai phục chứ? Chúng ta chỉ việc xông lên giết sạch thôi! Đến một tên giết một tên, đến hai tên giết một cặp!” Nói xong, Lí Quỷ không kiên nhẫn vỗ mông ngựa, lại dảm một người một ngựa xông vào cánh rừng!

“Lí Quỷ! Đứng lại!” Võ Tông bất ngờ không kịp phòng, thấy Lí Quỷ càng chạy càng xa thì chỉ đành phải đuổi theo.

Lí Quỷ vừa vọt vào cánh rừng thì đột nhiên cảm thấy phía dưới trống không, chưa kịp phản ứng gì thì người đã ngã từ trên ngựa xuống đất.

Trên đất thì ra toàn là dây thừng chần chân ngựa!

Võ Tông theo sát phía sau thềm kêu một tiếng không ổn, lập tức dưới chân đạp mạnh cả người phi thân lên cây.

Cúi đầu xuống đã thấy Dương Hùng và Thạch Tú đều đã ngã xuống rồi.

Trên đất có lót lưới, ba người bọn họ vừa rơi xuống đất liền khởi động bẫy rập, bị lưới túm treo lên cây, một đám vội kêu oai oái.

Võ Tông bất lấy thân cây, vung tay ném đao ra, trường đao bay ra như một mũi tên trực tiếp cắt đứt lưới treo ba người trên cây.

“Lên cây!” Võ Tông rống to.

Ba người Lí Quỷ không dám chậm trễ lập tức leo lên cây.

“Bà mẹ nó! Suýt tí nữa thì cả đám bị nhốt trong này!” Lí Quỷ ôm thân cây nhưng vẫn còn hùng hổ chửi bới.

“Nếu không phải đề lộ mẫn, chúng ta sao có thể tiến vào cánh rừng này chứ?!” Thạch Tú tức giận nói.

“Huynh trách ta sao?!” Lí Quỷ trừng lớn mắt trâu, rất không phân rõ phải trái nói: “Ta cũng không bảo huynh vào!”

“Đệ!” Thạch Tú trợn mắt!

“Được rồi! Ầm ỉ cái gì! Đều là huynh đệ một nhà, không nên làm mất hòa khí, nên suy nghĩ thế nào đi ra ngoài thì hay hơn!” Võ Tông trừng mắt liếc nhìn bọn họ.

Vừa chứng kiến sự lợi hại của Võ Tông, bọn họ tâm phục khẩu phục nên không dám nói gì thêm nữa.

“Dưới đất đều là cạm bẫy, đi không được! Chúng ta đi ở trên cây! Thạch huynh đệ, làm phiền đệ trở về nói cho các ca ca một tiếng nhất thiết đừng tiến vào cánh rừng này!” Võ Tông trịnh trọng nói.

Vâng! Ca ca! Thạch Tú vừa chấp tay, nhảy từ cây này sang cây khác như sóc từ từ nhảy trở về.

“Vậy chúng ta thì sao?” Lí Quỷ sốt ruột hỏi.

“Chúng ta? Chúng ta ở lại loại bỏ hết mấy cạm bẫy này!” Võ Tông cười lạnh, chỉ mấy trò khôn lỏi này mà dảm lên mặt với hần sao?!

“Phía dưới đều là cạm bẫy, vậy thì mấy người thiết kế cạm bẫy này chắc chắn đều ở trên cây, chúng ta chia ra tóm bọn chúng lại ép chúng hủy hết những cạm bẫy này. Bằng không liền giết hết! Cạm bẫy dưới đất đều trở nên vô dụng!”

“Được!” Hai người Lí Quý và Dương Hùng nghe hấn nói mà hưng phấn, lên tiếng xong liền chia nhau đi.

Thạch Tú vội vàng trở lại đại quân, nói cho Tiều Cái biết chuyện trong rừng có cạm bẫy.

Tổng Giang lập tức chấn động: “Vây đám Nhị Lang đâu? Còn trong rừng sao? Như thế sao được? Chúng ta nhanh đi nghĩ cách cứu viện!”

“Chuyện này...” Tiều Cái nhìn Lạc Man.

Sau một chút do dự, Lạc Man lắc đầu “Bây giờ tình huống trong rừng không rõ, chúng ta không thể đi.”

Tổng Giang khẩn trương, không biết làm sao nhìn nàng “Vây Nhị Lang...”

“Không bằng ca ca phái vài người theo ta tới đó xem xét tình hình?” Lạc Man không chịu đề ý hấn, trực tiếp nói với Tiều Cái.

“Cũng tốt!” Tiều Cái thống thống khoái khoái đồng ý, trước khi đi Ngô Dụng đã dặn riêng hấn, bất kể Lạc Man yêu cầu gì đều có thể sảng khoái đồng ý.

“Hoa Vinh, Đới Tông, hai người theo hỗ trợ muội tử.”

“Tuân lệnh!” Một nam tử trắng nõn đầu đội khăn đỏ đi ra từ đội ngũ, cùng với nam nhân gầy yếu với hai bím tóc cùng đáp lời.

Việc này không thể chậm trễ, Lạc Man mang theo hai người một đường chạy vội đi Đồi Độc Long.

Lúc bọn họ đến, Dương Hùng đang cười hi hi đứng trước cánh rừng.

“Thì ra là tẩu tử đến! Mấy người Võ ca ca đã ra khỏi rừng tới Chúc gia trang rồi, đặc biệt phái ta đi đón chư vị ca ca. Bên trong cạm bẫy đã trừ, có thể an toàn đi qua!”

Trên người hấn dính không ít bùn đất cùng vết máu, bên cạnh còn có một đồng người bị trói lại, hiển nhiên là vừa trải qua một hồi ác chiến.

Khỏe miệng Lạc Man nở nụ cười, nhàn nhạt nói: “Rất tốt! Đới Tông, đệ đi báo lại ca ca vào hạ trại tại Độc Long Đồi, chúng ta đi trước quan sát!”

Nói xong nàng liền vung roi ngựa, chạy như bay mà đi.

Hoa Vinh theo sát phía sau.

Ra khỏi Đồi Độc Long chính là Lí gia trại, Lạc Man đoán chắc Võ Tông hấn phải đi tìm Lâm Xung nên biết phải đi đâu.

Quả nhiên, lúc nàng đến, Võ Tông đang tươi cười nói chuyện với Lâm Xung, vừa thấy Lạc Man đi vào thì lập tức hô to: “Nương tử đến rồi?”

Hi hi, nương tử quả nhiên đến! Đây chẳng phải đã chứng minh rõ ràng nàng vẫn đề ý hấn sao?

Nhìn hấn cười ngây ngô, Lạc Man cười lạnh một tiếng, quả nhiên nàng cảm thấy kỳ lạ, đã đẹp được chương ngại, với tính tình Võ Tông thì phải chờ hội họp cùng bọn họ, sao có thể còn lơ đãng mà đi về phía trước?

Bây giờ xem ra, Dương Hùng mang đầy vết máu và lời nói đi Chúc gia trang, đều là cố ý thử nàng đây?!

Đáng giận! Còn học được cách sử dụng tâm kế cơ đấy!

Lạc Man hận, cũng chẳng thèm đề ý tới hấn, trực tiếp cười chào đón Lâm Xung: “Ca ca!”

Lâm Xung cười tủm tỉm gật gật đầu.

Mặt nóng áp mông lạnh, Võ Tông ngượng ngùng ngồi về chỗ, hấn cũng không hiểu, không phải chỉ tranh cãi chút thôi sao? Nương tử lúc đó cũng như vậy mà! Được rồi, cũng là vì hấn không trở về phòng, nhưng mà nương tử chặn cửa phòng trước mà?!

Hấn cũng chẳng hay biết Lạc Man tức giận không phải do hai chuyện đó.

Chủ yếu là vì Tổng Giang.

Cho dù là nữ nhân nào đi nữa thì đều hi vọng trong cảm nhận của người yêu mình luôn là người có địa vị độc nhất vô nhị! Cho dù là cha mẹ chồng đi nữa thì cũng đều sẽ ghen tị, huống chi chỉ là một nam nhân xa lạ?

Có làm hay không vậy, cho dù là tiểu thuyết tình nghĩa huynh đệ đi chăng nữa thì cũng phải vừa vừa thôi chứ? Cũng đâu phải là đam mỹ, chẳng lẽ còn muốn nàng xếp hạng sau 108 ở Lương Sơn sao! Trở thành vật kí sinh sao?!

Đáng tiếc chút tâm tư đó của nữ nhân, Võ Nhị Lang một chút cũng không hiểu, chỉ có thể nóng mặt nhìn vợ mình tán gẫu cùng Lâm Xung.

“Đại ca đã gặp Sư Sư? Nàng thế nào rồi?” Lạc Man âm thầm cảm khái, Lý Sư Sư không hề là Lý Sư Sư mà! Loại mặt hàng như Chúc Bưu này quả nhiên còn không xứng để nàng luyện tập nữa.

“Đại ca không cần quá lo lắng! Tiều Cái ca ca đã đến, ở ngay tại Đồi Độc Long, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng cứu nàng ra!” Lạc Man mỉm cười nói.

“Chỉ hy vọng như thế!” Lâm Xung cảm khái nói. Cả đời hắn làm người chính trực, chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì phải thẹn với người, chưa bao giờ nghĩ rằng vì trêu chọc phải tiểu nhân mà đánh mất nữ nhân mình yêu nhất. Bây giờ lại bởi vì nhất thời sơ sẩy khiến Lý Sư Sư bị bắt, áy náy trong lòng mơ hồ ép hắn tới không thở nổi, nếu như Lý Sư Sư bởi vậy mà có chuyện không hay xảy ra, cả đời này hắn đều không thể tha thứ cho bản thân!

“Ca ca chớ tự trách! Kỳ thực chuyện này bởi vì chúng ta mà tới!” Lạc Man thở dài, kể lại chuyện trong rừng cây gặp phải Chúc Bưu, Vô Nhị Lang bên cạnh nghe mà nghiêng răng ken két.

|Cho dù như thế cũng là bởi vì ta không bảo vệ tốt cho nàng ấy...” Lâm Xung chưa xót cười “Muội tử không cần an ủi ta, ta không phải là loại nam nhân đùn đẩy trách nhiệm?”

Lạc Man mỉm cười, nàng quả nhiên không nhìn lầm, Lâm Xung quả thật là một nam nhân khó gặp.

“Một khi đã như vậy, chúng ta phải nhanh chóng trở lại Độc Long Đồi bàn lại kế sách mới được!” Lạc Man cười nói.

“Cũng được!” Lâm Xung thu dọn chút theo bọn họ tới Độc Long Đồi.

Vì thế, Vô Nhị Lang lại một đường trông mong nhìn Lạc Man và Lâm Xung nói nói cười cười về tới Đồi Độc Long.

Lúc bọn họ tới nơi, đại doanh đã được chuẩn bị tốt, phía trước đã có từng tốp binh lính tuần tra.

Lâm Xung cười chào đón bọn họ, trực tiếp chui vào lều của Tiều Cái.

Tiều Cái đang thương nghị chuyện tiến đánh Chúc gia trang cùng chúng huynh đệ, thấy bọn họ trở về thì mừng rỡ, cười vỗ vỗ vai bọn họ: “Ha ha! Vô huynh đệ thật sự làm quá tốt! Nếu không phải nhờ đệ, chúng ta suýt nữa thì gặp nguy ở đây rồi!”

Vô Nhị Lang hiển nhiên khiêm tốn không dám nhận.

Tổng Giang mỉm cười gật đầu đứng bên cạnh.

Tiều Cái lại hỏi thăm sơ qua Lâm Xung lại tiếp tục thảo luận chuyện Chúc gia trang.

Dương Hùng nói “Chúc gia trang phòng thủ nghiêm mật, chúng ta muốn cứu người trước tiên phải thăm dò tình hình nên phái hai người vào thăm dò tình hình.”

Tiều Cái đồng ý gật đầu.

Tổng Giang lập tức đề nghị cử Vô Tòng đi.

Lạc Man vụng trộm liếc nhìn Vô Nhị Lang, thấy hắn không có ý từ chối thì ánh mắt nhú lại.

Tiều Cái trầm tư thông thả đi vài bước, mở miệng: “Không ổn! Tranh về Vô huynh đệ đã truyền khắp nơi, người trong Chúc gia trang chắc chắn đều biết! Không ổn! Vẫn nên để hai huynh đệ lạ mặt đi thì hơn!”

Thạch Tú, Dương Hùng xung phong nhận việc, nói thẳng bọn họ vừa trốn tới, đối bên trong tương đối quen thuộc, không dễ dàng bị lộ.

Tiều Cái vừa định đồng ý, Tổng Giang lại đột nhiên nói: “Không bằng để cho Thạch Tú huynh đệ và báo cảm Dương Lâm huynh đệ cùng đi?”

Lập tức có một nam tử cao lớn đứng ra: “Tuân lệnh!”

Tổng Giang đã mở miệng, Tiều Cái cũng không nên phản bác, đành phải gật đầu.

Ban đêm, Thạch Tú giả thành bán sài lang, Dương Lâm giả thành pháp sư trà trộn vào Chúc gia trang.

Lúc này, Chúc gia trang đã bố trí xong, lấy tịnh chế động, ôm cây đợi thỏ, chỉ còn chờ Lương Sơn tiến vào.

Mà Chúc Bưu đang một người một ngựa đi tới Hộ gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Nói tới Hồ Tam Nương thì cũng là một nữ tử hiếm có, từ nhỏ đã thích múa đao cảm thương, một đôi nhật nguyệt song đao xuất quỷ nhập thần, lại có tuyệt kĩ dùng dây bắt người từ xa, biệt hiệu Nhất trọng thanh.

Nữ tử này cao gầy xinh đẹp, bị phụ thân hứa gả cho Chúc Bưu làm vợ.

Nàng trời sinh tính tình cao ngạo, chướng mắt Chúc Bưu, nhưng Hồ gia trang, Chúc gia trang, Lí gia trang trăm năm nay đều dựa vào nhau, kết thân là thù đoạn tất yếu nên không thể tránh nên cũng chỉ có thể đồng ý mà thôi.

Hôm nay, Chúc Bưu đến Hồ gia trang cầu cứu, Hồ lão gia tính cách yếu đuối, mới đầu cũng không muốn đồng ý, nhưng Tam Nương lại đứng ra nhận lấy đại nghĩa, nói thẳng Lương Sơn là người tới không có ý tốt, nếu như Chúc gia trang suy vong, Hồ gia trang tất yếu bị diệt, việc cấp bách là ba trang phải chung một chiến tuyến chống lại kẻ thù ngoài.

Hồ lão gia chỉ phải đồng ý.

Ngày đó, Chúc Bưu vừa lòng mà về.

Lại nói hai người Thạch Tú, Dương Lâm tiến vào Chúc gia trang không được bao lâu thì Dương Lâm lộ tẩy bị tóm.

Thạch Tú nhờ được một cụ ông có lòng tốt trợ giúp trốn ra Chúc gia trang, cũng biết được bố trí cơ quan bên trong trang, vô cùng vui vẻ trở về.

Tổng Giang vừa thấy đắc thủ thì vui vẻ vô cùng, lập tức muốn phát binh tấn công Chúc gia trang.

Lạc Man lại cảm thấy không ổn: “Dương Lâm bị bắt, vì sao cậu lại có thể hỏi được bố trí cơ quan dễ dàng như vậy?” Người Chúc gia trang đã có phòng bị, sao có thể dễ dàng nói bí mật quan trọng như vậy cho người ngoài?! Chẳng nhẽ bọn họ cố tình bày ra kế này?

Thấy bị người hoài nghi, Thạch Tú có chút không vui: “Ta giả thành tiểu phu đồn củi, lão nhân gia kia có lòng tốt không đành lòng để ta bị bắt mới nói với ta cơ quan bố trí để cho ta nhanh chóng rời đi. Thạch Tú tuyệt không dám có chút nào giả dối.”

“Được rồi! Đề muội không cần nhiều lời nữa. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải nhanh chóng đánh vào trang cứu huynh đệ nói là tốt nhất!” Tổng Giang đứng ra, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Đệ đệ bắt tài, nguyện lĩnh binh đi trước!”

“Đúng vậy! Đám ruồi bọ này, lão tử phải đi giết sạch chúng nó ngay mới được!” Lí Quỳ tiếp lời gào to.

Tiêu Cái nhíu mày: “Ta cũng cảm thấy không ổn, hiền đệ vẫn nên suy nghĩ cho kĩ đi!”

“Đại ca! Tận dụng thời cơ, nếu mất đi sẽ không có nữa đâu!” Tổng Giang nóng nảy, đây chính là quân công đưa tới cửa đó! Nếu hán có thể đánh hạ Chúc gia trang, uy vọng ở Lương Sơn nhất định sẽ lên cao.

“Đệ đệ nguyện lập quân lệnh trạng! Xin ca ca chấp thuận!” Tổng Giang trực tiếp quỳ xuống.

Trên Lương Sơn vốn cũng có không ít hán tử nhiệt huyết, thấy vậy sao có thể chịu đựng được, ào ào kêu gào muốn đi theo Tổng Giang đánh vào Chúc gia trang.

Tiêu Cái có chút không vui: “Hiền đệ cũng biết quân lệnh trạng là cái gì chứ? Ta cũng không phải sợ chết, nhưng nếu như đây có mưu kế, huynh đệ chúng ta lại nhảy vào thì có thể sao, đây là tánh mạng của các huynh đệ đó!”

Nói xong mọi người đều sùng sốt.

Tổng Giang vội vàng nói: “Ca ca, đệ sẽ cẩn thận! Hơn nữa, đệ tin tưởng bản lĩnh của Thạch Tú huynh đệ! Thời Thiên huynh đệ đã bị nhốt ở Chúc gia trang mấy ngày! Nếu Lương Sơn ta đã đến trước cửa mà không dám vào, chẳng lẽ không phải làm cho người ta cười nhạo chúng ta là nhát gan sao? Lại nói, huynh đệ chúng ta người người đều là nam tử hán số một, sao lại sợ một thôn trang nho nhỏ này chứ?!”

Không thể không nói, Tổng Giang là diễn thuyết gia trời sinh, mọi người chỉ cần bị hán kích động một chút đã có xao động đứng lên.

“Nói hay lắm! Chúng ta liền giết đi vào!”

“Tổng ca ca nói rất đúng! Sợ gì chúng nó chứ!”

Tình thế dĩ nhiên không còn khống chế được nữa, Tiêu Cái khó xử nhìn Lạc Man, thấy nàng hơi khẽ gật đầu thì đành thở dài một hơi nói: “Nếu các vị huynh đệ đều muốn đi thì cũng chỉ đành vất vả đệ đệ! Cũng không cần phải cái gì quân lệnh trạng! Ta chỉ muốn các huynh đệ được an toàn thôi! Nếu đệ

đệ đã có ý muốn đi, vậy thì hết thấy đều phải cẩn thận!”

Thấy Tiều Cái quan tâm bản thân mình như vậy, chư vị hảo hán cảm động nước mắt rung rung, ào ào nói vì Lương Sơn chết không từ chối.

Kế tiếp chính là vấn đề ai đi.

Đám người Lí Quý, Đới Tông việc tốt đến tay không hề nhường ai, Tống Giang lại đang hi vọng nhìn Võ Tòng.

Võ Nhị Lang suy nghĩ nửa ngày, biết lần này đi tấn công nhất định thất bại, nhưng thấy Tống Giang khur khur cố chấp cũng chỉ có thể bắt đắ dĩ đứng ra tỏ vẻ cùng đi, ít nhất hẳn đi có thể bảo vệ tốt Tống Giang.

Thấy hẳn chủ động muốn đi, Tống Giang nháy mắt viên mãn, phần thắng trong lòng lại tăng thêm vài phần.

Lạc Man lại nắm chặt tay, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm giác thê lương.

Trong lòng Võ Tòng rối cuộc là có nàng hay không? Lúc hẳn ra quyết định này liệu có nghĩ đến nàng hay không?

Nhìn tươi cười xán lạn trên mặt Tống Giang, đáy lòng Lạc Man đột nhiên dâng lên một ý niệm máu tanh, chỉ hận cho hẳn chết ở Chúc gia trang đừng bao giờ trở lại.

Tống Giang sốt ruột muốn lập công, gần như lập tức liền sửa sang lại đội ngũ phát binh Chúc gia trang, Võ Tòng lại luôn luôn muốn tìm cơ hội nói chuyện cùng Lạc Man, nhưng nàng luôn luôn tránh ở phía sau Tiều Cái không ngẩng đầu lên, thời gian không còn kịp, Võ Nhị Lang đành phải thu hồi mắt mắt trong lòng, lên ngựa xuất phát.

Tống Giang mới vừa đi, Lạc Man liền giữ chặt Tiều Cái: “Ca ca, Tống tiên sinh lần này đi chỉ sợ... Chúng ta nên nghĩ trước biện pháp đi thôi!”

Tiều Cái cũng thở dài: “Ta cũng luôn có loại dự cảm không tốt, tiếc rằng Tống huynh đệ khur khur cố chấp... Chỉ đáng thương cho huynh đệ vô tội Lương Sơn ta!”

Cũng may đi theo đều là người của Tống Giang, tổn thất của hẳn cũng không lớn.

Trong lòng Lạc Man mắt mắt, cũng không muốn nhiều lời, nói thẳng: “Muội đã hỏi qua Thạch Tú, cơ quan ở Chúc gia trang rất lợi hại, còn lợi hại hơn là Lí gia trang, Hồ gia trang, Chúc gia trang ba trang nhất thể, một trang gặp nạn, hai trang khác đều sẽ đến trợ giúp, cho nên mới cực kì khó đánh.”

Tiều Cái sắc mặt trầm xuống: “Muội từ có cách nào tốt không?”

Lạc Man mỉm cười như gió xuân, đôi môi phẫn nộ đỏ mọng khê mở: “Tiêu diệt từng bộ phận!”

Tiều Cái suy nghĩ một lúc, vỗ tay lớn một cái: “Diệu kế! Diệu kế! Muội từ quả nhiên là người thông minh!” Trách không được Ngô Dụng tôn sùng nàng như vậy, quả nhiên thật là có bản lĩnh.

“Chúng ta đây nên bắt đầu từ đâu?”

Lạc Man suy nghĩ một lúc: “Dương Hùng đã từng nói qua, sau khi Thời Thiên bị bắt, hẳn từng đi Lí gia trang cầu viện. Lí gia trang trang chủ cũng đã từng đáp ứng bọn hẳn cứu người, kết quả bị Chúc Bưu đả thương, muội nghĩ hay là bắt đầu từ đây đi.”

Tiều Cái kinh dị nhìn Lạc Man, thì ra mảy tin tức bọn họ không thêm để ý có thể mạng tới nhiều lí luận như vậy, tức thời đánh nhịp: “Tốt! Kêu Lâm Xung lên, chúng ta phải đi Lí gia trang xem xét.”

Lí gia trang tọa lạc ở phía đông Chúc gia trang, Tiều Cái mang theo vài người đến thôn trang phía trước, Lí Ứng đóng cửa không ra, chỉ cho quản gia ra quát: “Xấu hổ với vài vị khách quý, vài ngày trước đây trang chủ bị Chúc Bưu đả thương, nằm trên giường không dậy nổi. Trang chủ đã hiểu rõ ý đồ đến đây của các vị, đặc biệt phái tiểu nhân đến đây báo cho các vị biết.”

“Tam trang chúng ta kết thành đồng minh trăm năm nay, tương trợ lẫn nhau, cùng nhau chống lại kẻ thù bên ngoài, nhưng Chúc Bưu kia làm người ngoan độc, dám đả thương trang chủ, làm tới mức này, chuyện của Chúc gia trang, Lí gia trang chúng ta nhất định sẽ không tiếp tục can thiệp.”

“Khách quý nên đề phòng là Hồ gia trang kia. Hồ gia trang có một nữ tướng — Nhất trọng thanh Hồ Tam Nương, người này với một đôi nhật nguyệt song đao, vô cùng lợi hại, hơn nữa nàng từ nhỏ đã định chung thân với Chúc Bưu, chuyện Chúc gia trang nàng tất sẽ không đứng nhìn không để ý.”

“Chúc gia trang kia trước sau có hai cửa, nếu chỉ công vào cửa trước, nơi đó cơ quan đầy đặc, tất sẽ không công mà vào. Nếu trước sau cùng đánh tất sẽ có thêm phần thắng, nhưng phải đề phòng Hồ gia trang từ phía đông đến trợ.”

Quản gia kia nói vô cùng kĩ càng, Tiều Cái vừa lòng mà về.

Sau khi trở lại đại doanh, tâm tình Lạc Man không yên, nếu theo cách nói của quản gia kia thì mấy người Tống Giang nhất định là bị trúng kế, bị người ta bao thành cái bánh sủi cảo, nếu chỉ có một mình Võ Tòng thì còn có khả năng an toàn chạy ra, nhưng còn có thêm tên tay trái gà không chặt Tống Giang! Nếu y theo tính cách Võ Nhị Lang thì cho dù có bỏ mạng hẳn cũng sẽ cố gắng bảo vệ Tống Giang an toàn thoát thân.

Lạc Man phiền chán bất an, trước mắt như hiện lên Võ Tòng máu chảy đầm đìa, tim không khỏi đau xót.

Thôi được! Tạm tha Tống Giang lần này! Lạc Man cắn môi dưới, đang muốn tìm Tiêu Cái thì thấy Lâm Xung một thân áo giáp đi đến: “Tiêu Cái ca ca đoán chắc muội tất sẽ lo lắng cho võ huynh đệ, đặc phái ta đến tiếp ứng.”

“Muội tử nên yên tâm, ta cam đoan sẽ mang được Võ huynh đệ hoàn hảo trở về cho muội.” Lâm Xung ôn hòa an ủi nói, kiên định nơi đáy mắt khiến Lạc Man yên lòng.

Vừa thả lỏng, vô số ủy khuất trong lòng ùn ùn kéo tới, nước mắt bắt đầu trào ra.

Lâm Xung là người từng trải, hiển nhiên biết rõ đôi vợ chồng nhỏ này lại có mâu thuẫn rồi đây, thở dài an ủi nói: “Võ huynh đệ nghĩa cao như mây...”

Đúng vậy, nghĩa cao như mây, huynh đệ vĩnh viễn xếp trước thế tử. Vì huynh đệ, biết rõ phía trước là đường chết nhưng vẫn kiên trì tiến tới. Chẳng nhẽ hán không từng nghĩ tới thế tử của mình sao?

Là một nữ nhân phải trở mặt xem trọng phu của mình vì nam nhân khác đi tìm chết, hán có nghĩ tới nàng sau này sẽ sống ra sao hay không?

Lạc Man cười khổ, nếu như chàng không thể cho ta cuộc sống yên ổn, tại sao lại làm mọi cách phải kết hôn với ta?!

Lâm Xung yên lặng vỗ vai nàng, mang thương liên đi ra ngoài.

Khi người được cứu trở về đã là chàng vạng, lửa đã được châm đầy doanh trại.

Võ Tòng ngồi trên lưng ngựa, từ rất xa đã thấy một bóng người thướt tha lẳng lặng đứng phía trước rào chắn, bỗng một trận gió thổi qua làm sợi tóc lướt qua gò má, nữ tử với khuôn mặt tinh xảo, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt lẳng lặng nhìn chăm chăm phía trước, tựa như nữ tử trong bức tranh thế tử ngóng trông hán đã từng xem trong thư phòng của Thi Ân.

Tim Võ Nhị Lang nóng lên, ánh mắt nhìn không được ẩm ướt.

Mỗi ngày hán đều cho rằng bản thân đã yêu nương tử hết cỡ rồi, nhưng mỗi ngày đi qua tình yêu dường như lại tăng thêm một chút.

Cái loại yêu vô cùng vô tận này thường làm cho hán sợ hãi, trong lòng cũng có loại ý niệm hung bạo muốn ăn luôn nữ tử này vào trong bụng, hoàn toàn triệt để dung nhập vào trong cốt tủy không thể lại tách ra!

Hán bỗng chốc kích động, hán không thể lập tức xông lên ôm lấy Lạc Man.

Đáng tiếc, nguyện vọng là tốt đẹp, hiện thực là tàn nhẫn.

Từ xa thấy Võ Tòng an toàn ngồi trên lưng ngựa, tim Lạc Man buông lỏng, cảm giác phiền chán không rõ từ đâu tới lại lần nữa dâng lên, nàng buồn bực xoay người rời đi.

Ô? Sao lại đi rồi? Võ Nhị Lang không thể tin tưởng lớn mắt, nhất thời như có một chậu nước lạnh hắt trên đầu, trực tiếp làm tim lạnh ngắt.

Lần này đi ra ngoài coi như tốt, các huynh đệ trên cơ bản đều không có việc gì, trừ bỏ Tống Giang không hay ho trên mông bị trúng một tên.

Võ Tòng tuy rằng rất muốn lập tức đi tìm Lạc Man, nhưng Tống Giang dù sao cũng là bởi vì hán nên mới chịu thương, bây giờ hán cũng không nên rời đi, đành phải mang người đưa đến quân y trước.

Thì ra lúc đó bọn họ vừa vào Chúc gia trang liền phát hiện trúng kế, muốn lui binh lại tìm không thấy đường. Trong lúc đánh nhau vì bảo vệ Tống Giang, Võ Tòng mới công y phía sau.

Ai biết Chúc Bru lại tránh ở chỗ tối dùng tên nhắm ngay ngực hán.

Trong lúc nguy kịch, vừa vặn người phía sau muốn chém tới Tống Giang, Võ Tòng mạnh xoay người, tên trực tiếp bắn tới mông Tống Giang.

Tống Giang kêu thảm thiết một tiếng rồi té xỉu.

Bởi vì tình huống khẩn cấp, Võ Tòng chỉ chém đứt thân tên, mũi tên vẫn cắm ở trong mông Tống Giang như cũ.

Quân y cầm tiểu đao rạch miệng vết thương ra, lúc này mới lấy được đầu mũi tên ra. Bởi vì không có thuốc tề, Tống Giang đau tới tỉnh rồi lại hôn mê, hôn mê lại tỉnh, kêu rên tới mức toàn bộ chim trùng trên đồi Độc Long cũng đều phải tránh đi.

Các vị huynh đệ đều đang khăn trương chờ ngoài cửa, thấy quân y đi ra ào tiến lên hỏi.

Quân y lần đầu gặp phải bệnh nhân hoạt bát như vậy, phải gọi là kêu tới thế thảm, dọa tới mức tay ông không ngừng phát run, vốn là muốn một đao có thể giải quyết chuyện này, nào ngờ phải rạch thêm vài đao, vừa băng bó tốt miệng vết thương lại bị nhiều người vây quanh như vậy, ông cảm thấy không khỏi phát khiếp: “Không có chuyện gì... Nghi ngại hai ngày thì tốt rồi.”

Không đợi ông nói xong, mọi người lại rào rào cùng nhau vọt vào trong màn, quân y lau mồ hôi lạnh, vừa nhấc đầu lại phát hiện một nữ tử xinh đẹp đang đứng ở trước mặt.

“Nuơng tử Võ gia...” Quân y cười chào hỏi, sau đó vội vội về nghỉ ngơi.

Lạc Man mỉm cười gật đầu, vẫn không nhúc nhích nhìn người trước mặt đứng trong trường, ánh mắt sáng quắc nhìn mình.

Chỉ chốc lát sau, màn bị người vội nhấc lên lộ ra khuôn mặt anh tuấn của Võ Nhị Lang, hần vội vàng chạy tới cấp tốc nói “Ca ca không có chuyện gì! Nàng nhanh trở về nghỉ ngơi đi! Ta tối hôm nay ở lại đây chăm sóc ca ca.”

Kỳ thực theo lẽ thường, Tổng Giang vì Võ Tông mà bị thương, đáng lý nên là Lạc Man đến đây chăm sóc, hơn nữa trong doanh cũng chỉ có Lạc Man là nữ nhân, loại chuyện chăm sóc người này nên là nữ nhân. Nhưng Võ Nhị Lang lại là người lòng dạ cự kì hẹp hòi, bây giờ hần hận không thể nhét Lạc Man vào trong thân thể, ai cũng không cho thấy ấy chứ, làm sao có thể để nàng đi chăm sóc người đàn ông khác? Cho dù là đại ca mà mình luôn sùng bái cũng không được!

Vì thế, hần xung phong nhận việc trắng đêm chăm sóc Tổng Giang, sợ một mình Lạc Man chờ sốt ruột nên rối loạn nói ra miệng. Lạc Man vừa định mở miệng, Võ Nhị Lang đã vội vàng bế nàng chạy trở về.

Nhìn tàn ảnh trước mắt, cảm thụ ấm áp còn chưa tan trên người, Lạc Man bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo, giống như có khí lạnh từ đáy lòng tràn ra.

Nàng nhìn náo nhiệt phía trong màn, cắn môi dưới, một mình rời đi.

Ngày thứ hai, Tiểu Cái sớm tìm tới Lạc Man thương thảo chuyện tấn công Chúc gia trang.

Lạc Man một đêm không ngủ, khuôn mặt tiều tụy khiến Tiểu Cái phát hoảng: “Muội tử bị bệnh sao? Sắc mặt sao lại trắng như vậy?” Lạc Man miễn cưỡng cười: “Không có, ngày hôm qua không nghỉ ngơi tốt. Muội cảm thấy tấn công Chúc gia trang cũng không nên vội vàng, chúng ta vẫn nên trước tiên phải bắt được Hồ Tam Nuơng đã! Đến lúc đó, Chúc gia trang tứ cố vô thân, hiển nhiên lúc đó muốn đánh thế nào thì đánh.”

“Được! Để ta gọi mấy huynh đệ kết nghĩa tới!” Tiểu Cái gật đầu.

Trừ bỏ Võ Tông, mọi người nhanh chóng tập hợp tới, không có Tổng Giang quấy rối, hết thảy tiến hành rất thuận lợi. Mọi người vừa nghe nói tấn công Hồ gia trang thì đều ào ào phụ họa, tập hợp tốt đội ngũ liền chuẩn bị xuất phát.

Ai biết ngay trước khi xuất phát, Tổng Giang lại bảo Võ Tông công tới!

“Ca ca! Đợi chút!” Tổng Giang vừa thở gấp vừa kêu to.

Lạc Man nhú mày, y lại muốn ép buộc gì nữa đây?!

“Huynh đệ, đệ bị thương, nên nghỉ ngơi tốt đi, đừng có lộn xộn nữa!” Cũng đừng tới quấy rối nữa! Tiểu Cái ôn hòa nói.

“Không có gì đáng ngại.” Tổng Giang miễn cưỡng tươi cười, y đi tấn công Chúc gia trang không thành lại bị đánh cho hoa rơi nước chảy, nếu là Tiểu Cái một lần đẹp xong Hồ gia trang, y còn mặt mũi nào đứng bên cạnh chứ?!

“Chút thương tích này không đáng ngại! Nghe nói ca ca muốn đi tấn công Hồ gia trang, đệ kêu Nhị Lang tới, để cho đệ ấy theo ca ca cùng đi! Cũng có thêm giúp sức!”

“Được! Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vẫn nên mau mau xuất phát đi!” Tiểu Cái đã sớm nhìn thấu lòng dạ hẹp hòi của y, tưởng Võ Tông là người của y sao? Chỉ cần có Lạc Man đứng ở bên này, Võ Tông còn chạy được đi đâu chứ? y làm như vậy chỉ khiến cho Lạc Man càng thêm phản cảm mà thôi.

Tổng Giang à Tổng Giang, một đời thông minh lại chịu thiệt trên người nữ nhân.

Võ Tông cho người đưa Tổng Giang trở về trường, bản thân mình thì làm lễ với Tiểu Cái, vui mừng chạy đến bên người Lạc Man, muốn cùng nàng cười chung một con ngựa, Lạc Man cười lạnh một tiếng, hai chân kẹp bụng ngựa, con ngựa hí vang một tiếng, dậm chân một cái quay đầu, móng kia nhắm ngay Võ Tông mà đánh rầm.

Các vị huynh đệ nhất thời đều ha ha cười vang.

Võ Tông xấu hổ, muốn quát Lạc Man vài câu vặn hỏi mặt mũi, nhưng vừa thấy khuôn mặt lạnh băng của nàng thì trong lòng liền xẹp xuống, chỉ phải ngượng ngùng mắng một câu ngựa chết, phần nộ leo lên một con ngựa khác.

Mọi người tới trước Hồ gia trang khiêu chiến, chỉ chốc lát sau, cầu treo phía trước thôn trang được thả xuống, một nữ tử mặc trang phục màu đỏ lãnh diễm tay cầm song đao, cười bạch mã chạy như bay mà đến.

Đây đúng là Nhất trượng thanh Hồ Tam Nuơng!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy Nữ tử chạy nhanh mấy chục thước đột nhiên ngừng lại, nàng ta ngao ngễ ngồi trên ngựa, cao ngạo nhìn nhóm người Lương Sơn.

“Ai lên trước?” Môi đỏ mọng hé mở, tiếng nói như chim hoàng oanh yếu ớt lập tức vang lên.

Mọi người nhất thời kinh diễm không thôi.

“Ta lên!”

Tìm Vương Anh như có lông chim nhẹ nhàng lướt qua, ngựa ngửa khó nhọc ngựa tiến lên, giống như ruồi bọ lượn vài vòng xung quanh Hồ Tam Nương, vô sỉ nói: “Thật đẹp... đẹp quá đi! Bộ dạng của tiểu nương tử thật đẹp! Còn đánh cái khi gì nữa! Không bằng nàng theo ta đi, làm áp trại phu nhân của ta, sinh vài tiểu Vương Anh được không...”

“Ngươi! Muốn chết!” Đôi mắt to tròn của cô gái nhũn lại bắn ra một luồng sát khí, đột ngột song đao bổ về phía Vương Anh, Vương Anh vội vàng xoay người tránh thoát.

Hai người bắt đầu qua lại giao thủ.

Mọi người nồng nhiệt quan sát ở hai bên, nhìn đến chỗ hứng thú còn vỗ tay trợ hứng.

“Hay!”

“Đánh hấn rút xuống! Tiểu nương tử đừng nương tay!”

“Ha ha ha...”

Bọn họ rốt cuộc là ở bên nào đây! Lạc Man không khỏi mỉm cười.

Võ Tòng vẫn luôn si ngốc nhìn nàng, thấy nàng bỗng nhiên nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười hết sức nhẹ nhàng như đất trời vào xuân, băng tuyết tan chảy, trong phút chốc như một mảnh sức sống tràn đầy.

Hô hấp của Võ Tòng ngừng lại, tim lập tức đập liên hồi.

Lạc Man, Lạc Man!

Hắn chưa bao giờ mong nhớ nàng đến vậy!

Chỉ hận không thể lập tức ôm chặt lấy nàng, hòa vào xương cốt không chia lìa.

Lạc Man sớm đã chú ý tới tầm mắt nóng bỏng của hắn, thu lại ý cười, quay phắt đi.

Về mặt Võ Nhị Lang tối sầm lại.

Chỉ mới ngắn ngủi vài giây này, tình hình đã có chuyển biến cực lớn, mới đầu Vương Anh từ miễn cưỡng chống cự biến thành bị người đánh tới tấp.

Đám người Lương Sơn cũng không còn trầm trồ khen ngợi mà một đám trừng lớn mắt nhìn.

Cuối cùng Hồ Tam Nương quăng một sợi dây tới cột chặt Vương Anh kéo đi.

Tới lúc mọi người kịp phản ứng, trước mặt chỉ còn chút bụi cát lượn lờ.

“Mẹ kiếp!”

Lí Quỷ dùng hai chữ hình tượng sinh động biểu đạt tiếng lòng của mọi người.

Lạc Man nhìn không được muốn vỗ tay hoan hô, xem đi xem đi! Đáng đời các người khinh địch, xem thường nữ nhân! Biết lợi hại chưa!

Hồ Tam Nương tha Vương Anh trở về như tha chó chết, sau đó lại cưỡi ngựa quay lại.

Vẫn trang phục màu đỏ như trước, vẫn cao ngạo lắm liệt.

“Ai tiếp?”

Huỳnh đệ Lương Sơn trầm mặc!

Mụ nội nó, quá kiêu ngạo đi!

Lí Quý, Đới Tông, Thạch Tú trước mặt đám người bước ra khỏi hàng.

“Ca ca, đệ đi!”

Tiêu Cái im lặng, nếu lại bị Hồ Tam Nương tha về như chó chết, mặt mũi Lương Sơn sẽ mất hết!

Do dự một chút, Võ Nhị Lang đứng lên: “Ca ca, đệ đi!”

Tiêu Cái mừng rỡ: “Được được! Huỳnh đệ cẩn thận!”

Bởi vì đi gấp rút, Võ Tông không kịp mặc áo giáp, trên thân thể thon dài rắn chắc là y phục màu đen, cầm trường đao trong tay, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, trên khuôn mặt anh tuấn không chút biểu cảm: “Lương Sơn bạc, Võ Tông!”

Chớp mắt khi nhìn thấy hắn, tay Hồ Tam Nương không khỏi run lên, hàm răng trắng tinh hơi cắn môi dưới nói: “Hồ Tam Nương!”

Nói xong giục ngựa tiến lên, lập tức đánh nhau.

Võ nghệ Võ Tông hiển nhiên không cần phải nói, như Vương Anh sao có thể sánh bằng, không tới vài chiêu liền đánh Hồ Tam Nương không còn lực chống đỡ.

“Nhị ca! Bắt nàng ta!” Thấy Hồ Tam Nương muốn chạy, Lạc Man hô lớn.

Đây là lần đầu tiên từ khi xuống Lương Sơn tới giờ Tiểu Man lại gọi hắn là nhị ca, hai mắt Võ Nhị Lang đỏ bừng, đột nhiên trở nên kích động, dùng lực một quyền đánh tới trên lưng Hồ Tam Nương, khiến nàng ta ói ra một búng máu, ngã xuống trước ngựa Tiêu Cái.

“Đứng... Rất hung tàn!”

Mọi người ào ào dùng ánh mắt khinh bỉ Võ Tông.

Đáng tiếc giờ phút này nhị ca đã hoàn toàn chìm vào trạng thái trung khuyến, há miệng cười vui vẻ vội vàng giục mã chạy vội tới trước mặt Lạc Man, ưỡn ngực nghiêm nghị nói: “Tiểu Man, như vậy được chưa?”

Ánh mắt hắn tỏa sáng, phía sau như có một cái đuôi không ngừng lắc lắc, chờ mong nhìn Lạc Man.

Khỏe miệng Lạc Man hơi nhếch lên, tâm tình nháy mắt tốt lên rất nhiều: “Cũng được!”

Được rồi, nàng thừa nhận, thái độ Võ Nhị Lang đối đãi mỹ nữ không lưu tình chút nào thành công lấy lòng nàng, làm cho lòng hư vinh của nàng nở rộ!

Một nhát trúng đích, mọi người cũng không kéo dài, ôm Hồ Tam Nương đang hôn mê trở về.

Vừa trở lại doanh trại, Võ Nhị Lang khẩn cấp xuống ngựa đi tìm Tống Giang, trên mặt người bị ngó lơ là Lạc Man trong phút chốc trắng đỏ luân phiên, sầm chớp thay phiên, khiến cho mọi người lùi lại tránh xa.

Đêm đó, một mình Lạc Man trần trọc không yên trong lều trại.

Võ Nhị Lang vất vả chăm sóc Tống Giang một đêm.

Ngày thứ hai, Tiêu Cái viết một phong thư phái người đưa tới Hồ gia trang, đại ý nói là: Thiên kim Hồ gia đang trong tay Lương Sơn, hi vọng Hồ gia trang có thể hiệp trợ Lương Sơn tấn công Chúc gia trang.

Lại nhắc tới Hồ trang chủ, ông ta cũng chỉ có một con gái duy nhất, tính cách yếu đuối, tư chất bình thường, thường ngày đại sự gì trong trang đều phải thương lượng cùng con gái, con gái đã bị tóm, bọn họ giống như mất đi trụ cột, nhất thời lâm vào hoang mang lo sợ.

Lo lắng nhiều lần, cảm thấy chống lại Lương Sơn không khác gì lấy trứng chọi đá nên cuối cùng bọn họ quyết định đầu hàng.

Ngày thứ ba, khi Hồ Tam Nương tỉnh lại đã liền nghe thấy Lạc Man hiền lành nói: “Vị muối muối này! Từ giờ trở đi, muối chính là muối muối ruột của ta! Trên dưới Lương Sơn chúng ta một lòng, từ giờ về sau tỷ tỳ ẽ luôn chăm sóc tốt muội! Tên Chúc Bưu kia không phải loại tốt lành gì, không có cũng không sao! Tỷ sẽ giúp muội tìm người tốt hơn, muội xem Vương Anh thế nào?”

Sắc mặt Hồ Tam Nương trắng nhợt, thở không nổi, lại hôn mê bất tỉnh.

Lạc Man chặc chặc tiếc hận: “Thân thể vị muối muối này cũng quá mảnh mai nhỉ?!”

Quân y sợ tới mức run rẩy đứng một bên, Hồ Tam Nương bị Võ Tòng đánh gãy 2 cái xương sườn, Lạc Man lại tùy ý gả người ta đi!

Hai vợ chồng này đều làm chuyện không phải người mà!

Từ trong lều quân y đi ra, tâm tình Lạc Man tốt hơn rất nhiều, thư thái đi về lều trại.

Vừa vén màn đã thấy một người đàn ông mặc nguyên y phục đen đang nằm ngủ khò khò, ngay cả giày cũng không cởi.

Đúng là kẻ vẫn luôn chăm sóc Tống Giang – Võ Tòng!

Lửa giận trong người Lạc Man lập tức bùng lên, ý gì đây? À? Chăm sóc tên cầu nam khác một mối rồi lại chạy tới nơi của nàng nghỉ ngơi! Nghĩ nàng là gì chứ?

Đàn ông đi ra ngoài ăn chơi đàng điếm trở về muốn thê tử thánh mẫu hầu hạ ăn hầu hạ uống sao!

Nằm mơ nhé!

Lạc Man chạy tới, đập mạnh vào đùi hắn la lên: “Huynh đứng lên! Không được ngủ trên giường của ta!”

Phải nói Võ Tòng ghét nhất ở Lạc Man là tính ngang ngược. Từ cái cốc của nàng, ghế của nàng, đồ ăn của nàng... Tóm lại, tất cả thứ gì của bạn nhỏ Lạc Man đều phá lệ chấp nhất.

Cho dù bọn họ cùng ăn cơm, chỉ cần có một món đồ ăn mà nàng thích ăn thì lập tức sẽ thành trong phạm vi thể lực của Lạc Man, cho dù hắn chỉ lấy một chút cũng sẽ trở nên thàm đến không ai nỡ nhìn.

Mỗi lần nhìn Lạc Man mặt lạnh xuất hiện trước mặt mọi người, Võ Tòng đều đặc biệt tưởng nhớ tới mức mắt trợn trắng, thật muốn để cho mọi người xem cảnh nàng vì cái chân gà mà cầm băng ghế táng hắn tới tấp.

Nhưng mà lâu dần hắn cũng thành thói quen.

Nghe thấy Lạc Man lại nói gì đó của nàng, hắn miễn cưỡng nghiêng người, mơ hồ nhẹ dõ dành: “Được rồi, nương tử! Đều là của nàng! Toàn bộ đều của nàng! Cho ta nghỉ một chút thôi...” Hắn thật sự là quá mệt mỏi, vì chăm sóc Tống Giang nên đã hai ngày nay hắn không được chợp mắt rồi.

Lạc Man hận không chịu được, thấy quãng thâm phía dưới mắt hắn lại cực kì đau lòng, trong lúc nhất thời vừa tức vừa vội, quả thực không biết phải làm gì với hắn bây giờ?!

Có phải đàn ông đều như vậy không?

Lúc chưa chiếm được thì vui vẻ theo đuôi, đợi đến khi tới tay rồi thì quăng sang một bên làm chuyện của mình.

Lạc Man tủi thân vô cùng, cảm thấy từ khi gặp Tống Giang tới giờ, địa vị bản thân trượt dốc không phanh, Võ Nhị Lang chẳng còn đuổi theo mình mọi cách lấy lòng, thậm chí cũng không còn quan tâm tâm tình của nàng tốt hay xấu, không biết đến nỗi nàng!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Võ Tòng có thể phát triển trở thành cường công mất thôi!

Tâm tình Lạc Man vô cùng không tốt, mà nàng mỗi khi tâm tình không tốt liền thích tìm việc gì đó để làm, kết quả là lại chủ động trở lại lều quân y, chủ động gánh vác việc nặng sắc thuốc cho Tống Giang và Hồ Tam Nương.

Kết quả là hai người rất cực may mắn chiếm được đài ngộ cùng loại với Võ Nhị Lang, ới tới thiên hôn địa ám.

Bình mã nghỉ ngơi hồi phục một ngày, mọi việc đều đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu thời cơ. Tiều Cái quyết định sẽ tấn công Chúc gia trang vào ngày kế tiếp.

Mọi người chia binh làm hai đường, Võ Tòng, Lạc Man, Lâm Xung đi cứu người.

Những người còn lại tấn công Chúc gia trang.

Sáng sớm, gió lạnh lạnh thấu xương, cờ xí tung bay, trống trận lời minh.

Chúng tướng Lương Sơn hét lớn nhằm phía Chúc gia trang, trong lúc nhất thời như hồng thủy tràn đê, dời núi lấp biển, không thể ngăn cản.

Cửa thành Chúc gia trang bị phá.

Võ Nhị Lang cẩn thận che chở vợ mình theo phía sau Lâm Xung trực tiếp đi cứu Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư đã sớm cảm giác được mấy ngày nay không khí khẩn trương, biết Lương Sơn Bạc sắp tấn công vào thì kích động tới mức không kiềm được. Vì tự bảo vệ mình, mấy ngày nay nàng cũng không ra cửa, còn giấu chũy thủ dưới gối.

Hôm nay, trời vừa sáng rõ, từng đợt tiếng hô kinh thiên động địa truyền đến từ phương xa.

Lý Sư Sư lập tức chui xuống dưới giường.

Chỉ chốc lát sau, truyền đến tiếng bước chân dồn dập, thân thể Lý Sư Sư run lên, nắm chặt chũy thủ.

“Sư Sư?” Giọng nữ trong trẻo vang lên.

Là Lạc Man!

Lý Sư Sư mừng rỡ, như vậy Lâm Xung cũng tới rồi?! Nàng vội vàng dùng cả tay lẫn chân bò từ dưới giường lên: “Ta ở chỗ này, ta ở chỗ này!”

Ba người Lạc Man ngẩn ra, liền thấy một người bắm đầy bụi đất chặt vật bò ra từ gầm giường, lộ ra một không mặt như mèo hoa, không phải Lý Sư Sư là ai nữa?

“Cô... Ha ha ha...” Lạc Man nhin không được cười ha ha, Võ Tòng cũng lộ ra hai hàm răng trắng.

Lý Sư Sư khó thở, có cái gì buồn cười, nàng còn không phải sợ người ta gặp sắc này lòng tham sao, nên mới bôi đen mặt sao?!

Cũng chỉ có Lâm Xung là người phúc hậu, mím môi đưa một cái khăn tay cho nàng.

“Cám ơn Xung ca!” Lý Sư Sư ngượng ngùng cúi đầu.

Quả là khiến Lạc Man nhìn mà ngạc nhiên không thôi.

Rốt cuộc cũng không phải là chỗ ôn chuyện, bốn người quyết định đánh đi ra ngoài trước lại nói tiếp.

Lý Sư Sư do dự nửa ngày mới nói ra địa điểm bị giam giữ của Thôi Thiên, vì thế bọn họ lại thuận tiện cứu ra Vương Anh, Dương Lâm và Thôi Thiên.

Sắc tâm Vương Anh không thay đổi, vừa thấy Lý Sư Sư liền mê đắm muốn lại gần, bị một tiếng ho của Lạc Man chặn trụ! Nhìn đôi mắt nhỏ tà ác của nàng, cúc hoa lập tức tê rần, cười gượng cầm đao đi ra ngoài liều mạng.

Võ Tòng, Lâm Xung không ai địch nổi, hơn nữa Vương Anh, Dương Lâm hộ tống bên cạnh, quả là gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, cả nhóm bình an vô sự trở về doanh trường.

Dàn xếp tốt Lý Sư Sư, Võ Tòng nhắc đao quay lại, còn có tên Chúc Bưu.

Lúc trốn ra khỏi đồi Thập Tự, hấn từng thê tuyệt đối sẽ không bỏ qua tên kia!

Bây giờ là lúc hấn thực hiện lời thề khi đó!

Lúc Võ Tòng tìm được gã, hai ca ca của Chúc Bưu cũng vừa chết, mà gã thì đang định chạy trốn lại bị một người đàn ông mặc đồ đen chặn phía trước, mặt đầy sát khí, ánh mắt dữ tợn, máu tươi từng giọt từng giọt chảy xuống từ thanh đao đang cầm trên tay phải.

Chúc Bưu cắn răng vừa định lao ra lại bị Võ Nhị Lang một đao chém ngang cổ.

Đến lúc này, Chúc gia trang chính thức diệt vong.

Tiếp đó, những người còn sót lại của Chúc gia trang cùng với Hồ gia trang, Lí gia trang cũng là một vấn đề, Tiều Cái thương nghị cùng Lạc Man nửa ngày, cuối cùng quyết định ba trang trở thành một trang, để cha con Hồ gia trang quản lý, trực thuộc phạm vi của Lương Sơn Bạc, đúng hạn giao nộp lương thảo.

Lí gia trang chủ Lí Hòa và Nhất trọng thanh Hồ Tam Nương lên Lương Sơn.

Chờ lúc Hồ Tam Nương biết chuyện, mọi chuyện đã được quyết định xong từ lâu, một mình nàng cũng không gây được sóng gió gì.

Vì thế, Lạc Man còn chạy riêng tới chỗ nàng làm công tác tư tưởng nửa ngày.

“Ta biết muội không muốn lên Lương Sơn, nhưng mà trước mắt cũng không còn cách nào. Muội nên hiểu Lương Sơn vừa mới phát triển, cần lương thảo. Mà muội chính là con tin. Như vậy đi, ta cam đoan muội cũng không phải ở lâu, chỉ cần muội muốn về nhà, ta tất sẽ cho người đưa muội trở về!”

Trong mắt Hồ Tam Nương tràn đầy mê mang, vận mệnh của nàng từ giờ sẽ phải trong tay người khác sao?

Trong lòng Lạc Man cũng có chút áy náy, an ủi nàng: “Kỳ thực nếu muội gả cho Chúc Bưu cũng không nhất định là chuyện tốt! Trên Lương Sơn có rất nhiều người tốt, ta cam đoan tuyệt đối không có ai dám khinh thị, chậm trễ muội, muội được tự do tuyệt đối. Hơn nữa, ngày sau muội muốn rời khỏi

Lương Sơn, ta cũng có thể bảo đảm cả nhà muội an toàn! Triều đình cũng tuyệt đối sẽ không làm khó dễ Hồ gia trang muội!”

Ba trang ngay tại lân cận Lương Sơn, thu phục là xu thế tất yếu, không còn cách nào, nhưng nàng cũng đã bàn tốt với Tiều Cái rồi, chỉ cần Hồ Tam Nương lên Lương Sơn thì sẽ giồng hết các huynh đệ tỷ muội khác, tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng hay hạn chế hành động của nàng.

Người tốt? Lòng Hồ Tam Nương vừa động, bỗng nhiên nhớ tới người đàn ông anh mặc hắc y anh tuấn kia, mắt sáng lên, cổ hết sức nói: “Thật sự sẽ không miễn cưỡng ta gả cho ai?”

“Đương nhiên!” Lạc Man son sát thề thốt.

“Được! Ta đây nguyện ý lên Lương Sơn!” Sắc mặt Hồ Tam Nương ứng hồng, ánh mắt hơi hơi tỏa sáng, nếu trời đã không cho nàng gả cho Chúc Bưu, như vậy lúc này đây, nàng nhất định phải nắm chắc vận mệnh của bản thân!

Cùng lúc đó, Vương Anh chạy đến trong lều Tống Giang đau khổ cầu xin.

“Ca ca! Ta coi trọng tiểu nương tử Hồ gia! Ca ca xin hãy làm ông mai, thành toàn ta đi!” Vương anh mặt dày mày dạn nói.

Mười tám phòng tiểu thiếp của hấn đều ở nhà rồi, bây giờ hấn một người ở Lương Sơn, buổi tối ngủ ở chỗ lạnh lẽo, rất không được tự nhiên.

Tống Giang nghe nói đánh xong Chúc gia trang thì đáy lòng trầm xuống, lại thấy Vương Anh yêu cầu cưới Hồ Tam Nương, đột nhiên linh cơ vừa động, nếu như gả Hồ Tam Nương cho Vương Anh thì vừa thành toàn Vương Anh lại có khả năng cột chặt Hồ gia trang trên người, chính là một việc tốt.

Y tức thời cười gật gật đầu: “Được! Huynh đệ đã mở miệng! Vậy ông mai này ta làm chắc rồi! Đệ cứ việc chờ xem!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Nếu đã quyết định, Tống Giang lập tức để Vương Anh đỡ hấn đi tìm Tiều Cái.

Lúc này, Lạc Man đang dẫn Hồ Tam Nương đi bái kiến các vị huynh đệ.

Tam Nương chấp tay chào mọi người, ánh mắt xấu hổ nhẹ nhàng bay về phía thanh niên mặc hắc y đang đứng một bên.

Ánh mắt Lý Sư Sư lập tức sáng ngời, có rồi có rồi... .

Tiều Cái vuốt râu cười gật đầu, tốt! Trên núi có thêm vợ chồng Võ Tòng, lại tới một Hồ Tam Nương, thật sự là càng ngày càng lớn mạnh.

“Bắt đầu từ nay, Tam Nương, Sư Sư là người của Lương Sơn chúng ta!” Hấn cười nói khiến cho các huynh đệ phía dưới như một đám sói tru.

Phải biết rằng, trên Lương Sơn quả là như cái miếu hòa thượng, thật vất vả có thêm Lạc Man lại là danh hoa có chủ, bây giờ, thêm Lý Sư Sư và Hồ Tam Nương là hai đại mỹ nhân có phong tình khác nhau, mọi người dường như thấy được ánh sáng hi vọng.

Biết hôm nay sẽ có giới thiệu, các huynh đệ khắp nơi tìm ra quần áo mừng năm mới, một đám ngẩng đầu ưỡn ngực như gà chọi, khiến cho Lạc Man nhìn mà bất giác nở nụ cười.

Lạc Man vui vẻ, Võ Nhị Lang cũng cười ngây ngô theo.

Đang ở thời điểm hòa hợp êm ấm này thì Tống Giang lại bước vào.

“Ca ca...” Người chưa tới giọng nói hấn vào trước.

Lông mi Tiều Cái giật nảy, chạy nhanh ra ngoài tiếp đón: “Huynh đệ sao lại tới đây! Đại phu chẳng phải đã nói đệ phải nằm yên trên giường nghỉ ngơi đó sao!” Cũng đừng phá đám nơi nơi chứ!

Hấn vừa đi ra, huynh đệ trong trường hiển nhiên cũng theo ra ngoài.

Tống Giang liên tục xua tay: “Chút thương tích mà thôi. Nghe nói có huynh đệ tỷ muội mới tới, đệ cố tình muốn tới xem sao.”

Lý Sư Sư và Hồ Tam Nương hiểu ý tiến lên một bước, một người khẽ cúi thắt lưng một người chấp tay, một mảnh mai một oai hùng, một tĩnh một động, giống như một bức cung nữ đồ cảnh đẹp ý vui.

“Ca ca!”

Mỹ nhân như tranh đó! Mỹ nhân như tranh!

Rốt cục có thể quang minh chính đại thưởng thức mỹ nhân, các vị huynh đệ cảm động nước mắt rung rung.

Cái gì? Vậy Lạc Man chẳng lẽ không phải là mỹ nhân sao?

Đó... Đương nhiên là đúng! Nhưng cũng là một bà la sát đó! Nàng chọc thủng cúc hoa người ta, còn có sự tích quang vinh bóc trần Vương Anh sớm truyền khắp mọi góc ngách Lương Sơn, cho dù biểu hiện giờ đây của nàng là vô hại, cười lại ôn hòa, mọi người cũng không dám liếc nhìn nàng nhiều thêm một cái.

Huống hồ, còn có Võ Tòng như hổ rình mồi bảo vệ ở một bên, chỉ cần phát hiện có người nhìn chằm chằm Lạc Man, ánh mắt liền lập tức trừng lớn. Hận không thể lập tức xông lên cắn.

Vậy còn có người dám nhìn thẳng Lạc Man nữa sao?!

May mà trên trời thương xót, rốt cục đưa tới hai đại mỹ nhân, muốn nghĩ thế nào thì nghĩ thế đó rồi!

Đây mới là nhân sinh mà!!

Các huynh đệ lập tức cảm thấy cuộc sống trước mắt vô cùng tốt đẹp.

Chỉ là Tống Giang khi thấy các nàng thì mắt cũng sáng ngời, cười tủm tỉm gật gật đầu, quả thật là tuyệt sắc khó gặp!

Sau khi khách sáo xong, mọi người lại kéo nhau vào trong ngồi, đương nhiên, Tống Giang bởi vì trên mông bị trúng một tên nên chỉ có thể đứng, nhưng như vậy cũng tốt, vừa hay y cũng đang muốn nói chuyện

“Nghe danh nhất trượng thanh Hồ Tam Nương võ nghệ cao cường, xinh đẹp như hoa, bây giờ vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Tống Giang tao nhã nói.

Hồ Tam Nương hiển nhiên luôn miệng không dám nhận.

Lạc Man nhìn y dối trá làm ra vẻ lại thấy Vương Anh đứng một bên cười như hoa nở, nhất thời trong lòng dè phòng.

“Giờ đây Chúc Bưu kia đã chết, mặc kệ như thế nào, quả thật có liên quan cùng Lương Sơn ta, không bằng ta làm mối cho muội được không?” Tống Giang cười nói.

Ánh mắt Hồ Tam Nương mơ hồ xẹt qua Võ Tòng.

Lạc Man đột nhiên cảm thấy không ổn, chỉ thấy nàng cắn môi dưới, nhin xuống ngượng ngùng nói: “Muội từ nhỏ đã từng thề, chỉ nguyện gả cho người có võ nghệ cao cường hơn muội...”

“Á...” Mọi người giật mình.

Võ nghệ cao cường hơn nàng? Đó không phải là chỉ Võ Tòng đã từng đánh bại nàng sao?

Ánh mắt vui sướng khi người gặp họa đồng loạt nhìn về phía Võ Nhị Lang.

Trên mặt Lạc Man mỉm cười, gót chân đá qua, nhất thời Võ Nhị Lang đau tới sắc mặt trắng bệch, vừa định từ chối thì Vương Anh bỗng nhiên nhảy ra.

“Không được! Võ ca ca đã sớm cưới nương tử, chính là chị dâu Lạc Man! Mỹ nhân, nàng vẫn nên theo ta thôi?!”

Cái gì?! Võ Nhị Lang đã thành thân!

Sấm sét giữa trời quang.

Sắc hồng trên mặt Hồ Tam Nương thối lui trong nháy mắt, không thể tin nhìn Lạc Man, người sau hơi khẽ gật đầu.

Hồ Tam Nương nhìn Võ Tòng, lúc này mới phát hiện thì ra ánh mắt người đàn ông kia vẫn luôn đặt trên người Lạc Man, chỉ là... Nàng bị quý mê tâm hồn, lại không nhìn ra.

Mỹ nhân âm thầm đau thương liền khiến cho mấy đại nam nhân đều đau lòng.

“Tam Nương à, trên Lương Sơn ta cũng không chỉ có mỗi một người đàn ông là Võ Tòng! Mỗi người đều là hảo hán cả!”

“Đúng vậy đúng vậy. Không phải còn có Lâm giáo đầu sao? Võ nghệ của huynh ấy xếp thứ nhất!”

Mọi người lại bắt đầu ồn ào.

Nhìn thấy ánh mắt Hồ Tam Nương nhìn Lâm Xung, Lý Sư Sư bỗng nhiên cảm thấy nguy cơ, tay nhỏ bé vươn ra nắm chặt quần áo của hắn.

Đây nam nhân là của chế! Đừng có giành với chế!

Hồ Tam Nương chỉ nhìn hắn một cái rồi lại vòng vo trở về. Nàng đã gặp không ít đàn ông, nhưng cũng không biết vì sao, chỉ có mỗi Võ Tòng lọt vào mắt nàng, kết quả người ta lại đã thành thân!

Tĩnh tĩnh Hồ Tam Nương trời sinh kiêu ngạo, hiển nhiên cũng không thèm làm chuyện liều chết dây dưa, cắn răng nói: “Như vậy việc này bỏ đi!”

Nàng nghĩ như vậy là xong, nhưng Tống Giang cũng không nghĩ vậy, y hòa ái nói: “Muội từ à! Vừa rồi Hầu Kiến huynh đệ nói rất đúng! Hân tử tốt nhất Lương Sơn ta còn nhiều mà, ca ca tìm cho muội một mối tốt được không?”

Nói xong liền đẩy Vương Anh tới: “Muội thấy Vương huynh đệ như thế nào?”

Hồ Tam Nương thâm nghĩ tới rồi! Nàng biết sớm muộn gì cũng có một ngày thế này, cho nên mới chết sống không chịu lên Lương Sơn! Nữ nhân bị bắt thì có kết cục gì chứ?

Ngoài trở thành đồ chơi thì cũng chỉ là trở thành vật trong tay người.

Hồ Tam Nương bình tĩnh nhìn Vương Anh, dáng người thấp bé, bộ mặt xấu xí, mặc áo giáp giống hệt viên thịt, trên đầu còn cắm hai cọng lông gà, thoạt nhìn giống như một thằng hề.

Nghĩ tới từ này về sau sẽ cùng nam nhân như vậy sống cả đời, Hồ Tam Nương không khỏi cảm thấy bi thương, nước mắt tí tách rơi xuống.

Các huynh đệ vừa rồi còn đang vui đùa nhất thời sùng sốt, tình cảnh bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Tống Giang vẫn chưa cảm giác được, hòa ái hỏi: “Muội cảm thấy thế nào? Vương Anh huynh đệ này của ta tuy rằng bộ dạng không được tốt, nhưng làm người cực kì trọng nghĩa. Ta thấy chọn ngày không bằng đúng ngày, không bằng ngày mai thành thân như thế nào?”

Muội muội vừa rồi còn cười đùa nháy mắt đã nước mắt tuôn rơi, mà ngay cả Lí Quy đều cảm thấy y có chút quá đáng, mắt hững hờ nói: “Ca ca! Tam nương chướng mắt Vương huynh đệ! Sao ca lại miễn cưỡng nàng?”

Chuyện này còn không rõ sao, người ta đã nói chỉ cần võ nghệ cao hơn thôi, Vương Anh kia lại từng bị nàng đánh rớt xuống ngựa trước mắt bao người, nàng sao lại coi trọng hắn chứ?! Hắn là tên kia tự động sắc tâm rồi!?

Lí Quy hung dữ trừng mắt liếc nhìn gã, ca ca cũng quá mức thiện tâm, lại bị người ta lừa!

Con người chính là như vậy, nếu trước giờ chưa từng tiếp xúc qua sẽ đều tin rằng cho dù có cứng rắn ghép đôi Hồ Tam Nương với Vương Anh thì cũng không có ai nói gì. Dù sao, tình cảm của bọn họ và Vương Anh cũng sâu sắc, mà Tam Nương cũng chỉ là chiến lợi phẩm, hay nói trắng ra thì chính địch nhân của bọn họ.

Nhưng mà Tiểu Cái cũng đã nói, Hồ gia trang thuộc Lương Sơn, Tam Nương liền thành người một nhà, tỷ muội của họ, hơn nữa, trừ bỏ Vương Anh, Tam Nương chưa từng đánh thương huynh đệ nào, lại là một đại mỹ nhân, con người thường luôn đồng tình với kẻ yếu.

Thấy nàng bị Tống Giang bức tới nước mắt rưng rưng, trong lòng mọi người cũng không bình thân được, ào ào nói phụ họa.

“Đúng vậy, ca ca! Tam Nương là người một nhà, nàng muốn gả cho ai thì gả cho người đó!”

“Vương béo là cóc muốn ăn thịt thiên nga đó mà!”

Tống Giang không nghĩ tới mọi người lại phản ứng kịch liệt như vậy, nhất thời không biết phải làm sao, mặt mũi biện bạch: “Vương huynh đệ là người tốt...”

“Là người tốt cũng không có nghĩa là một phu quân tốt!” Lạc Man chậm rì rì đứng ra, qua một thời gian, Võ Tòng và Lạc Man đều có uy tín, một võ nghệ cao siêu, một thông minh tuyệt luân, bất tri bất giác đã có uy vọng nhất định. Thấy nàng đứng ra, mọi người tự giác ngậm miệng lại.

“Tống tiên sinh chắc là không hiểu nữ nhân. Người nữ nhân muốn tìm cũng không phải là một người tốt, mà là một người biết nóng biết lạnh, là một phu quân thật sự tốt.”

Mắt thấy Tống Giang còn muốn mở miệng, Lạc Man nói tiếp: “Theo muội được biết, Vương huynh đệ này cũng không phải là người tốt lành gì, ở Thanh Phong trại còn có hơn mười phòng tiểu thiếp đang chờ y đó! Không phải của mình thì cũng không nên cưỡng cầu như vậy!”

Nghe thấy câu cuối cùng, Hồ Tam Nương và Tống Giang đều sửng sốt, trong lòng đột nhiên dâng lên chút không được tự nhiên.

“Lại nói, vừa rồi ca ca nói Tam Nương từ nay về sau là tỳ muội của chúng ta, trên Lương Sơn chưa từng có chuyện miễn cưỡng người làm gì. Tam Nương, muội có thể nói rõ cho tổng tiên sinh, muội đồng ý hay không đồng ý?”

Ánh mắt nàng đưa đến dừng khí lớn cho Tam Nương, nàng nhớ tới Lạc Man từng cam đoan, kiên định nói: “Ca ca, muội tạm thời cũng không có ý muốn kết hôn... Đa tạ ý tốt của ca ca.”

“Được rồi! Không có thì liền không có! Lời Tiểu Man vừa rồi rất đúng! trên Lương Sơn chúng cũng không có miễn cưỡng ai cái gì. Hết thầy đều lấy tự nguyện là chính! Vương huynh đệ nếu thích Tam Nương thì có thể chủ động theo đuổi! Đương nhiên, tam nương cũng có thể từ chối! Nhất thiết không thể dùng sức mạnh! Được rồi, ngày hôm nay cũng đã mệt mỏi, trở về đi!” Tiểu Cái tổng kết, bác bỏ đề nghị của Tống Giang, lại trấn an Vương Anh, Hồ Tam Nương.

Trừ bỏ Tống Giang, mọi người đều vui vẻ.

Các vị huynh đệ đều hô to Tiều thiên vương anh minh, ngay cả Võ Nhị Lang cũng tán thưởng gật đầu.

Lạc Man mỉm cười, Võ Tòng sợ dĩ vãng bái Tống Giang như vậy, phần là vì ân huệ thời niên thiếu, một phần còn lại là vì thói quen ở vài thập niên đời trước mà ra, dù sao lúc trước hắn lên Lương Sơn không lâu thì Tiều Cái đã chết, cho nên ở trong tiềm thức của hắn, Tống Giang mới là đại Lương Sơn, chủ nhân chân chính.

Nhưng mà so với Tiều Cái, cho dù là lòng dạ hay là không chế cục diện, y đều kém rất xa.

Nàng tin tưởng, chỉ cần Tiều Cái không chết, Lương Sơn nhất định sẽ có cục diện khác, ngay cả các huynh đệ giờ đây cũng đáng yêu rất nhiều rồi, không phải sao?

Bọn họ bên này vui mừng khôn xiết, Tống Giang lại cảm thấy vô cùng không tốt.

Gần đây, những lời y nói dường như đều không dùng được, không biết có phải là ảo giác hay không, ngay cả Tiều Cái cũng như có như không xa lánh y. Mà hết thầy hình như ã từ lúc Lạc Man đến?

Cẩn thận ngẫm lại, Lạc Man luôn luôn gọi y là Tống tiên sinh, tiên sinh quả nhiên là tôn xưng, nhưng mà cũng đại biểu cho một loại xa lạ.

Nàng không ủng hộ y!

Tống Giang nhú mày, cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là kế hay, y lên Lương Sơn là bị bắt đắc dĩ, y khổ đọc thánh hiền thư hơn mười năm là vì báo đáp triều đình, cũng không phải là làm cường đạo.

Xem ra, y nên tìm Lạc Man nói chuyện mới được!

Nhưng trước mắt chỉ sợ không phải là thời cơ tốt, mọi người vất vả lâu như vậy, rốt cục đánh hạ Chúc gia trang, ai cũng đều thật vui vẻ, vì thế quyết định thiết yến vào buổi tối, một là chúc mừng thắng lợi, hai là hoan nghênh người mới gia nhập.

Chúng huynh đệ cảm xúc trào dâng, xoa tay chuẩn bị náo nhiệt một chút.

Võ Tòng cũng thật hưng phấn, vui vẻ đi dọn rất nhiều rượu, cùng huynh đệ hàn huyên, cười tùm tùm ngồi bên cạnh Lâm Xung, một bên mồm to uống rượu, một bên vui tươi hơn hồ nhìn Lạc Man và Lý Sư Sư chụm đầu nói nhỏ.

“Uy, tên kia nhà cô hình như có chút kì lạ!” Lý Sư Sư tò mò chọc chọc Lạc Man, sao lại hưng phấn như vậy chứ? Nàng dám dùng đầu ngón chân đánh cược với Lạc Man, trên mặt tên kia có đám quang, nhất định đang nghĩ tới chuyện hạ lưu.

Lạc Man nhú mày, nhìn Võ Tòng nín cười, dường như là cứ liếc mắt nhìn nàng một cái lại uống một ngụm rượu, hai mắt sáng lên, vừa thấy chính là không có ý tốt.

“Muốn biết sao! Cô có thể đi hỏi một chút đó.” Lạc Man tà nghệ.

“Ta nói này, Cô cũng đừng có lạnh nhạt với người ta như vậy, không phát hiện bên kia còn có một người như hồ rình mò sao?” Lý Sư Sư dùng cầm gậy gậy chỉ Hồ Tam Nương đang kinh ngạc nhìn Võ Tòng.

Lạc Man thuận thế nhìn sang, quả nhiên mặt Hồ Tam Nương hờ hững, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Võ Tòng, bên cạnh có Vương Anh như ruồi bọ vây xung quanh.

“Ngã dục tương tâm chiếu minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cù.” Lạc Man thở dài một hơi, cái nàng sợ trước giờ không phải là nữ nhân đâu!

“Ngã dục tương tâm chiếu minh nguyệt, nại hà minh nguyệt chiếu câu cù?” Lý Sư Sư thì thảo lặp lại, ánh mắt như có chút đăm chiêu nhìn Lâm Xung đang mỉm cười như hoa tán gẫu, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một chút nhàn nhạt tự tin tươi cười: “Thì sao? một ngày nào đó, chị đây sẽ thu hắn vào tay, chỉ để ý một mình lão nương!”

“Tốt! Vậy chúc cô mãi mãi thành công!” Lạc Man mỉm cười, nâng chén rượu. Nếu nói vì sao nàng thích Lý Sư Sư hơn sao? Hồ Tam Nương tuy đẹp thì đẹp thật, võ công cũng lợi hại, nhưng trong mắt nàng, nàng ta không bằng sư sư.

Sư Sư là loại người mà cho dù đang trong tuyệt cảnh cũng sẽ nỗ lực làm cho bản thân sống tốt nhất, tâm tư cứng cỏi, quyết không buông tha một tia hi vọng.

Mà Hồ Tam Nương lòng lại có chút cam chịu, lại có chút thuận theo.

Lạc Man luôn luôn tin tưởng, chỉ có nội tâm cường đại mới là không gì địch nổi.

“Cám ơn lời chúc của cô!” Lý Sư Sư cũng nâng chén

Sau một lúc, Lí Quý bỗng nhiên chạy tới, giọng bát cao giọng ồn ào: “Tẩu tử, lần này đánh thắng trận ít nhiều nhờ tẩu tử, Thiết Ngưu ta bội phục tẩu! Kính tẩu một ly!”

Nói xong rầm rầm uống.

Trước mắt bao người, Lạc Man tuyệt không muốn làm hấn mắt mặt, hiển nhiên cũng uống.

Lần này, các vị huynh đệ bỗng chốc hăng hái, một đám cầm bát thay phiên đi qua kính nàng.

Lạc Man không dấu vết nhìn thoáng qua Võ Tông kích động, ai đến cũng không cự tuyệt đều uống hết.

Vừa thấy tình thế không ổn, Lý Sư Sư thức thời chạy tới bên người Lâm Xung, thấy Lạc Man uống như không muốn sống thì nhất thời cả kinh: “Tiểu Man, uống như vậy không có việc gì chứ?”

Lâm Xung lườm Võ Nhị Lang một cái, chỉ nói: “Có việc còn không phải tại đệ ấy sao?”

Lạc Man trước giờ cũng không phải người dễ chọc.

Trong mắt Lý Sư Sư vừa chuyển, đột nhiên cảm thấy phương pháp này vô cùng tốt, cầm lấy chén rượu cười với Lâm Xung: “Xung ca, muội cảm ơn huynh một đường chiếu cố! Kính huynh!”

Nói xong liền nâng bát uống.

Lâm Xung ngăn cản không kịp, chỉ đành uống theo.

Một đêm này, mọi người đều thật vui vẻ, đợi đến yến hội kết thúc đều đã say ngã một đám, Lạc Man cũng mơ màng ghé lên bàn, Võ Nhị Lang nắc một cái, vô cùng vui vẻ ôm lấy vợ mình trở về phòng.

Lâm Xung cũng có 7 phần men say, Lý Sư Sư sớm đã uống say, lúc này đang lột quần áo của hấn khóc sụt sùi hỏi hấn có cưới nàng hay không. Lâm Xung bị nàng ầm ĩ đầu đầu thì chỉ đành chém tới một tay, thế giới rất cực yên tĩnh.

Trời đêm tối đen, trăng tròn cao cao, ánh sáng vàng óng trải khắp mặt đất, Nam nhi Lương Sơn sau khướt quỳ rạp trên đất, trên mặt lại có ý cười nhàn nhạt.

Hạnh phúc đơn giản.

Cảnh này như một bức tranh khắc sâu trong tâm Tiểu Cái, mãi cho đến lúc chết cũng chưa từng quên.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 44

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy Nếu hỏi Võ Tông trên đời này điều khó quên nhất là gì?

Khẳng định chính là dáng vẻ uống say của Lạc Man ở núi Nhị Long, ngoan ngoãn lại ngây thơ khiến cho lòng hấn ngứa ngáy.

Nếu hỏi Võ Tông trên đời này tiếc nuối nhất là gì?

Khăng định vẫn là ở núi Nhị Long, vợ mình uống say khiến tâm hấn ngựa khó nhin, vậy mà hấn còn phải làm bộ như chính nhân quân tử.

Đã qua một thời gian dài, đáng về vợ mình mở to đôi mắt vô tội vẫn luôn loe lóe trước mắt khiến hấn hưng phấn vô cùng, hận không thể xông lên từ hình nàng tại chỗ, nhưng vừa nhìn khuôn mặt lạnh như băng của nàng, Võ Nhị Lang lại uất ức hóa mềm.

Hấn thật sự không dám!

Trương Thanh đã từng truyền thụ cho hấn kỹ xảo vợ chồng hòa hợp, đầu giường đánh nhau cuối giường hòa. Cho dù nữ nhân kiên cường cỡ nào thì khi bị nam nhân âu yếm sờ sờ nắn nắn cũng đều hóa thành một bãi xuân thủy.

Chỉ cần hầu hạ tốt ở trên giường, khi xuống giường nàng hiển nhiên có thể hầu hạ anh tốt.

Không thể không nói, đây là lời nói đầy kinh nghiệm của Trương Thanh.

Bên người Võ Nhị Lang, ngoại trừ hấn thì cũng không còn ai khác có gia đình, cũng chỉ đành chờ ngựa chết thành ngựa sống, tạm thời thử xem thế nào.

Vừa đứng Tiêu Cái nói phải cử hành tiệc hoàn công, Võ Nhị Lang mừng rỡ, đây là một cơ hội đó cơ hội đó! Chỉ cần khiến Lạc Man quá chén, đến lúc đó, hấn muốn xoa liền xoa, muốn ôm liền ôm, chẳng phải quá sướng khoái sao?!

Cho nên hấn cố tình cổ vũ các huynh đệ đi kính rượu, quả nhiên, Lạc Man chỉ chốc lát sau liền say.

Võ Nhị Lang mừng rỡ, vội vàng buông chén rượu, ôm vợ mình trở về.

Bóng đêm càng sâu, ngoại trừ các huynh đệ đi tuần tra, đa số mọi người đều đã say tới lăn ra đất, ánh trăng nhẹ nhàng chiếu khắp đại doanh, xa gần yên ắng.

Lạc Man mê man nghiêng người trong lòng Võ Nhị Lang, thỉnh thoảng cọ cọ đầu vào khuôn ngực rắn chắc.

Lòng Võ Nhị Lang mềm nhũn rồi tỉnh rồi ngủ, với người trong lòng này hình như yêu thế nào cũng không đủ.

Hấn chậm rãi thả chậm bước chân vội vã, bỗng nhiên cảm thấy hạnh phúc dâng đầy trong lòng.

Bước vào trướng, cẩn thận đặt Lạc Man trên giường, sau đó xoay người che màn thật tốt, Võ Nhị Lang lẳng lặng ngồi bên giường, dùng ngón tay tinh tế miêu tả khuôn mặt nàng.

Có lẽ do đang ngủ nên những đường cong trên mặt nàng nhu hòa hơn rất nhiều so với khi nàng thức, lông mi thật dài hơi lay động, đôi môi phồng nộn nghịch ngợm nhếch lên, tăng thêm một chút hồn nhiên hoạt bát.

Cho dù có từng gặp Lý Sư Sư hay Hồ Tam Nương, hấn vẫn kiên định chấp nhất chỉ có vợ mình mới là đẹp nhất như cũ.

Ngón tay Võ Nhị Lang không ngừng miết đôi môi Lạc Man, cuối cùng không nhin được nữa nên cúi đầu, nhẹ nhàng hôn xuống.

Lưỡi dài linh hoạt tách ra hàm răng, quán lấy cái lưỡi phồng nộn nhẹ nhàng liếm láp, dây dưa, cứ bá đạo dạo quanh mỗi góc ngách khoang miệng.

Hô hấp Võ Tông càng ngày càng dồn dập, không biết từ lúc nào, hấn đã áp sát người Lạc Man, bàn tay to nặng nề xoa nắn mềm mại trước ngực nàng.

Lạc Man bị hấn chọc khiến linh hồn run rẩy, có loại cảm giác giống như linh hồn như sắp bị hút hết. Rốt cuộc không giả bộ được nữa, ưm một tiếng mở to mắt.

Võ Nhị Lang cho rằng nàng uống say, cũng không để ý, xoay người một cái để Lạc Man nằm ở trên người mình, hai mắt sáng lên nói: “A... Nương tử ngoan... hôn ta...a... Mau...”

Vừa nói, hai bàn tay to còn làm càn. Xoa nắn mộng tròn của Lạc Man.

Trên mặt Lạc Man xanh đỏ lẫn lộn, trong lòng hận ngựa răng, hay cho Võ Tông! Thật sự sắc tâm che trời! Nàng đã thấy kỳ lạ mà, bình thường mọi người sợ nàng muốn chết, sao lại có gan đến kính rượu nàng?! Thì ra đều là Võ Tông giờ trò quỷ!

Được! Hôm nay chúng ta nợ cũ nợ mới cùng tính một lượt!

Thấy nàng kinh ngạc không nói chuyện, Võ Tông còn tưởng rằng nàng không nghe rõ, chỉ có thể chịu đựng lửa nóng toàn thân lặp lại lần nữa: “Ngowan... Bảo bối... Đến... hôn... Ta, không cần sợ hãi, sẽ rất thoải mái!”

Nói xong lại dám cầm tay Lạc Man xuống hạ thân cọ cọ.

Tay sờ thấy gì đó cứng rắn thẳng đứng lại nóng bỏng, Lạc Man bị phỏng mà giật mình, theo bản năng muốn rút tay về, lại bị Võ Tông chặt chẽ giữ lại, hấn chau mày, cơ bắp trên mặt căng thít, thoát nhìn như đang phải chịu đựng thống khổ cực độ.

“Ừ... Đúng rồi! Bảo bối, sờ ta, lại hôn ta... Mau!”

Lập tức Lạc Man cảm thấy toàn thân nóng bừng, chịu đựng ngượng ngùng sờ soạng hần mấy cái, tiếp tục xoa nắn rồi rút mạnh tay.

Võ Tông đang đắm chìm trong khoái cảm, thấy nàng mạnh rút tay về thì không khỏi sùng sốt, khóe mắt Lạc Man héch lên, mỉm cười, ngón tay trắng nõng đặt giữa môi: “Hum!”

Võ Tông bị nàng tận lực triển lộ phong tình mê mẩn tâm thần đến tê rần, không hề chớp mắt nhìn nàng.

“Ừ... Nóng quá...” Lạc Man kéo cổ áo, lộ ra xương quai xanh khiêu gợi, mắt Võ Nhị Lang càng thêm nóng rực, hầu kết không ngừng di động lên xuống.

“Muốn ta sờ chàng sao?” Ánh mắt Lạc Man mỉa hoặc, đầu lưỡi hoạt bát nhẹ nhàng liếm môi trên.

Võ Nhị Lang khăn cấp gạt đầu, cả người giống như bị hỏa thiêu, muốn ôm nàng vào trong ngực vọt vào đưa đẩy khiến nàng khóc rống cầu xin tha thứ nhưng lại cũng không muốn làm mất đi phong tình của nàng lúc này, mâu thuẫn cực kỳ.

Cũng may không đợi hần mâu thuẫn lâu lắm, Lạc Man cười hi lấy ra một thứ gì từ phía sau, đúng là xích tay lúc trước Võ Nhị Lang vì phòng ngừa nàng chạy trốn mà tạo ra.

Võ Tông sùng sốt, vừa định mở miệng, Lạc Man lại đè lại, đôi môi hồng phấn hôn lên môi hần, răng nanh di động nhẹ cắn đầu lưỡi hần.

Võ Nhị Lang bỗng chốc trầm mê, chờ hần phản ứng trở lại, hai tay đều đã bị khóa vào đầu giường.

Lạc Man ngẩng đầu, thỏa mãn liếm đôi môi sưng đỏ, tiếp theo lại lấy ra hai cái còng tay khác khóa lại chân hần.

Võ Nhị Lang tứ chi bị trói nằm trên giường, cảm thấy có chút không thích hợp, vừa định gãy dựa, Lạc Man đột nhiên nằm trên người hần nhẹ nhàng thổi khí bên tai hần.

“Không nên động! Giường ở sát lều trại, nếu như sụp giường lều trại cũng sụp theo đó!”

Xúc cảm như có như không, quả thực như lửa đỏ đang hùng hực cháy lại đỏ thêm thùng dầu, mặt Võ Nhị Lang đỏ bừng, thứ trong quần ngẩng đầu, ánh mắt đáng thương cầu xin tha thứ: “Nuông tử! Nuông tử! Thực xin lỗi... Là ta sai lầm rồi! Nàng tha ta đi!”

Lúc này hần có ngọc cũng hiểu, Lạc Man vốn không có say!

Lạc Man cười tủm tỉm nhìn hần, cầm lấy khăn lụa bên cạnh nhét trong miệng hần, mặt lại vô tội nói: “Hur! Không cần ảm ỉ! Sẽ bị người ta nghe được! Chàng cũng không muốn mọi người nhìn thấy đáng về lúc này của chàng đã chứ!”

Một câu nói đã trực tiếp định trụ Võ Tông, hần không muốn cho các huynh đệ thấy đáng về này của mình, nhưng hần lại càng không muốn người khác thấy đáng về yêu mị lúc này của nương tử, hần chắc chắn sẽ giết người mất!

Thấy hần yên tĩnh, Lạc Man cười đắc ý, có chút say, nàng mỉa hoặc nhìn Võ Tông, ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng phát qua xương quai xanh, rồi chậm rãi kéo mở áo, lộ ra cái yếm hoa sen màu hồng phấn.

Võ Tông trừng lớn mắt nhìn, trong lỗ mũi ngửi ngửi, lập tức có chất lỏng nóng nóng không chịu khống chế chảy ra.

Lạc Man buồn cười giúp hần lau máu mũi, lại coi bỏ đai lưng của hần, đầu ngón tay man mát xoa khuôn ngực rắn chắc của hần.

Thân thể Võ Tông run lên, gát gao nhắm mắt lại, trong cổ họng tràn ra âm tiết không rõ.

Lạc Man cúi đầu, mê muội hôn lên hầu kết đang trên dưới di động, cơ bắp bởi vì căng chặt mà bắt đầu nổi gân xanh.

Võ Nhị Lang nhẫn nại tựa hồ sắp tới giới hạn, sắc mặt ửng hồng, từng giọt mồ hôi lớn chảy ra trên người, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Lạc Man hôn dọc theo cổ xuống phía dưới, khuôn ngực màu đồng, cơ bụng rắn chắc hữu lực. Đầu lưỡi nàng nghịch ngợm không ngừng chơi đùa ở sáu múi cơ bụng mê người của Võ Nhị Lang.

Võ Nhị Lang cảm giác dây thần kinh của bản thân “phục” cái đứt lìa, hai mắt đỏ bừng, nét mặt dữ tợn trừng Lạc Man, miệng áp ứng, thân thể cũng bắt đầu lực lớn vận vẹo, tựa hồ muốn thoát khỏi dây xích sắt.

Lạc Man sợ hần thật sự làm sụp lều trại, vội vàng hôn trấn an hần: “Được rồi được rồi! Tới đây!”

Nói xong liền kéo quần hần xuống, thứ kia hình dạng đáng sợ, cứng rắn lập tức nhảy ra, rầm rĩ, thẳng chỉ thiên.

Trên mặt Lạc Man lập tức bay lên hai rặng mây đỏ.

Võ Nhị Lang nhìn ngây người.

Thấy ánh mắt đăm đăm của hắn, Lạc Man dần lòng, cầm lấy khăn lông bên cạnh phủ lên mặt hắn, tiếp lại cúi bao khó rồi run rẩy ngồi lên thứ đáng sợ, cứng rắn kia.

Nóng bỏng chạm tới động khẩu ẩm ướt, ẩm áp, chặt khít, cứ như vậy không chút nào ngừng nghỉ vọt vào, dường như có một thanh thiết cứng rắn nóng bỏng tiến vào thân thể mình, cái loại bị thứ nóng bỏng chống đỡ, mở ra cảm giác mãnh liệt, như thiết nóng lướt qua thân kinh.

“Uhm...” Lạc Man cắn môi, nhẹ nhàng nức nở, đầu hơi giờ lên, ánh mắt dần dần ướt át.

Võ Nhị Lang run rẩy càng thêm lợi hại, trước mắt là bóng đêm, cái gì cũng không nhìn thấy lại làm cho cảm giác càng thêm mãnh liệt, cảm giác ẩm ướt, trơn trượt, xúc cảm căng chặt, khiến hắn phát điên, còn có tiếng rên mất hồn đó.

Lạc Man hơi dừng một lát, nhẹ nhàng cắn một luồng tóc, tay chống lên bụng Võ Nhị Lang bắt đầu cao thấp di động.

Thân thể chồng chất ma sát qua thứ nóng bỏng, cứng rắn, dẫn phát tầng tầng lớp lớp khoái cảm.

Lạc Man càng thêm dùng sức cắn mạnh tóc, đầu dùng sức giờ lên, tựa như thiên nga trắng xinh đẹp.

Võ Nhị Lang cũng nhịn không được, thô lỗ đỉnh động, vòng eo dùng sức hướng về phía trước, tần suất hung ác tựa như muốn hòa vào thân thể Lạc Man.

Khoái cảm không ngừng chồng chất, Lạc Man nhịn không được nhẹ nhàng nức nở, nét mặt giống như thống khổ lại giống như chìm đắm, nước mắt hơi tràn ra nơi khóe mắt.

Nàng cảm giác bản thân như dùng tốc độ cực nhanh bay về phía bầu trời, khoái cảm chồng chất giống như vô vàn đám mây trắng va vào trên người, có loại cảm giác hít thở không thông.

Nhanh một chút!

Nhanh một chút nữa!

Lạc Man nhịn không được cao thấp di động phối hợp Võ Nhị Lang, cấp tốc di động vài cái, trong nháy mắt kia, trong thân thể giống như có gì đó nổ mạnh, trong đầu tràn đầy pháo hoa chói lóa, nàng nhịn không được khẽ kêu một tiếng, vô lực ngã xuống trên người Võ Nhị Lang.

Dường như dùng hết khí lực toàn thân, nàng thở dốc, đầu óc trống rỗng.

Nàng bên này sáng khoái, Võ Nhị Lang lại còn treo ở nơi đó, đúng là thời điểm mấu chốt nhất, ai biết Lạc Man bỗng nhiên nằm sấp bất động, gấp rút tới hai mắt hắn đỏ bừng, giống như thú con vị vậy không ngừng nức nở, cọt đến cọt đi, muốn tìm kiếm nơi làm người ta mất hồn kia, lại luôn không tìm được cửa mà vào, gấp rút đến độ tay giật giật tạo nên tiếng vang cách cách.

Nghỉ ngơi một lát, phản ứng Lạc Man đi qua, xoay người một cái lăn sang một bên, miễn cưỡng mặc đồ vào, thở phào nhẹ nhõm: “A... mệt quá ha, ngủ trước nha!”

Cái gì? Võ Tông cả người đều cứng lại rồi! Nương tử buồn ngủ? Vậy hắn làm sao bây giờ? Không đợi hắn kháng nghị, Lạc Man đã lấy cánh tay hắn làm gối mà ngủ!

Võ Nhị Lang muốn ngất quá mà!

Tứ chi bị khóa trên giường, trên mặt là khăn lông, trong miệng bị nhét vô gối, mấu chốt nhất là, phía dưới còn cứng rắn, kiên định đứng thẳng!

Hắn chỉ kém một chút nữa là có thể hưởng thụ đến khoái cảm tuyệt vời không gì so sánh nổi kia, mà đầu sỏ gây ra đã sáng khoái xong lại đang ngủ!

“Ô ô! Ô ô ô ô!” Võ Nhị Lang bắt đầu dùng sức giãy dụa, ý đồ lay tỉnh Lạc Man, làm thêm một trận chiến nữa.

“Đừng nhúc nhích! Sập lều!” Lạc Man mê man nói.

Võ Nhị Lang lập tức liền yên tĩnh.

Võ Nhị Lang, bạn nhỏ Võ Nhị Lang đáng thương của chúng ta bởi vậy mà bị dục hóa hùng lực đốt người, trường mắt nhìn cả đêm.

Bên kia, Lâm Xung lại lưu loát sạch sẽ hơn rất nhiều, trực đánh hôn mê Lý Sư Sư mượn rượu già điên, sau đó bế vào lều trại, đắp chăn xong, bản thân canh giữ cả đêm ở bên ngoài.

Ngày thứ hai, Lạc Man thần thanh khí sảng ra cửa, gặp Lâm Xung luyện thương ở bên ngoài thì cười gật đầu.

Chỉ chốc lát sau, Võ Nhị Lang hai mắt đã biến thành màu đen, ảm đạm không ánh sáng, bước chân phiêu diêu cũng bước ra, vừa vặn gặp Lý Sư Sư nhẹ nhàng tròn mắt xoa cổ, hai người đều ngây ngẩn cả người!

Ánh mắt Lý Sư Sư đăm đăm trừng mắt nhìn bộ dạng suy yếu của hắn, hạ giọng nói: “Huynh có phải bị...” Lạc Man ép khô?

Khốn! Lạc Man thật dũng mãnh! Không hổ là thần tượng của nàng! Còn bức Võ Nhị Lang thân cường thể kiện tới đáng vẻ này?! Hay là, Võ Nhị Lang kỳ thực là miệng cọp gan thò? Không dùng được?

Ánh mắt quý dị của Lý Sư Sư không ngừng nhìn hấn rồi áp a áp ứng nói: “Kỳ thực... Huynh có thể... Ăn chút rau hẹ ... Cái đó ... thật sự không được thì tìm đại phu khám xem cũng có thể. Loại chuyện này không thể kiên kị gặp đại phu, bằng không, cứ thế mãi sẽ ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng!”

Lời thăm thía của Lý Sư Sư nói ra xong rồi, Võ Nhị Lang nếu không được, vậy Lạc Man không phải sống cuộc sống như quả phụ sao?!

Võ Tông mới đầu ngạc nhiên, sau đột nhiên linh quang chợt lóe, bưng tỉnh đại ngộ, nhất thời tức giận đến nổi trợn mắt đờ đẫn, cô mới không được đó! Cả nhà các cô đều không được!

Nhưng loại chuyện này không nên nói rõ ràng cùng nữ nhân, Võ Nhị Lang đành phải hàm hàm hồ hồ cho qua, là Lạc Man không chịu cho hấn ăn! Mới không phải hấn không được đâu!

Liên tưởng tới không khí quý dị giữa các nàng ngày hôm qua, máu bà tám trong cơ thể Lý Sư Sư lại hừng hực sôi lên, dùng sức một cái kéo mạnh Võ Nhị Lang sang một bên, hưng phấn nói: “Đến đây, nói cho tỷ biết rốt cuộc sao lại thế này? Tỷ giúp đệ phân tích phân tích!”

Tuy rằng cảm thấy nàng không đáng tin nhưng tốt xấu gì cũng là một nữ nhân, chắc có thể hiểu biết Lạc Man nghĩ cái gì đúng không?

Võ Nhị Lang do do dự dự, kể lại chuyện bọn họ vì sao tách ra.

Lý Sư Sư nghe trong im lặng, cuối cùng trịnh trọng tặng hấn ba chữ: “Cho đáng đời!”

Võ Nhị Lang đáng thương nhìn nàng, hoàn toàn không hiểu rõ bản thân sai ở nơi nào?

Lý Sư Sư dài thở dài một hơi, cũng hiểu rõ Võ Nhị Lang luôn luôn cầu thả, bên người lại chưa từng có nữ nhân, làm sao có thể hiểu rõ lòng dạ hẹp hòi của nữ nhân chứ!

Nàng đây liền làm chuyện tốt, nói cho hấn rõ ràng vậy!

“Ta hỏi huynh! Nếu lúc trước Chúc Bư bắt ta, áp chế Lạc Man dùng bản thân trao đổi? NHuynh nghĩ như thế nào?”

Võ Nhị Lang xì một tiếng: “Nàng khẳng định không chịu!” Cho dù là bắt hấn thì nàng cũng sẽ không đi!

Lý Sư Sư trên trán nổi gân xanh: “Ta nói là nếu như! Nếu như! Nếu như nàng đi thì sao!”

Em gái nó, sao lại thế chứ!

Võ Nhị Lang thử suy nghĩ một chút, nếu như, nếu như nàng thật sự đơn độc đi tìm Chúc Bư...

Nhất thời trong con giận dữ, trong mắt sát khí bốn phía, giọng nói dường như là rít qua từng kẽ răng.

“Em gái nó chứ! Nàng dám há! Lão tử đánh gãy đùi nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Chuyển ngữ ♥ Nhã Vy

Lạc Man ra ngoài đi bộ một lát, vừa trở về đã thấy Võ Nhị Lang và Lý Sư Sư lén lút trốn một góc to nhỏ thì thầm, không biết Lý Sư Sư nói gì đó khiến Võ Nhị Lang nổi giận đùng đùng quát lớn: “Nàng dám! Lão tử đánh gãy đùi nàng!”

Không cần hỏi, nàng này nhất định chính là mình rồi.

Lạc Man chau mày, nhàn nhả đi qua.

Võ Nhị Lang đang đắm chìm trong tưởng tượng không thể tự kiềm chế, nếu như Lạc Man bắt buộc phải đi, hấn nhất định sẽ trói chặt nàng, ném lên giường, xoa xoa nắn nắn lại nắn nắn xoa xoa!

“Á, vì sao không được? Ta là ân nhân cứu mạng của huynh mà! Cho dù là vì tình hay là vì nghĩa, nàng cũng cần phải đi mới đúng!” Lý Sư Sư lạnh lẽo nói, đôi vợ chồng này có ý gì chứ? Đúng là một đôi bạch nhãn lang(*)!

(*)Bạch nhãn lang: người vong ân phụ nghĩa.

“Không được!” Võ Tông cố gắng suy nghĩ nửa ngày mới nặn ra được hai chữ! Không được! Lạc Man sao có thể đi làm chuyện nguy hiểm như vậy được? Cho dù là vì hân cũng không được! Nàng nên an an toàn toàn ngốc nghếch ở bên mình, đâu cũng không cho đi!

“Nếu như nàng nhất định phải đi thì sao? Thậm chí không thèm nói cho huynh một tiếng mà vụng trộm chạy đi thì sao!”

Võ Nhị Lang tưởng tượng theo lời của nàng, trong lòng liền càng thấy khó chịu. Nếu như vậy, chẳng nhẽ chứng tỏ trong lòng Tiểu Man, Sư Sư quan trọng hơn hân rất nhiều sao? Có phải Tiểu Man chẳng để ý tới hân chút nào không?!

Trong mắt hân lộ ra vẻ chua xót, cắn răng nói: “Nếu thật sự là như vậy, ông đây bắt nàng rồi...” Đánh gãy đùi nàng! Xem nàng đi thể nào?!

“Rồi như thế nào?” Giọng nói nhẹ nhàng tiếp tục hỏi.

“Đánh gãy đùi nàng!” Khiến cho nàng đi cũng không được, chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh ông đây! Võ Tông hung tợn nói.

“Hừ hừ!” Lạc Man cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Phương pháp này không tồi! Bà đây đánh gãy chân của chàng!”

Cái gì?

Võ Nhị Lang kinh sợ quay đầu, phát hiện không biết Lạc Man từ lúc nào đã đi qua, trong tay còn cầm một cây gậy to bằng bắp đùi, mặt đầy sát khí, mà Lý Sư Sư vui sướng khi người gặp họa trốn ở một bên xem diễn!

Võ Nhị Lang lập tức xấu hổ túm quần, lắp bắp hỏi: “Ôi... Nương tử... nàng... Sao nàng lại tới đây?”

Sau đó đột nhiên trừng lớn mắt “Nương tử, có... Có chuyện từ từ rồi nói! Đừng động thủ mà! Cho ta giữ chút... A!” Mặt mũi mà!

Võ Nhị Lang kêu thảm thiết một tiếng, bị Lạc Man vung gậy đánh trúng mông.

Lạc Man càng nghĩ càng không cam lòng, cảm thấy uất ức, tức giận phải chịu mấy ngày nay quay cuồng nổi lên, hận không thể dùng chân nghiền chết Võ Nhị Lang.

Thấy hân gào to muốn chạy trốn, nàng liền cầm lấy gậy vọt tới.

“Ai... Người trẻ tuổi đầy sức sống mà!” Tiểu Cái sáng sớm rời giường liền thấy hai người bọn họ một đuổi một chạy tán loạn khắp doanh trại mà cảm thán thật sâu.

“Chuyện này... Một nữ tử trước mặt mọi người đuổi đánh trượng phu! Còn thể thống gì không?!” Tống Giang đứng một bên, không vui nói. Ánh mắt liếc nhìn khuôn mặt Hồ Tam Nương đầy chua xót đứng một bên, đột nhiên nảy ra chủ ý.

Nhị Lang bị Lạc Man đè đầu, thật sự là tổn hại tôn nghiêm của nam nhi, nếu như tam nương đã có tâm vậy để y bác cầu cũng không ngại đâu!

Càng nghĩ Tống Giang càng cảm thấy biện pháp này không tồi!

Đàn ông mà! Tam thê tứ thiếp là bình thường! Đến lúc đó Lạc Man ý thức được nguy cơ, hiển nhiên sẽ phải cân trọng dè dặt lấy lòng Võ Nhị Lang.

Một mũi tên trúng hai đích!

Mà lúc này, Võ Nhị Lang còn không biết hân bị người ta tính kế, thấy Lạc Man đuổi một mồi thì ưỡn nghiêm mặt dè dặt cân trọng tiến lại gần, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán của nàng, đau lòng nói: “Một mồi phải không?! Nương tử? Vậy nghỉ ngơi một lát lại đánh tiếp ha?”

Lạc Man một bên hồng hộc thở, một bên nỗ lực dùng ánh mắt giết chết hân! em gái chàng, vậy thì để cho nàng đánh đi, đừng có mà chạy nữa!

Võ Nhị Lang ngượng ngùng đầu đầu, dùng ánh mắt cầu xin tha thứ: Ta trở về phòng lại đánh tiếp được không? Ở chỗ này thật sự là tổn hại tôn nghiêm nam nhi của ta mà!

Làm xong vận động sáng sớm, mọi người tập hợp lại cùng nhau vui vẻ dùng điểm tâm.

Lạc Man buổi sáng cầm gậy đánh Võ Nhị Lang một chút, ầm ứ trong lòng giảm đi không ít, tuy rằng còn chưa nguôi giận, nhưng ít nhất cũng chịu chú ý tới hân. Vì thế Võ Nhị Lang vui mừng bóc trứng gà cho nàng, dâng cháo loãng, hầu hạ như hầu lão Phật gia.

Việc này khiến Lý Sư Sư hâm mộ không thôi, ánh mắt như phi đao phi tới Lâm Xung đang chuyên tâm ăn cơm bên cạnh.

Em gái nó chứ, nàng thật vất vả mới quyết định uống rượu loạn tính, nam nhân này sao lại đánh nàng hôn mê chứ?

Hay là kỳ thực miệng cộp gan thỏ có phải chính là Vô Nhị Lang và Lâm Xung hay không?!

Trời ơi! Đắt hời! Số của nàng sao lại khổ như vậy chứ?!

Lý Sư Sư đang đắm chìm trong hồi hận không thể tự kiềm chế, Hồ Tam Nương bê bát đi tới.

Lý Sư Sư đang ngồi kể bên vợ chồng Vô Nhị Lang, Hồ Tam Nương mặt lạnh an vị bên cạnh nàng khiến cho Vương Anh luôn quần quýt tới nàng ta sợ hãi nhìn Lạc Man, không dám đi qua, phần nộ ngồi xuống đối diện.

Hồ Tam Nương không dấu vết nhẹ nhàng thờ ra, từ sáng ngày nay, nàng đã bị Vương Anh cuốn lấy không thờ nổi, nếu không phải vì bản thân ở Lương Sơn người đơn thể bạc chứ không thì đã trói hắn lại rồi thiên từ lâu rồi, nàng oán hận nắm chặt chiếc đũa.

Lý Sư Sư liếc mắt nhìn nàng cũng không mở miệng, việc này nếu như xảy ra với Lạc Man, nàng ấy đã sớm mặc kệ tất cả trói chặt Vương Anh đập tới tấp từ lâu rồi! Nếu lại là trên người nàng, nàng cũng sẽ tìm một chỗ dựa vững chắc bảo vệ khiến cho hắn không dám theo quấy phá rồi!

Mà Hồ Tam Nương thì sao, rõ ràng đám người Tiểu Cái đều đã hướng về nàng, bản thân cũng có một thân võ nghệ phi phàm, vậy mà lại bị Vương Anh làm cho không thờ nổi, thật sự là không thể tưởng tượng!

Kỳ thực chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Hồ Tam Nương, cũng chỉ có thể nói là tạo hóa trêu người.

Ba nữ nhân họ, Lạc Man và Lý Sư Sư từ nhỏ đã một mình một người, có thể dựa vào cũng chỉ có bản thân, cho nên cái gì mà vì đại cục mà hi sinh bản thân hay cái gì mà vì huynh đệ không tiếc mạng sống là hoàn toàn vô dụng, trong đầu các nàng đều là vì bản thân mình thôi.

Mà Hồ Tam Nương, từ nhỏ gánh vác vận mệnh của Hồ gia trang, thậm chí vì thôn trang gả cho người mình không thích là Chúc Bưu, lòng tránh nhiệm cao mà hai nàng không thể so sánh, nàng từ nhỏ đều đã sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy, sớm đã thành thói quen làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ trước sau, vì đại cục nhẫn nại hy sinh.

Cho nên, cho dù trong lòng nàng hận tới muốn làm thịt Vương Anh thì cũng chỉ là trốn tránh hắn mà thôi, nhưng nàng không nghĩ tới âm kém dương sai thế nào mà Vương Anh như thế lại sợ hãi Lạc Man.

Nàng cắn môi, nhìn Vô Tòng ra vẻ chân chó hầu hạ Lạc Man, ánh mắt phức tạp hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ có biết vì sao Vương Anh lại sợ Lạc... Tẩu tử như vậy không?”

Lý Sư Sư lười biếng nói: “Ai nha, muội gọi ta là Sư Sư là được rồi. Cái này, ta cũng chỉ là nghe bọn họ nói... Lúc còn ở Núi Nhị Long...”

Lý Sư Sư kể sinh động như thật khiến Hồ Tam Nương nghe mà sững sốt vô cùng, nàng hoài nghi nhìn Lạc Man ôn hòa vô hại: “Thật sao?! Nhưng mà, thoát nhìn không giống vậy...”

Lý Sư Sư cười nhạo một tiếng: “Người không thể nhìn bề ngoài, muội có hiểu hay không vậy? Loại người như Lạc Man này chính là sói đội lột cừu, không thể chọc đó không thể chọc...”

Hồ Tam Nương bỗng chốc hiểu rõ, chua xót nói: “Tỷ yên tâm. Ta cũng không phải là người làm chuyện xấu gì!” Nàng Hồ Tam Nương tuy rằng không phải nhân vật tài giỏi gì nhưng nàng cũng có tôn nghiêm của bản thân, loại chuyện đoạt phu quân này tự nhiên là làm không được.

“Ha ha... Ta không phải ý đó.” Lý Sư Sư cười gượng hai tiếng, nhìn thấy nàng ảm đạm đau lòng, khó được có chút chột dạ: “Ý của ta là nói, nếu muội muốn thoát khỏi Vương Anh thì có thể đi tìm Tiểu Man hỗ trợ...”

Hồ Tam Nương gạt nhẹ khóe miệng, miễn cưỡng cười cười: “Không cần...”

Nàng không chịu đi tranh thủ cũng không đại biểu nàng sẽ không ghen tị, nàng đã bại bởi Lạc Man thì sao có thể cúi đầu trước mặt người ta chứ?!

Ăn cơm xong, Tống Giang khắp khiêng tìm tới Hồ Tam Nương, nói là xin lỗi.

Tam Nương hiển nhiên không dám nhận.

Tống Giang liền hòa ái nói bản thân và nàng vừa gặp mà đã như thân quen, không bằng kết làm huynh muội, từ đây có nạn cùng chịu, có phúc cùng hưởng.

Tam Nương cũng không phải ngốc, hiển nhiên nhìn ra được ý có ý đồ, uyển chuyển nói bản thân hồi nhỏ đã từng có tăng nhân đoán mệnh hộ sẽ khác chết kết nghĩa, không dám liên lụy ca ca.

Tống Giang chỉ phải từ bỏ, lại nhắc tới việc hôn nhân của nàng.

Hồ Tam Nương nhường mày, chỉ có thể nói tới lời nói vừa nãy trên Lương Sơn thật sự không có tâm tư nói chuyện đó.

Nói xong không đợi Tống Giang đáp lời đã liền chạy nhanh như chớp.

Tống Giang vừa định mở miệng nói muốn giúp nàng làm mai cho Võ Nhị Lang đã phát hiện người đã không thấy, chỉ phải chờ dài, lần sau tìm cơ hội lại nói.

Buổi chiều cốp mẹ Cố đại tẩu lại mang theo một đám người tới muốn nương nhờ, Tiều Cái vô cùng vui vẻ, buổi tối lại thiết yến hoan nghênh các huynh đệ.

Võ Nhị Lang đã chịu giáo huấn cũng không dám tính kế Lạc Man nữa, một lòng chỉ ở bên cạnh nàng cung kính hầu hạ.

Lạc Man ăn nho hần lột vỏ, Lạc Man uống rượu hần đưa tới.

Còn ăn cơm càng không cần phải nói, đồ ăn vừa lên đến hần liền nhanh nhẹn lột da gà da vịt mà vợ mình thích ăn ra bỏ vào trong chén, sợ nàng ăn không đã ghiền, thuận đường ngay cả da ở bàn trước bàn sau cũng đều bóc.

Lạc Man nhìn đồ ăn tràn đầy trong chén vừa lòng gật đầu, phá lệ tươi cười nhìn hần.

Võ Nhị Lang thụ sủng nhược kinh lại nhanh nhẹn chạy tới bên cạnh bàn tiếp tục làm việc.

Mọi người xung quan tức giận trừng hần mà không thể nói gì.

Thấy khiến cho nhiều người tức giận, Võ Nhị Lang lúc này mới bỏ qua, phần nộ trở lại bàn mình tiếp tục hầu hạ lão Phật gia.

Ăn cơm xong, Võ Tông hồi tưởng lại biểu hiện hôm nay của bản thân, quả thật có thể được cái 8, 9 10 phần, hưng phấn xoa tay, chờ buổi tối trở về mưa rền gió dữ.

Ai biết đợi nửa ngày, chỉ thấy Lạc Man nắm tay Lý Sư Sư đến, ném một câu “Tối hôm nay ta ngủ cùng Sư Sư!” sau đó lướt nhẹ đi.

Chừa lại Võ Nhị Lang như bị sét đánh ngốc tại nơi đó.

Có lòng đi bắt nàng dâu, trong lều trại còn có thêm Lý Sư Sư, Võ Nhị Lang vội vã nắm tai gãi mặt, dứt khoát ngồi xổm trước màn trướng của bọn họ, khoanh chân ngồi đó, có chết hần cũng không chịu rời đi vợ mình một chút!

Trong màn, Lý Sư Sư ghen tị nhìn bóng người phía trước, đều cùng là người sao lại khác biệt lớn như vậy chứ? Võ Nhị Lang giống hệt cao da chó dingo chát, đuôi đều đuôi không đi. Lâm Xung kia lại giống hệt thánh nhân, đồ cho không dâng tới cửa cũng không cần.

Trời ơi! Đất hời!

Số nàng sao lại khổ như vậy nè!

Lạc Man uống ngụm trà, lườm liếc nàng một cái: “Kỳ thực đối phó Lâm đại ca không phải không có cách...”

Mắt Lý Sư Sư sáng lên, nhảy vọt tới: “Có cách nào?”

Lạc Man mỉm cười: “Người như hần, lòng trách nhiệm đặc biệt mạnh. Lần trước cô bị Chúc Bưu bắt hần không phải một lòng nhớ thương cô sao? Nếu như cô có chuyện gì, cô nói huynh ấy có áy náy, do đó mỗi ngày đều cẩn thận chiều cô cô hay không?”

Đúng vậy! Lý Sư Sư giật mình.

Lạc Man tiếp tục nhìn nàng, cười càng thêm vui vẻ: “Đáng tiếc! Cô lại vô cùng tốt, không lý do gì lại có chuyện gì!”

A?! Lý Sư Sư nhảy mất hóa đá sau đó vỡ ra, hóa thành bột phấn phiêu tán trong gió.

Được rồi?! Nàng ngu xuẩn quá mà! Lý Sư Sư yên lặng rơi lệ.

Lạc Man xem diễn đủ rồi mới hảo tâm mở miệng: “Ta chủ yếu là nói cho cô biết Lâm đại ca là người có trách nhiệm cao, loại chuyện tình cảm gì đó có thể bồi dưỡng. Chỉ cần hần chịu phụ trách cô, theo tính tình của hần sẽ toàn tâm toàn ý đối với cô. Đến lúc đó, với mị lực của cô, còn không dễ như trở bàn tay sao?”

Lý Sư Sư yên lặng nức nở, chờ đợi nhìn nàng: “Ta biết, nhưng mà... Nhưng mà...” Cho dù ta muốn bá vương ngành thương cung, ta cũng phải thượng được mới nói chứ!

Trong lòng nàng còn sợ hãi sờ cổ.

Lạc Man giật khóe miệng: “Vậy hết cách! Chờ cơ hội đi!”

Bên kia, Tiều Cái và Tống Giang cũng đã quá chén, hai người hưng phấn tản bộ dọc theo đại doanh.

Tiều Cái mỉm cười chào hỏi các huynh đệ, trên mặt lộ rõ vui mừng nói: “Huynh đệ, các huynh đệ đến Lương Sơn càng ngày càng nhiều! Lương Sơn chúng ta cũng càng ngày càng lớn mạnh!” Hồi tưởng lúc bọn họ vừa tới Lương Sơn chỉ có ít ỏi mấy người, mà bây giờ, cho dù là triều đình cũng không

thể dễ dàng làm gì bọn họ!

Tổng Giang miễn cưỡng cười, trong lòng cũng không vui vẻ cho lắm, lớn mạnh thì có ích lợi gì, người đến chỉ biết có Tiều Cái mà không biết có Tổng Giang, người nhiều lại có ích lợi gì?

Uy tín của Tiều Cái càng ngày càng cao, người đưa ra ý kiến phản đối hay chất vấn càng ngày càng ít.

Nhưng đối lập với chuyện này, tuy mọi người vẫn gọi y một tiếng ca ca, nhưng thực sự nghe lời y cũng chỉ vài người!

Tổng Giang cắn răng, cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa. Y hiểu rõ Tiều Cái là người ngoan cố, không dễ đương kim Hoàng thượng vào mắt, muốn huynh ta chiều an, trừ phi mặt trời mọc đằng tây.

Y híp mắt, vừa vận nhìn thấy Võ Nhị Lang ở xa xa thì bỗng nhiên nghĩ đến một biện pháp tốt.

“Ca ca! Đệ đệ cho rằng như bây giờ còn chưa đủ, thiên hạ có rất nhiều người tài giỏi, nếu đều có thể lung lạc đến Lương Sơn ta...”

“À?” Tiều Cái cảm thấy hứng thú hỏi: “Đệ có người tài nào muốn đệ cử?”

“Tiểu gió xoáy Sài Tiến, là người hào sảng, môn hạ thực khách hơn trăm người, nếu là tài cán người này mặc ta sử dụng...”

“Không ổn không ổn...” Tiều Cái cười xua tay, người kia hẳn cũng biết, là hậu nhân của Chu Thế Tông Sài Vinh Phái, bởi vì Trần Kiều thoái vị vì đức, Tổng Thái Tổ sắc ban thưởng ‘đan thư thiết khoán’ trong nhà, người này tâm tính tự do, trong nhà phú khả địch quốc, sao lại chịu lên Lương Sơn đây.

“Ca ca! Đệ đệ có cách!” Tổng Giang chấp tay, ánh mắt kiên định.

Tiều Cái kinh ngạc nhìn, thấy mặt mày y ôn hòa như trước, trong ánh mắt lại mang theo quyết tâm kiên định, là cặp thời vũ Tổng áp ti đây sao? Vẫn là huynh đệ tốt vì cứu hần mà không để ý đến an toàn của bản thân đây sao? Là y thay đổi, hay là bản thân hần thay đổi?

Tiều Cái đột nhiên cảm thấy sầu não, vẫy tay không nghĩ nói thêm: “Tùy đệ!”

Tổng Giang mừng rỡ, vội vàng cáo biệt trở về lều suy nghĩ chủ ý.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Chương 46 ♥ Không Đề (Rating: 18+)

Chuyển ngữ ♥ Văn Anh Beta ♥ Nhã Vy

Nói đến Tổng Giang này thì lòng dạ hẹp hòi khỏi phải nói, nghĩ ra mưu kế gì liền ủ rũ tìm cách làm bằng được.

Bản thân chìm trong suy nghĩ vài ngày, tóc cũng sắp rụng tới nơi mà cũng không nghĩ ra ý kiến hay.

Mà mọi người Lương Sơn nghỉ ngơi hồi phục vài ngày liền quyết định rút về trên núi.

Tổng Giang u buồn, nhìn mọi người gà bay chó sủa thu dọn đồ đạc.

Không thể không nói, Lí Quý là người nhiệt tâm tốt bụng, thấy mọi người bận tới mảy tới mạt liền chủ động đi qua hỗ trợ.

“Ca ca! Đệ lấy giúp huynh!” Hần vừa thấy Hầu Kiến lão đảo chuyển bàn thì liền vội vàng lùi qua.

“Không cần không cần!” Cái bàn không nặng, chỉ là hơi lớn, che tầm mắt không thấy đường. Hầu Kiến vội vàng chối từ.

Lí Quý hào sảng cười: “Ca ca, với đệ thì huynh khách khí làm gì! Buông tay đi, đệ đến giúp!” Nói xong tay phải kéo theo cái bàn, tay trái nhẹ nhàng đẩy.

Hầu Kiến không phòng bị, bỗng chốc bị hần đẩy cái chông vó, vừa vận chạm đến giấy và bút mực, mực bỗng bị đánh nghiêng, bắn tung tóe lên mặt.

“Ha ha ha...” Lí Quý cười cong cả thất lưng.

Hầu Kiến không thể không nhú mày, giữ chặt muốn xông lên trước nói với Thòi Thiên: “Huynh đệ đã muốn giúp đỡ, vậy chúng ta làm cái khác đi!”

Nói xong liền kéo Thời Thiên.

Người vừa đi, Lí Quý đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa gì, chỉ đành đứng lên, hằm hừ ném cái bàn đi.

Tổng Giang đứng ở nơi đó nhìn thật lâu, phát hiện Lí Quý không có việc gì để làm, việc nhỏ náo đại nhân, lần nào cũng khiến hắn thấy bản thân mình vô dụng! Nhất thời Tổng Giang nghĩ ra một ý, nếu như phái Lí Quý xuống núi đi tìm Sài Tiến thì...

Như vậy không phải là đã có thể mang Sài Tiến lên đây không dấu vết hay sao?!

Khỏe miệng Tổng Giang cười cười, đột nhiên nghĩ ra một cách có thể một mũi tên trúng hai đích.

Trước tiên, y đi tìm Lí Quý nhờ giúp một việc.

Lí Quý hiển nhiên vỗ ngực đồng ý.

Tổng Giang hơi sàu nào nói, năm đó ở thôn trang được Sài Tiến chăm sóc, còn nói y vẫn thấp thòm lo lắng cho Sài Tiến không thôi.

Lí Quý cảm động nước mắt rung rung, nước nở sụt sùi.

Tổng Giang nhếch môi, làm bộ sàu nào đến cùng, cuối cùng đưa ra ý muốn Lí Quý thăm Sài Tiến hộ.

Đầu Lí Quý nóng lên, chỉ cảm thấy trên đời này lại có người tốt như thế, nhất định phải tiến đến nhìn xem, tức thời đồng ý, cũng không nói với Tiêu Cái một câu mà đã khiêng búa nghênh ngang đi xuống núi.

Tổng Giang lau đôi mắt nhỏ lệ, đợi một canh giờ, dám chắc Lí Quý đã đi xa rồi mới làm bộ lo lắng đi tìm Võ Nhị Lang.

Thông qua sự giảng giải của Lý Sư Sư, Võ Nhị rốt cục nhận thức được sai lầm của bản thân, ý thức được hành vi bản thân đối với Tổng Giang nói gì nghe nấy đã khiến Lạc Man không vui. (Lúc nói đến câu này, Lý Sư Sư thì một mặt đau đớn, Lạc Man bên cạnh im lặng cúi đầu lặng thinh như thể trong lòng vô cùng oan ức.) Võ Nhị nhất thời áy náy không thôi, hận không thể quay ngược thời gian, áy náy ân hận xong Võ Tông lại biến thành thê nô hầu hạ Lạc Man như nữ hoàng.

Lúc Tổng Giang tới, Võ Nhị đang đứng ở bên giường mệt nhọc gấp quần áo, Lạc Man bắt chéo chân ngồi một bên, không có hình tượng gì cần quả táo.

Tổng Giang tròn mắt kinh ngạc Võ Tông quần một mảnh vải to màu hồng phấn ngang hông (Xem như là tạp dề), trên đầu buộc khăn (kiểu hầu gái), bàn tay to màu đồng còn cầm cái yếm của Lạc Man: "..."

Võ Nhị: "..."

Lạc Man đang há miệng muốn cắn quả táo: "..."

Thoáng nhìn Tổng Giang một mặt giật mình, phản ứng đầu tiên của Võ Nhị chính là cấp tốc nhét cái yếm vào trong ngực, sau đó ho nhẹ một chút, một mặt nghiêm túc: "Quần áo sẽ chùng chắt như vậy! Không ra thể thống gì! Còn bữa bãi nữa ta đánh nằng!"

Bên kia, Lạc Man không có thành ý nghiêng rằng kéo kẹt găm quả táo: "Ngô, iết ôi!!" (Biết rồi!!...)

Tổng Giang: "..."(𠄎𠄎𠄎𠄎) các ngươi có thể nguy trang giống một chút được không?!

Tổng Giang thất bại lau mặt, tiến lên nói với Võ Nhị: "Nhị Lang, đệ ra ngoài một chút, ta có lời muốn nói với đệ..."

Võ Nhị theo bản năng nhìn về phía Lạc Man.

Tổng Giang giận dữ, cười lạnh: "Sao, ta nói chuyện với đệ còn phải xin chỉ thị của đệ muội sao?!"

Lạc Man nghiêng ngả cười "Nhị ca, tổng tiên sinh đã có lời muốn nói với chàng, chàng cứ đi đi!"

À, được! Võ Nhị gật đầu, vui vẻ chuẩn bị đi ra ngoài.

Tổng Giang càng tức giận, lạnh lùng nói: "Quần áo của đệ..."

Võ Nhị nghi hoặc cúi đầu, nhất thời phản ứng lại, luống cuống tay chân kéo áo khoác xuống, lôi khăn lông ra, cười gượng hai tiếng, vừa định giải thích, Tổng Giang đã xoay người bỏ đi.

Võ Nhị sờ mũi, theo ngay phía sau.

Lạc Man nhăn mày, trong đầu có phần khó chịu, nàng chớp mắt, linh hoạt nhảy xuống ghế dựa, chạy đến lều trại bên cạnh nghe lén.

Bên ngoài, Tổng Giang hít sâu lại ổn định hô hấp, cuối cùng vẫn không thể ức chế nổi lửa giận đầy trời, nghiêm khắc nói: "Nhị Lang! Nam tử hán đại trượng phu há có thể e ngại đàn bà con gái!"

Võ Nhị quai lại: “Đệ không có mà. . . Đàn bà con gái cái gì, không phải ngày đó đệ còn đánh ngã Tam Nương roi ngựa sao?”

Thấy hấn giả ngu, Tống Giang càng không vui: “Huynh nói đệ muội. . .”

Võ Nhị định trốn nhưng không được, chỉ có thể thành thành thật thật nói: “Ca ca, đệ thật sự không có. Đệ một chút cũng không sợ nàng ấy!”

Thấy Tống Giang hoài nghi ra mặt, Võ Nhị nhúc nhúc, ngượng ngùng nói: “Đệ chỉ là yêu nàng ấy! Ca ca, huynh không biết loại cảm giác này đâu, thích một người sẽ hi vọng nàng ấy vui vẻ, mỗi ngày trôi qua đều thật sự hạnh phúc. Vừa thấy nàng đau lòng khổ sở, trong lòng huynh cũng sẽ đau lòng hơn nàng ấy gấp trăm lần. Đệ không phải sợ nàng ấy mà là yêu nàng, không muốn nhìn thấy nàng không vui.”

Lạc Man ở bên cạnh thoáng cảm động, quyết định nếu Võ Nhị cầu hoan thì nàng có thể xem xét biểu hiện hôm nay mà thưởng cho hấn.

Tống Giang lại không hề cảm nhận được sự si tình của hấn, trong lòng càng thêm phản cảm, y quan niệm, nữ nhân như bình hoa, nhìn thì xinh đẹp nhưng có cũng được, không có cũng xong. Bình thường có thể đặt đó để nướng chiều, nhưng nếu như vướng bận thì phải bỏ đi không chút do dự! Cho nên cho dù ngày trước y chưa từng giết lấy một con gà nhưng vẫn không chút chùn tay mà giết vợ, đối với y, phụ nữ đều dâm loạn, không thể tin tưởng.

Nhìn thấy Võ Nhị đối với Lạc Man nghe đâu đánh đập, trong lòng y càng thêm ghét bỏ, biết Võ Nhị không nghe người khác nói Lạc Man không tốt, y cũng chỉ có thể tạm thời bỏ đề tài này, sau này từ từ dạy bảo lại.

“Nhị Lang, ca ca lần này đến tìm đệ là có việc muốn nhờ. . .”

Võ Nhị chấp tay: “Ca ca cứ phân phó. . .”

Tống Giang lo lắng vuốt râu: “Thiết Ngưu hình như xuống núi, huynh sợ đệ ấy gây chuyện, đệ thay huynh đi tìm đệ ấy được không?”

Đề Lý Quỷ đi gây sự, sau đó đề Nhị Lang đi thu dọn, đến lúc đó Sài Tiến tất sẽ cảm kích mình vô cùng, tự nguyện lên núi.

Võ Nhị suy tư một chốc rồi nghĩ cũng không phải chuyện to tát gì nên liền dứt khoát đồng ý.

“Nhị Lang! Đường đi xa xôi, theo huynh thấy thì không cần mang đệ muội đâu!” Tống Giang tận tình khuyên nhủ.

Chuyện này. . . Võ Nhị ngậy ra, phải xa vợ à? Trong đầu Võ Nhị trước tiên hiện ra hình ảnh Lạc Man miệng cười như hoa, cứ để nàng trong đám lang sói Lương Sơn này. . .

Không được! Võ Nhị dùng sức nắm chặt tay, vợ đương nhiên phải cấp theo người rồi!

“Chuyện này. . . Lạc Man tức trí đa mưu, vẫn là đi cùng đệ thì hơn.” Võ Nhị tùy tiện tìm lý do.

Tống Giang ghen, chính là vì lý do này nên y mới không dám để Lạc Man đi cùng cơ mà.

“Lần này đệ ra ngoài không lâu, theo ta thấy, không bằng đệ đi cùng Tam Nương đi. . .” Tống Giang miệng nam mô bụng bồ dao găm, đàn ông thôi, làm sao chịu nổi tịch mịch, cho nữ đi cùng là được rồi.

Võ Nhị nhất thời hoảng hốt: “Đệ mang Tiểu Man theo!”

“Nam nữ phải rõ ràng, ca ca!” Võ Nhị lại thăm thía nói tiếp.

Tống Giang ghen hòng, không còn lời nào để nói, chỉ đành vẫy vẫy tay đi.

Võ Nhị có phần không yên về tới lều trại, kể lại chuyện vừa rồi cho Lạc man, vốn tưởng nàng sẽ không vui, ai ngờ nàng gạt tay, hào khí nói: “Đã là chuyện Tống tiên sinh nhờ chúng ta thì chúng ta nhất định phải đi! Ta đi báo với Tiều đại ca một tiếng, lập tức xuất phát! Chàng đi thu dọn đi!”

Võ Nhị được sủng mà kinh, vui vẻ cong đuôi thu dọn hành lý.

Lạc Man đến thẳng tới lều Tiều Cái kể lại mọi chuyện.

Tiều Cái suy tư, nhanh chóng đoán được dụng ý của Tống Giang: “Hấn là đệ ta muốn lôi kéo Sài Tiến lên đây!”

Lạc Man cũng đã hiểu, chẳng trách không dám cho nàng đi, hấn là sợ nàng gây rối!

“Bây giờ trên núi đã không còn việc gì, muội tử đi du ngoạn một chuyến cũng không tồi.” Tiều Cái thống khoái phê chuẩn ngày nghỉ cho bọn họ.

“Tiều muội muốn mời Sur Sur và Lâm đại ca đi cùng, được không ạ??” Sur Sur cũng đã giúp bọn họ không ít việc, bánh ít đi, bánh quy lại, nàng cũng nên tạo cơ hội cho bọn họ mới phải.

“Cũng được!” Tiều Cái lại thống khoái đồng ý.

Lạc Man nhanh chóng tới báo tin cho Lý Sư Sư và Lâm Xung, mọi người đơn giản thu dọn hành lý một chút, đang chuẩn bị xuất phát thì Hồ Tam Nương chạy tới, nói Tống Giang bảo nàng cùng đi theo, hơn nữa nàng ta cũng đã báo với Tiêu Cái.

Lý Sư Sư liếc trộm Lạc Man một cái, chỉ thấy nàng mỉm cười, dường như không để ý gì cả, chỉ gật đầu: “Cũng được! Chúng ta mau xuất phát đi!”

Lý Sư Sư muốn chê cười Lạc Man, kết quả vừa lên xe ngựa đã cười không nổi.

Nói là xuống núi làm việc, kỳ thực chính là đi chơi. Đã là chơi thì phải có tư tưởng, bọn họ cũng không vội, vốn tính Lạc Man cười chung ngựa với Võ Nhị, Lý Sư Sư không biết cười ngựa, hiển nhiên là ngồi chung ngựa với Lâm Xung, đây cũng là Lạc Man gián tiếp báo đáp ơn huệ.

Nhưng mà...

Hồ Tam Nương cũng theo tới, tức là nhiều hơn một người, cũng tức là nhiều hơn một con ngựa.

Cười ngựa với Lâm Xung đúng là chuyện cầu còn không được, nhưng tự nhiên lại mọc ra một Hồ Tam Nương.

“Làm phiền Tam Nương cười ngựa với Sư Sư...” Lâm Xung ôn nhã nói.

Nếu như Lý Sư Sư sinh ở hiện đại, trong lòng nhất định sẽ gào thét một ngàn từ mẹ kiếp.

Đối mặt với vẻ đồng ý không chút nghi kị của Hồ Tam Nương cùng ánh mắt đồng tình của Lạc Man, khuôn mặt Lý Sư Sư vắn vẹo ra vẻ vui mừng: “Tốt quá, đúng là tốt thật...” T-T. Tổ hợp năm người hình thành, Lạc Man dừng cảm vung tay lên: “Xuất phát!”

Ba con ngựa lao ra như mũi tên.

Gió lướt qua thổi lên mặt, chung quanh là cây cối xanh um tươi tốt lui lại phía sau bằng tốc độ nhanh chóng khiến cho người ta sinh ra cảm giác như cánh chim đang bay lượn trên bầu trời.

Hơn nữa còn có người đàn ông mình yêu cản trọng đỡ phía sau mình, Lạc Man nhất thời thoải mái hẳn, quay đầu cười với Võ Nhị một cái.

Võ Nhị dịu dàng, khoe miệng nở nụ cười, yêu thương hôn lên khóe miệng của nàng.

Mặt Lạc Man lập tức liền bừng sáng.

Hai người kia ở phía trước nhu tình mật ý, khiến cho hai người sau xót xa không thôi.

Hồ Tam Nương tất nhiên là không cần phải nói, nàng ta chính là như vậy, nếu như Võ Nhị không có Lạc Man, có lẽ bọn họ đã tiếp xúc thân mật rồi! Nhưng Võ Tòng lại đã có người trong lòng, còn suốt ngày ân ái ái trước mặt mình.

Hồ Tam Nương càng nhìn càng khó chịu, rung động trong lòng hóa chấp niệm, biết rõ không thể nhưng vẫn không nhịn được mà nhìn.

Trong lòng Lý Sư Sư cũng đau lòng không thôi, đôi câu nam nữ nhà các người làm thế này là muốn cười bà đây thất tình chắc? Ngày nào cũng lờ lờ ân ái, không kiêng nể gì ai, đúng là... Ghen tị chết người!

Nàng nhìn đầy mắt Hồ Tam Nương chưa xót, trong lòng càng thêm không biết làm sao, người này chẳng phải còn số khổ hơn nàng sao?

Thật vất vả mới được nghỉ ngơi, Lý Sư Sư vội vàng nhảy xuống ngựa, lấy lòng chạy đến trước mặt Lâm Xung.

Hồ Tam Nương run lên, cô độc đứng ở một bên.

Lạc Man cười nói: “Theo ta thấy, không bằng chúng ta đi săn ít chim chóc về nướng ăn đi?”

“Được! Vậy ta với Xung ca ca đi bên này, Lạc Man cô đi bên kia với Võ Nhị, Tam Nương ở lại nhóm lửa nhé?” Lý Sư Sư khẩn cầu nói.

Lạc Man nhìn nàng một cái sâu kín.

“Được!” Hồ Tam Nương liếc Võ Tòng một cái, gật đầu.

Lý Sư Sư khẩn cấp lôi kéo Lâm Xung đi về phía đông, trước khi đi còn đắc ý vẫy tay: “Chúng ta thi xem ai bắt được nhiều hơn!”

“Được!” Lạc Man nhún vai, dặt tay Võ Nhị Lang đi về phía Tây.

Lạc Man vốn là người tùy ý, lúc đầu muốn ăn gà nướng, kết quả vừa nhìn thấy nấm mọc đầy đất, trong lòng bỗng nhiên muốn ăn, nghĩ đến dù sao gà què cũng có Lâm Xung rồi, không bằng mình hái nấm nướng ăn cũng ngon!

Vì vậy nàng bỏ tay Võ Nhị ra, cúi người vừa hái nấm vừa hát: “Cô gái hái nấm, sau lưng rừng trúc dạt dào...”

Hát đến chỗ cao trào, cặp môi tròn còn lác nẩy cái.

Võ Nhị ngờ ngạc đứng ở một bên, nhìn đến nước miếng chảy ròng.

Lạc Man đứng thẳng dậy, quay đầu cười với hắn, dịu dàng mà thỏa mãn: “Ha ha, có nắm ăn rồi nhé!”

Rào rào!

Nước miếng Võ Nhị nháy mắt tuôn như thác nước Hoa Quả sơn, hắn dùng sức lau miệng, ánh mắt lóe sáng nhìn chằm chằm đáng người thướt tha của Lạc Man, nhất thời nghĩ đến cảm xúc mất hồn kia, cả người hắn lập tức căng cứng!

“Chắc chắn là ăn rất ngon!” Hắn nuốt nước miếng, khao khát nhìn chằm chằm con mồi trước mặt vẫn chưa phát hiện ra gì.

“Còn không mau qua đây giúp ta?” Lạc Man ngẩng đầu lên vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Được! Ta đến đây!” Võ Nhị ý vị thâm trường nói, đi vài bước tới bên người nàng, không đợi nàng phản ứng đã ôm nàng vào trong lòng.

Lạc Man hô một tiếng, nắm trong tay rơi xuống, vừa định mở miệng thì một nụ hôn mạnh mẽ đã đè nàng lại.

Đói khát đã lâu, Võ Nhị chỉ cần bị dụ dỗ một chút thôi là đã không có lý trí, hắn dùng lực hàm ở môi nàng, dùng sức ở lưỡi tề răng nanh, quấy lung tung, sau đó dùng sức hôn mạnh.

Hai bàn tay to dùng sức vuốt ve.

Hơi thở nam nhân nồng hậu vây quanh, Lạc Man cảm giác bản thân như biến thành một đồng nước, để hắn tùy ý vuốt ve.

Võ Nhị hôn nửa ngày vẫn cảm thấy không đã, xoay người một cái đã đè nàng lên cây, đầu lưỡi dây dưa cùng Lạc Man, nước bọt chậm rãi chảy xuống từ khoe miệng, lan tràn tới cổ trắng nõn.

Võ Nhị dùng sức giữ nàng, dùng thân thể ma sát, môi đôn bạc kêu gọi truy đuổi theo dấu vết chất lỏng, vùi vào trước ngực nàng.

Hắn dùng răng nanh cắn vạt áo nàng, tìm được nụ hồng bên phải, trước tiên dùng đầu lưỡi thăm dò, sau đó há miệng ngậm lấy.

Lạc Man bị khoái cảm đánh sâu vào khiến cả người đều run run, theo bản năng ôm chặt Võ Nhị.

Hành vi của nàng càng thêm cô vũ Võ Nhị.

Võ Nhị dùng chân tách hai chân nàng ra, một tay luồn vào dưới váy.

Thân thể Lạc Man run lên, theo bản năng kẹp chặt hai chân.

Ánh mắt Võ Nhị càng thêm đen tối, ngẩng đầu cười xấu xa, liếm vành tai nàng: “Nương tử, đợi lát nữa hẵng dùng sức... Bây giờ thì thả lỏng một chút...”

Khuôn mặt Lạc Man ửng hồng, mắt đẹp như tơ trũng mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái.

Võ Nhị căng thẳng, dùng sức tách một chân nàng ra, ép người dùng vật cứng rắn ma sát vào trong.

Khoái cảm như điện giật truyền đến, Lạc Man nhẹ ngậm một tiếng, dùng sức ngửa cổ trắng nõn lên.

Võ Nhị tinh tế hôn môi nàng, hôn xuống xương quai xanh xinh đẹp, tay kia thì gấp gấp cỡi quần, sau đó dụng lực ôm lấy nàng, đẩy hai chân nàng quàng qua eo hắn.

“Không... Không... Ừm... A!”

Vật cứng rắn nóng không thể ngăn cản hung mãnh vọt vào thân thể, Lạc Man dùng sức bắt lấy bờ vai của hắn, không khống chế được thét chói tai.

Võ Nhị thờ hốc vì kinh ngạc, chỗ tiếp nhận lấy cơ thể cứng rắn của hắn mang lại tư vị thật tuyệt vời, ướt át, ẩm áp, khít khao.

Loại khoái cảm này dường như ép người ta điên lên.

Ánh mắt hắn hơi nhú lại, bắt đầu dùng sức ép chặt Lạc Man, sức lực hung ác như muốn xuyên qua nàng.

Lạc Man cắn chặt đôi môi đỏ mọng, không tiếng động khóc nức nở.

Ánh mắt Võ Nhị càng ngày càng đỏ, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh.

“Ừm!” Bỗng nhiên, Lạc Man cắn mạnh bờ vai của hắn, thân thể cứng đờ, sau đó cả người mềm nhũn. Nước mắt trong suốt chậm rãi chảy xuống từ khoe mắt.

Không đủ! Còn chưa đủ!

Trong lòng Võ Nhị kêu gào, buông mạnh Lạc Man, quay người nâng đỡ hai tay nàng ôm quanh thân cây đại thụ, sau đó hăng hái đi vào.

“À!”

Lạc Man không khống chế được thét chói tai, hai tay run rẩy như sắp không ôm nổi.

Võ Tông phía sau như nổi điên, hai tay nắm chặt thắt lưng nàng, thắt lưng dùng tốc độ không thể tin nổi mà tiến tới.

Lạc Man bị sức lực hung ác của hắn đâm cho như người về phía trước liên tiếp.

Ánh mắt Võ Nhị đỏ rực, cơ bắp trên mặt căng lên, tới lúc máu chốt, hắn dùng hết toàn lực ôm chặt lấy Lạc Man, cổ họng gào lên một tiếng như dã thú, sau đó xụi người trên người Lạc Man.

Lạc Man cũng không kiên trì nổi nữa, hai chân run lên, té ngã trên đất, cũng may không ngã mà được Võ Tông quay người đỡ lấy.

Lạc Man ghé người vào người Võ Nhị, dùng sức thở dốc, đầu óc có phần thiếu máu.

Võ Nhị cũng thở dốc không ngừng, trong nháy mắt, hắn thậm chí còn có cảm giác như tiên cảnh, phiêu phiêu dục tiên. Hắn yêu thương hôn lên tóc mai ẩm ướt của Lạc Man, trêu đùa: “Nương tử, thoải mái không?”

Lạc Man mất nửa ngày mới phản ứng lại được, nàng tròn mắt trừng hắn một cái, Võ Nhị này mỗi lần làm đều cứ như đánh giấc vậy, sức hắn vốn lớn, cảm xúc kích động không khống chế được, mỗi lần đều khiến người nàng sưng bầm xanh xanh đỏ đỏ.

Võ Nhị hiển nhiên cũng phát hiện ra, vì thế đưa tay xoa eo nàng, hôn lên mái tóc nàng.

Vợ chồng bọn họ thân thiết bên này, lại chẳng hề biết một tràng này đều lọt hết vào một đôi mắt.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Không Đê

Chuyển ngữ ♥ Văn Anh

Beta ♥ Nhã Vy

Đã đốt lửa thì phải nhặt củi lửa.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Hồ Tam Nương lại đi theo Lạc Man.

Vì vậy nàng ta nhìn thấy ánh mắt Võ Nhị như lửa nóng ôm lấy Lạc Man, nhìn chàng anh tuấn tràn đầy cuồng nhiệt trên mặt, nhìn bọn họ kích tình mà nhiệt liệt yêu nhau.

Phi lễ chó nhìn, nàng ta cần phải tránh ra, nhưng mà chân nàng ta dường như tự do ý thức, ánh mắt nàng ta nhìn chăm chăm Võ Tông, trong lòng như có giọng nói không ngừng kêu gào, Võ Tông! Võ Tông là của nàng!

Nàng ta chưa bao giờ khao khát thứ gì đến thế!

Nàng ta vô cùng hi vọng người nằm dưới thân Võ Nhị là nàng ta!

Nàng ta vốn cho rằng bản thân có thể nhẫn nại, nhưng mỗi khi nàng ta nhìn thấy Võ Nhị dịu dàng lấy lòng Lạc Man trước mặt nàng ta, trái tim nàng ta như bị bóp chặt

Tại sao người thì cầu cũng không đến, người có lại không quý trọng?

Dục vọng tận đáy lòng cứ phình lên, cho nên Tống Giang muốn nàng ta xuống núi, nàng ta cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì mà lại đồng ý.

Một là nàng ta có thể vì nhìn Võ Tông mà vui vẻ, về phương diện khác, nàng ta lại vì đáy mắt Võ Tông chỉ có Lạc Man mà đau lòng.

Nàng ta kinh ngạc nhìn Võ Tòng dịu dàng mà sùng nịch khẽ hôn Lạc Man, người sau ngẩng mặt mắt hứng nói gì đó, Võ Tòng lập tức cười làm lành xin lỗi.

Nàng ta cần môi dưới, đồ kị trong lòng giống như cỏ dại sinh sôi ngày hè.

Nếu như người Võ Tòng ôm là nàng ta...

Nếu như không có Lạc Man...

Không! Nàng ta không thể lại nghĩ như vậy!

Hồ Tam Nương dùng sức nắm chặt lòng bàn tay, vội vàng bỏ đi.

Hộp Pandora ma quái một khi đã mở ra, tất cả ác niệm, ghen tị đều sẽ bị người ta phóng thích.

Lý Sư Sư và Lâm Xung tới lúc qua thật khoái trá, dùng đá ném chim và gà rừng, hưng trí bùng bùng đi nhặt, chỉ chốc lát sau đã thu được một con chim nhạn, hai con gà rừng và một con thỏ hoang.

“Tốt lắm! Đủ rồi, chúng ta trở về đi!” Lâm Xung mỉm cười nhận con mồi.

Khó có khi bình tĩnh ở chung với chàng như vậy, Lý Sư Sư không muốn trở về: “Hừm, nếu không chúng ta lại bắt thêm hai con nữa được không?”

Lâm Xung bật cười: “Chúng ta chỉ có năm người, ăn không hết thì lại lãng phí! Đi thôi!”

Bất đắc dĩ, Lý Sư Sư miễn cưỡng đành phải quyết miệng không vừa ý đi đằng sau Lâm Xung trở về.

Lúc trở về, lửa giận của Hồ Tam Nương đã dập xuống, chỉ đang dẹt mặt ngắm ngọn lửa.

Lâm Xung trốn một bên nhỏ lông con mồi, Lý Sư Sư nhàm chán ngồi một bên.

Đợi một khắc sau, Võ Nhị ôm ngang Lạc Man, trên lưng còn có một gói đồ to, về mặt ửng hồng đi tới.

Lý Sư Sư tò mò đi qua, túm gói đồ qua, mở ra đã thấy là một đồng nắm thì cong môi: “Đừng nói thời gian dài như vậy mà chỉ đi hái nắm thôi nhé...”

Võ Nhị không để ý nàng ta, dè dặt cẩn trọng đưa Lạc Man tới chỗ cỏ mềm rồi đi giúp Lâm Xung.

“Này...” Lý Sư Sư chun môi, nói “Ta nghĩ thấy mùi gì đó à nha!”

Lạc Man hồn nhiên mỉm cười.

“Áy áy! Quá kiều ngạo!” Lý Sư Sư tròn mắt nhìn vết hồng trên cổ nàng, trong đầu đủ các loại ghen tị lẫn hâm mộ.

Hồ Tam Nương vô cùng trầm mặc khiến cho Lạc Man cảm thấy quái dị, nàng liếc nàng ta một cái, hai tay nàng ta ôm chân, lẳng lặng ngồi nơi đó, giống như một pho tượng.

“Sao thế?” Lạc Man chau mày.

“Ai biết được? Vừa trở về cứ như vậy!” Lý Sư Sư bĩu môi.

Lạc Man mỉm cười, trong lòng âm thầm cảnh giác.

Đừng trách nàng nghĩ nhiều, trên Lương Sơn đưa vạ tảo sát là phần đông, bên cạnh có hai quả lớn, một Võ Tòng, một Lâm Xung cũng bị bọn họ chiếm.

Nữ nhân trời sinh đã si tình, Võ Tòng giống như thiên thần ban xuống đánh bại Hồ Tam Nương, không hề nghi ngờ đã bắt trái tim nàng ta làm tù binh. Dựa vào tính cách của nàng ta thì, đã nói muốn gả cho Võ Nhị trước công chúng thì có thể thấy được, trong lòng nàng cực kỳ yêu thích Võ Tòng.

Chỉ có tiểu tam không nỗ lực chứ không có nhân duyên tự tan.

Đừng trách nàng đa nghi, với niên đại này mà nói, đàn ông tam thê tứ thiếp là bình thường, vốn không có cái gì là gánh nặng đạo đức, chỉ là gia nhập đại gia đình này, cũng không phải muốn chia rẽ.

Huống hồ Hồ Tam Nương xinh đẹp lại có võ nghệ tốt, cho dù nàng ta vô tâm thì cũng đã là một cường địch rồi, huống chi nàng ta còn có ý?

Lạc Man sẽ không coi khinh gì nữ nhân, năm đó là Lý Sư Sư, bây giờ là Hồ Tam Nương...

Không đợi các nàng nói mấy câu, Võ Nhị đã Lâm Xung mang thức ăn trở về.

Bởi vì Lạc Man thích ăn các loại gia cầm nên dọc theo đường đi, Võ Tòng cũng luyện được một bản lĩnh nướng gà tuyệt hảo.

Võ Nhị Lang chuẩn bị xong bếp củi, phết xong gia vị, chuẩn bị sẵn sàng để nướng. Hồ Tam Nương đã đi tới: “Võ Nhị ca, muối nướng cho! Huỳnh ra bên cạnh nghỉ ngơi đi!”

Không có lý do mà Lạc Man, Lý Sư Sư, Lâm Xung bọn họ ngồi một bên tán gẫu mà Võ Tòng phải luống cuống tay chân nướng gà.

Lạc Man không đau lòng, nàng ta đau lòng!

Võ Tòng cảm thấy có chút kỳ lạ, cười gượng nói: “Trực tiếp gọi Võ Tòng hoặc là Võ Nhị Lang là được! Ngồi một bên nghỉ ngơi đi! Ta nướng được!”

Lạc Man kén chọn, nếu như là chàng nướng thì còn có thể ăn nhiều một chút.

Hồ Tam Nương nhắc nhở: “Quân tử xa nhà bếp! Nấu cơm là chuyện nữ nhân! Võ Nhị ca vẫn là ra nghỉ ngơi đi!”

Bên kia, hai nữ gia đồng thời nhếch khóe miệng.

Thấy nàng ta kiên quyết, Võ Tòng đành phải chuyển môn, đưa cho nàng ta một con thỏ: “Ra nướng đi! Của Tiểu Man thì phải để ta nướng, nếu không nàng ấy ăn không quen.

Cho dù cùng thân là nữ nhân, Hồ Tam Nương cũng không thể không nói một câu “Người khác làm ăn không quen, chẳng lẽ cứ muốn chồng mình phải đi làm sao?”

Nàng ta không nghĩ ra, cho dù là nữ nhân giang hồ thì nàng ta cũng biết phải giúp chồng dạy con, xuất giá tòng phu.

Mà Võ Tòng lại phải hầu hạ bọn họ, quả thực là không thể tưởng tượng, vậy mà đương sự còn vui vẻ cho được, Hồ Tam Nương vừa tức lại đau lòng, nhưng nàng ta cũng chẳng có tư cách can thiệp nhiều lắm, chỉ có thể rầu rĩ ngồi một bên.

Được, âm kém dương sai, một mình nàng ta và Võ Tòng cùng nhau ngốc nghếch.

Ý thức được điểm này, tay chân Hồ Tam Nương run lên, tim không chịu được chế bay nhảy nhanh.

Nàng ta cắn môi, vụng trộm nhìn thoáng qua ánh lửa chiếu rọi xuống bóng người càng thêm anh tuấn bức người của Võ Tòng, tim đập như hươu chạy, vừa định tìm đề tài nói chuyện thì đã thấy Lạc Man đã đi tới, đặt móng ngồi xuống, miễn cưỡng dựa vào trên người người đàn ông này.

Võ Tòng lập tức đau lòng: “Qua đây làm gì? Bên này nóng, ngoan, qua bên kia chờ đi, sắp xong rồi!”

Võ Nhị ngọc! Lạc Man tức giận bành miệng, đây đang bắt chuyện còn không biết?! Thật sự là tức chết mà!

Lạc Man bất lấy cánh tay chàng cắn một miếng.

Võ Nhị cho rằng nàng hận chàng vừa rồi làm hơi quá đáng nên lập tức đau lòng xoa thắt lưng nàng: “Còn đau không?”

Vừa nói chàng vừa xốc quần áo lên thì thấy trên lưng nàng đều xanh tím, chàng kim lòng không được lại xoa bóp.

Hồ Tam Nương nhớ tới vừa rồi nhìn lên hình ảnh đó, Lạc Man xoay nửa người nằm sấp trên cây, Võ Tòng hung ác va chạm, trên mặt đỏ lên.

Lạc Man nhử mày, mặt nàng ta hồng cái gì?! Bọn họ có làm cái gì đâu!

Nướng xong, Võ Nhị vui rạo rức dứt nàng ăn, bản thân lại ăn một miếng, chung quanh đều là tiểu bong bóng sắc hồng phấn.

Hồ Tam Nương vừa ăn con thỏ vừa yên lặng nhìn Võ Tòng.

Bên kia, Lý Sư Sư hâm mộ không thôi, cũng học Võ Nhị lấy một miếng thịt gà đưa cho Lâm Xung, nhưng mà Lâm Xung tránh trái tránh phải không chịu ăn, cuối cùng rõ ràng còn phi người nhảy lên trên cây.

Lý Sư Sư đùa giỡn bất thành, tâm tình rất rất không tốt, nhìn thấy Hồ Tam Nương vẫn nhìn chăm chăm Võ Nhị thì nhất thời nổi trận lôi đình, đi qua, ác ý nói: “Đã sớm nói rồi, còn có tâm tư muốn chen vào nữa sao? Võ Nhị tuyệt đối chương mắt kiểu này đây...”

Chàng ta ngay cả loại đại mỹ nữ kinh thiên động địa như chị đây mà còn từ chối thì làm sao có thể coi trọng nàng ta? Cả ngày chỉ trưng khuôn mặt như khối băng! Nữ nhân phải quyến rũ, phải quyến rũ đó! Không biết kể cả Lạc nữ vương thỉnh thoảng cũng còn làm nũng sao?!

Hồ Tam Nương thu hồi đôi mắt, yên lặng nhìn chăm chăm Lý Sư Sư.

Lý Sư Sư bị ánh mắt không chút cảm xúc của nàng ta khiến cả người lạnh lẽo, kêu rên một tiếng “Sợ quá, nữ nhân thế này ngay cả liếc mắt đưa tình cũng không có!” Sau đó chật vật chạy trốn.

Ăn cơm trưa, nghỉ ngơi một chút, bọn họ tiếp tục đi.

Lý Sư Sư chết cũng không muốn ngồi cùng với Hồ băng sương, vì thế túm chặt tay áo Lâm Xung, tội nghiệp nhìn hán.

Lâm Xung bắt đắc dĩ, đành phải cho nàng lên ngựa ngồi phía sau.

Lý Sư Sư tuy rằng không vừa lòng lắm nhưng so với ngồi cùng Hồ Tam Nương thì chỉ đành gật đầu đồng ý.

Vốn dựa theo kế hoạch của Tống Giang, Lí Quý tự đi tìm Sài Tiến, mà Võ Tòng không có đầu mối, cần vừa đi vừa hỏi thăm Lí Quý, hiển nhiên chậm chân hơn hán vài bước.

Đáng tiếc, chàng đã tính sai hai điểm.

Thứ nhất, Lạc Man đã đoán ra hán đi tìm Sài Tiến.

Thứ hai, Võ Tòng có vợ hay bỏ trốn nên đã sớm có kinh nghiệm, trực tiếp vẽ cho Lạc Man một bức họa, vừa hỏi vừa đi, hơn nữa Lí Quý lại không an phận. Vừa vịn ra thị trấn không lâu đã bắt gặp hán.

Lúc đó hán đang say khướt bên trong một tửu quán, ăn cơm không trả tiền còn oán người ta rằng rượu không ngon. Chủ tiệm thành thật, bị hán khiến cho chật vật không chịu nổi.

Võ Tòng ghét nhất là loại chuyện này, xem ra sự trung thực của chủ tiệm đã bị Lí Quý bắt lấy mà chửi bới, chàng ngứa mắt, liền tiến lên túm lấy thắt lưng Lí Quý, dùng chút sức đã vung tay ném ra ngoài.

Lí Quý nghiêng ngã chao đảo đứng lên, miệng còn không sạch sẽ mắng: “Là ai dám đánh ông mày hả? Biết ông mày, hức, là ai không? Ông đây, hức, là hảo hán, hức, Lương Sơn đấy nhé.”...

“Nhị ca, khiến hán tỉnh táo đi!” Lạc Man lạnh lùng nói với Võ Nhị.

Võ Nhị cũng thông minh, như vậy không phải làm xấu danh Lương Sơn sao?! Còn dám tự giới thiệu?! Không sợ quan phủ bắt hán đi sao?!

Chàng một bước xa bước ra, bắt lấy cổ áo hán rồi ấn hán vào trong nước.

Lí Quý liều mạng giãy dụa, Võ Nhị lạnh mặt, hai tay ấn chặt hán, thấy hán bắt động rồi, lúc này mới túm hán dậy ném ra ngoài.

Lí Quý lăn trên đất mấy cái, rầm rì ối ra mấy ngụm nước, cũng không dám mở miệng nữa.

Mà Lâm Xung và Lý Sư Sư cũng đã hỗ trợ thu dọn xong trong tiệm, ôn tồn bồi tội, cũng để lại ngân lượng.

Đề ngựa vạn nhất, chỗ này không thể ở lâu, Võ Tòng lập tức ném Lí Quý tới, Lạc Man và Hồ Tam Nương cùng cười một con ngựa, thúc ngựa bỏ đi.

Võ Tòng rất tức giận, cưỡi ngựa bay nhanh, Lâm Xung theo sát sau đó, không biết là cố ý hay vô tình, Hồ Tam Nương bị bỏ lại phía sau cùng.

Lạc Man ngồi phía sau nàng ta, chỉ cảm thấy vô cùng thú vị.

Nếu nói nàng ta tà ác, Lạc Man nhất định không tin nàng ta có thể tà ác bằng Lý Sư Sư.

Nàng ta đây là muốn làm gì?

Lạc Man chau mày.

“Tống Giang ca nói muốn nhận ta làm nghĩa muội, hơn nữa còn làm mai gả cho Võ Nhị ca.” Hồ Tam Nương bỗng nhiên mở miệng.

“Ờ.” Lạc Man tuyệt đối không giật mình, quả thật giống chuyện mà Tống Giang có thể làm.

“Vốn ta không đồng ý, tuy rằng ta thích Võ Nhị ca, nhưng mà nghĩ đến hai người tình thân như vậy, ta có sao cũng không muốn phá hoại!”

Vốn sao? Lạc Man nhủ mày, đã xảy ra chuyện gì? Tự nhiên làm cho nàng ta thay đổi chủ ý sao?

“Nhưng mà, ta phát hiện người ôm mối tình thâm thiết là Võ Nhị ca, cô vốn không thích chàng!”

“...Kết luận từ đâu vậy?!” Lạc Man trầm mặc một chút rồi mở miệng.

“Cô vốn không quan tâm chàng! Mỗi ngày đối mặt với chàng, còn sai khiến làm mấy chuyện đàn bà? Còn đánh chàng trước mặt mọi người? Có từng nghĩ cho chàng bao giờ chưa?” Hồ Tam Nương không vui.

“Võ Nhị ca là anh hùng hảo hán, không phải là như vậy. Cho nên đã không thích chàng thì tốt nhất đừng chiếu cố chàng nữa!”

Lạc Man không nói gì, chị à, lúc đó là bọn họ giận dữ được không vậy?! Lại nói, nàng cũng không nên để chàng giặt quần áo nấu cơm, còn phải hầu hạ

chàng sao? Còn tưởng như thế nào!

“Là vì chàng là anh hùng hảo hán nên cô mới thích chàng sao? Nếu như chàng đánh không lại ai, cô còn có thể thích chàng không?” Lạc Man hỏi lại.

“Lúc ta quen chàng, chàng còn chưa phải là anh hùng hảo hán đâu!” Lạc Man lại mỉm cười, nghĩ đến Võ Nhị năm đó sắc mặt lạnh như băng, một mặt tối tăm

Hồ Tam Nương còn muốn nói cái gì đó, Võ Nhị đã đuổi ngựa trở lại, thấy bọn họ cười ngựa thì nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Sao hai người lại chậm như vậy? Tiểu Man, đi qua đây!” Nói xong chàng liền vươn bàn tay to ra.

Lạc Man dịu dàng cười, cầm tay chàng đi qua.

Võ Tông lập tức dùng sức ôm nàng đến bên mình rồi chạy về phía trước.

“Lí Quý đâu?” Lạc Man tò mò hỏi.

“Đã ném hán ở phía trước!” Võ Nhị mãi không hề nói.

“Ta nói này nương tử, nàng vừa rồi dịu dàng như vậy, khiến cho anh đây rung động cả tim rồi đấy!” Nói xong chàng cười ha hả.

Một vật cứng rắn nóng bỏng đâm phía sau Lạc Man.

Lạc Man trầm mặc.

Mà người đằng sau bắt đầu làm loạn: “Ta nhớ nàng muốn chết!”

Đánh chết! Đánh chết! Đánh chết đồ sắc lang suốt ngày tinh trùng lên não nhà chàng, như chàng mà cũng là anh hùng hảo hán à?! Ta nhổ vào!

Hồ Tam Nương cười ngựa theo sau, nhìn phía trước thấy Võ Nhị không biết nói gì đó, Lạc Man tức giận nhéo lỗ tai chàng rồi một trận đánh, Võ Nhị khoan dung cười cười ôm cổ nàng, cọ cọ mặt nàng.

Lạc Man bức bối mắng nửa ngày, cuối cùng mệt lử nép vào lòng chàng.

Cái gọi là không thương không quan tâm cũng chỉ là vì bản thân nàng ta chưa từ bỏ ý định mà lấy có thôi.

Rõ ràng ti tiện muốn cướp đoạt hạnh phúc của người khác mà còn muốn tìm lí do đường đường chính chính cho bản thân.

Mặc dù nàng ta có không muốn thật, nhưng thật ra không chế một trái tim cũng rất khó.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Không Đề

Chuyển ngữ ♥ Vân Anh Beta ♥ Nhã Vy

Lúc vợ chồng Võ Nhị đến Lí Quý đang nằm trên mặt đất giả chết, Lý Sư Sư hứng chí bưng bưng túm râu hán ta, Lâm Xung khoanh hai tay trước ngực đứng yên.

Lí Quý giả bộ đến là giống, nếu như không phải nhìn thấy mí mắt hán ta cứ giật giật vì đau, Lạc Man còn tưởng rằng người này đang mê man chưa biết chừng ấy chứ.

Xem ra, Lí Quý này cũng không phải là chẳng có chút đầu óc gì! Gây họa liền biết giả chết? Chỉ số thông minh quả là trên số 0 một chút! Lạc Man yên lặng cảm thán.

Nàng có thể nhìn ra, Võ Nhị hiển nhiên cũng có thể nhìn ra, lập tức trong con giận dữ, chàng liền nhảy xuống ngựa, một cước đạp vào bụng hán, chậm rãi dùng sức: “Thiết Ngưu! Tỉnh chưa?”

Khí thể hiển nhiên là chưa tỉnh thì đạp cho tỉnh luôn.

Lí Quý biết sức lực của Võ Tông, vội vàng mở mắt ra, cười lạnh: “Áy áy, đây không phải là ca ca sao? Sao huynh cũng xuống núi!”

Nói xong dùng sức muốn đẩy chân chàng.

Võ Nhị cười lạnh một tiếng, lại càng dùng sức: “Lí Quỳ! Đệ thật to gan! Cũng dám xuống khỏi Lương Sơn gây chuyện thị phi! Chờ trở về trên núi, xem ca ca trừng phạt đệ thế nào!”

Lúc này nếu là người khác đến, Lí Quỳ có thể đã làm ầm lên, trốn tránh trách nhiệm còn chưa biết chừng! Nhưng người đập hấn là Võ Tông, trong lòng hấn run rẩy khiếp sợ!

“Ca ca! Ca ca! Được rồi ca ca! Đệ đây không phải là chỉ uống chút rượu, nhất thời hồ đồ thôi sao...” Hai tay Lí Quỳ ôm chân chàng, tiếp tục cọt nhả đến cùng.

Hắn nói chưa dứt lời, Võ Nhị đã lập tức nghĩ đến cảnh hấn nổi điên lúc này thì hận đến ngứa răng: “Uống chút rượu? Uy danh Lương Sơn ta đều bị đệ làm mất hết!”

Nói xong liền tung cước đá văng hấn ra.

Lí Quỳ lăn cù cù sang một bên, cọt nhả đứng lên, lại chạy tới lấy lòng: “Ca ca! Đệ... Đệ về sau không dám nữa...”

Nhìn sắc mặt Võ Nhị xanh mét, hiển nhiên là lại giận nữa, Lí Quỳ lập tức thức thời chuyển sang Lạc Man, khẩn cầu nói: “Tẩu tử...” Giúp đệ cầu tình đi!

Giúp hả?!

Lạc Man gật đầu, mở miệng khuyên nhủ: “Nhị ca, quên đi, đừng nóng giận! Tuy rằng Thiết Ngưu làm mất mặt gia môn nhưng hình tượng Lương Sơn chúng ta vốn rất chính nghĩa, quân chúng chắc sẽ tin tưởng!”

Đánh rắn đánh giáp đầu, Lạc Man và Võ Nhị đã là vợ chồng được một thời gian, nàng hiển nhiên hiểu chàng thế nào.

Quả nhiên, ông nội Võ Nhị lập tức bốc cháy phừng phừng, chàng lạnh lùng nhìn Lí Quỳ, ánh mắt ghét bỏ tựa như đang nhìn một con ruồi bọ: “Danh dự Lương Sơn là do các ca ca vất vả thành lập lên, không thể hủy hoại chỉ trong chốc lát! Lương Sơn ta có quân quy, phạm là có tình làm bậy, bắt chẹt dân chúng, hủy danh dự Lương Sơn ta, trảm! Lập tức! Đã quyết!”

“Tẩu tử... Tẩu tử cứu mạng!” Mắt thấy Võ Nhị đầy sát khí, Lí Quỳ gào khóc thảm thiết lên đến phía sau Lạc Man, thân thể không lồ cố hết sức co lại, ngay cả đầu cũng không dám lộ ra.

Lý Sư Sư thấy thú vị, một vẻ cảm thán, làm sao có thể có người ngu xuẩn như vậy, đến bây giờ còn nhìn không ra, Võ Nhị muốn giết hấn chẳng phải là do một tay tẩu tử nhà hấn châm ngòi sao?

“Thiết Ngưu, đệ đừng sợ, có tẩu tử ở đây, nhất định không có việc gì!” Lạc Man nhẹ nhàng an ủi.

“Chị dâu...” Đệ trước kia... Thật đúng là... Hiểu lầm tẩu!

Chị dâu thật là người tốt!

Lí Quỳ cảm động rung rung nước mắt.

Trông mắt Lý Sư Sư suýt nữa rớt ra ngoài, Em gái nó! Thiết hay giả vậy! vụng về như vậy mà cũng tin à? Đôi vợ chồng này đang một giả mặt đen một giả mặt trắng dọa người đó! Đồ quái ngốc!

Không đợi Lý Sư Sư châm chọc xong, một giọng nữ khác đã lập tức vang lên: “Võ Nhị ca, đây chẳng phải chuyện lớn gì, đều là huynh đệ nhà mình, Lí Quỳ huynh đệ đã biết sai, vậy coi như xong đi!”

Nói xong Hồ Tam Nương còn hung dữ trừng mắt nhìn Lạc Man một cái, hiển nhiên cực kì bất mãn với hành động châm ngòi của nàng.

Lạc Man không nói gì mà chỉ trợn mắt, đây là sách lược gì? Lí Quỳ cả gan làm loạn, nếu bây giờ không cho hấn biết cái gì là sợ, về sau còn có ai quản nổi hấn nữa! Bọn họ xuống núi còn có việc làm! Nhờ may bị hấn ta làm hỏng thì khóc cũng chẳng khóc được nữa đâu!

Được rồi! Nàng thừa nhận nàng cũng muốn nhân cơ hội châm ngòi để Võ Tông đánh bạn nhỏ này một trận.

Nghe thấy Hồ Tam Nương cầu tình, Lí Quỳ cảm kích nhìn nàng ta một cái.

Võ Nhị theo bản năng nhìn Lạc Man, thấy nàng rũ mắt xuống thì lập tức rung mình, lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn: “Như vậy sao được?! Chuyện thanh danh của tất cả các huynh đệ trên Lương Sơn, sao có thể xem là việc nhỏ?! Hơn nữa, hấn không bấm báo một tiếng đã một mình xuống núi là muốn làm cái gì? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?”

Hồ Tam Nương lập tức cảm giác như bị một bàn tay tát vào mặt, xấu hổ và giận dữ, chỉ hận không thể ăn câu nói kia lại.

Lạc Man mỉm cười, dịu dàng nhìn Võ Nhị: “Nhị ca, chàng không cảm thấy Tam Nương nói rất đúng sao? Pháp lý còn để ý tình người đấy? Huống hồ Lí

Quý huynh đệ là vi phạm lần đầu, không tạo thành hậu quả nào. Theo ta thấy, chuyện này như vậy coi như xong đi!”

Về mặt Võ Nhị vẫn nghiêm túc như trước: “Không được!” Ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Lí Quý.

Lạc Man biết vâng lời đi qua, ngẩng mặt, nhẹ nhàng kéo áo chàng: “Nhị ca...”

Nước miếng Võ Nhị lập tức chảy rào rào xuống.

Lạc Man dùng sức nhéo chàng một cái.

Võ Nhị lập tức khôi phục bản mặt ban đầu, lạnh lùng nói: “Được rồi! Lần này tha cho đệ! Nếu còn có lần sau...”

Chàng nheo mắt lại, lạnh như băng nhìn Lí Quý, trong đó ý tứ hàm xúc không cần nói rõ.

Lí Quý lập tức sợ run cả người, đầu gật như gà tòi.

Võ Nhị tiếp tục lạnh lùng: “Nàng! Theo ta qua đây!”

Lí Quý lập tức lo lắng nhìn Lạc Man.

Lạc Man mỉm cười trấn an hắn một chút, rồi liền ngoan ngoãn đi theo sau Võ Nhị.

Ở chỗ cũ, máu khắp người Hồ Tam Nương như muốn vọt lên đầu.

Lý Sư Sư đồng tình nhìn nàng ta, lòng có lưu luyến không yên, cái cách mà Lạc Man này đã kích tình địch quả thực không phải như người thường! Xem đi, có khác gì tự sát vào mặt nàng ta đâu!

“Ta nói này, làm người thì ánh mắt nên nhìn xa một chút...” Mới có thể sống lâu! Lý Sư Sư nhìn không được truyền thụ cho nàng ta một chút kinh nghiệm của người từng trải.

Hồ Tam Nương lạnh lùng nhìn nàng một cái, không nói một câu mà xoay người bỏ đi.

Sao có thể như vậy? Lạc Man này tâm thuật bất chính, vô tình vô nghĩa, nàng ta tuyệt đối không thể nhìn Võ Tông đi lên con đường vạn kiếp bất phục được!

Được rồi! Không nghe lời người đi trước thì chỉ có thiệt thân thôi! Lý Sư Sư chẳng buồn mất mặt, nhún vai tiếp tục trở về đùa giỡn Lâm Xung.

Nàng ta cho rằng thủ đoạn của Lạc Man này chỉ có chừng đó thôi sao? Chẳng có chút kiến thức nào cả! Nha đầu ngốc!

Bên kia, Võ Nhị ngẩng đầu ưỡn ngực đi trước mấy bước, cảm thấy mọi người không nhìn thấy nữa thì lập tức xoay người ôm lấy lạc Lạc Man mà dúi đầu vào người nàng.

“Ái chà! Nương tử, nàng vừa rồi nhéo ta một cái khiến cả người ta cũng mềm nhũn ra rồi nè, sưng hết cả lên rồi nè! Người ta mặc kệ, nàng đền cho người ta đi!”

Nói xong bất chấp tất cả mà cọ vào người nàng.

Phàm là lúc Võ Nhị đây nói người chàng ta mềm thì tức là có một chỗ đang cứng!

Võ Nhị khoan khoái cọ cọ cầu hoan, từ lần đã ngoại đó, thế giới của chàng dường như đã mở ra một tầng mới, lúc nào chỗ nào cũng muốn “này nọ í ề”.

Bị người như thế dâm loạn, mặt Lạc Man cũng đen thui lù! Nàng oán hận nhéo lỗ tai Võ Nhị, kéo nàng ra khỏi mình, quát: “Chàng mơ đi! Còn không thành thật nữa, ta liền thiến chàng!”

Võ Nhị tui thân, đôi mắt ướt sũng nhìn nàng: “Nương tử, nương tử... Thế hôn thôi thì được chứ gì.”

Tìm Lạc Man mềm nhũn, nếu không thì hôn một chút vậy nhỉ?

Nhìn ra được là nàng đã buông lỏng, Võ Nhị lập tức lắc đuôi xông lên, ôm lấy nàng mà cắn.

Kỹ thuật của Võ Nhị càng ngày càng thuần thục, càng ngày càng xấu xa, chẳng mấy chốc đã khiến Lạc Man như tan ra.

Võ Nhị vừa dùng sức, vừa vụng trộm nhìn sắc mặt vợ mình, đợi đến khi ánh mắt nàng dần dần mê mang, chàng rút cuộc không nhịn không được nữa mà luồn bàn tay như rắn vào trong áo nàng.

Lạc Man đã nhũn hết cả người, chỉ có thể mặc chàng làm gì thì làm.

Mất thấy thời cơ đến, trong mắt Võ Nhị chợt lóe sáng, vừa muốn đề thương lên ngựa thì đột nhiên lại nghe bên cạnh có tiếng thét chói tai.

Lạc Man chấn động, ánh mắt dần dần khôi phục lại, chờ thấy rõ tình huống trước mắt thì lập tức từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, một cước đá bay Võ Nhị: “Chàng sắc lang này! Cút xa ra cho ta!”

Người vừa hét là một cô gái.

Lúc bọn họ đến, người nọ đang lộ cả bắp chân ra ngoài, quỳ rạp dưới đất.

Lạc Man nhăn mày, rừng núi hoang vắng, cô gái này một mình tới đây, thật quá khả nghi.

“Nhị ca!” Thấy Võ Nhị và Lâm Xung muốn tiến lên xem xét, Lạc Man nhắc nhở chàng một tiếng.

Võ Nhị ngẫm hiểu gật đầu, dè dặt cẩn trọng đi lên phía trước cùng Lâm Xung.

Vừa đến gần, Lâm Xung đã nhẹ đẩy cô gái một cái, khuôn mặt tái nhợt của cô gái lập tức lộ ra.

Lâm Xung lập tức như bị sét đánh, lao đảo về phía sau vài bước, khuôn mặt tái nhợt không thể tin được.

Người luôn luôn chú ý đến hắn là Lý Sư Sư lập tức tiến lên đỡ lấy hắn, lo lắng nhìn hắn: “Xung ca...”

Tâm trí Lâm Xung như bị đánh bay, cả người hốt hoảng, chỉ có khuôn mặt cô gái tái nhợt không ngừng lóe ra ở trước mắt, trong đầu lại đột nhiên hiện lên hình ảnh lần cuối hắn nhìn thấy nương tử mình.

Khuôn mặt nàng dịu dàng mang theo nét cười nhàn nhạt, nhẹ nhàng nói: “Xung ca, thiếp chờ chàng trở về!”

Khuôn mặt dịu dàng không ngừng xoay tròn quay cuồng, cuối cùng dần dần khớp với khuôn mặt tái nhợt trước mắt.

“Trinh Nương...” Mọi Lâm Xung run lấy bầy, không thể tin nổi, thân mình không dám cử động lấy một chút.

Lý Sư Sư lần đầu thấy Lâm Xung thất thố như thế, bỗng chốc sợ ngây người, nàng tro mắt nhìn Lâm Xung trầm bấy lâu nay lại kích động đến mất đầy lệ, dịu dàng lại kiên quyết đẩy nàng ra, run rẩy đi đến trước mặt cô gái kia, nhẹ nhàng xoa lông mày nàng ấy, nước nỡ nói: “Nương tử? Nương tử? Là nàng sao?”

Lý Sư Sư chỉ cảm thấy ảm một tiếng, trước mắt hoàn toàn tối đen.

“Chuyện gì thế này?” Nàng thì thào hỏi, như là hỏi bản thân, cũng như là hỏi Võ Tông.

Nhìn nàng ấy như vậy, tim Lạc Man co lại, tiến lên một bước đỡ lấy nàng: “Sư sư! Cô bình tĩnh một chút... Lỗ Trí Thâm nói tẩu tử đã táng thân nơi biển lửa, nói không chừng...” Đây chỉ là một người giống cô ấy như đúc mà thôi.

Nghe ra ý của nàng, Lý Sư Sư chậm rãi tỉnh táo lại, lạnh cả người, nếu như chỉ là người giống thì lại càng đáng sợ, chỉ là một người có bề ngoài tương tự mà đã khiến huynh ấy thất thố như thế.

Lý Sư Sư cúi đầu, che giấu sắc nước mắt, Lâm Xung tình thâm đến vậy, nàng còn hi vọng cái gì?

“Lâm đại ca, chúng ta vẫn nên trị thương cho cô ấy trước đã!” Võ Nhị nhẹ nhàng nhắc nhở hắn.

Lâm Xung lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng nâng chân cô gái lên hút nọc độc.

Chờ đến khi hút hết máu độc ra, Lâm Xung cẩn thận thử xem xét hô hấp của cô gái rồi mới thở phào ôm cô gái lên.

Lạc Man đột nhiên cảm thấy khóe mắt mình cay cay.

Võ Nhị cũng có phần bất đắc dĩ, chỉ đành dắt ngựa: “Lâm đại ca, chúng ta vẫn nên vào thành tìm đại phu xem đi!”

Cô gái này xuất hiện kỳ lạ như thế, mặc kệ có phải là Trương Trinh Nương hay không thì cũng đều là phiền phức lớn hết.

Trong lòng Võ Nhị đột nhiên cảm thấy có gì đó không hay lắm.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Không Đề

Chuyển ngữ ♥ Văn Anh Beta ♥ Nhã Vy

Chuyện phát triển đến nước này hiển nhiên được mọi người đoán vậy.

Nghe xong lời nói của Võ Tòng, Lâm Xung dường như là lập tức ôm lấy cô gái kia xông ra ngoài.

Võ Tòng luống cuống không ngừng đuổi theo, Hồ Tam Nương cũng đi theo.

Thấy Lâm Xung bỏ đi, Lý Sư Sư tựa như mất hết sức lực toàn thân, xụi lơ kinh ngạc nhìn phía trước.

Lạc Man thở dài, cũng ngồi xuống: “Chuyện thế nào còn chưa nói được...”

Nói xong nàng đột nhiên im miệng.

Có nói thì thế nào, trong khoảng thời gian này ở chung, nàng biết Lý Sư Sư là người kiêu ngạo cỡ nào.

Chỉ riêng chuyện Lâm Xung thất thố hôm nay cũng đã đủ để khiến nàng ấy quá đau lòng.

Huống hồ, dựa theo biểu hiện của Lâm Xung, cô gái kia vô cùng có khả năng chính là Trương Trinh Nương, đến lúc đó, Lý Sư Sư phải làm sao đây?

Lý Sư Sư cười khỏ, cảm thấy ảm đạm: “Quên đi. Chúng ta đi thôi!”

Nàng cũng biết, rốt cuộc có phải hay không...

Lạc Man trầm mặc đỡ Lý Sư Sư lên ngựa, nàng đã đoán trước được, Lý Quỷ vui vẻ luôn luôn đi theo phía sau bọn họ.

Một đường không ai nói gì đi đến thôn trấn gần nhất, Hồ Tam Nương cười ngựa chờ ở cổng trấn.

Nhìn thấy bọn họ, nàng ta chỉ lãnh đạm nói câu: “Nhị ca ở y quán Lâm Ký.” Nói xong liền muốn đi.

“Đứng lại!” Lạc Man quát.

Hồ Tam Nương kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy mặt mày Lạc Man lãnh đạm, ánh mắt lại dị thường lợi hại nhìn nàng ta, ánh mắt kia dường như có thể xuyên thấu qua thân thể đến nội tâm khiến đối phương không chịu nổi.

Hồ Tam Nương nhịn không được trong lòng khẽ động.

Khỏe miệng Lạc Man nhẹ nhàng cong lên, nở nụ cười cực kì xinh đẹp nhưng lại cực kì lạnh như băng: “Hồ Tam Nương, cô luôn luôn là người thông minh, cái gì nói sửa là cô sửa, cái gì là không nên gọi, cô không phân được rõ sao?” Nhị ca là để cô ta gọi sao?!

Trong lòng Hồ Tam Nương khiếp sợ, cũng không cam tâm nhận thua như thế, cường ngạnh nói: “Đàn ông tam thê tứ thiếp là bình thường, cô làm thê tử không thể bá đạo như vậy!”

Tam thê tứ thiếp?

Ánh mắt Lạc Man hơi hơi nhíu lại, một luồng sát khí lộ ra: “Đàn ông khác ta mặc kệ, nhưng đàn ông của ta chỉ có thể có một mình ta! Hồ Tam Nương, ta kính nể cô coi như là nữ trung hào kiệt, không ngờ cô rơi vào cái kết cực quá mức thê thảm. Cô đừng quên, lúc trước Vương Anh cầu hôn là ai thay cô chống đỡ?”

Nói xong nàng mỉm cười, khoát trá nói: “Ta đã có thể ngăn không đẩy cô xuống thì cũng có thể tự tay đẩy cô.”

Nàng nói nhẹ nhàng như gió, nhưng Hồ Tam Nương lại tin tưởng, nàng nhất định có thể làm được.

Nàng ta oán hận nắm chặt tay, chịu thua nói: “Võ Tòng huynh đệ ở y quán Lâm Ký, huynh ấy bảo ta tới đón các người...”

“Chá...” Lạc Man vội vàng thúc ngựa đi qua người nàng ta, không thèm liếc nhìn nàng ta lấy một cái.

Tới y quán, Võ Nhị đang chấp tay sau lưng đứng ở dưới tàng cây, thấy bọn họ đi vào thì ánh mắt sáng ngời, vội vàng ra đón: “Tiểu Man, nàng không sao chứ?”

Trái tim Lạc Man ảm áp, nhẹ nhàng lắc đầu, liếc mắt nhìn qua vẻ mặt ảm đạm của Lý Sư Sư, nhẹ nhàng hỏi: “Lâm đại ca đâu?”

Võ Nhị nhẹ nhàng lắc đầu.

Tìm Lạc Man trầm xuống.

“Sư Sư.” Võ Nhị hiềm khi dịu dàng nói chuyện với nàng ấy: “Cô mệt rồi, không bằng đi nghỉ ngơi một lát trước?”

Mũi Lý Sư Sư đau xót, nước mắt nhịn không được rơi xuống: “Võ Nhị, huynh nói thẳng ra đi! Cô gái kia là ai?”

“Ai... Người kia chính là tẩu tử...” Trong lòng Võ Nhị cũng mâu thuẫn cực kỳ, một là mong tẩu tử có thể lại sống cùng Lâm đại ca, trong lòng chàng đương nhiên vui vẻ, nhưng nhìn Lý Sư Sư đau lòng như vậy, chàng lại hơi khó xử...

“Không thể nào! Lỗ Trí Thâm không phải nói...” Lạc Man hoài nghi. Một người đã chết đi, vừa hay xuất trước trên đường mà bọn họ đi qua.

Sao có thể trùng hợp như vậy.

Võ Nhị thở dài: “Lâm đại ca đã chứng thực...”

Thì ra, bọn họ tới y quán không lâu, cô gái kia liền tỉnh.

Vừa nhìn thấy Lâm Xung, cô ấy liền lập tức kích động ngồi dậy, ôm lấy hắn gào khóc, dường như trong lòng tui thân vô cùng, vừa khóc vừa không ngừng gọi “A Xung, A Xung.”

Vì thế liền khiến Lâm Xung rơi lệ.

Thật vất vả chờ cảm xúc cô ấy ổn định xuống, Lâm Xung lúc này mới truy hỏi chuyện đã xảy ra.

Trương Trình Nương túm chặt tay hắn, đứt quãng kể lại.

Thì ra, từ lúc Lâm Xung đi rồi, Cao nha nội càng lúc càng hay tới quấy rối nàng ấy, càng phát ngôn bừa bãi muốn nạp nàng ấy làm tiểu thiếp thứ bảy, nếu như không theo liền bán nàng ấy vào kỹ viện.

Tay Lâm Xung run rẩy.

Trương Trình Nương lo lắng nhìn hắn một cái, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay chàng, nói tiếp: “Thiếp không có cách nào, chỉ có thể giả vờ đồng ý trước, nhưng muốn cử hành theo nghi thức mới được. Cao... Cái tên súc sinh lúc đó đã đồng ý, còn nói ngày thứ hai phái người đến tiếp. Thiếp nghĩ, kinh thành không ở được nữa, không bằng đi tìm chàng! Vì thế nhân lúc nửa đêm, thiếp đã phóng hỏa, vụng trộm bỏ đi từ cửa sau, tạo thành tình trạng như vậy...”

Trái tim Lâm Xung đau xót, rốt cuộc không nhịn được ôm nàng vào trong ngực: “Trình Nương, nàng chịu khổ rồi!”

Trương Trình Nương lắc đầu, đôi mắt ảm đạm bình tĩnh nhìn hắn: “Không! Chỉ cần có thể cùng chàng sống chết có nhau. Có thể nào thiếp cũng không khổ.”

Trương Trình Nương trải qua ngàn vạn gian khổ mới tới được chỗ của Lâm Xung thì nghe được tin tức chàng đã lên Lương Sơn.

Không có cách nào khác, Trương Trình Nương đành phải lẻ loi một mình tới tìm nơi nương tựa ở Lương Sơn.

“Aiz, tẩu tử cũng không dễ dàng... Sư Sư, cô...” Võ Nhị khó xử thở dốc, đột nhiên không biết nên nói như thế nào.

“Ta rất mệt, đi nghỉ ngơi trước...” Lý Sư Sư chột lạng nói, tránh Lạc Man mà đi về hậu viện.

Chờ vào cửa phòng, nước mắt rốt cuộc không nhịn được rơi xuống, nàng che miệng lại, cuộn mình trên mặt đất, giống như con thú nhỏ bị thương nhỏ giọng nức nở.

“Ai...” Lạc Man thở dài, tạo hóa trêu người! Tình chỉ một chữ mà làm cho người ta ảm đạm đau lòng.

Tâm tình của Võ Nhị cũng sa sút, ôm lấy Tiểu Man lẩm bẩm nói: “Tiểu Man, may mắn chúng ta chỉ có lẫn nhau...”

Đột nhiên nhớ ra một người, trừ Lâm Xung, mọi người đều thật khó xử.

Giữa trưa ăn cơm, sắc mặt Lâm Xung vui mừng đỡ Trương Trình Nương ngồi ở trên bàn, dịu dàng nhỏ nhẹ dỗ dành, nhu tình mật ý khiến cho tất cả mọi người đều ngưng ngưng.

“Sư Sư...” Lạc Man lo lắng túm tay áo nàng.

Lý Sư Sư đột nhiên bừng tỉnh rời tầm mắt đi, mỉm cười: “Yên tâm, ta không sao.”

Lạc Man lại cảm thấy nàng ngoài cười nhưng trong tràn đầy chua xót, vì thế hơi khó chịu: “Nếu không ta và cô vào trong ăn...”

“Không cần!” Lý Sư Sư lạnh lùng nói. Nàng sẽ ở đây. Nhìn Lâm Xung và Trương Trình Nương yêu nhau như thế nào, như thế mới có thể có được khí trị thương để sống tốt.

Lạc Man thờ dài, không mở miệng.

Trên bàn cơm, ánh mắt Lâm Xung dịu dàng dừng lại ở trên người Trương Trinh Nương, thường gấp cho nàng đồ ăn nàng thích ăn, nhìn nàng mỉm cười tinh tế, trên mặt hắn thỉnh thoảng sẽ nở nụ cười vô cùng thoải mái, dường như cuộc đời này đã không còn gì hơn.

Lý Sư Sư cố sức tròn mắt nhìn, ánh mắt chậm rãi đau xót.

“Ngại quá, ta ăn no rồi...” Lý Sư Sư cúi đầu nói, sau đó vội vàng đứng dậy bỏ đi.

“Sư Sư!” Lạc Man nhíu mày, đuổi theo.

“Cô ấy sao vậy?” Trương Trinh Nương quái lạ hỏi.

“À! Cô ấy hơi không thoải mái...” Võ Nhị cười hoà giải “Tẩu tử ăn đi.”

Võ Tông này khuôn mặt lãnh ngạnh anh tuấn, bình thường không thích cười, nhưng đã cười thì lực sát thương rất vĩ đại, như ánh mặt trời xán lạn khiến cho tận đáy lòng người ta tươi tỉnh hẳn, cho dù là quen nhìn tuấn nam mỹ nữ, Lạc Man vẫn thấy rất đẹp.

Đây là lần đầu tiên thấy huynh ấy cười.

Hồ Tam Nương và Trương Trinh Nương đều ngây ngẩn cả người.

“Ngoại tử nhờ có Võ huynh đệ chiếu cố! Trinh Nương cảm ơn huynh đệ!” Nói xong Trương Trinh Nương đứng dậy xoay người vái một lạy.

Võ Nhị vẫn là lần đầu thấy nữ nhân hào hoa phong nhã như vậy, tay chân kinh hoàng luống cuống, muốn đỡ lên nhưng lại ngại người khác, nhất thời chỉ có thể ngượng ngùng đứng ở bên cạnh, cầu cứu nhìn Lâm Xung: “Ca ca...”

Lâm Xung không biết ngăn người cái gì, Võ Tông nói hắn lại không nghe thấy, mãi đến khi chàng cao giọng, lúc này hắn mới có phản ứng, vội cười nâng Trương Trinh Nương dậy: “Trinh Nương, nhị lang là người một nhà, không cần đa lễ như vậy.”

Võ Tông thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Chính thế.”

Trương Trinh Nương nhìn Lâm Xung hiểu ý, nàng cười cười, ngồi xuống đùa với Võ Tông: “Võ huynh đệ anh tuấn như thế, hẳn là đã cưới vợ rồi nhỉ!”

Nói đến Lạc Man, trên mặt Võ Tông nháy mắt phát ra ánh sáng: “Cưới rồi ạ, chính là Lạc Man.”

“Lạc Man?” Trương Trinh Nương tinh tế đánh giá cái tên này, vừa rồi đối diện ngồi hai cô gái cực kì xinh đẹp, một xinh đẹp như hoa đào, một lại hơi sắc bén.

“Tiểu Man? Mau tới đây!” Võ Tông nhìn Lạc Man, vội vàng vẫy tay.

“Đây là nương tử của đệ, Lạc Man.” Võ Nhị tự hào giới thiệu.

“Quả nhiên là mỹ nhân xứng anh hùng!” Trương Trinh Nương cười trêu ghẹo.

Lạc Man lễ phép mỉm cười xem như đáp lại.

Vừa rồi Lý Sư Sư lao ra liền trốn vào phòng, thế nào cũng không chịu ra. Nàng ở bên ngoài thậm chí còn mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước nở đau lòng bên trong, đối lập với cảnh tượng ấm áp trước mắt, Lạc Man theo bản năng liền cảm thấy hơi không thoải mái.

Lý Sư Sư là người bạn duy nhất của nàng, tuy rằng biết Trương Trinh Nương cũng vô tội, nhưng mà nhìn thấy nàng ấy, tâm lý của nàng cũng sẽ không thoải mái.

Trương Trinh Nương dường như cũng thấy nàng lãnh đạm thì hơi ngừng lại rồi tiếp tục nói: “Tiểu Man còn chưa ăn cơm à? Nhanh ăn đi! Lát nữa là không ăn được nữa đâu!”

Lạc Man cười xin lỗi, ngồi xuống ăn cơm.

Không thể không nói, thần kinh của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, tâm tình Lạc Man sa sút không nghĩ đến việc nói chuyện, Võ Tông lại hứng trí bưng bưng nói này nói nọ với Trương Trinh Nương.

Từ nhỏ cuộc sống của Võ Nhị đã hỗn loạn, còn chưa bao giờ gặp kiểu nữ nhân thư hương này.

Nói thực ra, Trương Trinh Nương cũng không xinh đẹp, nhiều nhất chỉ có thể xem như không xấu, nhưng khí chất của nàng lại rất khác.

Có thể là từ nhỏ hun đúc, trên người nàng ấy tản ra loại hơi thở dịu dàng, giống như là ánh trăng ấm áp, không đã thương người, khiến cho người ta muốn tới gần.

Hơn nữa lời nói cử chỉ của nàng ấy tao nhã có lễ, thiện giải nhân ý, Hồ Tam Nương cũng không nhịn được đứng lên hàn huyên.

Một bàn khách và chủ tần hoan, trừ Lạc Man.

Cơm nước xong, nàng bê cơm tới xem Lý Sư Sư, vừa đẩy cửa ra đã thấy Lý Sư Sư một ra nằm ở trên giường.

Lạc Man thở dài, ngồi ở bên giường: “Không ăn cơm sao được?”

Hai mắt Lý Sư Sư đỏ bừng, giọng nói hơi khàn: “Ăn không vô...”

Lạc Man thở dài khuyên nhủ: “Chân trời chỗ nào không có cỏ đâu...”

“Câu này ta biết.” Lý Sư Sư cắt lời nàng, cười khổ: “Nhưng mà, Tiểu Man, cô biết không? Cho dù ta hiểu được nhưng lại không thể nghĩ vậy được, ta không không chế nổi bản thân...”

“Như thể có dao đâm vào ngực vậy...” Nàng ấy thì thảo nói “Đau, ta không thở nổi!”

Ánh mắt Lạc Man hơi ướt át: “Vậy cô xem làm sao bây giờ?”

“Xem làm sao bây giờ à?” Lý Sư Sư nhấn chặt mắt “Ta vốn không bỏ được chàng! Vừa mới bắt đầu, ta cảm thấy trên thế giới làm sao có thể có người đàn ông như vậy? Nhịn không được muốn đi tìm hiểu chàng, nhưng vừa đùa, bản thân ta lại quan tâm... Ta vốn không bỏ xuống được!”

Lạc Man trầm mặc nửa ngày “Thế giới này không có ai không thể sống, hết thầy rồi sẽ tốt.”

“Aiz...” Lý Sư Sư miễn cưỡng nhìn nàng một cái “Cô cho rằng chị đây sẽ đi làm thiếp cho chàng ấy chắc?! Lạc Man, cô quá coi thường ta! Chị đây thất tình còn không thể đau lòng chút sao?”

Lạc Man bắt đắc dĩ cười cười: “Được được được! Chị cứ đau lòng từ từ nhé...”

Lý Sư Sư liếc nàng một cái, không thể phủ nhận rằng có người bạn như vậy, trong lòng ấm áp rất nhiều...

Trải qua sinh tử, tiểu biệt gặp lại, lẽ ra Lâm Xung cần phải ôm thê tử diên loan đảo phượng một phen mới đúng, chẳng hiểu sao trong lòng hẫng sau khi vui sướng lại cảm thấy là lạ.

Cũng may thân thể thê tử suy yếu, đã nhanh chóng đi ngủ, hẫng dịch góc chăn cho nàng, ngấm khuôn mặt ngủ say, trong lòng có sự hoảng hốt như trong mộng.

Đây hết thầy đều là thật chẳng?

Trinh Nương thật sự không chết?

Ngay sau đó trong đầu lại nhảy ra một gương mặt khác, nét mặt tươi cười như hoa gọi “Xung ca...”

Lâm Xung bỗng nhiên cảm thấy hơi đau đầu.

Người cũng đau đầu còn có Võ Tông.

Tâm tình Lý Sư Sư không tốt, Lạc Man đành ở lại cùng nàng.

Thói quen ôm vợ ngủ khiến Võ Nhị nhất thời mất ngủ, một mình đứng dưới tàng cây ngăn người.

Chẳng được bao lâu, Hồ Tam Nương bỗng nhiên chạy tới.

Dưới sự dạy bảo ân cần của Lạc Man, Võ Nhị vẫn chẳng thể miễn cảm được với chuyện nam nữ, thấy Tam Nương đi tới thì cho rằng nàng ta cũng mất ngủ, vừa định nhường chỗ cho nàng ta, ai ngờ nàng ta lại túm lấy chàng mà thao thao bất tuyệt.

Đề tài chỉ có những chuyện từ lúc Hồ gia trang khởi danh, chuyện từ nhỏ tới lớn của nàng ta, lý tưởng ước mơ của nàng ta, chàng đã buồn chán đến nỗi muốn ngủ.

Bên này, Hồ Tam Nương hận không thể moi cả tim gan ra. Bên kia, Võ Nhị phụng phịu như sắp mộng du.

Nếu Lý Sư Sư ở đây, chắc chắn sẽ lại nói: Má nó, trên thế giới này còn có loại bản bà con gái quyền rũ đàn ông như thế này sao?! Thừa hơi nói nhảm như vậy, chẳng bằng nói quần áo ra một chút, lộ cặp giò ra một chút, gã kia còn không nhào vào luôn được à?

Đáng tiếc, Hồ Tam Nương không phải nàng, không làm được loại chuyện này, nàng ta cũng chỉ dám to mồm trước mặt Lạc Man, ngay cả việc giáp mặt thổ lộ với Võ Nhị cũng không dám, chỉ có thể liên tiếp lặp lại nói: “Giấc mơ của ta từ nhỏ chính là gã cho người đàn ông có thể đánh bại ta...”

Thần kinh Võ Nhị như bị điện giật, hiển nhiên không biết người ta là coi trọng mình, còn cho rằng nàng ta đang lo lắng chuyện chung thân đại sự, chịu

đựng phiên chán an ủi: “Tam nương chớ sợ, Tiểu Cái ca ca không phải đã nói để cô tự quyết sao? Lương Sơn chúng ta còn nhiều anh hùng hảo hán, có cứ việc chọn một người!”

Hồ Tam Nương có khổ không thể nói, nghĩ đến thái độ của Lạc Man buổi chiều, đành dần lòng há miệng: “Ca ca, người ta coi trọng là...”

“Cô cũng coi trọng Lâm đại ca à.” Thấy nàng ta khó khăn mở miệng, Võ Nhị như chợt nghĩ ra gì đó, võ nghệ nàng siêu quần, trên Lương Sơn người có võ nghệ cao nhất chính là Lâm Xung! Hắn là vậy rồi, chắc là tẩu tử đột nhiên xuất hiện đã kích động nàng ta!

“Không... Không...” Hồ Tam Nương gấp rút bắt đầu lấp bắp.

“Nhị ca! Người ta thích chính là chàng!” Hồ Tam Nương rốt cuộc cũng nói ra, sau đó liền cảm thấy buông lỏng, kế tiếp lời nói liền thuận lợi thành văn: “Lần đầu tiên nhìn thấy chàng, ta đã thích chàng. Ta không để ý chuyện làm thiếp cho chàng... Nhị ca!”

Nàng ta bình tĩnh nhìn Võ Nhị, trên khuôn mặt luôn lạnh như băng hiếm khi đượm vẻ xấu hổ.

Được mỹ nữ thổ lộ, Võ Nhị lại không có lấy một chút hưng phấn, chàng trừng lớn mắt, hoảng sợ lui về sau mấy bước, kêu to: “Nương tử! Không liên quan đến ta! Ta chưa làm cái gì hết!”

Cả người Hồ Tam Nương cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại thì đã thấy Lạc Man khoanh tay lạnh lùng nhìn bọn họ.

Thấy nương tử chẳng buồn liếc mình lấy một cái, Võ Nhị nhất thời lạnh hết cả người, sợ nương tử hiểu lầm bọn họ có gian tình nên liền vội té nhào qua: “Nương tử! Nương tử! Ta chưa làm gì hết mà! Ta chỉ cần một người, tuyệt đối không nạp thiếp đâu mà!”

Khóe miệng Lạc Man co giật, vỗ đầu chàng cho có lệ: “Ngoan.” Ánh mắt lại ghim chặt vào Hồ Tam nương.

Hồ Tam Nương quả thực như chui vào chỗ nứt, cả người lạnh lẽo, há miệng muốn nói nhưng lại chẳng nói nên được gì.

“Xem ra, Tam Nương cô quả muốn gấp gáp gả cho Vương Anh! Một khi đã như vậy, ta sẽ thành toàn cho cô!” Lạc Man mỉm cười như ác ma.

Võ Nhị tuy rằng không đành lòng, nhưng biết nương tử nhà mình nổi nóng nên cũng không lăm miệng, ngoan ngoãn đi theo phía sau nàng trở về phòng.

Vừa rồi suýt nữa xảy họa, Võ Nhị hiển nhiên không dám xằng bậy, ngoan ngoãn hầu hạ nương tử cời quần áo lên giường nghỉ ngơi.

Lạc Man thở dài một tiếng, ôm chặt Võ Nhị, hơi thở ấm áp truyền đến, xua tan sự buồn bực trong lòng nàng.

Một đêm này, Lạc Man mơ thấy rất nhiều chuyện, chốc chốc lại thấy Lý Sư Sư gả cho Lâm Xung, chốc chốc lại thấy Võ Tòng cưới Hồ Tam Nương, chốc chốc lại thấy Lương Sơn ngập máu, hai mắt Võ Tòng trợn trắng nằm giữa đất...

“Nhị ca!” Lạc Man ôm ngực bưng tỉnh.

“Tiểu Man, nàng làm sao vậy?” Võ Nhị lập tức tỉnh lại ôm lấy nàng.

Lạc Man hít sâu vài cái, vội vàng vuốt ve trái tim đang nhảy lên, nhìn về mặt Võ Nhị quan tâm thì mỉm cười: “Không có việc gì...” Sau đó lại như nhớ ra cái gì đó: “Đúng rồi, ta đi xem Sư Sư...”

Võ Nhị bất mãn với vợ vì mình bị xem nhẹ, nhưng lại không dám nói gì, chỉ đành ngoan ngoãn cúp đuôi theo sau.

Lạc Man gõ cửa nửa ngày, Lý Sư Sư vẫn không trả lời, Lạc Man thấy vậy thì cả kinh, vội đá tung cửa.

Vừa mở cửa ra đã thấy căn phòng trống không.

Tìm Lạc Man chợt lạnh, thấy trên bàn có một mẫu giấy liền vội chạy nhanh cầm lên: “Tiểu Man, lúc cô thấy phong thư này thì ta đã đi rồi.

Thật ra ta cũng không thể vĩ đại được đâu, ta ghen tị, ta ghen tị phát điên, ta muốn gả cho Lâm Xung đến phát điên, nhưng ta không thể...”

Đây không chỉ là một loại khinh nhờn với bọn họ, mà còn là một loại khinh nhờn với ta.

Cô từng nói, ngoài tình yêu còn có tôn nghiêm. Nhưng phụ nữ một khi đã ghen tị thì sẽ làm ra đủ thứ chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Từ nhỏ ta đã lớn lên trong thanh lâu, đủ loại thủ đoạn bỉ ổi đã khắc sâu vào trong ta.

Ta không muốn một ngày nào đó, bản thân mình lại trở nên xấu xí như vậy, cũng không muốn một ngày nào đó, người đó sẽ nhìn ta bằng ánh mắt thù ghét.

Tạm biệt tất cả, ta đi đây.

Ít ra bây giờ ta vẫn còn sự kiêu ngạo.

Không chiếm được, cũng không cầu được, chẳng bằng trở lại, chẳng bằng bỏ đi vậy...”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không Đề

Chuyển ngữ ♥ Văn Anh Beta ♥ Nhã Vy

Sư Sư bỏ đi khiến Lạc Man và Võ Nhị cảm thấy áy náy, có đôi khi con người chính là như vậy, vào những lúc không biết, một khi người mất, ngay cả không khí cũng như mỏng manh đi.

Lạc Man đọc thư của Lý Sư Sư thì chỉ cảm thấy buồn phiền, đồ ngốc này, cứ thế mà đi à, một thân một mình như thế, tứ cố vô thân, dung mạo lại xinh đẹp nhường nào, có thể đi đâu được đây?

Có gặp phải người xấu không?

Lạc Man xoa trán, chỉ cảm thấy đau cả đầu.

Võ Nhị cũng yên lặng ngồi ở một bên, cúi đầu không nói gì.

Hồ Tam Nương cũng tiều tụy ngồi xỏm một góc.

Cảm thấy được không khí không tốt, Lí Quý cũng an phận thủ thường ngồi ở ghế tựa.

Lâm Xung đỡ Trương Trình Nương vào liền nhìn thấy một cảnh như vậy, không khỏi cười: “Sao thế này? Nhị Lang, cãi nhau à?”

Lạc Man ngẩng đầu, có lẽ là rốt cuộc cũng tìm được phu quân, Trương Trình Nương thỏa mãn rúc vào trên người Lâm Xung, cảnh tượng hạnh phúc đậm đặc mắt nàng, nàng hạ mắt: “Sư Sư đi rồi.”

“Cái gì?” Trái tim Lâm Xung nhảy dựng lên, thân thể bỗng chốc cứng ngắc: “Đi bao giờ? Mọi người không đi tìm sao?”

Cảm thấy được chồng mình không như bình thường, Trương Trình Nương ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hấn.

Lâm Xung cúi đầu, mắt tự nhiên cười cười.

Trong lòng Trương Trình Nương càng thêm nghi hoặc: “Là vị Lí cô nương kia sao? Cô ấy thế nào?”

Lạc Man chưa từng có ghen khuất như thế, nên nói cái gì đây? Người ta nhìn các người ngọt ngào như mật nên đi rồi sao?

Lý Sư Sư không sai, Lâm Xung cũng không sai, Trương Trình Nương một lòng tìm chồng lại càng không sai, nhưng nàng chỉ cảm thấy khó chịu, nhìn thấy Trương Trình Nương lại càng khó chịu.

Võ Tông thở dài nói: “Tìm rồi, tìm khắp một vòng trong trấn, chỉ biết là cô ấy đã ra khỏi thành...”

Trong lòng Lâm Xung đột nhiên nảy sinh cảm giác áy náy: “Chúng ta lại đi tìm xem sao?”

“Vô dụng. Cô ấy đã muốn chạy thì sẽ không để huynh tìm được đâu.” Lạc Man thở dài.

Lâm Xung trầm mặc.

Cảm xúc của mọi người đều bởi vì chuyện này mà chìm xuống, cơm nước xong, Hồ Tam Nương cắn môi nói: “Chúng ta xuống núi vì tìm Lí Quý huynh đệ, bây giờ, Lí Quý huynh đệ đã tìm được, chúng ta có nên hay không trở về?”

Lí Quý ngần ngại, liên tục xua tay: “Không được! Ta đồng ý với ca ca là phải đi tìm Sài Tiến ca ca rồi.”

Võ Nhị trừng mắt liếc hấn một cái.

Lạc Man nghĩ ngợi rồi mở miệng: “Ta cảm thấy Lí Quý huynh đệ nói rất đúng, theo ta thấy, không bằng chúng ta chia làm hai đường, Lâm đại ca, tẩu tử, Tam Nương trở về trên núi phục mệnh, chúng ta đi tìm Sài tiên sinh.”

Lâm Xung biết nàng là muốn ở lại tìm Lý Sư Sư nên chỉ đành nghỉ ngơi một chút rồi gật đầu: “Cũng được.”

“Không! Ta cũng muốn ở lại.” Hồ Tam Nương đột nhiên nói.

“Lúc chúng ta đi, Tiều Cái ca ca đã nói cho ta toàn quyền quyết định. Nếu không nghe lệnh thì có thể tiền trăm hậu tấu!” Lạc Man lạnh lùng nhìn ả ta, trong ánh mắt lộ sát ý.

Tâm tình của nàng bây giờ rất không tốt, Hồ Tam Nương lại chọc nàng, nàng rất khó cam đoan chuyện gì!

Thân mình Hồ Tam Nương cứng đờ.

Trương Trình Nương vội hoà giải: “Ta cùng với muội tử nhất kiến như cô, muội tử liền theo ta trở về làm bạn đi!”

Trên mặt của nàng ta nhàn nhạt ý cười, ánh mắt trong trẻo, mang theo vẻ khấn cầu khó thấy.

Hồ Tam Nương do dự một chút rồi gật đầu.

Việc này không nên chậm trễ, ăn qua điểm tâm, Lâm Xung liền xuất phát. Trước khi đi, Trương Trình Nương cầm lấy tay Lạc Man, dặn dò nàng lần nữa nhất định phải tìm được Lý Sư Sư.

Lạc Man không nói gì, thật muốn biết nàng ấy có biết tâm tình của chồng mình hay không.

Nhưng chẳng hiểu sao nàng lại chẳng nói nổi nên lời.

“Muội tử, muội cũng không cần gạt ta. Ta biết vị Sư Sư muội tử kia với Xung ca tất nhiên có...” Nói xong, nàng ấy dừng một chút, trong ánh mắt giống như bất đắc dĩ.

“Thật ra ở trên đường, ta đã từng nghĩ đến chuyện có khi lúc ta tìm được Xung ca, chàng đã cưới vợ khác rồi cũng nên. Nhưng bây giờ thì sao? Tam thê tứ thiếp vốn là chuyện thường tình...”

“Ngừng!” Lạc Man mở to mắt “Sư Sư và Xung ca là trong sạch!”

Trương Trình Nương nhếch miệng cười, lòng tràn đầy ái mộ và thỏa mãn, nhỏ giọng nói: “Ta biết. Ta hiểu Xung ca, chàng có thể làm như vậy, ta rất vui vẻ!” Dù sao lúc đó thì nàng cũng coi như đã chết.

“Nhưng xem ra, chàng cũng rất để ý Sư Sư cô nương, ta không nghĩ chàng có tiếc nuối, nên nếu như muội tìm được cô ấy thì phiền muội nói với cô ấy, ta nguyện làm tỷ muội tốt với cô ấy.”

Nói xong, nàng ta thân nhiên cười rồi đi, hoàn toàn không để ý tới Lạc Man đã như lạc cả hồn ở sau lưng.

Lạc Man đã cảm nhận được một cách chân thực được đây là ở cổ đại, là thời đại đàn ông có thể danh chính ngôn thuận trái ôm phải áp, cho dù tình nghĩa tới đâu đi chăng nữa.

Võ Nhị ôm nàng lên ngựa, Lạc Man vẫn cảm thấy hồ đồ.

Nghe nàng bồi rồi kể lại, Võ Nhị chau mày: “Thế thì sao? Không phải rất bình thường sao? Ngay cả bồ đầu huyện Dương Cốc chẳng phải cũng có hai thiếp đó sao?” Chàng còn tưởng là chuyện gì chứ!

Thời đại này chính là như thế, nuôi được thì cứ cưới, sau đó để họ làm bà cô già trong nhà.

“Nhưng đây quả thực là cách tốt.” Võ Nhị âm thầm gật đầu, trong lòng cảm phục Trương Trình Nương không thôi, thế nào gọi là phụ nữ chứ, đây mới chính là phụ nữ này.

Lạc Man lại lần nữa cảm khái Võ Nhị quả là hết thuốc chữa, chỉ có thể lắc đầu: “Sư Sư sẽ không đồng ý đâu.” Nàng vốn không có cách nào tưởng tượng nổi cảnh Lý Sư Sư biết vâng lời đi theo sau lưng Trương Trình Nương, cô ấy sẽ phô trương hết cỡ, mặc một bộ quần áo màu đỏ chứ không phải nhợt nhạt theo sau lưng người.

Võ Nhị không đáp, chỉ nhún vai, lười biếng xáp vào trên người Lạc Man: “Thôi thôi, mặc kệ người khác đi! Chúng ta vẫn nên ngắm xem đi đâu đây đã.”

“Đi tìm Sư Sư đi.” Lạc Man trầm mặc một chút, nàng vẫn hơi lo lắng.

“Được.” Võ Nhị không có dị nghị, chỉ cần ở cùng Lạc Man thì thế nào cũng được.

Vì thế, bọn họ lại ở lại đây hai ngày nhưng vẫn không hỏi thăm ra được Lý Sư Sư đã đi hướng nào rồi, không còn cách nào khác, bọn họ đành phải đi Thương Châu trước.

Mấy ngày sau, bọn họ rút cuộc đến hoành hải quận Thương Châu, giữa trưa, đứng vào khoảng thời gian đông đúc nhất trong ngày, trên đường lớn lát đá, mọi người rộn ràng nhốn nháo, bán buôn âm ỉ.

Từ trên Lương Sơn, Lí Quỳ đã có một khoảng thời gian chưa thấy cảnh náo nhiệt như vậy, nhất thời mắt sáng lên, hoan hô một tiếng vọt vào đám người, cười ngây ngô sờ cái này nắn cái kia.

“Thiết Ngự!” Võ Nhị nhú mày.

Lí Quỳ lập tức đứng lại, khiếp sợ nhìn chàng.

“Đi dạo cũng không ngại, nhưng mà phải đợi chúng ta yên ổn xong đã mới được.” Lạc Man cười nói.

Lí Quỳ lập tức thành thành thật thật trở về, đi theo phía sau bọn họ tìm một nhà trọ.

Dọc đường đi, bởi vì Võ Tông đã cải trang một chút nên cũng không có ai nhận ra.

Thật ra Lạc Man cũng khá coi trọng Sài Tiến, dù sao, Sài Tiến cũng là hậu duệ hoàng tộc, lại có kim bài miễn tử trong tay, giàu có một phương, thế thiếp thành đàn, cuộc sống mỹ mãn, quả thực không đáng để căng thẳng với y, nhưng y cũng chẳng biết nhiều về Lương Sơn, thiếu một người như y cũng chẳng sao.

Đáng tiếc, trên đời này quả là người tính không bằng trời tính.

Mẹ của Lôi Hoành xảy ra tranh chấp với người khác, bị người ta đẩy ngã chết, Lôi Hoành giận dữ giết người nọ, bị phán lưu đày. Chu Đồng thấy hán đáng thương, trên đường lưu đày một mình thả hán, cũng vì thế mà bị phán lưu đày.

Ma xui đất khiến làm sao mà lại quen được Sài Tiến.

Vừa lúc Sài gia bị tham quan chiếm lấy, Chu Đồng theo Sài Tiến tiến đến phân rõ phải trái, nhất thời thất thủ đánh chết người!

Lần này tuy không phải có Lý Quỳ gây rối nhưng Chu Đồng lại như theo dóp y, cả hán lẫn Sài Tiến đều bị tóm vào lao.

Đây đúng chuyện hôm Võ Nhị và Lạc Man vừa tới đã nghe.

Biết chuyện, hai người hoảng sợ hai mặt nhìn nhau, chuyện tới nước này cũng không cần suy nghĩ nhiều nữa, mạng nhỏ của Sài Tiến khó bảo toàn, vẫn nên về Lương Sơn thôi.

Ba người hiếm khi cùng đồng ý như vậy, vì thế đồng tâm hiệp lực cùng cướp ngục.

Tổng chỉ huy vẫn là Lạc Man, Võ Tông mãnh liệt yêu cầu điều chàng đảm nhiệm phó tổng chỉ huy, Lí Quỳ nửa tỉnh nửa mê làm tiểu binh duy nhất.

Hành động vẫn phải dùng trí.

Bởi vì thời gian khẩn cấp, mấy người Sài Tiến sau ba ngày sau sẽ bị chém, mà Võ Tông lại là lần đầu đến Thương Châu, địa hình không thuộc, ngay cả Sài Tiến bị nhốt ở đâu cũng không biết, vì thế cách duy nhất chính là khiến bọn họ chủ động thả Sài Tiến ra.

Muốn bọn họ chủ động thả người thì phải cần một mồi nhử thật là ngon.

Lạc Man chọn nửa ngày, cuối cùng cũng chọn được quận chủ của quận Hoành Hảo — Cao Liêm, người này nghe đồn là bà con xa cháu của Cao Cầu, vì giới nịnh bợ nên rất được yêu thích, vì thế gã mới có gan chiếm nhà Sài Gia.

Hơn nữa người này lại cực kì háo sắc, Lạc Man vì có thể bắt lấy điểm này mà tóm gã.

“Không được!” Lạc Man vừa mới nói đại khái, Võ Nhị đã thẳng thừng từ chối.

Lạc Man nhú mày: “Vì sao?” Chàng còn chưa nghe xong kế hoạch của nàng cơ mà, sao lại không được?

Lí Quỳ cũng tròn mắt nhìn chàng.

Võ Nhị ừ hừ nửa ngày, gấp đến mức đỏ mặt tía tai cũng chưa nói ra nguyên do, chỉ vô cùng kiên quyết nói: “Không được!” Muốn chàng đồng ý để vợ đi à? Đùa ai thế?!

Lạc Man kinh ngạc, không thể à?! Chàng biết sao?! Nhưng mà nàng cũng không để ý thì chàng còn để ý cái gì?

Lạc Man hiếm khi dịu dàng nói: “Nhị ca! Đại sự làm trọng! Ngẫm lại năm đó chàng cũng được Sài tiên sinh thu lưu cơ mà! Làm người không thể quên ơn!”

Lí Quỳ đồng ý gật đầu.

Mặt Võ Tông tái đi, ân chàng đương nhiên phải báo! Nhưng mà sắc đẹp của vợ không thể vung bừa được!

“Hơn nữa, nhị ca chàng võ nghệ cao cường, gã lại không làm gì được chàng. Chỉ làm dáng mà thôi! Nam tử hán đại trượng phu, co được giãn được!” Lạc Man tiếp tục khuyên nhủ.

Lí Quỳ phụ họa: “Đúng vậy!”

“Hử?! Không đúng! Tẩu tử, tỷ rút cuộc là có ý gì thế! Khiến đệ hồ đồ mất rồi!” Lí Quỳ đột nhiên có phản ứng.

Võ Tông cũng mê hoặc nhìn nàng.

“Muốn Võ Nhị đi dụ dỗ quận chủ!” Lạc Man nhả lời vàng.

“Cái gì!” Võ Nhị vỗ bàn đứng lên, sắc mặt xanh mét trừng mắt nhìn nàng.

Tìm Lạc Man run lên, nhìn chàng vỗ một cái mà nát cả cái bàn, hiếm khi chột dạ, ấp úng nói: “Chính là... Chính là... Mama ở di hồng viện nói, Cao Liêm... Thích... Thích nam tử anh tuấn...” Không còn cách nào khác, nàng nhìn trái nhìn phải cũng chẳng nhìn ra được chút tể bào anh tuấn nào trên người Lí Quỳ, chỉ có thể... Chỉ có thể nhờ Võ Tông!

Lí Quỳ ngoác miệng hoảng sợ nhìn bọn họ.

Lạc Man xoay ngón tay: “Nhị ca... Chỉ là diễn kịch... Diễn kịch...”

“Không cần nói nhiều!” Võ Nhị gào lên.

Lạc Man ngậm miệng ngay tắp lự, ra về vô tội nhìn chàng.

Võ Tông hít sâu mấy hơi, sắc mặt từ đen biến hồng, sau đó lại trắng toát, tới tới lui lui một chốc rồi cuối cùng cũng oán hận giẫm chân, bi phẫn: “Được! Vì sai ca ca! Ông đây liều mạng!!!!!!!!!!!!”

Ngày thứ hai, Lí Quỳ ra ngoài liền nhìn thấy Lạc Man cười hi hi đứng ở ngoài cửa, bên cạnh còn có một thư sinh mi thanh mục tú, vô cùng anh tuấn nhưng sắc mặt âm trầm đang nắm tay Lạc Man.

Lí Quỳ nhất thời nổi giận: “Tên khốn kia! Dám sàm sỡ chị dâu à, ông đây bỏ chết ngươi!”

Vừa muốn động thủ thì đã thấy sắc mặt thư sinh kia nháy mắt xanh mét, oán hận trừng mắt nhìn y, giọng nói như nhét qua kẽ răng: “Lí Thiết Ngươi!”

Cầm Lí Quỳ xem chút roi xuống: “Ca... Ca ca!!!!”

“Thế nào? Thế nào? Đẹp mắt không?” Lạc Man đắc ý, thao thao bất tuyệt: “Đa Nhị ca quá tối, ta dùng rất nhiều phấn xong, còn sửa lông mày cho chàng, khiến cho chàng có vẻ càng nhu hòa hơn một chút...”

“Đủ rồi!” Võ Tông thất bại lau mặt, âm trầm nhìn Lí Quỳ: “Ta nói cho đệ hay, nếu chuyện này có người thứ tư biết...”

Nói xong chàng dùng lực đánh ra một quyền, quyền phong tạt qua mặt Lí Quỳ đánh vào trên cửa, kêu “Răng rắc” một tiếng, in một vết to đùng trên cửa.

...

“Đã biết! Ca ca.” Lí Quỳ chết lặng nói, trong lòng cân nhắc Cao Liêm có được tính là người thứ 4 không, hay là làm thịt gã giết người giết khẩu trước nhỉ?

Căn cứ nguyên tắc chết sớm siêu sinh sớm, Võ Tông dứt khoát bất cứ giá nào, hôm đó liền tới chỗ Cao Liêm thường tới

Đội đến chàng quay tới vòng thứ ba, quay đến choáng đầu hoa mắt, trong lòng chỉ hận không thể túm Lạc Man qua thì Cao Liêm mới chịu xuất hiện.

Gã mặc trường bào tím sặc, mấy sợi râu mỏng manh phát phơ, sắc mặt trắng nõn, chỉ là đôi mắt nhỏ tí hìn đảo quanh khiến người ta không thoải mái, Võ Tông hít sâu một hơi, trong lòng mặc niệm kỹ thuật mà giáo sư Lạc Man dạy, chàng bước nhỏ, xoay thắt lưng, bước nhỏ, xoay thắt lưng...

Cao Liêm buồn chán đi quanh quất, lúc lơ đãng nhìn thấy một nữ nam mặc đồ thư sinh màu trắng, môi đỏ răng trắng, đi đường như tơ như liễu, bờ eo thon gầy hữu lực mà mềm mại, khiến lòng gã ngứa ngáy, không nén được liền nhào qua.

“Vị công tử này hình như không phải người địa phương...” Gã vờ về chòm râu dê, mắt đảo quanh đánh giá.

Võ Nhị cố nén xúc động, quay mặt qua chỗ khác, nhỏ giọng nói: “Ta đến nương nhờ họ hàng...”

Cao Liêm nhìn hai má chàng ửng hồng, trong lòng vui vẻ vô cùng!

“Cậu tới tìm ai? Bản quan là quan phụ mẫu nơi này, cậu chỉ cần nói ra thôi...” Gã giả vờ giả vịt nói.

Võ Nhị quả thực muốn ói ra, càng dùng thêm sức quay mặt qua chỗ khác: “Là thúc thúc của ta, thúc nói thúc ấy làm quản gia ở phủ của Sài đại nhân...”

“Cái gì?! Sài Tiến?!” Cao Liêm mừng rỡ “Hắn giết người đã bị bản quan bắt lại rồi!”

“Cái gì?!” Võ Nhị kinh ngạc ngẩng đầu, vẻ mặt kinh hoàng, lắp bắp nói “Chuyện này... chuyện này là có chuyện gì thế?!”

Cao Liêm cười không chút hoang mang: “Đi, cùng ta đến chỗ đó, chúng ta nói chuyện một chút!”

Võ Nhị chỉ có thể đi theo gã quẹo trái rẽ phải suốt một vòng, vào thẳng gian nhà trong cùng của gã.

Lạc Man đã hỏi thăm qua, đây là nơi gã chuyên tìm hoan mua vui, vì thế đã sớm cùng Lí Quý tới mai phục nơi đây.

Đợi chừng một canh giờ, rốt cuộc cũng có người vào.

Người vừa đẩy cửa vào liền quay người ôm lấy người sau lưng: “Mỹ nhân! Tìm đại gia ngựa cả lên rồi!”

Cả người Võ Tông tóc gáy lập tức dựng thẳng, không đợi phản ứng xong đã bị người ta chu mỏ lại, cả người chàng như thể bị sên bọ bò đầy, ghê tởm vô cùng.

Võ Nhị nhất thời then quá thành giận, cũng bất chấp kế hoạch gì đó, trực tiếp một quyền đánh gã luôn.

Cao Liêm phun máu tươi rồi bị đánh bay ra, vừa hay dừng lại dưới chân Lạc Man và Lí Quý, sau đó ngoẹo đầu ngất đi.

Lí Quý lấy ra một cái bao tải thô lỗ nhét gã vào, ba người nhanh chóng lui đi.

Chờ nha dịch nghe thấy động tĩnh xông tới thì đã chỉ nhìn thấy một đồng máu cùng với một tờ giấy: “Muốn đổi Cao Liêm về, giờ Thân mang Sài Tiến và Chu Đồng đến rừng nhỏ cách Thành Tây mười dặm! Nếu muộn, chờ nhặt xác cho gã đi!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Không Đề

Chuyển ngữ ♥ Vân Anh Beta ♥ Nhã Vy

Việc này không thể chậm trễ, Chủ bộ huyện nha lập tức gọi người giải Sài Tiến và Chu Đồng ra rồi gọi hết tất cả nha dịch, binh lính và một đám người chạy tới thành tây.

Lúc bọn họ mới mới đuổi tới thì lại chỉ thấy một đại hán mặt đen cầm hai thanh búa đứng cả lợ phát phơ trước rừng cây phía trước. Nhìn thấy bọn họ, đại hán mỉm cười lộ ra hàm răng trắng rồi quát: “Hai vị ca ca đâu? Mau tiến hai vị ấy ra đây cho ông! Bằng không ông sẽ tiến tên cầu quan kia tới Tây Thiên ngay tắp lự!”

Chủ bộ thoảng sững sốt nhưng lại phản ứng nhanh chóng, y đi qua, ngang nhiên quát lớn: “Tặc nhân to gan! Còn không mau thả người ra cho bản nha, khôn hồn thì chúng ta còn cho các ngươi chết toàn thây.” Y còn chưa nói xong thì đã bị một tiếng kêu la thê lương cắt ngang: “Toàn bà nội nhà ngươi đó. Còn không mau truyền lệnh ta thả bọn họ đi!”

Người kia bị mắng thì sững sốt, theo bản năng ngẩng đầu lên thì chỉ thấy xa xa, Cao Liêm đang bị treo lơ lửng trên sườn núi. Võ Nhị đang đỏ mắt lấy roi quất gã. Người kia bị đánh thì hét kêu cha rồi lại đến gọi mẹ!

Gào khóc thảm thiết một hồi, lá gan bé nhỏ của Chủ bộ bị dọa chết khiến, y nuốt nước miếng nói: “Nếu chúng ta thả phạm nhân ra rồi mà các ngươi vẫn không thả đại...]

“Ngươi nói cái gì?” Lí Quý tròn mắt: “Ta nói cho ngươi hay! Hôm nay việc thả hay không thả không phải do ngươi quyết định. Ngươi thử nhắm lại xem, nếu tên cầu tặc kia mà biết vì ngươi không phối hợp mới khiến cho cháu lão ta chết thì...”

Y nhất định phải chết.

Trong lòng Chủ bộ lạnh run, hơn nữa người bên sườn núi kia lại còn gào khóc thảm thiết, y dứt khoát cắn răng một cái, tỏ vẻ mặc kệ, chỉ cần nghe lời bọn cướp là được, chuyện còn lại không phải chuyện ta có thể quản được nữa! Ta cũng đã tận lực rồi!

Ý y đã quyết!

Như đã hiểu rõ mấu chốt, chủ bộ vung tay lên, phạm nhân được dẫn lên, Lí Quý gác búa ra sau lưng, một tay cầm khiêng bước như bay tới. Chỉ chốc lát sau đã thấy vác người về.

Khoé miệng Chủ bộ run run, bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó liền hét to một tiếng: “Đại nhân nhà... Chúng ta...”

Võ Tông ở trên nhìn người đã đi xa mỉm cười buông roi.

Cao Liêm cảm thấy chuyện không hợp lý nên vội vàng nói: “Hào hán, các hạ cũng đi cứu người. Vậy... thả ta ra đi.”

“Thả người?” Võ Nhị nheo mắt “Ừ.”

Nói xong chàng liền lấy tay làm đao, Cao Liêm còn chưa la lên thì đã trợn mắt đi đòi nhà ma.

Võ Nhị rút đao ra, vội vàng chạy vội xuống núi với Lạc Man và Lí Quý.

Bên kia, chủ bộ mang theo người khổ cực lên núi lại chỉ nhìn thấy một cái xác chết không nhắm mắt.

Kế hoạch cướp ngục không hại đến người nào kết thúc cũng được coi là hoàn mỹ, sau xét công trạng rồi ban thưởng. Phó tổng chỉ huy Võ Nhị cầm đầu bước vào thì Sài Tiến đã vội trình trọng hành lễ với chàng. Mặt Võ Tông lúc trắng lúc xanh, chỉ hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui vào.

“Muội muội đúng là đa mưu túc trí, quả là nữ trung hào kiệt!” Sài Tiến kính nể nhìn Lạc Man.

“Đúng đúng! Chị dâu quả là lợi hại!” Lí Quý kiêu ngạo nói, lời hán nói đều do Lạc Man chỉ giáo, không dùng không được. Hành động của Lý Quý đều luôn là dùng nắm đầm đao thương mà nói chuyện, tuy rằng rất sáng khoái nhưng lại rất mệt, lo lắng đề phòng chưa chắc đã thành công, như lần này lại chẳng cần tốn bao sức.

Ngẫm lại lúc đó, chủ bộ rõ ràng hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng mà vẫn phải khép nép với mình, Lý Quý đúng là sáng khoái tới tận lòng chân!

Đi theo Võ Tông ca ca và chị dâu Lạc Man thật nhàn hạ. Sau này, hán – Lí Quý liền đi theo vợ chồng bọn họ lẫn lộn!

Nghỉ ngơi một lát, mọi người liền thúc ngựa ngày đêm không ngừng chạy trở về Lương Sơn.

Chuyện đầu tiên mà Võ Tông làm lúc về tới núi hình là tìm một thùng nước nóng rồi chà xát khắp người bao nhiêu lần nhưng vẫn chẳng tài nào thoải mái được, nghĩ sao đó lại kêu Lạc Man vào rồi ấn lên giường nắn nắn xoa xoa, mãi đến khi nàng khóc lóc xin tha mới chịu bỏ qua.

Ngày hôm sau, Lạc Man run rẩy thức dậy, Trung Khuyển trên giường là Võ Nhị đây hơn hờ đứng bên giường vẩy đuôi, cả người Lạc Man như vừa bị đánh cho một bữa, cứ cứ động là lại xe xương kêu lạo xạo như đêm tân hôn vậy.

Lạc Man nhìn hai chân run rẩy không ngừng thì nghiêng răng: “Võ Tông! Hôm nay chàng rút ra ở riêng cho ta!” Lần này qua lần khác, cả đêm nàng hết tỉnh lại mê, mở mắt ra là thấy Võ Nhị đang mở hời đầm đĩa vắt và cần cù làm việc trên người nàng.

Nàng cũng là người đó, sao có thể làm 24h không ngừng nghỉ được chứ!

Võ Nhị hiển nhiên cũng nhận thức được sai lầm của bản thân, nhưng vì chuyện này nguyên nhân trực tiếp không phải do chàng, nếu ngày nào nàng ấy cũng cho mình ăn thịt thì nào có đói khát tới vậy đâu? Cơ mà nàng cứ bỏ đói chàng một tháng rồi mới cho ăn một lần, rồi lại bỏ đói một tháng...

Cho nên việc này là nương tử tự tìm đấy nhé!

Nhưng bây giờ chàng chắc chắn không thể nói như vậy rồi, bằng không bữa thịt một tháng một lần này chắc cũng bị cất mất. Vì thế chàng chỉ có thể liếm mặt nàng, vẩy đuôi vờ dễ thương: “Nương tử, nàng mệt hả? Ta xoa cho nàng nghe.” Xoa có nghề có khi tới đến còn được ăn thịt ấy chứ...

“Đừng giỡn nữa! Không phải Tiểu Ca ca ca bảo hôm nay phải đến đại sảnh à? Đi nhanh đi!” Lạc Man tức giận trợn mắt liếc chàng một cái.

“Nào nào! Ta đỡ nàng dậy!” Võ Tông vội chân chó.

Bởi vậy bạn nhỏ Lạc Man ngẩng đầu ưỡn ngực, hiên ngang rảo bước vào đại sảnh khiến cho Tôn Nhị Nương hâm mộ vô cùng, nhìn khí chất nữ vương kia kìa! Khí thế quá chừng!

Lúc này trong lòng Lạc Man lại đang ở chữ má nó, không phải nàng không muốn đi nhanh, nhưng hai chân run rẩy không đi được. Nếu không phải là Võ Nhị đỡ, nàng chắc phải đổ thất lưng chống gậy đi vào luôn quá!

Thấy vợ chồng bọn họ thăm thiết đi vào, người trong đại sảnh đều nhìn không được cười rộ lên, Võ Nhị vẫn mặc kệ, dè dặt cẩn trọng đỡ Lạc Man ngồi xuống.

Tiểu Cái cũng nhìn không được cười cười với Ngô Dụng đối diện, thấy bên trong đã kha khá người thì vui vẻ vô cùng, Lương Sơn là chỗ tâm huyết của bọn họ, đã theo bọn họ từ khi ít ỏi đến đông đúc, là vô số nỗ lực của bọn họ, như thể đứa trẻ còn ẵm trên tay bây giờ đã lững chững tập đi.

Tiểu Cái ngồi một mình phía trên, Ngô Dụng và Tống Giang ngồi hai bên.

Tiêu Cái cười nhìn mọi người: “Các huynh đệ, hôm nay ta gọi mọi người tới là để chúc mừng Sài Tiến huynh đệ lên Lương Sơn.”

Nói xong, y liền đứng lên chấp tay.

“Thứ hai, ta nghe được tin triều đình chuẩn bị phái binh tấn công chúng ta, mọi người có đề nghị gì không?”

Tấn công? Nhanh vậy sao? Nói vậy thì Tiêu Cái sắp chết sập?

Lạc Man kinh ngạc, không được! Với tính cách của Võ Tòng thì chắc chắn sẽ không dứt bỏ Lương Sơn, nếu như Tiêu Cái đã chết, chẳng lẽ còn phải nhìn Tống Giang tiếp tục làm loạn quần chúng, như vậy bọn họ sẽ tự chuốc lấy kết cục thê thảm mất.

Nhưng rốt cuộc vì sao triều đình lại tấn công Lương Sơn?

Nói đến chuyện này thì đều là Lạc Man rước lấy họa.

Tên Cao Liêm kia là cháu của Cao Cầu, bị mấy người của Lạc Man một đao làm thịt, làm sao có thể nuốt trôi cục tức này. Vì thế Cao Cầu liền trực muốn chôn tất cả những người có liên quan với cháu lão. Chủ bộ không cam lòng, đành phải vu oan cho Lương Sơn.

Cao Cầu nghe vậy thì nhất thời tức giận, vội vàng thượng tấu yêu cầu tiêu diệt ngay bọn họ.

Bởi vậy đây hoàn toàn là đánh bậy đánh bạ.

Người Triều đình phái tới tên là Hồ Diên Chúc, sát phạt dũng mãnh, là người vạn phu khó địch. Bởi vì chuyên dùng hai cây coi thép dài nên tự xưng là “Song Tiên” Hồ Diên Chúc

Đáng tiếc, không đợi Tiêu Cái giới thiệu xong thì các hảo hán đã Lương Sơn đã hưng phấn kê lên: “Quân hán song tiên tam tiên làm gì, chỉ cần đến đây thì đảm bảo chẳng có tiên nào nữa cho xem!”

“Há há há! Ông đây rốt cuộc cũng được có ý kiến rồi! Giết chết bọn họ!!”

“Á Á! Các huynh đệ, xông lên!”

Tiêu Cái: “...”

Ngô Dụng: “...”

Lạc Man: “...”

Chỉ có Tống Giang là tỏ vẻ thật lo lắng: “Nghe nói hán đánh trận nào thắng trận đó, thật lợi hại! Phải làm sao đây, phải làm sao đây?”

Cuối cùng cũng phải tới ngày này! Nếu đánh bại Hồ Diên Chúc thì cũng có thể khiến Triều đình coi trọng Lương Sơn, nhưng nếu không cẩn thận thì sẽ mang tiếng phản nghịch, phải làm sao mới tốt đây!

Tống Giang vừa kích động lại vừa lo lắng, vừa hưng phấn nhưng cũng sợ hãi.

So ra mà nói, Tiêu Cái bình tĩnh hơn nhiều, bàn tay to vung lên: “Các huynh đệ! Chúng ta chỉ vừa nổi danh nên phải bắt Hồ Diên Chúc về ra uy.”

“Đúng! Ra uy cho Lương Sơn chúng ta.” Các huynh đệ phía dưới ồn ào nói theo.

Đại hội xong lại đến tiểu hội như thường lệ

Tiểu hội do Tiêu Cái chủ trì, gồm Ngô Dụng, Tống Giang, Lâm Xung, Võ Nhị và Sài Tiến, nội dung chủ yếu là làm thế nào để đánh bại Hồ Diên chúc.

Tống Giang lên tiếng đầu tiên: “Hồ Diên Chúc là một nhân vật tầm cỡ, chi bằng bắt hán lên núi?”

Tống Giang ngài còn định đưa bao nhiêu người lên đây nữa thế! Lương Sơn sắp không chứa nổi nữa rồi!

Tiêu Cái thì cảm thấy thế nào cũng được: “Có thể bắt sống thì tốt, nếu như không thể, hai quân giao chiến thì sinh tử cũng là chuyện thường...”

Võ Tòng cũng đưa ra một ý kiến với Tống Giang: “Hồ Diên chúc quả thật là một thần tướng, nếu như có thể lên núi cũng là một chuyện tốt.” Dù sao đời trước chàng và Hồ Diên Chúc cũng là huynh đệ tốt, đời này bắt chàng giết hán, chàng cũng chẳng hạ thù nổi!

Lúc này chàng mới thấy được chỗ tốt của việc đưa Sài Tiến lên núi!

Lạc Man còn chưa mở miệng, Sài Tiến đã nói trước: “Công minh ca ca nói rất đúng, Hồ Diên Chúc cũng là một nhân tài. Nhưng đúng là như Tiêu Cái ca ca nói, hai bên giao chiến, rất nhiều chuyện khó có thể đoán trước. Nếu như có thể bắt sống trở về thì tốt, nếu như không thể, tất yếu sẽ phải tự dựa vào bản thân, không nhất thiết phải dựa vào huynh đệ.

Sài Tiến là người thông minh, nói lời này quả là không đắc tội ai cả, lại còn có ý đứng về phía Tiều Cái.

Lạc Man cười với Ngô Dụng ở đối diện.

Triều đình đến đây quấy nhiễu hiển nhiên không phải là việc nhỏ, kết quả là Tiều Cái thân lĩnh đại quân xuất chinh, Ngô Dụng và Tống Giang ở lại thủ hộ Lương Sơn.

Xuất phát như dự kiến, Tống Giang đương nhiên đồng ý!

Lạc Man ngạc nhiên nhìn y, hiểu nhanh vậy à!

Như vậy quả thật là ăn ý với y, y sớm đã có ý chiều an, lần này không đi là vì tránh cho xuất hiện xung đột với triều đình. Chỉ cần y thành thật đứng ở đằng sau, ngồi trên cao chẳng làm gì thì chẳng phải là an toàn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Không Đề

Chuyển ngữ ♥ Văn Anh Beta ♥ Nhã Vy

Đây là trận đánh đầu tiên giữa triều đình và quân Lương Sơn, dọc đường mọi người đều xoa tay, hứng trí thảo luận xem muốn đánh bại Hồ Diên Chúc thì phải làm như thế nào.

Lạc Man ở một bên nghe mà âm thầm lo lắng, theo lời nói của Tiều Cái thì Hồ Diên Chúc quả thật là nhất viên danh tướng, hơn nữa cho dù hắn có hữu danh vô thực thì vẫn có thể khiến cho Cao Cầu hết lòng đề cử dưới tình huống như vậy thì chắc chắn là có bản lĩnh.

Trong giao chiến, tối kỵ nhất chính là tự cao. Mặc dù còn chưa gặp mặt nhưng người bên mình đã vênh đuôi lên trời rồi, Lạc Man thấy vậy cũng chẳng lạc quan được là bao.

“Ca ca... Hồ Diên Chúc(1) này..” Lạc Man vừa định mở miệng đã bị khuôn mặt đắc ý của Tiều Cái chen ngang: “Muội tử, ta biết muội muốn nói gì. Nhưng hảo hán Lương Sơn ta đông như thế, cộng thêm với muội tử tức trí đa mưu, không có việc gì đâu!”

Y vui tươi hơn hờ an ủi Lạc Man, người chung quanh cũng cao giọng phụ họa, Võ Tòng một phần vì đã từng trải, một phần vì coi Hồ Diên Chúc làm huynh đệ nên hiển nhiên cũng không thấy vương bận.

Kiều binh tất bại! Lạc Man nhủ thầm, nàng cũng được coi là người biết binh pháp đánh giặc, mưu kế là gì, nhưng lại chưa từng thử qua, tất cả chỉ là lý luận suông. Mà Hồ Diên Chúc là người nổi tiếng về trận pháp, nhưng nàng lại không biết gì cả.

Lạc Man càng nghĩ càng không yên tâm, đang lo lắng thì đột nhiên nghĩ tới túi gấm Ngô Dụng đưa cho nên vội mở ra, trên mặt có mấy chữ rồng bay phượng múa: “Dục phá trận, tìm Từ Ninh(2)!”

Nghĩ đến trước khi đi, Ngô Dụng thần bí lắm lắm, Lạc Man nháy mắt liền hiểu rõ, thì ra y đã sớm đã nhìn ra có lẽ là được rằng huynh đệ Lương Sơn quả thật rất tự cao, một đám đều ham hư vinh, cảm thấy bản thân là thiên hạ vô địch! Đương nhiên đám này cũng bao gồm Tiều Cái.

Bởi vậy đây xem như là cho bọn họ một bài học à?

Lạc Man mỉm cười, trong lòng yên ổn dần, xem ra vẫn chỉ có Ngô Dụng mới áp chế được Tiều Cái!

Nhưng để ngừa vạn nhất, có nên tìm Từ Ninh này tới trước không nhỉ.

Lạc Man nhìn Võ Nhị ra hiệu, Võ Nhị lập tức thuận theo chạy tới.

Lạc Man nói với chàng như vậy một lần.

Võ Nhị đương nhiên không đồng ý xa vợ, nhưng tâm ý Lạc Man đã quyết, chàng đành phải giận dữ bỏ đi.

Võ Tòng biến mất cũng không khiến cho mọi người thấy lạ, rất nhanh đã sắp tới giờ khắc hai quân giao phong.

Hồ Diên Chúc xuất chiến đầu tiên, bên này đại hán Lương Sơn quát ngựa ra ứng chiến.

Sắc mặt Tiều Cái vui mừng đứng xem.

Hai con ngựa lao vào đối phương đối phương, chỉ thấy Hồ Diên Chúc hơi hạ thất lưng, đôi tiên đã quất trúng chân đối phương, người nọ còn chưa kịp la lên liền ngã quỵ.

Người Lương Sơn nháy mắt yên tĩnh.

Sau vài giây lại có hai người xông ra ngoài.

Hồ Diên Chúc không chút hoang mang lập tức ứng chiến phía trước, đột nhiên hất bay lên lưng một người rồi quất đối phương, hai người tóc máu rồi ngã ngựa.

Hồ Diên Chúc khinh miệt quay đầu cười, ngạo nghễ trở lại trận.

Tiều Cái nhăn chặt mày, không dám tin về phía trước.

Hồ Tam Nương cắn môi, giục ngựa tiến lên.

Đây là cơ hội để nàng ta lập công, là cơ hội để nàng ta đăng hoàng sống yên ở Lương Sơn! Nàng ta tuyệt không thể buông tha.

Người ứng chiến là Bành Kỳ(3), Thời Nhậm là phó tiên phong, xưng là “Thiên Mục tướng”, dùng một cây đại đao. Hắn thấy một cô gái ra khiêu chiến thì không nén được mà khinh miệt mấy phần.

Hồ Tam Nương được xưng là Nhất Trọng Thanh, quả thật có chỗ hơn người, đôi đao chém gió, mấy chiêu đã đánh hắn rút xuống ngựa, dùng găm đồ trời hất lại rồi xách đi.

Rốt cuộc trên mặt Tiều Cái cũng lộ vẻ vui mừng.

Hồ Diên Chúc cười lạnh một tiếng rồi vung tay lên, binh lính tách ra hai bên, một đám kỵ binh lao tới từ phía sau, bụi tung cuộn cuộn, mang theo một luồng sát khí như thủy triều ập tới.

Chờ nhìn thấy được rõ ràng, Lạc Man liền kinh hãi.

Thứ gọi là Liên Hoàn Mã (4) chính là một đàn ngựa mặc thiết giáp được nối với nhau bằng những sợi xích sắt to.

Ngựa chạy như điên, tốc độ cực nhanh, mấy chục con ngựa mặc thiết giáp gào thét mà đến, bụi tung bay mù trời, khí thế kinh người!

“Ca ca! Nhanh lui binh!” Lạc Man vội túm lấy tay Tiều Cái, cao giọng nói.

Tiều Cái cũng bị trận thế kỳ quái làm cho kinh sợ, chẳng lẽ lại phải lui binh?

Y hơi nhú mày: “Chờ, chờ đã!” Trong lòng y vẫn chưa thừa nhận sự lợi hại.

Mất thấy kỵ binh đã xông tới, Lạc Man thở hồn hên, giọng gấp gáp: “Mau lui binh!”

Kỵ binh mang theo khí thế bùng bùng xông vào doanh trận của Lương Sơn, đánh bay những thứ cản đường, xích sắt bao vây khiến người Lương Sơn không kịp trốn mà bị quật ngã hết.

Tiếng kêu la hoảng loạn thảm thiết, tiếng ngựa hí hòa vào nhau như một khúc ca thê thảm, bụi mù phủ quanh, không ngừng có tiếng huỳnh đệ kêu rên bay đến, mặt đầy máu tươi ngã quỵ xuống.

Lạc Man liều mạng nhéo Tiều Cái.

Tiều Cái rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, trong lòng hối hận đan xen vì đã không lui binh, chỉ đành gọi đám tàn binh rút về.

Cho dù là người đã quen sinh tử với anh em Lương Sơn nhưng vừa rồi cũng bị cảnh này khiến kinh chấn.

Máu thịt mơ hồ, tiếng kêu rên đầy trời.

Đây không phải chiến tranh, đây là đơn phương giết hại nhau.

Trong đại trường, tất cả mọi người đều im lặng.

Lạc Man thì càng tự trách không thôi, nàng đâu có biết rõ hậu quả của việc không kiên quyết ngăn lại đâu! Vì sao lại muốn cho Tiều Cái một bài học?

Nghĩ đến cảnh thi thể máu đỏ tươi đầy đất vừa rồi, nàng dùng sức nắm chặt tay, hận không thể tự cho mình mấy vạ.

Những người đó có gì sai? Chẳng lẽ cứ như vậy... Cứ như vậy nhìn họ chết đi thê thảm như thế?

Mắt Tiêu Cái cũng hơi hồng, nước nỏ nói: “Lần này đều tại ta! Đều tại ta! Là ta hại các huynh đệ mất mạng!!”

Phía dưới ai ai cũng đều đỏ mắt.

Bọn họ không giống quân lính triều đình, Lương Sơn lớn như vậy nhưng ai cũng quen biết hết.

Nghĩ đến tối hôm qua còn uống rượu, nói nói cười cười, vậy mà hôm nay lại đã chết, trong lòng mọi người đều không dễ chịu.

Dường như có một chậu nước đá đổ xuống từ trên đầu, khô sở thật, nhưng cũng tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Hồ Tam Nương không nén được mà rơi lệ.

Nhìn thấy cảm xúc mọi người sa sút, Lạc Man cố tự bình tĩnh lại, khàn khàn mở miệng: “Chuyện hôm nay chính là một bài học, nếu như không phải chúng ta khinh địch thì có lẽ các huynh đệ cũng đã không...”

Nàng dừng một chút: “Gần đây Lương Sơn chúng ta đánh thắng liên tục, có không ít huynh đệ có năng lực, nhưng núi này cao còn có núi kia cao hơn! Nếu chúng ta vẫn cứ nghĩ mình là kiêu đứng đầu thiên hạ thì chắc cũng chẳng được bao lâu nữa là sẽ đoàn tụ dưới âm phủ mà thôi!”

“Chúng ta đều là phản nghịch của triều đình, không nhà để về, nếu như Lương Sơn không có, chúng ta có thể đi đâu? Lương Sơn chính là nhà chúng ta! Bây giờ, triều đình muốn đến cướp nhà chúng ta, còn giết huynh đệ chúng ta, làm sao bây giờ? Các người sợ sao?” Lạc Man liếc mọi người bằng ánh mắt sắc bén.

Bị nàng nhìn thấy, mọi người vừa rồi còn đau lòng dường như bị kích thích “Không sợ! Có ai muốn động đến nhà chúng ta, chúng ta liền làm thịt kẻ đó!”

“Đúng! Báo thù cho huynh đệ của chúng ta!”

Lạc Man vừa lòng cười cười: “Đúng! Chuyện cũ đã qua, chúng ta phải nhớ kỹ thời khắc này, huynh đệ chết vì bảo vệ Lương Sơn! Chúng ta vĩnh viễn ghi tạc bọn họ trong lòng, nhớ lấy bài học này, cùng nhau bảo vệ nhà chúng ta!”

“Đúng! Tẩu Tẩu nói rất đúng!”

“Đúng! Bảo vệ Lương Sơn!”

Tiêu Cái cũng kích động đứng lên: “Đúng! Tiểu Man nói rất đúng! Lần này là tại ta! Trở về ta sẽ nhận hình phạt theo quân pháp. Nhưng bây giờ chúng ta nhất định phải phá liên hoàn mã trận kia, bắt Hồ Diên Chúc, báo thù thay các huynh đệ!!”

“Tiểu Man, muội có cách nào sao?” Lâm Xung nhìn nàng.

Lạc Man mỉm cười, lấy tờ giấy mà Ngô Dụng đưa ra.

“Từ Ninh?” Tiêu Cái kinh ngạc nhìn thoáng qua, sau đó đột nhiên vỗ tay cười to: “Diệu kế diệu kế!”

Từ Ninh chính là Đồng Kinh giáo đầu 18 vạn cấm quân, kim thương pháp, câu liêm thương pháp thiên hạ độc bộ, đây vừa hay chính là khắc tinh của liên hoàn mã!

“Ta phải đi tìm Từ Ninh kia ngay!” Lí Quỳ sốt ruột nói.

“Không cần! Ta đã kêu nhị ca đi rồi, chắc huynh ấy cũng sắp trở lại!” Lạc Man cười nói.

Mọi người nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, trong lòng tán thưởng Lạc Man thần cơ diệu toán không thôi, dường như chỉ cần có nàng ở bên, mọi chuyện đều không cần lo lắng.

Bất giác, địa vị của Lạc Man đã ngang bằng với Tống Giang, Ngô Dụng.

Bên kia, Võ Nhị thúc ngựa đến kinh sư, sự việc khẩn cấp, chàng chạy vọt thẳng vào nhà Từ Ninh.

Tuy rằng Từ Ninh cũng là cấm quân giáo đầu nhưng không thể không nói, giáo đầu này không thể nói là như giáo đầu Lâm Xung được, một bên là nửa đồng, một bên là một đồng, ít nhất là lúc Lâm Xung làm giáo đầu thì vẫn chưa đến lượt hắn nói chuyện.

Võ Nhị mai phục trong phòng Từ Ninh, thuận thực thu phục hắn, trối lại ném lên giường, đứng nhìn hắn từ trên cao.

Từ Ninh kinh hãi nhìn chàng trai anh tuấn âm tình bất định (bởi vì xa vợ nên khó chịu), nhỏ giọng cầu xin tha thứ: “Hảo hán tha mạng, hảo hán tha mạng!”

Võ Tông cười lạnh một tiếng: “Ta là Võ Tông Lương Sơn, khuyên ngươi không cần làm cái gì cả, vừa hay, ngươi không phải đối thủ của ta, chọc tức ta, ta liền giết hết cả họ! Thứ hai, ngươi nói, nếu người khác thấy cường đạo Lương Sơn từng ám sát cao bồi vào nhà người thì họ sẽ nghĩ thế nào?”

Nghĩ thế nào à? Còn nghĩ thế nào nữa! Chắc chắn là xem hán như đồng lõa của Lương Sơn rồi

Từ Ninh bị dọa đổ mồ hôi lạnh, trong lòng chỉ kêu gào sao lại gặp phải một tên sát tinh như vậy! Ngoài miệng lại chỉ có thể xin khoan dung: “Tôi không la lên, tôi không la lên. Huynh đệ tôi có chuyện gì ạ? Phàm là cần Từ mỗ trợ giúp, Từ mỗ quyết không chối từ!”

Chàng chính là muốn nghe những lời này! Võ Tòng vừa lòng gật đầu: “Ta quả thật có việc muốn nhờ. Ta muốn học câu liêm thương pháp của ngươi, nếu không bây giờ ngươi phải theo ta về Lương Sơn!”

Từ Ninh hiểu rõ việc này, nghe nói Hồ Diên Chúc đã tấn công Lương Sơn, chắc đây là nguyên nhân rồi.

Hắn cân nhắc một chút, câu liêm thương pháp tuy rằng không nhiều người biết nhiều lắm nhưng cũng không thiếu người. Mà Võ Tòng nói như vậy chỉ sợ thật sự tới vì thương pháp chứ không phải vì muốn hán lên Lương Sơn. Không bằng cứ truyền thương pháp cho người này vậy. Dù sao thiên hạ đồng như vậy cũng chẳng tìm được mấy ai như người này.

Hán hạ quyết tâm cắn răng một cái: “Tôi dạy!”

Võ Tòng càng thêm vừa lòng, cười trối cho hán.

Từ Ninh biết bản thân và Võ Tòng chênh lệch, cũng không dám tính kế gì, ngoan ngoãn dốc hết tuyệt học ra, Võ Nhị say mê võ học nhiều năm, hiển nhiên hiểu được học một phần ba, hướng chỉ phá trận vốn cần nhu, cũng không cần nhiều điều tinh diệu, hơn nữa Từ Ninh là cao thủ hiếm có, thừa lúc này nên học kỹ một chút.

Rạng sáng ngày thứ hai, Võ Tòng chạy vội ra khỏi thành.

Quân đội Lương Sơn lui đến khe núi dựng sào huyết tạm thời, lúc này tổng quân cũng không làm gì được bọn họ, hai hai dè chừng lẫn nhau.

Chiến dịch lần này tuy rằng tổn thất rất nhiều nhưng cũng có nhiều người giúp ích không ít, một là Lạc Man, một là Hồ Tam Nương. Nàng ta bắt Bành Kỳ, vẫn hồi uy danh của Lương Sơn, mọi người đều bội phục nàng ta không thôi.

Hồ Tam Nương cuối cùng cũng lấy được lòng tin nên dần tươi cười hơn.

Lạc Man lại im ắng hán, nàng quả thật không phải là người tốt, trên tay cũng bắt dính không ít máu, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cận chiến ở cổ đại.

Quy mô sát thương rất lớn, không hề cân bằng với năng lực phản kháng.

Chỉ cần nhắm mắt lại là nàng có thể nhìn thấy những người đó đau đớn phun máu tươi, cứ lặp đi lặp lại như những pha quay chậm.

Nàng chưa bao giờ áy náy, vậy mà bây giờ vẫn không thờ nổi.

Là 1 trong hai phái nữ tham gia lần này, Hồ Tam Nương hiển nhiên cảm nhận được chuyện này, trong lòng hiếm khi có ấn tượng tốt với nàng, thấy nàng ngồi im ngắt người thì không nén được đi rót cho nàng chén nước.

Lạc Man nhìn lại nàng ta, hơi kinh ngạc nhưng vẫn cảm ơn rồi nhận lấy..

“Thật ra đánh giặc chết người là chuyện thường...” Hồ Tam Nương áp a áp ứng nói “Cô thấy đó...”

Lạc Man càng ngạc nhiên nhưng vẫn yên lặng gật đầu.

Nghiêm túc lại mà nói thì hai người thật ra cũng chẳng tính là tình địch, hướng hồ, Lạc Man vẫn luôn ích kỷ lạnh lùng với nàng ta, nói thật, nàng ta vẫn bắt giặc e ngại Lạc Man, không chỉ là nàng ta mà rất nhiều huynh đệ Lương Sơn cũng có cảm giác này.

Hôm nay nàng ta nhìn đến nàng một mình cô đơn đứng đó thì nhất thời nảy sinh ý nghĩ tới khuyên mấy câu, thấy Lạc Man không đáp lời cũng liền ngượng ngùng quay đi.

Tiêu Cái thở dài đi tới, vỗ vai Lạc Man: “Chuyện này không trách muội, trách ta. Lúc đó cho dù muội nói ta cũng sẽ không để ý! Tiểu Man, thật sự không trách muội, muội đã làm những gì nên làm... Là ta, có lẽ ta vốn không nên làm thủ lĩnh, có lẽ, Tổng huynh đệ thích hợp hơn...”

Trải qua chuyện này, trong lòng y cũng không thoải mái, thường thường nhin không được nghĩ nếu Tống Giang ở đây thì bọn họ còn có thể như vậy không?

Lạc Man đang đau lòng, nghe thấy y nói những lời này thì liền đổ mồ hôi lạnh, hoảng sợ tròn mắt nhìn y: “Ca ca! Sao huynh có thể nghĩ như vậy được?”

Tiêu Cái cười khổ: “Thật ra ta chỉ là một gã nông dân biết chút quyền cước công phu mà thôi. Bình thường đánh giặc đều là mọi người hiền kẻ, ta cảm thấy ta không xứng làm đại ca Lương Sơn...”

“Đương nhiên không phải như vậy! Ca ca!” Lạc Man vội vàng phản bác, muốn dập tắt ý nghĩ này của y “Huynh như vậy là không đúng! Gia Cát Lượng có phải nhân tài hay không?! Lúc làm thừa tướng chẳng phải cũng thế sao. Ca ca, một người lãnh đạo tốt không nhất định phải văn tài võ lược xuất chúng, bởi vì mọi việc đều có thủ hạ làm, cái cần thiết ở đây là lòng dạ rộng rãi, để cho người ta thấy được khí chất và hướng phán đoán tốt!”

“Ca ca! Huynh xem, bọn muội đều là tự nguyện đi theo huynh, người chứ không phải thánh hiền, cũng có lúc sai phạm! Huống hồ, muội tin qua chuyện này, ca ca nhất định sẽ nhớ kỹ bài học này!”

“Bởi vậy chuyện để Tống tiên sinh làm thủ lĩnh không cần nghĩ lại nữa!”

Giới thiệu lại về nhân vật một chút nhé mọi người:

(1) Từ Ninh: là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong truyện Thủy Hử của Thi Nại Am. Từ Ninh là một trong 36 Thiên Cang Tinh, biệt hiệu là Kim Sang Thủ, sao Thiên Hộ Tinh.

Khi Lương Sơn Bạc đánh nhau với Hồ Duyên Chúc, vì Hồ Duyên Chúc dùng trận pháp “Thiết giáp liên hoàn mã” làm Lương Sơn Bạc tổn thất nặng nề, lúc này có một đầu lĩnh là Thang Long đã giới thiệu Từ Ninh cho Lương Sơn Bạc. Ngô Dụng đã bày kế ăn cắp chiếc áo giáp quý của Từ Ninh để dụ y lên Lương Sơn Bạc. Tại Lương Sơn, Từ Ninh nhờ có Lâm Xung mới biết Lương Sơn Bạc thay trời hành đạo, nên ông đã trở thành đầu lĩnh dạy câu liêm thương pháp của Lương Sơn Bạc.

Vũ khí của Từ Ninh là câu liêm thương, một trong những loại binh khí cận chiến đáng sợ nhất thời Bắc Tống mà ông là một trong số ít những người được thừa kế binh pháp của nó. Câu liêm thương có một lưỡi nhọn và một cái móc câu khá lớn, và có một điểm đặc biệt là cán làm bằng loại gỗ đàn hồi rất tốt. Đầm mạnh, xoay 90 độ rồi rút về thật nhanh là thao tác cơ bản của loại thương này. Nó có thể dùng để móc chân ngựa đối phương, móc vũ khí, phá khiên hay thậm chí có thể lấy đầu đối phương trong tích tắc.

Trong trận đánh Phương Lạp, vì muốn cứu Hác Tư Văn, nên Từ Ninh đã bị trúng tên độc, nửa tháng sau thì qua đời.

(2) Hồ Duyên Chúc (呼延灼), đôi khi phiên âm thành Hồ Diên Chúc, là một trong 36 Thiên Cang Tinh, sao Thiên Uy, biệt hiệu là Song Tiên (双鞭 2 cây roi) – do ông chuyên dùng vũ khí là hai ngọn roi thép. Ông là hậu duệ của mãnh tướng Hồ Duyên Tán. Ông đứng thứ ba trong Ngũ hồ tướng Lương Sơn

Hồ Duyên Chúc đã cùng các tướng: Hàn Thao, Bành Dị, Lãng Chấn, ... dưới lệnh triều đình đi đánh Lương Sơn Bạc, các tướng ấy đầu bị bắt và quy hàng Lương Sơn Bạc. Hồ Duyên Chúc cũng bị Ngô Dụng sai Quách Thịnh đặt bẫy bắt sống và trở thành một trong 108 vị anh hùng Lương Sơn. Sau đó, Hồ Duyên Chúc theo kế của Ngô Dụng dụ Đại Dao Quan Thắng vào bẫy phục kích của Lương Sơn Bạc. Cuối cùng, Tống Giang dùng lời lẽ thuyết phục Quang Thắng cùng tỵ nghĩa.

Sau khi được chiêu an, Hồ Duyên Chúc đã lập được rất nhiều công lao cho Lương Sơn Bạc như đẩy lui giặc Liêu, bắt sống tướng Liêu Ngột Nhan Diên Thọ, bình định hai cuộc khởi nghĩa của Điền Hồ, Vương Khánh. Sau đó, Hồ Duyên Chúc lại theo Tống Giang tiêu diệt Phương Lạp ở Giang Nam, khi trở về Hồ Duyên Chúc được vua phong chức Bình mã chỉ huy sứ Ngự doanh.

Về sau, quân Kim sang xâm lược nhà Tống do Ngột Truật cầm đầu truy kích vua Tống Cao Tông, Hồ Duyên Chúc lúc này đã ở ẩn tại huyện Hải Diêm, địa phận Bình Giang đã cứu giá, chiến đấu với Ngột Truật để bảo vệ vua Tống. Nhưng không may, Hồ Duyên Chúc do tuổi cao sức yếu nên đã tử trận. Sau đó vua Tống Cao Tông đã phải bỏ chạy và đi tìm Nhạc Phi ở Ngưu Đầu Sơn.

(3) Bành Kỳ (彭玘), ngoại hiệu là Thiên Mục Tướng, là một nhân vật trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong tiểu thuyết Thủy hử của Thi Nại Am. Bành Kỳ xếp thứ 43 trong thứ tự cấp bậc của Lương Sơn Bạc và xếp thứ 7 trong 72 Địa Sát Tinh. Binh khí mà Bành Kỳ sử dụng là Tam Tiêm Lưỡng Nhạn Dao (三尖兩刃刀).

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Chuyển ngữ ♥ Văn Anh Beta ♥ Nhã Vy

Hai ngày nay Lạc Man bị cảm, không ngờ Tiểu Cái lại có ý nghĩ này nên nhất thời sợ hãi không nhẹ, khuyên can mãi rốt cuộc cũng khiến y bỏ qua ý nghĩ này được.

Chạng vạng, Võ Tòng đã trở lại.

Mọi người hiển nhiên rất vui vẻ, trên khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Man cũng tràn đầy ý cười, đôi mắt đẹp hấp háy cười tí, rõ ràng cách xa nghìn trùng không thân cận nhau mấy hôm nay nhưng hai trái tim nóng lửa vẫn quấn chặt lấy nhau.

Tiểu Cái vốn định để cho vợ chồng son bọn họ tự hợp trước, nhưng Võ Tòng cảm thấy chiến sự quan trọng hơn nên nắm chặt thương đi tới.

Thời gian cấp bách, vì thế huynh đệ Lương Sơn cùng nhau đi theo Võ Tòng luyện thương suốt đêm.

Mọi người cũng có căn cơ, học hai ngày liền, cuối cùng cũng ra dáng một chút.

Ngày thứ ba, trống trận lôi minh, quân kỳ lạnh run.

Huynh đệ Lương Sơn mang trên mình võ trang, người cưỡi ngựa, lập tổng quân đối diện.

Hiển nhiên vẫn là hai bên tướng lĩnh xuất chiến trước.

Lúc này người xuất chiến là Lâm Xung.

Dù Hồ Diên Chúc kia lợi hại thấy Lâm Xung cũng không dám lơ là, suýt nữa bị một thương đâm ngã ngựa, chặt vật trốn trở về trong doanh trại.

Người thứ hai xuất chiến là Võ Tòng, người ứng chiến là một tên vô danh tiểu tốt, chẳng cần nói, kết quả là chàng một đao bổ xuống người gã.

Hai trận đó Lương Sơn hoàn thắng.

Hồ Diên Chúc mất mặt, xuất động liền hoàn mã trận.

Tiêu Cái và Lạc Man tránh ra, các huynh đệ đằng sau xông lên như cung bắn.

Hai quân chém giết, Võ Tòng một thân áo giáp tím đứng mũi chịu sào, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt hơi nheo lại, gươm tay chém một cái liền có người ngã ngựa.

Liên hoàn mã trận giống như là Tào Tháo Xích Bích ở trên giường, muốn phá cũng rất dễ dàng, chỉ cần một con ngựa ngã thì liền cùng nhau ngã quy một chuôi.

Võ Tòng nhanh chóng tìm được bí quyết, chuyên chặt chân ngựa.

Chỉ chớp lát sau, ngựa đã ngã rạp đến hơn phân nửa, trận đã phá, kẻ tiếp chính là đao thật thực thương mà tới.

Lương Sơn tuy rằng không phải là quân lính nhưng rất giống tổng quân tinh nhuệ, mang theo mối hận giết huynh đệ, thù cướp nhà, một đám như mãnh hổ chém giết địch đến kêu cha gọi mẹ.

Lúc đó, Hồ Tam Nương mặc đồ màu đỏ đang cau chặt mày, chém giết hăng say, một đỏ một lam với Võ Tòng bên cạnh, cùng song song tiến tới.

Lạc Man chột nhừ mày, sự hưng phấn vừa rồi giảm đi không ít.

Thấy tình thế không ổn, Hồ Diên Chúc cưỡi ngựa bỏ chạy, đến tận đây, Lương Sơn toàn thắng.

Trở lại trong trường, mọi người ai nấy đều hân diện, ngay cả Lạc Man cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

Cả người Võ Nhị nhuộm máu, mặt mày càng thêm anh tuấn: “Ca ca, nơi đây cách núi Nhị Long và núi Đào Hoa không xa, không bằng nhân cơ hội này thu phục bọn họ.”

Đã tới nước này thì chuyện Triều Đình tới thu phục là chuyện không sớm thì muộn, không bằng hợp lại, thế lực lớn mạnh.

“Núi Nhị Long không thành vấn đề...” Lạc Man đồng ý gật gù đầu: “Có điều núi Đào Hoa kia...”

“Núi Đào Hoa thì sao?” Tiêu Cái tò mò hỏi, là chuyện gì khiến cho Lạc Man khó xử như thế.

Lạc Man thở dài.

Võ Tòng cũng cảm giác hơi khó giải quyết: “Thủ lĩnh núi Đào Hoa là Chu Thông và Lí Trung, cả hai tính cách mạnh mẽ, chưa chắc đã chịu hàng! Còn có, còn có, theo như lời Lão Trí Thâm huynh đệ thì trên núi Hoa Đào này có một huynh đệ tên Dương Chí.”

Được rồi, nói đến đây, nếu Tiêu Cái không hiểu nữa thì sao dám xưng là thủ lĩnh.

Dương Chí quả thật không dễ đối phó, đây cũng chẳng phải là nói quá.

Mọi người đều biết, Tiêu Cái là người cướp Sinh Thần Cương lên Lương Sơn, mà lúc đó, người áp giải Sinh Thần Cương chính là Dương Chí.

Vậy thì Dương Chí còn bằng lòng lên Lương Sơn nữa không?!

Tiêu Cái hơi ngượng ngùng: “Chuyện này quả do ta, ngày mai chúng ta tới chỗ hắn, muốn đánh muốn giết tuyệt không hai lời.”

Lạc Man vừa lòng gật đầu, nàng chính là muốn những lời này. Mặc kệ nói như thế nào thì Dương Chí cũng mất hết tiền đồ vì Tiêu Cái, chẳng nhẽ còn

phải đi theo Tiêu Cái sao.

Chỉ cần Tiêu Cái giác ngộ được như vậy, khiến Dương Chí hết giận, cuối cùng chẳng phải sẽ khiến hấn lên Lương Sơn được sao?

Tiêu Cái hiển nhiên cũng biết điểm này, ngày thứ hai liền mang theo Lạc Man và hai ba người tới núi Đào Hoa.

Lí Trung khách khí đón tiếp bọn họ, hai bên nói mấy câu phiếm.

Dương Chí đã ngồi trên ghế thứ ba, nhìn thấy Tiêu Cái cũng không đứng dậy mà chỉ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Dương huynh đệ!” Lí Trung quát, mặt hơi do dự “Tiêu Thiên vương, xin lỗi huynh, huynh đệ này cũng không biết tốt xấu, vô lễ rồi! Dương Chí! Còn không mau xin lỗi thiên vương.”

Dương Chí đứng lên, căm tức Tiêu Cái, hận không thể dùng ánh mắt giết chằng. Lí Trung có ngốc cũng nhìn ra, hấn với người huynh đệ này vốn không thành tâm xin lỗi, nhất thời không khí ngưng ngừng không thôi.

Tiêu Cái không cười, toan hạ thất lung lay Dương Chí một cái, thành khẩn nói: “Không! Là ta xin lỗi Dương Chí huynh đệ! Thật có lỗi!”

Lí Trung kinh ngạc mở to mắt, không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Nghe thấy y cuối cùng cũng thừa nhận, dây thần kinh căng cứng của Dương Chí nháy mắt đứt phụt, hấn cắn răng nói câu: “Tốt! Rất tốt!” Sau đó hấn liền rút đao kê lên cổ Tiêu Cái, cười lạnh: “Đã thừa nhận, vậy mặc kệ ông đây tâm ngoan thủ lạt!”

Võ Tòng vừa định tiến lên liền bị Lạc Man túm lại.

Lạc Man hơi lắc đầu, Võ Tòng khẽ cắn môi, cuối cùng cũng lui về sau.

“Dương Chí!” Lí Trung hoảng sợ kêu, một thân mồ hôi lạnh, lúc trước đâu đến nỗi này!

Dương Chí lạnh lùng tròn mắt nhìn Võ Tòng, mở miệng: “Nếu đã xin lỗi thì lấy mạng mà đền!”

Tiêu Cái mỉm cười: “Ngày đó lập trường như vậy, khó tránh khỏi làm chút chuyện có lỗi với huynh đệ, huynh đệ muốn báo thù, Tiêu Cái tuyệt sẽ không hai lời!”

Dương Chí hiển nhiên không tin, tay chậm rãi dùng sức, đao kiếm bén nhọn xước qua da, máu tươi chậm rãi chảy ra.

Tiêu Cái vẫn tươi cười như cũ, mắt chẳng nháy lấy một cái.

Lúc Lạc Man nhìn không được muốn ra tay, Dương Chí rút cục cũng ngừng, ném đao quát lạnh: “Cút!”

Tiêu Cái đã sớm biết chuyện sẽ không thuận lợi như vậy, không chút hoang mang chấp tay với Lí Trung rồi dẫn vợ chồng Lạc Man xuống núi.

Trong đại sảnh, Lí Trung bị dọa một thân mồ hôi lạnh, kiệt sức té xuống ghế tựa, trong miệng không ngừng nói: “Dương huynh đệ của ta ơi, xem chút nữa là bị hù chết rồi. Nhưng thoát nhìn Tiêu Cái cũng không tồi, có thể suy nghĩ chuyện gia nhập Lương Sơn một chút.”

Dương Chí hừ lạnh một tiếng, không phát biểu ý kiến gì.

Xuống núi, Lạc Man luống cuống tay chân giúp Tiêu Cái khâu miệng vết thương. Võ Nhị nhíu mày: “Dương Chí thật quá không biết tốt xấu! Ca ca đã chính miệng xin lỗi, vậy mà hấn...”

“Không! Không phải đâu, huynh đệ. Lúc đó hấn là mệnh quan triều đình, bởi vì để mất Sinh Thần Cương mới phải lên làm thổ phi! Vậy nên khó tránh khỏi oán hận ta.” Về điểm này, Tiêu Cái nhìn rất thông suốt, hướng hồ theo ý kiến của y, việc này tám chín phần là thành!

“Không bằng chúng ta tới núi Nhị Long đã đi!” Tiêu Cái tâm tình cực tốt nói.

“Được!” Lạc Man và Võ Tòng đồng thanh đồng ý, hai người nhìn nhau cười, như thể đang nhớ lại những ngày ở núi Nhị Long đó.

Biết Võ Tòng đến, Lỗ Trí Thâm hiển nhiên kích động không thôi, tự mình xuống núi đón.

Mấy người cười đùa lên núi.

Võ Tòng giới thiệu Tiêu Cái một chút, nói qua ý đồ của bọn họ một lần.

Lỗ Trí Thâm quả nhiên đồng ý lên núi.

Tiêu Cái mừng rỡ, tức thời ở chúc mừng một phen.

Đã lâu mới gặp, Lạc Man cảm thấy từng ngọn cây cọng cỏ núi Nhị Long đều mang theo một mùi hương thân thiết, ngay cả Lỗ Trí Thâm cũng đáng yêu

hắn lên.

Trong đại sảnh vui cười, ngẫu nhiên nói đến năm đó Lạc Man và Võ Tòng tới đây năm đó, Tiểu Cái cười ha ha, nói thẳng là đã bỏ lỡ không ít trò hay.

Kết quả là tận hứng nên lại uống nhiều hơn.

Nhưng lần này uống nhiều nhất là Võ Tòng. Có vẻ như chàng bị Lỗ Trí Thâm trêu ghẹo đến giận, chàng tủi thân nhìn Lạc Man, đáy mắt như có ánh sáng: “Nói đi, ta đẹp trai hay Lâm Xung đẹp trai?”

“Ngoan... Nói mau nói mau!” Lỗ Trí Thâm tru lên hiền nhiên chờ.

Lâm Xung cũng mỉm cười nhìn nàng.

Lạc Man quần quá, hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui vào.

Võ Tòng thấy nàng không hé răng thì như nhớ tới năm đó Lạc Man liếc mắt đưa tình với Lâm Xung, cảm thấy đau nhói nên nhất thời không phân biệt rõ ràng đâu là thực đâu là mê, chàng trợn mắt: “Cô gái đào hoa này! Ngày hôm qua còn ôm ta nói thích nhất ta, hôm nay lại coi trọng Lâm đại ca! Đúng là làm ta tức chết!!”

“Phụt!” Tiểu Cái nhin không được phun rượu phì phì.

“A... Ha ha...” Mọi người lại ồn ào.

Đào hoa? Lạc Man hơi nheo mắt, không vui nhìn chàng.

Võ Nhị còn chưa say hoàn toàn, tốt xấu gì cũng còn chút ý thức, thấy vợ giận thì khí thế lập tức rút hết, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của vợ, ánh mắt mờ to ngập nước, nói: “Tiểu Man... Tiểu Man... Tiểu Man...”

Giọng nói khàn khàn thâm trầm như là đàn cello, nhẹ nhàng tiến vào lòng khiến lòng nàng tê tê.

Lạc Man bình tĩnh nhìn chàng, lông mày sắc bén, cánh mũi anh tuấn, mỗi một chi tiết của chàng đều đẹp đến khó tả.

Chung quanh ồn ào náo nhiệt nhưng hai người đều không nghe thấy tiếng động gì khác.

Chuyện cũ như mộng, chỉ có người đàn ông trước mắt này là chân thật.

Nàng xuyên không có phải vì trái tim này kêu gọi hay không?

Lạc Man bỗng nhiên cười, trong lòng rối tinh rối mù, nàng nhin không được tiến lên hôn chàng một cái.

Võ Tòng đầu tiên là sững sốt, sau đó nhanh chóng chủ động ôm lấy mặt vợ, dây dưa quấn quýt.

Chung quanh ồn ào, các huynh đệ đều hoảng hốt, dưới ánh trăng nhàn nhạt, một đôi nam nữ thâm tình ôm nhau, trên mặt đều mang theo hạnh phúc nhàn nhạt, chẳng hiểu sao lại khiến cho bọn họ xót xa.

Tiểu Cái cười vẫy tay, đuổi bọn họ đi, mình cũng chấp tay sau lưng ra ngoài.

Lâm Xung cười cười, bỗng nhiên nhớ tới Trương Trinh Nương trên Lương Sơn, trong lòng có sự lo lắng nhàn nhạt, nhàn nhả đi theo sau Tiểu Cái.

Trong một đêm, Võ Tòng ra vẻ mượn rượu giả điên, làm rất nhiều chuyện không nên làm.

Chẳng hạn như làm chút chuyện đã lâu không làm.

Chẳng hạn như trở về phòng sau tiếp tục xoa nắn, ép buộc Lạc Man nói Võ Tòng đẹp trai nhất, Lạc Man yêu Võ Tòng nhất.

Vì thế ngày thứ hai, Lạc Man quả là nói không nên lời, toàn thân nàng đều như bị xe tải nghiền qua, không có chỗ nào là không đau. Làn da trắng nõn không có một chỗ nào là nguyên vẹn, ngoại trừ xanh tím cũng chỉ có sưng đỏ.

Võ Tòng điên cuồng xong cũng biết bản thân lại quá đáng, lại không muốn bị cấm thực mấy ngày nên chàng cúi đầu đứng bên giường, trong lòng âm thầm cảm khái ngày hôm qua ăn no quá chừng, chống đỡ vài ngày chắc là không vấn đề.

Sau một đêm cuồng hoan, Lạc Man nằm trên giường không thể động đậy, mà tên đầu sỏ lại phần khởi đứng bên giường, trong lòng Lạc Man hiển nhiên không thể bình thường trở lại, tuy rằng không thể thốt ra tiếng nhưng miệng vẫn dùng được.

Lạc Man túm Võ Tòng cắn mạnh một cái.

“A!...” Võ Tòng kêu lên thảm thiết.

Sáng sớm, núi Nhị Long đã bị một giọng nam thô thâm khiến bừng tỉnh, bắt đầu một ngày gà bay chó sủa.

Đã quyết định lên Lương Sơn, Lỗ Trí Thâm cũng không kéo dài, bắt đầu thu dọn đồ đạc rồi lập tức xuống núi.

Lí Trung thì vội dẫn Dương Chí qua.

Hai người đầu tiên là xin lỗi Tiều Cái, Lí Trung nửa quỳ tỏ vẻ bằng lòng đi theo Tiều Thiên vương lên núi xuống biển, vượt lửa qua sông, quyết không chối từ.

Tiều Cái cười ha ha nâng bọn họ dậy.

Việc này không nên chậm trễ, Lí Trung cũng nhanh chóng trở về chuẩn bị ngựa, hôm đó liền đi theo bọn họ trở về doanh trại.

Lần này xuống núi thu lại được rất nhiều, chẳng những tổng quân đại bại mà còn chiêu mộ không ít huynh đệ mới, tâm tình Tiều Cái cực tốt, cũng không kéo dài, lập tức tập họp binh mã trở về Lương Sơn.

Cùng lúc đó, Tống Giang đang chuẩn bị đại lễ cho y.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Không Đề

Sau khi trở lại Lương Sơn, Tống Giang tổ chức một đại yến tiệc, đầu tiên là vì chúc mừng đại quân thắng lợi, hai là vì chúc mừng các huynh đệ gia nhập.

Làm cho Lạc Man kinh ngạc không phải là vì yến tiệc quá lớn, mà là từ biệt nơi đây hơn tháng, khung cảnh Lương Sơn lại có thể thay đổi nhiều đến thế. Võ trường vốn trống trải lại được trồng thêm rất nhiều loài hoa không biết tên, đồng binh khí bị chất lung tung nay lại được sắp xếp chỉnh tề, tự nghĩa sảnh bên trong không có lấy một hạt bụi, mặt bàn bằng gỗ đã được lau chùi sạch sẽ đến mức chỉ còn màu đỏ thẫm của gỗ. Ngay cả các huynh đệ tuần tra qua lại trên người cũng ăn mặc ngay ngắn, đồng lòng dóc sức, trên cánh tay phải còn đeo một lá cờ đề chữ “Lương”.

Ngay ngắn như vậy dường như đã không phải là Lương Sơn trước kia.

Các huynh đệ không khỏi ngạc nhiên khi thấy gia viên đã thay đổi quá nhiều nên không dám tin cho lắm.

Lạc Man cũng giật mình không thôi, nghĩ rằng chẳng lẽ Tống Giang lại có thể tài giỏi tới mức này? Chẳng lẽ thật sự là do nàng có thành kiến với y sao?

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Tống Giang mặt đầy vui mừng cùng với Trương Trình Nương đã đi đến.

“Ca ca!” Y kích động gọi.

Tiều Cái cười gật đầu, khen ngợi: “Đệ thật bản lĩnh, Lương Sơn này trong tay đệ đã thay đổi rất nhiều.” Tống Giang đắc ý, ra vẻ khiêm tốn nói: “Đây đều là công lao của đệ muội!” Nói xong liền chỉ Trương Trình nương bên cạnh.

Lâm Xung sớm đã đi đến trước mặt thê tử, kéo nhẹ nàng ta lại, nhìn nhau cười nói, nghe thấy lời nói của Tống Giang, Trương Trình Nương quỳ hành lễ.

Bản tính lão đại Lương Sơn lỗ mãng, đây là lần đầu gặp cô gái tinh tế như vậy, nhất thời không biết làm thế nào cho đúng, đặc biệt không được tự nhiên mà cất tiếng: “Cám ơn đệ muội.”

Trương Trình Nương mỉm cười lắc đầu.

Võ Tòng hí hóp mắt xem cảnh tượng trước mắt, bàn tay to nắm chặt lấy thắt lưng Lạc Man, trong lòng thỏa mãn, trên đời này, có rất nhiều việc không thể nào ngờ trước được.

Ca ca không chết.

Hắn gặp được Tiểu Man.

Lâm tẩu tẩu cũng không có việc gì, còn ở lại Lương Sơn.

Lương Sơn dường như cũng đẹp hơn trước kia, trông càng giống một gia đình.

Võ Tông nhìn người vợ đang tươi cười xinh đẹp, trong lòng chưa bao giờ thỏa mãn như vậy.

Đêm đó, ở Lương Sơn chưa bao giờ náo nhiệt như thế.

Trừ người tuần tra, tất cả mọi người đều uống rượu ở nghĩa sảnh.

Yến hội này là Trương Trình Nương thu xếp, rượu và thức ăn không gì không ngon, hơn nữa vừa đánh thắng trận, mọi người đều thả lỏng tinh thần, thoải mái uống rượu ăn thịt.

Lạc Man và Trương Trình Nương ngồi một bàn, tuy rằng vui vẻ nhưng trong lòng cũng không tránh khỏi có chút tiếc nuối, không biết xử sự thế nào?

Trương Trình Nương dường như nhìn ra tâm sự của nàng, mỉm cười an ủi: “Lí cô nương thông minh tuyệt đỉnh, chắc hẳn sẽ không có việc gì.”

Lạc Man miễn cưỡng cười rồi gật đầu.

Trương Trình Nương cười nói sang chuyện khác: “Bây giờ cũng tốt mà, không phải sao?”

Ánh mắt đen láy lại nhìn qua phía Lâm Xung, đáy mắt như có vô hạn tình ý đang lưu chuyển.

Lạc Man theo bản năng nhìn về phía Lỗ Trí Thâm đang uống hăng hái cùng Võ Tông, trên mặt không khỏi lộ ra một chút ý cười: “Đúng vậy!”

Có thể cùng người mình yêu thương ở bên nhau thì bất cứ nơi nào cũng là cõi yên vui.

Trương Trình Nương cầm lấy chén rượu, trên mặt cảm kích: “Đây, một chén rượu ta kính muội, ta gọi người là Tiểu Man được chứ? Đa tạ muội đã xông lên giúp đỡ.”

Lạc Man cười nâng chén rượu lên: “Đại tẩu khách khí!”

“Không phải khách khí!” Trương Trình Nương dịu dàng nhìn Lâm Xung: “A Xung trước nay nghĩ nhiều, lại không hay nói chuyện, ít nhiều có mọi người làm bạn, chàng đã tốt hơn trước kia rất nhiều.”

Lâm Xung hình như hay biết có ánh mắt nhìn mình thì quay đầu đến, nhìn nàng cười.

Lạc Man lúc này không thể không thừa nhận, bọn họ quả thật xứng đôi. Không kể đến Lý Sư Sư, một Trương Trình Nương có thể không sợ cường quyền, cơ trí mà thoát thân, một thiếu nữ tay trái gà không chặt ngàn dặm xa xôi đi đến Lương Sơn tìm chồng, đây quả là một cô gái cứng cỏi!

Quan trọng hơn là, vợ chồng bọn họ đoàn tụ, nàng ta chưa bao giờ nói bản thân đã chịu bao nhiêu đau khổ, chỉ thản nhiên cười, dường như dĩ vãng hết thảy cũng không quan trọng.

Cái gọi là thanh nhã như cúc, chính là nói về dạng nữ nhân này không màng đến chuyện cũ.

Lạc Man cười nhẹ, không trách được Lâm Xung một mực từ chối Lý Sư Sư dù nàng ấy nhiệt liệt theo đuổi.

“Tẩu Tẩu, ta cũng kính tẩu!” Lạc Man cười mỉm, trước kia vì chuyện cũ nên có một chút khoảng cách, từ đây tan thành mây khói.

Trương Trình Nương mỉm cười, đoạn uống cạn chén.

Trong lúc nhất thời, khách và chủ đều vui vẻ, ồn ào đến nửa đêm, Võ Tông đã say khướt đi qua kéo Lạc Man trở về.

Lạc Man cười về có lỗi, để không tranh cãi ầm ĩ liền đưa Võ Nhị trở về phòng.

Trong đại sảnh yên tĩnh, Hồ Tam Nương một thân hồng y yên lặng đứng ở một bên, nhìn mỹ nhân đi xa, trong ánh mắt đen lóng lánh ẩn chứa chút ánh sáng khó hiểu.

Trương Trình Nương thở dài, nhẹ nhàng đi qua: “Tam nương, sang đây ngồi với ta một chút được không?”

Hồ Tam Nương quay đầu, thấy trên mặt nàng mang một vẻ dịu dàng, bỗng nhiên tủi thân đứng lên: “Tẩu tẩu...”

Trương Trình Nương cẩn thận lau nước mắt cho nàng: “Tốt lắm, đừng khóc. Muội có tâm sự thì cứ nói với ta, ta cho muội một số lời khuyên!”

Trở về phòng, Võ Nhị hiển nhiên không thuận theo mà quần quít lấy Lạc Man lại náo loạn thêm một lát.

Mây mưa không nghỉ.

Sau đó, Võ Nhị thỏa mãn ôm chặt người vợ của mình, đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Man, hay là chúng ta sinh một đứa đi.”

Ngẫm lại, chắc sẽ sinh ra một cô bé giống Tiểu Man rất xinh đẹp, hơi giang hai tay, mềm mại kêu: “Phụ thân...”

Chỉ cần nghĩ đến cái cảnh tượng kia, Võ Nhị nhin không được kích động đứng lên, một đứa con...

Lạc Man hơi hơi sùng sốt, nhìn hai mắt chàng loang loáng, bất đắc dĩ nói: “Chàng đúng là khéo tưởng tượng...”

Tuy rằng Bọn họ chưa từng nói qua lại, nhưng Lạc Man cho rằng bọn họ luôn có thần giao cách cảm, bây giờ chưa phải lúc sinh con, quân triều đình vẫn đến xâm phạm, tương lai khó có thể đảm bảo an toàn, nếu như mang thai, nàng làm sao có thể thích ứng với cuộc sống khó nhọc đó?

Nhưng mà, cùng chung ý nghĩ, Võ Tông cũng không kiềm chế được khát vọng trong lòng, chàng cúi đầu, nhìn chăm chăm vào Lạc Man, trong giọng nói khó nén chờ đợi: “Tiểu Man, chúng ta sinh một đứa đi! Ngay tại Lương Sơn, tốt nhất là một đứa con gái, đến lúc đó chúng ta liền cho con ăn vận xinh xắn đẹp đẽ, mỗi ngày ta đều cho con luyện võ...”

Càng nói càng giống chuyện thật, Võ Tông thậm chí đã nhìn thấy cảnh bản thân và con gái ở trường luyện võ, quyền nào được đánh ra đều có nề nếp, Lạc Man mỉm cười đứng ở một bên...

Thật hết cách. Lạc Man cười khỏ, biết rõ không phải là không có cách từ chối, nhưng mà thấy đầy mắt đầy khát vọng của Võ Tông, nàng lại không nhin được mềm lòng, còn có một chút đau lòng: “Được rồi. Ta không uống thuốc kia là được. Nhưng lại chuyện này cũng không thể trông đợi vào ta đâu đấy...”

Võ Nhị nhin không được trừng mắt: “Nương tử đây là ngại ta không đủ cố gắng sao?”

Lạc Man nhếch miệng, ánh mắt trốn tránh: “Này... Muốn con thì phải xem biểu hiện của chàng...”

Võ Tông xoay người bám trên người nàng, dùng sức tiến vào, khô khốc nói: “Tốt! Ta đây liền cố gắng cho nàng xem xem!”

Lạc Man chỉ kịp a một tiếng đã bị cuốn vào trận mưa rền gió dữ bên trong.

Trở lại Lương Sơn rồi cuộc không giống với lần trước, cho dù Lạc Man miệng không thừa nhận, phản ứng của thân thể cũng là không lừa được người.

Về tới nhà, tinh thần bọn họ đều thả lỏng, hơn nữa tối hôm qua ồn ào đến kịch liệt, hai người ngủ một mạch đến lúc trời sáng hẳn.

Nhóm mình ngồi dậy, chàng lần đầu tiên nằm lại giường.

Ánh mặt trời mỏng manh xuyên thấu qua ô cửa sổ giấy vào phòng, trong không khí tràn ngập những hạt kim hoàng của ánh mặt trời.

Âu yếm nhìn cô gái đang ngủ say bên cạnh, bên ngoài truyền đến những tiếng nói quen thuộc, tất cả quen thuộc giống như trăm ngàn giấc mơ mà chàng đã từng mơ. Võ Tông nằm thẳng ở trên giường. Cuối cùng cảm động nhin không được roi lệ, lần đầu cảm nhận được những năm tháng yên tĩnh này cũng rất tốt.

Nếu như cả đời này đều có thể như vậy thì tốt rồi!

Ở Lương Sơn quả thật nhân nhã, Lạc Man mỗi ngày đều ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh, rồi nói nói cười cười cùng Trương Trình Nương, Tôn nhị nương, tạo điểm nhân cho cuộc sống.

Mà mặc kệ nàng làm gì, Võ Tông cũng đều luôn ở gần nàng, có đôi lúc nàng lơ đãng quay đầu, ngay lập tức sẽ nhìn thấy một ánh mắt dịu dàng đang nhìn mình, sâu sắc như là biển lớn, khiến cho nàng nhin không được mà chìm đắm không thể thoát ra.

Hạnh phúc vẫn được kéo dài cho đến một ngày

Ngày nào Lạc Man cũng cùng Trương Trình Nương xuống núi mua vài thứ.

Mặc kệ người nào đó đi theo, mua sắm vẫn là thiên tính của phụ nữ.

Sáng sớm hôm nay các nàng mang theo tâm trạng vô cùng vui vẻ mà xuống núi.

Kể ra từ lúc gặp Võ Tông, hình như Lạc Man chưa từng có thời gian nhân nhã đi chợ bao giờ. Lúc đầu vội vàng chạy trốn, sau đó vất vả lắm mới xác định được tình cảm, Võ Tông lại vì ám sát cao thủ mà thành tội phạm truy nã...

Lúc ánh mặt trời ánh vàng rực rỡ hiện ra, âm thanh ồn ào chung quanh liền lọt vào tai, nàng và Trương Trình Nương tay dắt tay, vui vẻ đi qua một sạp được bày bán rực rỡ, Lạc Man quả thực có cảm giác như là xuyên không đến một nơi giống nơi mình từng sống

Hai người vui vẻ mà đi chơi suốt, mua một đồng lớn gì đó, thẳng đến mặt trời lặn, mới lưu luyến không rời trở về núi.

Lạc Man cảm thấy thật vui vẻ, thật lâu chưa từng có cảm giác thoải mái như vậy, màn đêm buông xuống, nàng đứng ở ba quang đầu thuyền trong vát, bỗng nhiên thật muốn nhìn thấy Võ Tông, buổi sáng ra ngoài, bởi vì không chịu mang theo chàng, người đàn ông kia còn tức giận với nàng.

Lạc Man cho tay vào gói đồ, tinh tế vuốt phẳng áo dài màu đen bên trong, nhin không được tưởng tượng, chàng nhìn thấy nàng mua quần áo cho mình, có phải sẽ rất vui vẻ hay không?! Như vậy sẽ rất đắc ý lập tức mặc vào phải không?

Mà lúc này, trên Lương Sơn, Võ Tòng phiền chán xoa huyết thái dương, không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Chàng nhớ buổi sáng Lạc Man muốn cùng Trương Trình Nương đi chợ, chàng lo lắng muốn đi theo, nhưng Lạc Man sống chết không cho, còn vì thế mà giận đối với chàng, bởi vậy chàng liền bỏ đi uống rượu...

Nhưng trước mắt là chuyện gì xảy ra?

Chàng không mặc đồ nằm trên giường, bên cạnh còn có Hồ Tam Nương!

Ngoài cửa bên trong lại có ba vòng người đang vây quanh.

Tổng Giang nhẹ ho một tiếng, nhìn thoáng qua chần của Hồ Tam Nương, nhíu mày nói: “Nhị Lang, trước tiên đệ cứ mặc xong quần áo rồi nói sau?!”

Võ Tòng chỉ cảm thấy trong đầu mờ mịt, ánh mắt không ngừng di chuyển qua vết máu trên ga giường, nhất thời tim trầm xuống, phản ứng thứ nhất dĩ nhiên là may mà Lạc Man không ở đây!

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Võ Tòng vừa nghĩ như vậy, một giọng nữ không dám tin chột vang lên: “Võ Tòng?!”

Võ Nhị nhất thời như bị sét đánh, trên mặt trắng bệch, chàng run run rẩy rẩy quay đầu, sắc mặt Lạc Man trắng bệch ôm bao lớn bao nhỏ đứng ở cửa, không thể tin nhìn cảnh giường hỗn độn.

“Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?” Lạc Man thì thảo hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

“Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

Lạc Man ngơ ngác nhìn màu máu đỏ tươi kia, trong lòng có cảm giác như bị kim đâm, rất đau.

Đây là chuyện gì vậy?

Vì sao khi trong lòng nàng tràn đầy vui mừng chạy tới tìm Võ Tòng thì lại phải chứng kiến cảnh tượng này.

Nàng vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, đây chính là tình huống cầu huyết trong tiểu thuyết hay sao!

Khi thê tử lòng tràn ngập phấn khởi trở về lại thấy phu quân lên giường cùng người phụ nữ khác. Lạc Man toàn thân run rẩy, nhưng trong lòng lại bình tĩnh một cách thần kì.

“Tiểu Man.” Trương Trình Nương nhẹ nhàng đỡ lấy nàng, nhàn nhạt nói: “Mọi hãy nghe Võ huynh đệ giải thích trước đã.”

Lạc Man hy vọng ngừng đầu, đáy mắt mang theo sự khẩn cầu tha thiết.

Võ Nhị vô cùng đau lòng, trước mắt chàng như tối sầm lại. Chàng nhìn Lạc Man lặng lẽ đứng đó, ánh mắt ấy như muốn xé nát trái tim chàng.

“Tiểu Man, ta không biết, ta uống say...” Võ Tòng tuyệt vọng nhắm nghiền mắt lại, giọng chàng khàn đục.

Trong lòng Tiểu Man (Chỗ này là trong lòng ai đó chứ không phải ai đó trong lòng nhà m chán động, trước mắt chỉ thấy tối đen như mực.

“Tiểu Man.” Võ Tòng đau đến xé lòng nói, trong mắt chỉ thấy người con gái kia mềm yếu ngã xuống. Thế giới của chàng dường như đã sụp đổ hoàn toàn.

Lạc Man cảm giác như bản thân đang ở trong một cơn ác mộng. Tại sao Võ Tòng lại có thể phản bội nàng mà quan hệ với Hồ Tam Nương! Nàng đứng một bên nhìn Hồ Tam Nương khiêu khích mình, trong lòng không khỏi cười lạnh.

Tổng Giang định bụng chờ cho mọi chuyện lắng xuống rồi sẽ từ từ khuyên giải cho Lạc Man. Lạc Man cảm thấy lòng như lửa đốt, trái tim nàng như bị xé nát, đau đớn không thôi. Nàng đau đầu nhìn gương mặt méo mó của Tổng Giang, lại nhìn sang Võ Tòng đang cúi đầu nín lặng, chưa bao giờ cảm thấy

nản lòng thoải chí đến thế nàng quát lớn: “Câm miệng.”

Nàng đã tỉnh lại.

Trương Trình Nương lẳng lặng ngồi bên nàng, thấy nàng mở mắt bèn kinh ngạc nói: “Tiểu Man, muội tỉnh rồi!”

Lạc Man nhìn nàng trong lòng dậy lên nỗi đau thương. Tất cả điều này là thật sao?

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại: “Chuyện là như thế nào?”

Nàng thừa nhận khi nhìn thấy Võ Tông trong bộ dạng ấy nàng đã bị đả kích rất lớn nhưng không thể vì thế mà ngất đi, trừ khi chính thân thể nàng có vấn đề.

Gương mặt của Trương Trình Nương vốn vui mừng bỗng cứng đờ, đây là loại phản ứng gì vậy? Nàng vốn tưởng Lạc Man sau khi tỉnh lại có lẽ sẽ làm ầm ĩ lên, nhất quyết không tha thứ nhưng chưa hề nghĩ tới việc nàng ấy sẽ bình tĩnh như vậy, vừa trách móc vừa lạnh nhạt. Trương Trình Nương cảm thấy không ổn, liền nhìn thoáng, Võ Tông đứng bên ngoài áp ứng nói: “...Nàng...mang thai...”

Lời nói như tia chớp rạch ngang.

Lạc Man cười rộ lên, cuộc đời quả nhiên là một màn cầu huyết! Trương phu say rượu làm chuyện trái đạo, thế từ lại mang thai.

Trương Trình Nương thấy phản ứng này của nàng bèn hoảng hốt, vội vàng khuyên giải: “Tiểu Man, chuyện tới nước này đừng suy nghĩ nhiều mà ảnh hưởng tới đứa bé. Huống hồ tâm lòng của Võ Tông luôn hướng về muội, cho dù Hồ Tam Nương có thế nào cũng không thay thế được. Về sau có thể suy xét mà chấp nhận nàng.”

Phụ nữ cả đời phải như thế này sao? Lạc Man từ từ thu hồi nụ cười, bình tĩnh nhìn Trương Trình Nương: “Tẩu, lúc trước tẩu đồng ý cho Liễu Sư Sư vào cửa cũng vì nghĩ như thế này sao?”

Trương Trình Nương không thốt nên lời.

Lạc Man chậm rãi lắc đầu: “Tẩu có biết vì sao Sư Sư đi không?”

Nàng lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài cánh cửa kia dường như có thể nhìn thấy Võ Tông đang kiên nhẫn đứng chờ, mắt nàng nóng lên từng đợt: “Có đôi khi càng yêu một người lại càng không thể chịu được việc người đó có khuyết điểm.”

“Nhưng đàn ông đều là như vậy.” Trương Trình Nương không hiểu: “Chỉ cần chàng luôn ở bên ta thì đâu cần so đo những chuyện trước kia.” Võ Tông yêu Lạc Man như vậy, ngay cả nàng ta cũng thấy, vì sao Lạc Man lại không thể tha thứ cho sai lầm vô ý này của chàng?

“Huống hồ biết đâu chuyện này lại là do người khác hãm hại thì sao?”

Lạc Man rũ mắt xuống: “Không phải là không nghĩ đến chuyện tha thứ mà là không thể. Tẩu, nếu như y phục mà tẩu thích nhất bị người khác mặc mất, tỷ còn có thể mặc lại nó nữa không?”

Trương Trình Nương nghẹn lời, đương nhiên là không! Lấy lại để mặc ư? Thật ghê tởm!

Lạc Man cười khổ: “Ta cũng như vậy. Không phải là không nghĩ đến việc tha thứ chỉ là không thể được nữa.”

“Tẩu đừng khuyên muội nữa, giúp muội gọi Võ Tông vào đây được không?”

Trương Trình Nương thở dài, rốt cục nàng cũng đã hiểu rõ, cô nương này vốn dĩ không cùng quan điểm với các nàng. Nhưng nàng lại rất hâm mộ nàng ấy dù bọn họ đều có trọng phu là những tráng sĩ anh hùng. Lúc mở cửa nhìn thấy Võ Tông, Trương Trình Nương không khỏi thở dài. Chỉ qua một buổi tối mà trông hần như người mất hồn, gương mặt tiêu tụy, người nồng hơi rượu, một bộ dạng nghèo hèn.

“Tiểu Man gọi đệ vào...” Nàng ta nhẹ nhàng nói

Thân thể Võ Tông chấn động, hai rèm mắt rũ xuống: “Đệ biết rồi.”

Võ Tông bước từng bước nặng nề vào trong phòng, trong đầu đột nhiên nhớ tới ngày đó khi chàng ôm Lạc Man ngọt ngào nói muốn một đứa trẻ. Bây giờ khi đứa trẻ đã có, nhưng mọi thứ lại thay đổi...

Mắt Võ Tông (Đoạn này là mắt ai đó nha m. bình thường cũng không nói là ai đó mắt) nóng lên, kinh ngạc nhìn người nằm trên giường, sắc mặt của nàng tái nhợt.

“Tiểu Man! Hãy tin ta! Hãy tin ta!” Võ Tông đau xót tiến tới quỳ xuống vui đầu vào đùi nàng mà khóc.

Lạc Man xót xa tự cười nói: “Chỉ cần chàng nói, ta sẽ tin lời chàng.”

Võ Tông kinh ngạc ngẩn đầu: “Thật sao? Tiểu Man, ta không hề chạm vào nàng ta. Ta không làm chuyện đó. Chỉ là ta uống chút rượu lúc tỉnh dậy đã

thấy Hồ Tam Nương nằm một bên... Ta không hề chạm vào nàng ta.”

Lúc đó chàng nhất thời kinh hoàng, thấy bản thân mình trần như nhộng, hơn nữa Hồ Tam Nương người đầy dấu đỏ, còn có dịch, chàng tưởng là của bản thân nhưng sau này chàng kiểm tra lại thấy bản thân không có dấu vết sinh hoạt vợ chồng.

Lạc Man thở nhẹ một hơi, lộ ra một chút ý cười: “Thật không? Thật tốt quá!”

Võ Tông trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười: “Yên tâm! Ta nhất định sẽ bắt kẻ hãm hại ta. Nghe ta nói này Tiểu Man, nàng mang thai rồi. Ta sắp làm cha!”

Nói xong chàng phấn khởi đứng lên, mặt đầy kiêu ngạo.

Sống mũi Lạc Man cay cay: “Nhị ca, vậy chàng định cưới nàng ta sao?”

Võ Tông nhất thời cứng đờ. Chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù chàng nói không phải chàng cũng không tin tưởng được, huống hồ dù thế nào đi chăng nữa Hồ Tam Nương không có danh tiết, theo ý tứ của các huynh đệ rõ ràng phải nạp nàng. Võ Tông không muốn, nhưng nếu không làm vậy chẳng lẽ muốn bức chết Hồ Tam Nương sao? Hơn nữa chàng chắc chắn không thể thoát khỏi chuyện này, chàng...

Đâu cần phải hỏi chàng, không phải là đã nói rõ tất cả rồi hay sao? Lạc Man nản lòng, dù kết quả đã sớm đoán được nhưng trong lòng nàng vẫn không khỏi rét run.

“Đi ra ngoài đi! Ta muốn một mình.” Lạc Man mỗi một nói.

Võ Tông cắn môi, nhớ tới lời Ngô Dụng nói Lạc Man vì bị đã kích lớn nên thai nhi bất ổn cần phải bình tĩnh, không thể bị tổn hại thân thể. Chàng muốn mở miệng nhưng lại không thể. Chàng đứng bật dậy, mắt không thôi nhìn về phía Lạc Man, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm: “Tiểu Man, chờ ta, ta nhất định sẽ tìm ra thủ phạm. Cả đời này ta chỉ có một người con gái. Mặc kệ nó là sự thật hay danh dự!”

Lạc Man lặng lẽ nằm trên giường, nước mắt lấp lánh trên khóe mắt, không phải lúc sáng nàng đã quyết định rồi sao? Võ Tông là người trọng nhân nghĩa, sao có thể mặc kệ Hồ Tam Nương.

Hồ Tam Nương cũng mặc kệ. Tuy rằng ả thấy có lỗi với Lạc Man, nhưng dù thế nào thì tâm nguyện của ả đã hoàn thành, cùng lắm thì về sau ả sẽ tuyệt đối không tranh với Lạc Man nữa là được.

Hồ Tam Nương ngượng ngùng đứng ngoài cửa, vừa nhìn thấy Võ Tông, nàng lập tức đi theo, thẹn thùng nói: “Nhị ca, tỷ tỷ thế nào rồi. Để thiếp đi xem tỷ ấy.”

“Đứng lại” Võ Tông mặt lạnh tanh trả lời ả, chàng nhìn xuống với ánh mắt lạnh lùng: “Không được quấy rầy Tiểu Man, bằng không đừng trách ta vô tình. Còn có, về sau không được gọi ta là Nhị ca. Gọi (Tiếng việt mình hay nói là gọi hơn là kêu :v) Võ Tông.” Nói xong không để ý đến nàng lạnh mặt bỏ đi.

Giờ đã là giờ điểm tâm, mọi người đi lại nhìn Hồ Tam Nương đứng đó toàn thân đau đớn, rét run từng đợt. Kia là ai? Là người mà ả sắp phải gả cho đó sao?

Tuy rằng mọi người cảm thấy Võ Tông cần phải lấy Hồ Tam Nương nhưng trong lòng vẫn có chút khinh thường ả. Chỉ cần nhìn thoáng qua cũng thấy vợ chồng người ta tình cảm rất tốt, chỉ là ả cứ cố chấp muốn thử. Mọi người đều thấy sung sướng khi nhìn ả gặp họa.

“Hóa ra người là thế này, hừ, tiểu thư gì chứ? Thật là đến cả nô tì trong viện cũng không bằng.” Tôn Nhị Nương hừ lạnh.

“Đã dùng thủ đoạn còn dám đến đây.” Trương Trình Nương nhẹ nhàng nói.

Hồ Tam Nương nhin không được gầm nhẹ: “Các người biết cái gì, là Nhị ca....” Rõ ràng là chàng bảo ả đừng đi. Rõ ràng là chàng ôm ả nói sẽ nhất định cưới nàng, rõ ràng là chàng...

Thấy ả đứng đó bật khóc, Tôn Nhị Nương cũng không kiên dè, bấu môi tấy chảy.

Lạc Man nghe thấy động tĩnh bên ngoài, cảm giác mệt mỏi tràn đến. Nàng bất giác đưa tay sờ bụng, có lẽ đã đến lúc nên đi. Nàng ở lại Lương Sơn vì Võ Tông, nhưng bây giờ cả Võ Tông nàng cũng không muốn thấy, Lương Sơn này nàng còn ở lại làm gì?

Còn đứa bé, có lẽ nàng cần phải tìm nơi nào đó yên tĩnh nuôi nấng nó.

Đêm đó Lạc Man lặng lẽ thu gói đồ đạc, đợi đến nửa đêm nàng nhẹ nhàng bỏ đi.

Bỗng một bóng người dịu dàng đứng một bên, Lạc Man cả kinh: “Tẩu”

Trong lòng Trương Trình Nương đau xót, khóe mắt ươn ướt: “Đứa nhỏ này sao lại quật cường như vậy.” Trải qua mấy ngày ở chung nàng ta đã thật tâm coi Lạc Man là muội muội ruột thịt, chính mắt thấy Tiểu Man không biết đi đâu về đâu, trong lòng nàng ta khó chịu không nói nên lời.

“Cho dù không vì bản thân muội cũng phải lo cho đứa trẻ nữa. Nó không thể không có cha.”

Lạc Man cười khổ: “Vi nghĩ cho đứa nhỏ nên muội mới ra đi.” Lương Sơn chinh chiến không ngừng, đứa nhỏ này đâu thể lớn lên trong hoàn cảnh vui vẻ,

yên bình. Hơn nữa, Võ Tòng còn muốn nạp thiếp, nàng thà để đứa nhỏ không có phụ thân cũng không thể dùng nó để tranh giành tình cảm với người phụ nữ khác.

Trương Trinh Nương vẫn không nguôi hy vọng: “Nhưng tấm lòng Võ Tòng luôn hướng về muội!”

“Hướng về ta được bao lâu chứ?” Lạc Man cười khổ, nàng thật sự khó có thể tin tưởng dù vì bất cứ nguyên nhân nào, chàng muốn kết hôn cùng người phụ nữ đó. Làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại bỏ mặc một bên không hỏi tới? Đó cũng là người! Nàng không thể ngừng suy nghĩ. Võ Tòng là người có tình có nghĩa, khó có thể nói liệu vài năm sau chàng sẽ không sinh ra áy náy mà sẽ xảy ra những chuyện giống với ngày hôm qua.

Nhân lúc vẫn còn yêu, nhân lúc hình ảnh nàng trong chàng vẫn còn tốt đẹp hãy chấm dứt tại đây.

Thấy nàng đã quyết định, Trương Trinh Nương biết có nói nữa cũng không có tác dụng đành phải giúp nàng sớm thu gọn đồ đạc: “Muội, ta biết muội có bản lĩnh, đây là một chút ngân lượng còn có một ít thuốc dưỡng thai, muội cầm lấy đi.”

Lòng Lạc Man ảm áp nhận gói đồ: “Cảm ơn tâu. Hẹn sau này có cơ hội gặp lại.”

Nói xong nàng lưu luyến nhảy lên ngựa, quay đầu nhìn thoáng qua, dần lòng thúc ngựa đi.

Võ Tòng đang ngủ say đột nhiên thấy ngực đau xót, giật mình tỉnh dậy.

“Lạc Man?” Chàng hoảng hốt kêu lên, nghiêng ngả chao đảo chạy ra ngoài.

Lúc chàng chạy tới trong viện chỉ còn Trương Trinh Nương đứng một mình ở đó, gương mặt hiện lên nét thương xót nói: “Nàng ấy đi rồi.”

Võ Tòng choáng váng, lao đảo về phía sau, cảm thấy bản thân như không thể hít thở nổi. Chàng chỉ thấy môi Trương Trinh Nương mấp máy, mà không nghe thấy âm thanh gì, đột ngột trước mặt tối sầm, chàng ngã xuống.

“Nhị Lang! Nhị Lang! Người đâu!” Trương Trinh Nương liền phát hoảng, vội vàng hô to.

Dù đã là đêm muộn, Lương Sơn vẫn sáng trưng bởi đèn đuốc.

Tiêu Cái chán chường đứng trong viện, Lí Quý nóng nảy đá mạnh vào ghế: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Man lặng lẽ bỏ đi, Võ Tòng ngã bệnh, tất cả chỉ vì Hồ Tam Nương.

Lí Quý quay đầu đi chỗ khác, trừng mắt nhìn Hồ Tam Nương, ồm ồm nói: “Ngươi vừa lòng chưa? Ngươi còn dám làm càn đuổi cả tẩu tẩu đi nữa.”

Hồ Tam Nương vừa rồi còn hơi (Có chút thì mồi lại là hơi hoặc là có phần, chủ yếu là hơi nhé, nếu hơi không hợp thì mới thành có phần) mắt hờn mắt vía, nàng dù thế nào cũng không nghĩ tới việc Lạc Man lại bỏ đi. Như vậy nghĩa là Lạc Man không hề có ý chấp nhận ả.

“Đáng tiếc cho dù muội ấy đi rồi thì Nhị Lang cũng không chấp nhận ngươi.” Tôn Nhị Nương châm chọc. Nàng quen biết Võ Tòng đã lâu, tận mắt thấy cảnh vợ chồng họ bị ả ta chia cắt mà hận không thể đâm ả ta hai đao.

Hồ Tam Nương mê man nhìn về phía chung quanh, huynh đệ Lương Sơn đều khinh bỉ nhìn ả, những ánh mắt khinh thường như nhìn thứ hạ đẳng hướng về ả khiến nàng choáng váng. Rốt cuộc là sao? ả chỉ muốn bắt chấp tất cả để gả cho Võ Tòng.

Lúc trước ả đi qua rõ ràng là Võ Tòng đã...!

Tại sao giờ ả lại biến thành dạng người này?

Hồ Tam Nương khó thể mở miệng.

Tổng Giang cũng không nghĩ tới kết quả này, chàng xem người đàn ông gương mặt tái nhợt vẫn đang cau mày hôn mê kia. Trong lòng không thoải mái: “Nhị Lang thế nào rồi?”

Ngô Dụng thờ dãi: “Bệnh do tâm mà tích tụ thành.”

“Nhưng chỉ vì một người phụ nữ tội gì phải biến mình thành như vậy?” Tổng Giang oán hận nói.

Ngô Dụng nghe vậy thân mình cứng đờ, sau liếc mắt nhìn y (nói về Tổng Giang thì em xưng y nhé, lão này là người xấu): “Nhị Lang là chí tình chí nghĩa, ca ca không hiểu được đâu.”

Tổng Giang bất chợt cảm thấy cứng người, như thể bị nói trúng tâm tư, y cười gượng vẩy vẩy tay áo: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Bệnh Võ Tòng nói nghiêm trọng không nghiêm trọng, nói nhẹ cũng không nhẹ chút nào.

Nói đơn giản, chính là quá mức thương tâm bị tổn hại đến cơ thể, cần nằm trên giường tĩnh dưỡng một thời gian.

Nghe Ngô Dung nói xong, các huynh đệ Lương Sơn nhất thời trầm mặc, không hện mà cùng nghĩ đến ngày hôm đó, bọn họ luôn nghĩ vì Võ Tòng cần phải cưới Hồ Tam Nương, cho nên, chuyện mới biến thành như vậy?

Tiêu Cái thở dài xoa xoa mày: “Tốt lắm! Vậy về sau chuyện này huynh đệ chúng ta ai cũng không tham gia vào nữa!”

Mọi người áy náy gật đầu.

Tổng Giang nhíu mày: “Sao có thể mặc kệ, em dâu đi rồi, Nhị Lang lại bệnh, dù sao cũng cần người chăm sóc. Chi bằng nạp Tam Nương trước, họ cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Lúc này (em đôi thời điểm thành lúc hết nhé. Cái nào cần trịnh trọng thì mới dùng thời điểm thôi) mà y vẫn còn đề xuất điều này? Chẳng lẽ y không biết Lạc Man là vì chuyện này nên mới bỏ đi hay sao?

Tất cả mọi người đều nghi ngại nhìn Tổng Giang, Tôn Nhị Nương nhìn không được ngắt lời: “Tổng tiên sinh à! Có cưới hay không, nạp hay không nạp nên để Nhị Lang quyết định đi! Nhưng mà nếu ngài quyết định cũng không có ai phản đối!”

Đây cũng xem như lí do thoái thác tương đối mạo phạm, nhưng không có một ai khiển trách nàng.

Tổng Giang mặt đỏ tía tai, không dám tin nhìn nàng chằm chằm, nàng dám nói như vậy với chàng: “Ngươi! Thật to gan!”

“Được rồi (Sắc thái ở đây thì nên dùng là được rồi hơn là tốt lắm) !” Tiêu Cái bỗng nhiên mở miệng: “Chuyện này quyết định như vậy đi, trước tiên (Đảo trước tiên lên đầu để đúng trật tự câu) Nhị Nương và (Em thấy edit đề Ai cùng Ai thì đổi thành Ai và Ai nhé) Trình Nương hãy chăm sóc cho Nhị Lang, mọi chuyện chờ Nhị Lang tỉnh lại rồi nói!”

Mọi người lĩnh mệnh.

Tổng Giang đứng một bên, mặt đỏ tía tai như gà chọi, thấy ngay cả Tiêu Cái cũng không giữ thể diện cho y, trong lòng bức tức.

Lúc Võ Tòng tỉnh lại đã là ngày thứ hai.

Tôn nhị nương thấy chàng mở mắt ra, vừa định nói chuyện thì chàng bỗng nhiên lại nhắm lại mắt, khóe mắt còn có chút lệ trong suốt, trong lòng nhất thời không biết nói gì.

“Tẩu tẩu, có thể gọi hồ Tam Nương vào đây được không?”

Trầm mặc thật lâu, Võ Tòng khàn khàn mở miệng.

Tôn nhị nương vừa muốn nói, nhưng nhìn mặt chàng tái nhợt, cuối cùng vẫn thờ dài đi ra ngoài.

Hồ Tam Nương đã đứng ở trong viện, dường như đứng cả một đêm, nghe thấy Võ Tòng gọi nàng, ánh mắt lóe sáng vội vàng vào phòng.

Võ Tòng đã ngồi dậy, thấy nàng, lạnh lùng gật đầu một cái: “Đến đây...”

“Nhị... Võ Nhị ca.” Hồ Tam Nương ngập ngừng nói.

Võ Tòng cúi đầu ho khan vài tiếng: “Gặp chuyện không may như bây giờ, chúng ta còn chưa nói rõ ràng. Ta vốn nghĩ, chờ chuyện này lắng xuống, thì có thể tìm được tên đầu sỏ gây ra chuyện. Nhưng mà, xin lỗi, Tam Nương, bây giờ (hiện tại đổi thành bây giờ để cho thuần việt) ta không làm được...”

Chàng nhìn nàng đầy áy náy.

Trong lòng Hồ Tam Nương run lên, theo bản năng ả thấy sợ hãi những điều mà chàng sắp nói.

“Ta không động vào muội!” Võ Tòng nói.

Một lời như sét đánh ngang tai.

Hồ Tam Nương hoảng sợ nhìn chàng, liên tục lui về phía sau: “Không phải! Không phải! Chàng gạt ta! Gạt ta!”

Làm sao có thể không phải chàng?

Hồ Tam Nương nhớ tới ngày đó, rõ ràng chàng nhẹ nhàng ôm ả, sau đó tỉnh lại lại là một mặt lạnh như băng, tim bỗng chốc trầm xuống: “Không, không phải, là chàng! Chính là chàng!”

Nói đến đây, dường như chính ả cũng không tin, là Võ Tòng! Nhất định là Võ Tòng! Nếu như không phải Võ Tòng! Nếu như...

Không! Chính là Võ Tòng!

Võ Tòng thở dài: “Thực xin lỗi, Tam Nương! Ta biết chuyện này làm tổn thương muội rất nhiều, ta vốn định lặng lẽ điều tra chuyện này cho rõ ràng,

nhưng mà, Tiểu Man đi rồi, cũng đưa luôn tim của ta đi rồi, ta muốn đi tìm nàng ấy. Ta chỉ có thể nói rõ ràng với mọi người như thế này.”

Lý trí nói cho nàng rằng, Võ Tông nói thật, nhưng trên tình cảm, ả lại không thể nào chấp nhận.

Bỗng nhiên, ả mơ mơ màng màng nghĩ đến một chi tiết, người nàng chạm vào trên lưng có cái bớt hồng! Nàng nhất thời giật mình, vội vàng tiến lên vén áo Võ Tông.

Võ Tông vẫn không nhúc nhích.

Bên hông chàng tròn hẳn, không có gì cả (nên đôi cái gì cũng không có thành thế này thì nghe nó sẽ thuận tiện hơn, mấy câu có cấu trúc tương tự thì em cũng làm như thế nhé)!

Hồ Tam Nương run rẩy nhìn thật lâu, bỗng nhiên phát ra một tiếng tuyệt vọng, xoay người xông ra ngoài.

Võ Tông thở dài, sửa lại quần áo, đứng lên đi tìm Tiểu Cái nói rõ ràng.

Tiểu Cái nghe xong trầm mặc thật lâu, thở dài: “Nói cho Tam Nương rồi à?”

Võ Tông trong mắt chợt lóe lên vẻ (tĩa nên đổi thành vẻ cho thuận tiện) áy náy, mặt không biểu cảm gật đầu: “Đúng vậy! Lạc Man đi rồi, đệ (VT xưng với TC thì xưng là đệ) cũng không muốn tra xét gì nữa, cho dù tra ra thì thế nào? Đã không còn...”

Tiểu Cái an ủi vỗ vai (Vỗ vỗ bờ vai nên đổi thành thế này cho thuận tiện) của chàng: “Yên tâm! Người như thế tâm tư khó lường, nhất định ta sẽ không bỏ qua cho nàng ta!”

Võ Tông gật đầu: “Mặt khác, đại ca, đệ muốn xuống núi, đi tìm nàng...”

Tiểu Cái gật đầu: “Là việc phải làm. Đi đi.”

Võ Tông bái tạ chàng sau đó thu thập xong hành lý liền chuẩn bị đi.

Các huynh đệ đều đến tiễn chàng trong viện: “Ca ca! Bảo trọng!”

“Nhất định phải tìm tẩu tẩu về!”

Võ Tông vừa cười vừa chấp tay, đang chuẩn bị đi, Tống Giang đã hối hả chạy tới.

“Nhị Lang! Không thể đi! Không biết khi nào quân triều đình ập tới tiêu diệt Lương Sơn! Giờ phút này đệ làm sao có thể lâm trận bỏ chạy?!”

Tác giả có chuyện muốn nói: được rồi, mọi người đều cảm thấy máu chó.

Nhưng cái gì mà rượu say làm loạn, lũ đàn ông toàn là tật xấu khó đổi

Huống hồ ta cũng không muốn cho chàng làm loạn thật

Lại nói tiếp, hai người yêu nhau cũng không thể lúc nào cũng hòa thuận, ngọt ngào được.

Có đôi khi, cần trải qua một ít phong ba mới có thể hiểu rõ về nhau, mới có thể đối tốt với nhau được

Còn nữa, việc mọi người hô hào Sur Sur chạy thoát nhanh lên, đây chắc còn phải trải qua quá trình !

Cuối cùng, hai ngày sau ta có việc, không thể cam đoan có chương mới, nhưng ta sẽ cố hết sức!

Cúi đầu

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Võ Tông quay đầu, Tống Giang mặc quần áo trắng đứng cách đó không xa, mắt đầy trách cứ.

Chàng đột nhiên cảm thấy rất mệt, chàng biết Tống Giang luôn luôn tránh mặt, chàng không cam lòng si ngốc nhìn lên núi, chàng không thể làm mai một bản thân.

Nhưng mà, bây giờ Lương Sơn không phải tốt lắm sao?

Mọi người tương thân tương ái, vì sao nhất định phải đi con đường chiêu an này chứ?

Hơn nữa, đó vẫn là con đường chết mà thôi.

Huynh đệ bất hòa với người phụ nữ của mình, trong lòng chàng luôn hiểu rõ, nhưng mà vạn lần cũng không nghĩ tới Tống Giang lại giờ trò tư lợi cá nhân đúng lúc này.

Thì ra không biết từ lúc nào chàng cũng không còn nhận ra con người kia.

Võ Tòng rũ mắt xuống, trông như đang nói cho bản thân, lại dường như đang nói cho Tống Giang: “Ca ca, Lương Sơn tốt lắm. Nhưng mà còn có nhiều huynh đệ như vậy, triều đình lại nhiều người, huynh sợ cái gì? Còn nữa, nếu như các huynh đệ thật sự không trụ được, dù có thêm ta cũng đâu có ích lợi gì? Mà Tiểu Man trong lòng có bất đồng, nàng chỉ có một thân một mình, hơn nữa còn đứa nhỏ, nàng cần đệ...”

Tống Giang không khỏi thờ dốc vì kinh ngạc, ánh mắt không thể tin nhìn chàng: “Đệ đang nói gì vậy? Huynh đệ như thế tay chân, bây giờ, đệ muốn vứt bỏ các huynh đệ sao?”

Chung quanh không thoát khỏi hai mặt tướng thú, chàng hoàn toàn nghe không hiểu Tống Giang đang nói cái gì.

Lí Quý tính tình hấp tấp, nhìn không được xen mồm: “Ca ca nói gì vậy? Võ Tòng ca ca chỉ là đi tìm tẩu tử, sao huynh lại nói là vứt bỏ chúng ta chứ?”

“Đừng vậy! Chúng ta là nam tử hán đại trượng phu chẳng lẽ còn muốn Võ Tòng ca ca giúp đỡ? Ca ca hãy mau xuống núi đi tìm tẩu tử đi!” Hoa Vinh mở miệng.

Đây rõ ràng là một chuyện nhỏ, vì sao Tống Giang lại nói nghiêm trọng như vậy.

Nhìn cảnh các huynh đệ đều giúp đỡ chàng, Võ Tòng cảm động, trên mặt lộ ra ý cười.

Tống Giang cho rằng mình cũng đã rất chân thành với Võ Tòng, không biết từ khi nào lời nói của hắn lại trở nên không giá trị như thế? Nhớ năm đó, chỉ cần chàng mở miệng, phía dưới các huynh đệ không một ai không theo cùng, bây giờ, mọi người đã bắt đầu phản đối hắn!

Tống Giang nắm mạnh lấy đầu, ánh mắt lộ ra vẻ ác độc: “Người đi rồi? Vậy Tam Nương phải làm sao? Tam nương đã làm sai sao? Chẳng lẽ người nữ phụ lòng nàng ta?”

Võ Tòng rung mình, không dám tin nhìn Tống Giang.

Mọi người cũng sửng sốt, dù nói thế nào, Võ Tòng cũng đã cùng Hồ Tam Nương... Chẳng lẽ lại muốn vứt bỏ nàng?

Vậy... Vậy... Lạc Man phải làm sao bây giờ?

Mọi người đều khó nghĩ.

Một không khí trầm mặc bao trùm, một giọng nữ khàn khàn bỗng nhiên vang lên: “Võ Tòng không có chạm vào ta. Chàng bị người ta hãm hại!”

Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu, Hồ Tam Nương tiều tụy tái nhợt đứng cách đó không xa. Võ Tòng sửng sốt, theo bản năng quay ra nhìn nàng.

Hồ Tam Nương chịu đựng nhục nhã, run sợ bước từng bước một tiến lên phía trước, đôi mắt đầy thù hận đảo qua một vòng, cuối cùng nhìn chằm chằm vào Tống Giang: “Người cường hiếp ta không phải Võ Tòng, mà là người khác!”

Nói xong câu này, nàng rút cuộc không chịu đựng được đau đớn, rơi nước mắt.

Cái gì?!

Mọi người đều ngây người! Mọi việc đã được tra xét rồi, là ai? Là ai dám cường hiếp tỷ muội chúng ta còn dám vu oan cho huynh đệ chúng ta?!

Tống Giang cũng ngây dại, nghi ngờ nhìn Hồ Tam Nương: “Điều này... Mọi người ngày đó rõ ràng đều thấy! Tam nương, không nên vì giải thoát cho Võ Tòng mà mới...”

Này... Này... Điều này sao có thể?!

Hồ Tam Nương từ khi biết chuyện này luôn luôn trốn trong phòng, nàng suy đi nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy khả nghi.

Ngày đó, nàng trong viện ngắm hoa, bỗng nhiên ngửi được một mùi rất ngấy, rồi lại nhìn thấy Võ Tòng cười xuất hiện trước mặt...

Nghĩ lại ngày hôm đó, thân thể nàng khô nóng bất thường, dường như bên trong có xuân dược...

Ở vị trí của nàng, cho dù Võ Tông có thật sự... Nàng cũng sẽ không thể phóng đảng như thế.

Khi đó Hồ Tam Nương nghĩ ngay đến cái chết, trình tiết không còn, lại còn liên lụy đến Võ Tông, nàng còn sống trên đời để làm gì?

Nhưng khi nàng kề dao vào cổ mình, nàng đột nhiên không hạ thủ được, nàng không cam lòng!

Nàng muốn biết, rốt cuộc là ai hại nàng? Là ai muốn hại Võ Tông!

Nghe thấy Tống Giang làm khó Võ Tông, nàng không định ra mặt, nhưng mà, rốt cuộc không đành lòng...

Mặc kệ chàng khinh thường nàng như thế nào, nhưng nàng là Hồ Tam Nương thật lòng thích chàng.

Hồ Tam Nương chịu đựng nhục nhã nói ra chân tướng, trên mặt đã dàn dụa nước mắt.

Mọi người trong lòng đầy căm phẫn, đồng thời, cũng vì nàng bị suyền mà tất cả đều lo cho thân thể nàng.

Trương Trình Nương không nghĩ tới chuyện sẽ như thế này, trong lòng cũng có chút khó chịu, bước lên phía trước nắm tay nàng.

Hồ Tam Nương buồn bã cười: “Cho nên, Võ Tông vô tội. Các huynh đệ cho huynh ấy xuống núi đi!”

Võ Tông do dự nửa ngày, cuối cùng nhìn về phía nàng, vãi một cái: “Tam nương! Chuyện này là Võ Tông có lỗi với muội! Ta đã nhờ Tiểu Cái điều tra rõ ràng, chắc đệ ấy sẽ sớm tìm ra chân tướng. Đợi khi tìm được Tiểu Man, ta sẽ lên núi! Tầu tầu, phiền ti chăm sóc cho Tam Nương!”

Trương Trình Nương gật đầu.

Võ Tông chấp tay hướng về phía mọi người, lên ngựa rồi đi.

Hồ Tam Nương ngây ngốc nhìn chàng, nàng biết đã không còn hy vọng gì nữa. Bản thân đã không còn trong trắng, không còn xứng với người đó nữa rồi!

Tuy nghĩ thế nhưng nàng vẫn không thể cầm được nước mắt.

Nói đến Lạc Man, lần theo Lương Sơn xuống núi, dù không biết đoạn đường phía trước phải đi như thế nào nhưng nàng vẫn dứt khoát phi nước đại. Cuối cùng giữa trưa nàng đến được một thị trấn nhỏ.

Lạc Man giả nam trang, dắt ngựa đi vào thị trấn, có chút hơi đói bụng, nàng quyết định tìm một túp lầu ăn cơm.

Đã thành thói quen dẫu đi đến đâu cũng đều là hai người, đột nhiên giờ chỉ còn một mình, Lạc Man không khỏi cảm thấy cô đơn.

Dù thế nào đi nữa thì vẫn phải sống.

Tất cả rồi sẽ tốt đẹp lên thôi.

Lạc Man âm thầm khuyến khích bản thân, giải tỏa tinh thần, ăn cơm.

Trong túp lầu có không ít người, tất cả đều đang thảo luận về hoa khôi gì đó.

Nói đến hoa khôi, Lạc Man nghĩ ngay đến một người — Lý Sư Sư, nhện không được bèn nghiêng tai nghe ngóng.

“Nghe nói là một cô nương xinh đẹp như hoa...” Một người mập mạp đáng khinh nói.

“Thật sao?” Nam nhân gầy guộc nói: “Cái trấn nhỏ hẻo lánh này thì có thể có hàng tốt sao? Đừng lừa nhau!”

Bị người ta hoài nghi, tên mập mạp hừng hực: “Đương nhiên là thật. Ta còn nhìn tận mắt nữa cơ! Thật sự kiều diễm, tựa như hoa mẫu đơn vậy, là mỹ nhân...”

Một người đàn ông chắc chắn vài tiếng: “Nghe nói nàng chỉ tiếp khách tối hôm nay, hay là chúng ta đi xem thử?”

Tối hôm nay gặp khách?

Lạc Man tâm dao động, hơn nữa, từ khi rời khỏi Võ Tông đang bị thương kia, nàng còn chưa có vào kỹ viện. Ngay cả trước kia, nàng cũng chỉ cả ngày trốn trong phòng, hoàn toàn không biết đến chỗ nào nhiệt đó.

Dù sao cũng đang rảnh rỗi, không bằng tới mở mang tầm mắt.

Buổi tối, đèn hoa rực rỡ, trong Lan Hương viện treo đầy đèn lồng màu đỏ, cửa vào rất đông người lui tới, vô cùng náo nhiệt.

Thật có cảm giác như ở trong lễ hội.

Lạc Man lòng vui rạo rức đi theo đoàn người lên vào.

Lan Hương viện là kỹ viện lớn nhất ở đây, viện là một tòa lầu ba tầng được xây bằng gỗ, chính giữa viện dựng một vũ đài lớn, bốn phía xung quanh để rất nhiều ghế dựa.

Lạc Man tùy ý ngồi vào một góc, ngay sau đó các cô nương xinh đẹp nữ tử bốn phía tiến lên, Lạc Man vội chạy nhanh rồi trốn đi.

Người con gái ở giữa gặp nàng cũng có chút sững sờ: “Đại gia...”

Lạc Man cẩn thận nhìn nàng, gương mặt trắng toát đầy phấn, hai gò má phớt hồng, đôi môi đỏ choét, khiến cho người ta không thể chịu nổi không biết là nàng rốt cuộc chất bao nhiêu phấn đây! Hoàn toàn là cái bình nước hoa di động!

Lạc Man bịt mũi, không lưu tình nói: “Cách ta xa ra một chút! Tìm người khác đi!”

Cô nương này có vẻ lần đầu bị nhục nhã như thế, ưm một tiếng, dậm chân một cái rồi bỏ đi.

Lạc Man vỗ vỗ ngực kinh hồn chưa dám ngồi xuống một lần nữa, má ơi, nếu đều là mặt hàng loại này, còn không bằng nàng tự trở về soi gương xem bản thân nữa!

Còn có một cô nương đi đến nửa đường lại bị một tên cũng coi như anh tuấn kéo lấy ôm hôn thật sâu làm nàng nhất thời giật mình, má ơi, rốt cuộc là ai tán ai!

Vất vả đợi đến giờ Tuất, các ghế dựa dần dần được ngồi đầy. Tú bà trang điểm xinh đẹp đi lên đài, cười tủm tỉm nói: “Cảm tạ mọi người đã đến đây. Tốt lắm, nói nhiều cũng vô ích, các đại gia đều đã sốt ruột chờ đợi rồi, cô nương, mau ra đây đi!”

Theo lời nói tú bà, những người phía dưới cũng vô thức thân dài ngẩng cổ lên tầng hai, ngay cả Lạc Man cũng ngẩng đầu xem.

Từ lầu hai, một cô nương mặc y phục phớt hồng chậm rãi đi xuống, lụa mỏng phát phơ khiến người ta không thể nhìn rõ thấy gương mặt, nhưng dáng người cực kì thướt tha, từng bước chân chậm nhẹ lay động, làm cho tâm cũng lay động theo, nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu.

Xôn xao —— một đám đàn ông nước miếng chảy dài.

Hả! Lạc Man miệng há hốc, không thể tin, dụi mắt.

Kia... Kia...

Kia không phải là Lý Sư Sư sao?!

Đợi nửa ngày, rốt cục Lý Sư Sư cũng đi tới vũ đài trung tâm, hướng về phía mọi người hơi xoay người, từ từ đứng lên, tháo mạng che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp như tiên.

Đám đàn ông phía dưới nước miếng đều tràn ra thành sông rồi!

Tú bà rất vừa lòng với hiệu quả vừa rồi, cười tủm tỉm nói: “Hôm nay là lần đầu tiên nữ nhi tiếp khách, nữ nhi này là cô nương yêu kiều nhất, chỉ cần các đại gia làm cho nàng vừa ý, bản thân nàng sẽ tự chọn!”

Lời này vừa nói ra, đám đàn ông phía dưới lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực ra vẻ phong tư lỗi lạc.

“Con gái! Mau chọn đi!” Tú bà đẩy đẩy nàng.

Lý Sư Sư nhìn lướt qua mà không khỏi chán ghét, nhưng lại không thể không đi lên phía trước.

Khỏe mắt tươi đẹp nhìn một vòng, Lý Sư Sư cẩn thận xem xét từng nam nhân một, trong lòng âm thầm sốt ruột. Làm sao bây giờ! Chẳng lẽ thanh danh một đời của Lý Sư Sư nàng sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát thế này sao?

Tiền nữ kia! Tốt nhất đừng để cho nàng còn sống, nếu không nàng nhất định phải giết chết ả ta!

Lý Sư Sư một mặt trong lòng nảy sinh tà ý, một mặt không ngừng tìm kiếm. Mãi cho tới khi nhìn đến một góc nhỏ, nàng không tự chủ run lên, ánh mắt sáng rực.

Nàng vội vàng xoay người, ôm lấy tú bà đầu lắc lắc, vội vàng nói: “Mẹ, ta chọn chàng!”

Chọn ai?

Tú bà nhìn theo ngón tay nàng chỉ, trong góc nhỏ, một nam nhân tuổi còn trẻ ngồi đó, bộ dạng khá tuấn tú.

Tú bà cũng đã hiểu rõ, người này, khi nào thì nên trông mặt mà bắt hình dong! Không phải bất kì ai cũng có thể làm cho nàng đồng ý đâu.

“Tốt! Chọn!” Tú bà đánh nhịp.

Lạc Man còn không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, đã bị vài người lôi đi động phòng cùng Lý Sur Sur .

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Không Đề

Trong căn phòng được trang hoàng tinh xảo, hương thơm lan tỏa làm rung động lòng người.

Lý Sur Sur khoác lên mình bộ y phục màu hồng phấn đầy khêu gợi, lộ cả vai và nửa thân trần. Nàng thẹn thùng cúi đầu ngồi bên giường.

Lạc Man sững sốt. Bỗng dưng nàng bị đẩy mạnh vào phòng từ phía sau.

“Tiểu tử thôi! Vào đi!” Tú bà chán ghét vung vẩy khăn tay, vừa nhìn thấy tên tiểu tử này đã biết ngay hấn chẳng tốt lành gì! Thôi bỏ đi, dù sao cũng chỉ có đêm nay.

“Cố hưởng thụ đêm nay đi!” Tú bà vẫy vẫy tay liền đóng cửa. Lý Sur Sur lập tức đi tới ôm lấy nàng, ngẩng mặt lên cười duyên: “Đại gia, trời không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ sớm một chút đi!” Theo động tác của nàng, từng giọt hương nước hoa nồng đậm luồn vào trong cơ thể theo chóp mũi, Lạc Man nháy mắt cảm thấy buồn nôn, không nhìn nổi quay người nôn ra.

Lý Sur Sur bỗng chốc sợ ngây người!

Nàng ấy liền giận đến phát run: “Cô dám ghét bỏ lão nương?”

Lạc Man vừa định mở miệng, ngửi thấy mùi hương nồng nặc đó trong ruột lại trào lên: (Oe)... “Không”...(Oe)... “Có!”

“Còn nói không có?! Vậy cô nôn cái gì? Không phải là cô chê ta bẩn sao?!” Vành mắt Lý Sur Sur liền đỏ hoe! Nàng là người như thế này sao? Nếu xem thường nàng thì có thể đi ra ngoài!!!

Nhìn thấy dáng vẻ tủi thân của nàng ta, Lạc Man không biết nghĩ thế nào, trong lòng liền bất đắc dĩ không thoải mái, cũng ngại giải thích, liền trực tiếp cời sa y, ném nàng ấy lên giường.

Lý Sur Sur còn chưa kịp phản ứng, Lạc Man đã đi tới, bắt đầu cời y phục của nàng ra như sói như hổ.

Lý Sur Sur chấn động, bất chấp có hối hận hay không liền đá văng Lạc Man ra, lùi sâu vào tận trong giường, còn trùm chặt chăn lên người, cảnh giác nhìn Lạc Man : “Ta cảnh cáo cô! Ta làm nghề này đã gần mười năm, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng tiếp khách nữ!”

Lạc Man không phản ứng, để yên cho nàng ấy đá. Cũng may nàng kịp thời nắm được trụ giường mới không bị ngã sấp xuống. Nàng sờ bụng, trong lòng liền sợ hãi. Lạc Man nhìn thấy Lý Sur Sur lùi sâu vào giường thì đột nhiên nghĩ tới Vô Tòng, liền nổi trận lôi đình: “Được lắm! Dám đá ta! Cô chán sống rồi!”

Lúc này Lý Sur Sur mới tỉnh táo lại, bản thân không có ý định mạo phạm, đáng tiếc, bây giờ mà cầu xin tha thứ thì đã quá muộn.

Lạc Man hung tợn đi lên, kéo mạnh nàng ấy ra khỏi chăn, dứt khoát cời quần áo của nàng ấy, cời sạch rồi liền đánh vào cặp mông trắng nõn của nàng ấy.

“Cô dám đánh ta!”

“Dám không nghe ta nói!”

“Dám cười nữ nhân khác!”

“Dám không coi trọng ta!”

Phía dưới Lý Sur Sur gào khóc thảm thiết, một phần vì bị đánh, một phần nghe những tội lỗi mà người kia đang liệt kê, càng nghe càng thấy không đúng, đợi chút! Phần đằng sau là nói nàng sao?!

“Nghe ta nói này! Lạc Man, oan có đầu nợ có chủ, ta cũng không làm loạn, cô đánh người vô tội!” Lý Sư Sư bắt đầu liều mạng giãy dụa, không phục! Nàng muốn phản kháng!

Hà... Hình như là... Từ từ đã! Lạc Man sững sốt, lập tức không hề áy náy vất giày đi, ngồi một bên không chút để ý nói: “Nói đi, chuyện gì đã xảy ra?”

Lúc này Lý Sư Sư đã bị lột sạch, chỉ còn lại có một chiếc yếm đỏ thẫm, nàng ấy sò cặp mông bị đánh rồi bắt đầu đắp chần lên, cẩn thận chuyển đến chỗ cách xa Lạc Man nhất, vừa cảnh giác, vừa thút thít đáp: “... Đừng tới đây!”

Đã lâu không gặp, Lạc Man vẫn làm như vậy, thật đúng là... Hừ chết nàng! (T—T) còn tưởng rằng nàng có thể giữ gìn trinh tiết đến tuổi già, hôm nay chi e là khó mà được!

Khỏe miệng Lạc Man giật gật: “Này! Nét mặt cô là sao vậy? Được rồi là ta sai? Xem cô kia, thử soi gương nhìn bản thân mình xem?! Mùi quần áo thật khiến cho ta ghê tởm!”

Nhìn lại bản thân? Lý Sư Sư khinh miệt uồn ngực.

Lạc Man tức giận cắn răng, quả nhiên là cùng một giuộc với Võ Tông! “Đó là ánh mắt gì vậy hả? Dáng của ta là dáng người tiêu chuẩn đó. Cô có muốn cũng không được đâu! Còn không mau nói, không nói thì lão nương đi đây!”

Lạc Man làm bộ bỏ đi, Lý Sư Sư vội vàng cười làm lành giữ chặt nàng: “Bạn tốt! Tiêu chuẩn, tiêu chuẩn!”

“Đáng lý phải nói từ đầu chứ...”

Thì ra ngày đó, Lý Sư Sư bỏ đi lang thang khắp nơi làm ăn xin.

Kết quả là đi đến Đại danh phủ.

Ngày ấy như thường lệ, Lý Sư Sư ngồi trên đường cái xin com ăn.

Đáng tiếc đại danh phủ này không giống những nơi khác, quy củ của nơi này cũng hơi khác biệt, chẳng hạn như muốn ăn xin cũng phải nộp phí bảo kê.

Lý Sư Sư hiển nhiên không phục, có thể coi là nàng đã đi qua không ít nơi, cũng chưa từng nghe nói ăn xin phải giao phí bảo kê.

Lý Sư Sư không thể dùng vũ lực, nhưng công phu miệng lưỡi thì rất cao. Bình thường chỉ cần nàng nói vài câu cũng đủ để khiến cho sắc mặt mấy tên ác bá đỏ bừng, khó coi rồi.

Lời lẽ sâu cay, nói có sách, mách có chứng!

Xung quanh bốn phía không ngớt lời trầm trồ khen ngợi.

Vì thế đám ác bá thẹn quá hóa giận! Văn không được, ta sẽ dùng đến võ, dù sao thứ mà bọn chúng làm tốt nhất chính là trò này, vốn dĩ không cần tới lí lẽ gì cả, chỉ cần có quyền hành là được!

Vì thế Lý Sư Sư thua thảm, chạy trốn đủ mọi nơi, đám ác bá quyết đuổi đến cùng, vây truy chặn đường.

Lý Sư Sư dù sao cũng là thiếu nữ, nhanh chóng đã bị chúng bắt lại, nhưng chính lúc đó một người chặn đứng đám cường hào ác bá xuất hiện ra tay cứu nàng.

Thân hình anh tuấn, y phục màu lam, tay cầm một cây sáo, dáng điệu mỹ miều trắng nõn, môi đỏ, long lanh như vẽ, đôi mắt giống như hoa quỳnh, quả nhiên là tiêu sái phong lưu...

“Giỏi lắm, Giỏi lắm, Thế tên đàn ông kia là ai mà cô lại tới đây...” Lạc Man không lưu tình chút nào cắt đứt dòng hồi tưởng của Sư Sư.

“Thật không nề tình mà!” Lý Sư Sư than thở liếc mắt một cái, nàng nói nhiều như vậy chỉ vì nàng rất cảm kích, vào lúc thời điểm khốn cùng tuyệt vọng đột nhiên lại xuất một thiếu niên anh tuấn tiêu sái cứu nàng mà thôi.

Được rồi, nếu đã không thích nghe, thì nàng sẽ tỉnh lược mấy trăm từ ca ngợi hần vậy.

Tóm lại, người đó giống như thiên thần xuất hiện, chỉ cần vài chiêu đã đánh cho lũ ác bá này chật vật chạy mất.

Đương nhiên Lý Sư Sư đã tiến đến nói lời cảm tạ, lúc đang định rời đi, thì bị hần gọi lại: “Cô nương! Ta cảm thấy nàng không giống như là người giang hồ lưu lạc, nàng gặp phải chuyện gì đúng không? Tại hạ tuy bất tài, nhưng sẽ tận lực giúp đỡ.”

Lý Sư Sư quay đầu, đúng là thiếu niên phong lưu, mặt mang nét cười yếu ớt, đứng chấp lễ cách nàng vài bước.

Đối với việc hần nhìn ra thân phận của bản thân, nàng cũng không cảm thấy kỳ lạ, nhìn dáng vẻ của hần thì biết là người từng trải, nhìn không thấu nàng mới là lạ. Gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ chính là đạo nghĩa giang hồ, nàng cảm kích thật tâm, nhưng muốn nói giang hồ nhiệt tình đến cứu giúp,

tất nhiên là nàng không tin.

Trong lòng sinh nghi, hiển nhiên nhìn người trước mặt liền cảm thấy khả nghi hai ba phần.

Lý Sư Sư cảnh giác lui về phía sau một bước, nghiêng người khước từ: “Đa tạ công tử, ta không có chuyện gì khó xử.”

Nói xong xoay người bỏ đi.

Vừa thấy nàng không cảm kích, hần nhất thời nóng nảy, xoay người một cái hần đã đứng trước nàng: “Tỷ tỷ chớ sợ, ta không phải người xấu. Ta là Yên Thanh, chính là đại danh phủ Lư Tuấn Nghĩa người hầu cận Lư lão gia. Nay vừa gặp tỷ tỷ đã thấy thân quen, nên lúc này mới... mới...”

Da mặt Yên Thanh đỏ lên, ánh mắt trốn tránh, cũng không nhắc đến nguyên nhân hần xuất hiện, cuối cùng dứt khoát vái vái cái thật sâu.

Chờ hần vừa báo danh tính, Lý Sư Sư liền hiểu rõ toàn bộ, đây chính là Yên Thanh lăng tẩm trong truyền thuyết!

Đồn đại quả nhiên là đồn đại, người này làm sao mà là lăng tẩm, rõ ràng là thiếu niên ngây thơ mà thôi.

Trong lòng khó bỏ qua nghi ngờ, bản tính ác liệt của nàng lại muốn nổi dậy, nàng, khi thấy bộ dạng thẹn thùng của Yên Thanh, trong lòng liền cười to (ha ha ha), nàng cố ý đi lên, ngắt mặt hỏi: “Thì ra là như vậy! Đó thật sự là hiểu lầm... Đệ đệ định giúp ta thế nào...”

Nói xong nhìn hần với ánh mắt đầy mỉa mai.

Bị nàng dọa lui vài bước, hần đỏ mặt, cúi đầu ngập ngừng: “Nếu tỷ tỷ không chê, không bằng theo ta về nhà đi...”

Đến hiện tại còn kiên trì, Lý Sư Sư thật không nhận ra đứa nhỏ kia lại dành nhiều năm tình cảm cho mình như vậy!

Biết được tình cảm ấy, đau đớn trong lòng Lý Sư Sư đột nhiên được xoa dịu một chút, xem đi, Lý Sư Sư nàng thật có mị lực.

Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, không bằng đi xem thử?

Vừa nghĩ thế, Lý Sư Sư liền đi theo hần. Vừa thấy Yên Thanh, Lư Tuấn Nghĩa không nói gì, còn ôn hòa dẫn hần chiếu cố nàng nhiều hơn rồi vội vàng bỏ đi. Ngược lại, Giả thị thê tử của Lư Tuấn Nghĩa đối với Lý Sư Sư toàn châm chọc khiêu khích, còn không cho nàng vào cửa.

Lý Sư Sư vừa định cãi lại đã bị Yên Thanh lạnh mặt kéo vào, phía sau, Giả thị còn không ngừng thóa mạ.

Trở lại phòng sau, Yên Thanh thay Giả thị xin lỗi, hần sai người đem nước ấm cùng quần áo cho nàng rồi đi ra ngoài.

Yên Thanh đứng ngoài cửa thổi tiêu chờ đợi, chưa xong một khúc, cửa đã chậm rãi mở ra.

Một cô nương xinh đẹp, y phục màu đỏ, tóc dài choàng qua bờ vai, gương mặt như phù dung, môi giống như chu đàn, động tác như gió nhẹ phát liễu, vô cùng thướt tha.

Cô nương đó đứng trước mặt chàng, mỉm cười: “Công tử...”

Hàng ngàn bông hoa trong viện nhất thời phai nhạt sắc.

Yên Thanh đứng cách đó không xa, hương thơm thanh nhã đã truyền tới, khuôn mặt cô nương ấy mỉm cười càng ngày càng rõ ràng, tim chàng trong nháy mắt hồi nhip.

“Ồ... Tỷ tỷ đã vất vả rồi... Tỷ nghỉ ngơi đi, ta đi trước...” Khuôn mặt tuấn mỹ của hần đỏ bừng, chặt vật cáo lui.

Lý Sư Sư đứng trong viện cười to.

Đêm đó, Lư Tuấn Nghĩa nhìn Lý Sư Sư quả thực là tán thưởng không thôi.

Lý Sư Sư cẩn thận nhìn hần một cái, phát hiện hần coi nàng giống như là đối với một gốc cây hoa, như tác phẩm nghệ thuật, cũng không có tâm tư dâm loạn gì thì nhất thời yên lòng, nhưng Giả thị kia bất kể sáng tối đều nói nàng lai lịch bất minh, khó lường.

Tuy rằng đều bị Yên Thanh cản trở, nhưng nàng có thể phát hiện sự ghen tị và hận thù hiện rõ trong đáy mắt ả. Không tới vài ngày, Lý Sư Sư liền hiểu rõ, thì ra Giả thị kia rất coi trọng Yên Thanh!

Hiểu rõ điểm này, Lý Sư Sư càng cố ý đùa giỡn Yên Thanh trước mặt ả.

Da mặt Yên Thanh lại mòng, toàn bộ mặt cúi đầu xấu hổ nói: “Tỷ tỷ không cần như vậy...”

Tuy rằng mỗi khi nói như vậy, hần cũng không có hành động gì ra vẻ từ chối, điểm này người tinh ý đều thấy rõ.

Giả thị càng ghen tị phát cuồng, ánh mắt càng ngày càng tối tăm. Có chuyện mà cho tới bây giờ ả vẫn không nhắc đến, ả đã nói với Yên Thanh rằng

à có cảm tình với hắn, đáng tiếc bị hắn cự tuyệt!

Ngẫm lại Yến Thanh đối với bản thân mình luôn là tỏ ra lạnh lùng, không nhiều lời, còn giờ đây thấy hắn lộ rõ vẻ mặt hàm xuân, Giả thị làm sao có thể không nổi điên!

Cuối cùng cũng đến ngày Giả thị không thể kiềm chế được, thừa dịp Yến Thanh đi theo Lư Tuấn Nghĩa ra ngoài luyện công, ả bèn sai quản gia Lí Cố bắt lấy Lý Sư Sư, bán vào thanh lâu.

Dựa theo nguyên lời Giả thị nói chính là “Nàng ta không phải mỹ nhân sao? Không phải thanh tao sao? Đưa nàng ta đi thanh lâu thì quá hợp! Cũng coi như là thành toàn cho nàng ta!”

Xem Lý Sư Sư hận nghiêng răng nghiêng lợi, Lạc Man thật rất muốn nói, đây đều là nàng ấy tự làm tự chịu! Tự làm tự chịu.

Đến thanh lâu Lý Sư Sư hiển nhiên không cam lòng, bèn nghĩ ra cách vào đêm đầu tiên, chờ mong mặc kệ là Lạc Man hay là Yến Thanh miễn có thể kịp thời tìm được nàng!

“Tiểu Man! Ta chỉ biết cô phải cứu ta! Cô chính là cứu tinh của ta!” Lý Sư Sư ôm lấy Lạc Man: “Tốt quá rồi, mau gọi Võ Tông đến cứu ta đi, chúng ta rời khỏi đây trở về đại danh phủ đi!”

Lạc Man trầm mặc.

Lý Sư Sư trầm mặc một hồi, rồi lại tươi cười: “Võ Tông không tới sao? Không sao, ta vẫn còn có thể tìm cách kéo dài vài ngày...”

Lạc Man lại trầm mặc.

Lý Sư Sư giận: “Sao lại không thể trốn đi!” Trời đất ơi! Đây là cái mệnh gì đây!”

Lạc Man chỉ còn cách nói thật: “Ta đã Võ Tông rồi.”

Lý Sư Sư: “...” Đã đi là sao?

Không đợi nàng suy nghĩ rõ ràng, Lạc Man bên kia đã đi đến, ôm nàng khóc lớn lên.

Lý Sư Sư sợ hãi, nàng chưa bao giờ thấy Lạc Man khóc! Cũng bất chấp đã đâm gậy, vội vàng nhẹ giọng an ủi.

Lạc Man chỉ là nhất thời ủy khuất, sau hai tiếng liền hoàn toàn không có việc gì, một bên nín chặt chân Lý Sư Sư bơi nước mũi, một bên kể hết sự tình một lần.

“Cô cứ như vậy chạy đến đây?” Lý Sư Sư không thể tin hỏi, nàng luôn luôn cho rằng Lạc Man là người thông minh, sao lại làm ra chuyện ngu ngốc như vậy?

“Võ Nhị không phải đã nói là không chạm vào cô ta sao?” Lý Sư Sư chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Vậy cô chạy trốn cái gì!” Hơn nữa lúc này Lạc Man đã có thai, cần phải thừa thắng xông lên, lấy đứa nhỏ dọa Võ Tông, trực tiếp ép không cho hắn cưới không phải được rồi sao?!

“Xi...” Lạc Man chậm rãi nói: “Như vậy cho dù có thành công thì thế nào? Với tính cách của Võ Tông liệu có thể cam đoan rằng trong lòng chàng không có một chút áy náy sao? Chỉ cần chàng đối với Hồ Tam Nương vẫn còn áy náy, khó có thể nói là sẽ không bị lợi dụng sơ hở. Hơn nữa, đằng sau luôn có người khác sắp xếp! Đàn ông của ta, trong lòng chỉ có thể có mình ta! Không cho phép có người nào được đứng đằng sau!”

“Tưởng tượng thật hay...” Khóe miệng Lý Sư Sư giật giật: “Vấn đề là cô đã buông tay! Võ Tông có thể đã cưới Hồ Tam Nương! Còn thứ nhất, thứ hai không có...”

Lạc Man mặt mày nhảy dựng, bỗng nhiên cười rộ lên: “Cô không hiểu Võ Tông rồi. Ta vừa đi, chàng còn bị tổn thương nhiều hơn ta. Hơn nữa, chàng vẫn bị các huynh đệ tác động, còn đứa nhỏ... Nói cho cùng, trong lòng chàng đang hướng về ai? Chàng nhất định sẽ xuống núi! Nếu như chàng còn có thể cưới Hồ Tam Nương, vậy coi như ta có mất không trông, nhìn lầm người rồi!”

“Đáng tiếc, Võ Tông không phải loại này...” Tâm tình Lạc Man rất tốt, xoa mặt Lý Sư Sư: “Cô bé à, chiều này là lấy lùi làm tiến, có hiểu không?!”

Nàng muốn biết Võ Tông coi trọng nhất là cái gì?! Về phần giáo huấn chàng, nàng hiển nhiên sẽ không bỏ qua!

“Thật lợi hại! Cô nói cho ta thế bây giờ thì phải làm sao?” Lý Sư Sư bành miệng thờ dài, được rồi, Lương Sơn hảo hán không có, Võ Tông cũng không có, chỉ có cái thai trong bụng, có cái rắm mà dùng!!

Bị Lý Sư Sư khinh bỉ như thế, Lạc Man mất hứng: “Không phải là còn phải trốn đến đại danh phủ báo thù sao? Chút lòng thành cũng không có! Thật may cô lại vào tay ta!”

“Đừng xằng bậy! Đứa con bây giờ mới là vấn đề, Võ Tông còn không chém ta sao!” Lý Sư Sư lười biếng nói.

Lạc Man nhủ mảy: “Ta đã làm việc, cô cứ yên tâm!”

Trong Lan Hương viện, tú bà hôm nay vừa vui lại vừa sầu, may mắn là hôm nay qua đi, mai kia Lý Sư Sư lại có thể kiếm tiền, đen đủi là tối hôm nay vốn có thể kiếm một khoản lớn! Đáng tiếc đáng tiếc...

Đang trần trọc, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài náo loạn, còn có tiếng hô to “Cháy cháy!”

Tú bà cả kinh, không cả kịp khoác áo chạy ra ngoài, ngay lập tức đã thấy, lửa hai đã thành mảng lửa lớn, trong đại sảnh mọi người chạy tới chạy lui náo loạn.

Trong lòng Tú bà lo lắng, bắt lấy một quy công hỏi: “Sao lại thế này?!”

Quy công mang nước đi cứu hỏa, thấy sắc mặt nàng dữ tợn bèn thành thành thật thật nói: “Nô tài cũng không biết, hình như là lửa từ trong phong của Ly tiểu thư lan ra...”

Tú bà tâm căng thẳng: “Thế tiểu tiện nhân kia đâu!”

Quy công sững sốt: “Vừa, vừa rồi còn kêu cứu hỏa còn gì.”

Tú bà sắc mặt trắng nhợt, đã hiểu ra! Rõ ràng là tiểu tiện nhân kia phóng hỏa rồi đào tẩu!

Thật sự là... Thật to gan!

Tú bà tâm huyết sôi trào, đau lòng không tả xiết, hoa khôi bỗng chốc lại trở thành người phóng hỏa, cảm xúc tức giận tê tái.

Lúc này, sắc trời tờ mờ sáng, cửa thành vừa mở, trên đường một xe ngựa màu lá cọ phi nước đại chạy theo hướng cửa thành, chở hai vị công tử theo bên trong.

“Tiểu Man, thật là lợi hại, chiêu phóng hỏa này nhất định là tuyệt chiêu!” Lý Sư Sư ôm thắt lưng Lạc Man tán thưởng.

“Còn phải nói! Ta là ai kia chứ?”

“Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi đại danh phủ báo thù cho cô!”

“Nếu Võ Tông tìm không ra cô thì phải làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ?! Đáng đời! Hấn xứng đáng!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 58

Giả thị cũng không phải người ngu ngốc, sau khi đối xử với Lý Sư Sư như vậy, liền làm giả một phong thư, nói rõ là nàng ấy buồn chán nên bản thân muốn ra giang hồ hành tẩu.

Hiển nhiên Yên Thanh không tin, nhưng mà cả nhà đều nói như vậy, nói là bản thân Lý Sư Sư tự ra đi khiến hấn cũng không thể không tin, chỉ có thể từ từ tìm người hỏi thăm.

Cứ như việc chẳng lần nữa nói với Lư Tuấn Nghĩa rằng chàng muốn đi ra ngoài tìm Lý Sư Sư, đáng tiếc chàng cũng không được đồng ý.

Lư Tuấn Nghĩa nghĩ cô gái kia đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng là người kiêu ngạo, không tương xứng với Yên Thanh, nàng ta đi rồi cũng tốt. Tuy rằng trên danh nghĩa Yên Thanh là người hầu của ông ta nhưng nhiều năm như vậy, ông ta vẫn luôn xem hấn như con ruột mình, thật sự không đành lòng nhìn hấn bị tổn thương về mặt tình cảm thương, vì thế kiên quyết không đồng ý cho hấn đi.

Tuy rằng Yên Thanh sốt ruột nhưng mọi chứng cứ đều chỉ ra chính Lý Sư Sư tự ra đi, chỉ có thể từ bỏ, ngẫm tìm người quen biết hỏi thăm.

Mà hai người Lý Sư Sư trốn tới thành liền lập tức đổi xe ngựa, đi thẳng đến đại danh phủ.

Ngay từ đầu, Lý Sư Sư còn lo lắng sợ chạy nhanh quá, sợ phụ nữ có thai như Lạc Man một mối, kết quả lại thấy Lạc Man ăn ngủ kỹ, tinh thần thoải mái

hơn cả nàng! Vì thế chỉ có thể âm thầm cảm thán so với người ta chỉ tức chết mình!

Hơn tháng không thấy, đại danh phủ vẫn như cũ phồn hoa giống như cũ.

Lý Sư Sư đưa Lạc Man nghênh ngang tới Lư phủ.

Lúc nghe người thông báo, Yến Thanh đang luyện võ với người khác, ngay cả quần áo cũng chưa kịp mặc vào đã chạy thẳng tới.

Lư phủ, Lạc Man buồn chán đánh giá cửa sư tử bằng đá, lát sau nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, một người đang ông nửa thân trần vội vã chạy đến, đôi mắt vội vàng nhìn ngoài cửa, thấy Lý Sư Sư đứng sau thì đột nhiên mắt sáng ngời, vội vàng chạy đến trước mặt nàng ấy, giọng hơi tui hờn hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ chạy đi đâu vậy?”

Lý Sư Sư tròn mắt há mồm nhìn hắn, phản ứng hoàn toàn không dự đoán được, Yến Thanh trắng thét, không phải loại tái nhợt mà là trắng hồng, màu trắng của da thịt, cơ bắp rắn chắc, còn có hình xăm màu đen tuyền.

Nàng đã sớm nghe người khác nói trên người hắn có hình xăm tuyệt thế tinh mỹ, tuy rằng tò mò nhưng dù sao cũng ngại nam nữ khác nhau, chưa từng nhìn xem, không ngờ hôm nay lại hữu duyên thấy được.

Mấy sợi lông cứng cáp mọc trên lồng ngực, tiên sương trần ngập kinh sơn, cạnh rừng trúc cao ngất còn có khóm hoa mai đỏ tươi bên cạnh. Màu trắng hồng đối lập với màu hồng đỏ, nàng mê muội gần như lập tức vrun tay, nhẹ nhàng chạm hình xăm trên thân người đàn ông.

Tay lạnh như băng, đầu ngón tay chạm đến ngực như lửa nóng, Yến Thanh hơi run lên, đóa hoa đỏ tươi nhanh chóng cứng cáp, hắn cúi đầu, cả người đỏ như tôm tươi.

Lạc Man nhìn ánh mắt Lý Sư Sư say mê cùng với Yến Thanh xấu hổ thì lạnh cả người, thoáng nhìn sang một đôi vợ chồng trung niên chỉ ngây ngốc nhìn bọn họ, nàng liền xấu hổ, nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Khụ khụ, Sư Sư!” Nhiều người xem thế, cô tự trọng một chút được không!

Lý Sư Sư chấn động, say mê trong mắt chậm rãi đậm nhạt, nàng rút tay về thuận thế xoa tóc, hơi nghiêng người với đôi trung niên kia: “Lư lão gia, người nhà tôi nghe nói lão gia chiếu cố ta đã lâu nên đến cảm tạ.”

Lư Tuấn Nghĩa không hổ là người từng trải, sắc mặt nhanh chóng khôi phục lạnh nhạt: “Nào có nào có! Lí cô nương nói quá rồi.” Xem ra Lý Sư Sư cũng là người có lễ!

Lạc Man nhân cơ hội tiến lên, gật đầu: “Lư lão gia, Sư Sư bướng bỉnh, đa tạ ngài chiếu cố trong khoảng thời gian này.”

Thấy nàng đứng ra, Lư Tuấn Nghĩa sững sốt, người nhà ư? Lý Sư Sư đang nói người thoát nhìn còn ít tuổi hơn nàng ta đây là người nhà sao? Lư Tuấn Nghĩa bối rối, cô gái trẻ tuổi chưa tới hai mươi trước mặt lại nói lời nghiêm trang như thế, khiến người ta bất giác mỉm cười.

Lạc Man gật đầu một cái với Lý Sư Sư, người sau lập tức đưa một phong lễ bao, Yến Thanh lập tức vui vẻ tiếp nhận.

“Chỉ là lễ mọn, bất thành kính ý.” Lạc Man mỉm cười.

Lư Tuấn Nghĩa sững sốt, lập tức sang sắc cười to: “Cô nương khách khí, vào bên trong ngồi thôi.” Không ngờ ông tự nhìn lại, nữ tử này không phải bình thường.

Lạc Man gật đầu, song song vào sân cùng Lư Tuấn Nghĩa, Lý Sư Sư thành thật theo sau, Yến Thanh ôm một đồng lễ vật theo sát sau đó.

Đi ngang qua Giả thị, Lạc Man dừng lại, ánh mắt tối đen nhìn thẳng ả, nàng mỉm cười, lộ ra hàng răng trắng: “Nghe nói phu nhân thêm phần chiếu cố Sư Sư, đa tạ!”

Giả thị đột nhiên im lặng, chỉ sợ ả nói cái gì không nên nói, nhưng mà nàng nói xong câu này liền bước đi, chỉ để lại ả đứng ở cửa không yên.

Vài người đi đến đại sảnh, khách khí hàn huyên vài câu.

Có khách từ phương xa tới, hiển nhiên Lư Tuấn Nghĩa giữ lại ở lâu vài ngày.

Lạc Man vui vẻ đồng ý, điều này khiến Lư Tuấn Nghĩa rất ngạc nhiên, ông nhìn về mặt vô tội của Lạc Man mà sinh nghi trong lòng, rốt cuộc các nàng đang làm gì?

Lý Sư Sư vẫn ở phòng cũ, Lạc Man ở phòng cách vách với nàng ấy.

Yến Thanh vui vẻ cho nàng sửa sang lại phòng, hai người các nàng liền ngồi trên ghế đá trong sân nói chuyện phiếm.

“Tiểu Man, cô tính làm như thế nào đây?” Lý Sư Sư một lòng một dạ muốn báo thù.

Lạc Man uống một ngụm nước, không nhanh không chậm nói: “Cô gấp cái gì? Chủ yếu phải nắm được nhược điểm của ả mới được! Cô cho là khi cô nói là bị Giả thị bắt cóc, Lư Tuấn Nghĩa sẽ tin chắc? Xi! Đừng ngốc! Đó là thể tử của ông ta, là người một nhà, ông ta làm sao có thể tin cô mà không tin ả ta?!”

“Không thì làm sao bây giờ?!” Lý Sư Sư sốt ruột.

“Đừng nóng vội! Chúng ta không phải vào được rồi sao? Tất nhiên là muốn tìm cơ hội!” Lạc Man thường thức thứ trong cốc “Cô có biết thứ đàn ông nhất định không thể chịu đựng được là cái gì không?”

Lý Sư Sư nhúc đầu: “Hồng hạnh vượt tường?” Nàng lập tức bừng tỉnh, cười rộ lên.

Yến Thanh quét dọn xong phòng, lơ đãng quay đầu, chỉ thấy ngoài cửa hai mỹ nữ thanh nhã, yêu mị cười thoải mái, khiến người ta ngây người.

Trong lúc vô tình, Lạc Man thấy thiếu niên đứng đó sững sờ, bèn trêu tức nhìn Sư Sư: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu...”

Lý Sư Sư sững sốt, lập tức nhìn về phía Yến Thanh, hắn vừa nhìn thấy Lý Sư Sư nhìn mình thì liền hoảng loạn cúi đầu, chỉ để lộ ra hai lỗ tai đỏ bừng.

Thiếu niên tốt, đáng tiếc, trái tim nàng đã già, như cục diện đáng buồn, không có chút gọn sóng.

Lạc Man lắc đầu, ánh mắt dừng trên cây hoa nở rộ, bỗng nhiên nhớ tới Võ Tông.

Lúc này, Võ Nhị đang vội vã chạy tới Lan Hương viện.

Lan Hương viện bị thiêu rụi, tú bà vừa hùng hùng hổ hổ nguyên rửa Lạc Man, vừa giám sát lại Lan Hương viện, chỉ thấy một thanh niên y phục đen cầm một bộ bức họa hỏi thăm.

Chuyện thế này tú bà không đủ kiên nhẫn quản lý, nhưng thanh niên kia thật sự rất anh tuấn, tú bà nhìn không được bèn liếc qua một cái, chỉ một cái liếc lơ đãng lại khiến bà ta tức giận không thôi.

Võ Tông hỏi một tiểu ca kỹ càng, liền thấy một người phụ nữ ăn vận lẳng lơ hùng hổ đi tới, roẹt một cái xé bức họa thành hai nửa, còn không hết giận, lại ném xuống đất đập bằng hai chân.

Chờ Võ Tông phản ứng lại, trên khuôn mặt xinh đẹp của Lạc Man đã có vài dấu chân.

Võ Nhị lập tức giận dữ: “Bà đang làm gì thế hả?”

Tú bà cười lạnh: “Làm gì à? Bà đây đang lo tìm không ra thì không hết giận đâu! Đánh cho ta! Đánh chết hắn!”

Võ Tông đang ngờ ngác đã bị người vây xung quanh dẫn đến đánh nhau, cũng may là hấn giỏi võ, đánh một lúc rồi kiếm đường thoát thân.

Chật vật chạy ra thành, trong tay Võ Tông còn nắm chặt hai nửa của bức họa, chàng thở hồng hộc, mở ra xem bức tranh nhìn mặt Lạc Man bị bản, nhìn không được cười rộ lên, Lạc Man lại chêu chọc phiền toái nữa sao?!

Lý Sư Sư trở về Lư phủ, Giả thị liền lo lắng, ả liền khẩn cấp tìm đến Lí Cố thương lượng.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Nàng ta bỗng nhiên trở lại. Còn dẫn theo một cô gái nữa!” Giả thị có trực giác Lạc Man là người không dễ chọc, liền lo lắng.

“Nào, cũng chỉ là một cô gái, cho dù nói lão gia cũng không tin.” Lý Cố mê muội ôm lấy ả sờ nắn lung tung.

“Đừng!” Giả thị này không có tâm tình, luôn cảm thấy có một đôi mắt đáng nhìn ả từ một nơi bí mật gần đó.

“Chàng không biết đâu, cô gái kia rất tà khí!” ả cắn môi.

“Được rồi mỹ nhân, mặc kệ bọn họ! Đến đây, chúng ta vui vẻ chút.” Lý Cố vốn chẳng buồn để trong lòng, ôm ả lên giường.

Ả vờ từ chối vài lần, sau rồi cũng mượn nước đẩy thuyền.

Ngoài cửa, Lạc Man và Lý Sư Sư hai mặt nhìn nhau, rất tốt! Không đợi bọn ta ra chiêu, các người đã tự dâng lên đến cửa!

Đã biết bọn họ là loại quan hệ này, chuyện kể tiếp liền dễ hơn.

Lý Sư Sư nói chuyện này cho Yến Thanh, Yến Thanh hiển nhiên lòng đầy căm phẫn.

Hôm nay, Lư Tuấn Nghĩa lại mang Yến Thanh ra khỏi nhà.

Giả thị gọi Lý Cố tới thương lượng chuyện của Lạc Man và Lý Sư Sư.

Thương lượng đến thương lượng đi rồi liền thương lượng đến trên giường.

Đang giữa cuồng quay, Lư Tuấn Nghĩa đột nhiên xanh mặt đá văng cửa, Yến Thanh đi theo ở phía sau.

Lý Cố bị dọa, lăn luôn xuống giường, vừa dập đầu vừa nói đều là phụ nhân quyền rũ gã.

Giả thị cười lạnh không nói.

Lư Tuấn Nghĩa lạnh cả người, mỗi một đề Yến Thanh xử lý, còn ông thì quay bước đi.

Yến Thanh cũng là người hào phóng, trực tiếp giao bọn họ cho Lý Sư Sư và Lạc Man.

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Giả thị cảm thấy kỳ lạ, ả và Lý Cố yêu đương vụng trộm không phải ngày một ngày hai, thường gặp nhau khi Lư Tuấn Nghĩa ra ngoài, cho tới bây giờ ông ta chưa từng về nhanh như thế, hôm nay tự nhiên khác thường như vậy, còn vừa hay bắt gặp bọn họ.

Chờ khi ả nhìn thấy Lý Sư Sư cười gian thì đã hiểu rõ.

“Thì ra là do nguoi, con tiện nhân này!” Nhìn hai người bọn họ, ả lập tức phát điên lên xông tới trước.

Lý Sư Sư rùng mình, theo bản năng tránh ở phía sau Lạc Man, sau đó lại nghĩ tới Lạc Man đang là phụ nữ có thai, vừa định dừng cảm đứng ra thì chỉ thấy Lạc Man cười lạnh một tiếng, nhẹ nâng đùi ngọc dùng sức đá một cái.

Giả thị lập tức giống bóng cao su bay ra ngoài, đâm sầm vào tường, hộc ra một ngụm máu.

Lý Sư Sư: “...” Được rồi, nàng sai lầm rồi, nàng không nên kỳ thị phụ nữ có thai.

Thấy trên đất một bãi máu, Lạc Man cũng phát hiện động tác của bản thân quá mức thô lỗ, không khỏi áy náy một chút, hồng bét, đang mang thai, động thủ như vậy có phải sẽ sinh ra tiểu cuồng bạo lực hay không?

Ngẫm lại nếu là con gái: vũ trảo, quyền đâm cước đá, Lạc Man sợ run cả người! Không được! Bây giờ nhất định phải chú ý dưỡng thai, dưỡng thai...

Nghĩ xong, Lạc Man hít sâu vài cái, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, nhẹ giọng nói: “Được rồi, chúng ta có thể nói chuyện với bà về vấn đề thuộc sở hữu.”

“Trên cơ bản chúng ta luôn là người là có ân tất báo, có cừ oán phải trả. Nhưng mà, xét thấy Sư Sư cũng không bị thương hại thực chất gì, cho nên chỉ dùng gây ông đập lưng ông thôi.”

“Nói đi, thích kỹ viện nào, ta đưa bà đi.”

Lạc Man ôn tồn thương lượng, thái độ ôn hòa giống như không phải bán vào kỹ viện mà là đưa đi lữ hành, khiến ả tức điên.

Hai mắt ả đỏ lên, thù hận trừng mắt nhìn nàng “Nguoi là đồ tiện nhân...”

“Chát!” Một tiếng tát tai thanh thúy vang lên, Lạc Man thối lõng bàn tay, cười tủm tỉm nói: “Bà có biết ta đang mang thai, phải chú ý dưỡng thai không. Cho nên, từ thô tục không thể nói!”

Ả giận dữ: “Tiện nhân...”

“Chát!”

Lại thêm một cái tát.

Ả ngẩng đầu, Lạc Man cười tủm tỉm như trước, dường như đánh ả đổ máu không phải nàng, Giả thị sờ mặt đang nóng bừng, trong lòng liền run run, không dám nói chuyện.

Thấy ả ta cuối cùng cũng thành thật, Lý Sư Sư bật ra, cao giọng nói: “Hừ! Ta đoán bà ta nhất định là thích lan hương viện, nếu không làm gì ngăn dậm xa xôi bán ta vào đó?! Được rồi! Vì tích đức cho tiểu chất nữ chưa ra đời, ta sẽ đưa bà ta tới Lan hương viện.!”

Nói xong còn làm bộ thiện lương, khiến Lạc Man cảm thấy ghê tởm, vừa mới định thiêu lan hương viện xong, quay đầu liền bán Giả thị tới đó, rốt cuộc là nàng ấy có cừ hận lớn bao nhiêu chứ!

Nhưng mà Sur Sur đã nói rồi, nàng liền đồng ý.

Ngày thứ hai, Lạc Man tìm tiêu cục, thuê cho bọn họ đưa Giả thị đến Lan hương viện, bán xong lấy tiền liền cho bọn họ. Đương nhiên, đối với Lư Tuấn Nghĩa và Yên Thanh, hai người nhất trí nói đã đưa ả xuất gia tu hành đi.

Lư Tuấn Nghĩa rất thương cảm, không nghĩ ngợi cũng không nói chuyện nhiều.

Về phần Lý Cố thì sớm đã được Yên Thanh xử lý.

Chuyện này trôi qua như vậy.

Lý Sur Sur và Lạc Man liền ngay người ở Lư phủ.

Lạc Man mang thai ba tháng, từ ngày đó nàng bỗng nhiên ý thức được tầm quan trọng của việc dưỡng thai, xét thấy đứa con này có thể cuồn cuộn bạo lực, chắc chắn là sản phẩm của Lạc Thị rồi, từ đó Lạc Man bắt đầu quá trình dưỡng thai.

Về phương diện, bọn họ có ghen tị, tin rằng đứa con này trong tương lai cũng không kém, mấu chốt là trí lực! Nếu giống nàng thì hoàn hảo, còn giống Võ Tông thì...

Lạc Man nghĩ đến bộ phim hoạt hình lúc nhỏ nàng thích xem thì mắt hừng không thèm nghĩ nữa...

Tương tượng một chút, lại tương tượng ra hai cha con một lớn một nhỏ, hai khuôn mặt tương tự, vừa vô tội thuần khiết nhìn nàng, vừa ngây ngô cười gọi “Nuông tử!” “Mẫu thân!”

Lạc Man liền cảm thấy lạnh run, nhất thời cảm thấy không có tiền đồ trong tương lai, cuộc sống âm đạm không chút ánh sáng.

Vì thế, vì muốn nung đúc tình cảm sâu đậm, bồi dưỡng trí lực và phẩm vị của con mình, Lạc Man dốc hết tâm huyết, nhọc lòng làm theo một thời gian biểu.

Một canh giờ trước giờ Ty, rời giường theo Lý Sur Sur đọc diễn cảm thi từ.

Buổi trưa sau giờ cơm trưa, nằm nghỉ một lát, rồi tỉnh ngủ nghe Yên Thanh thổi tiêu một canh giờ.

Giờ Dậu ăn cơm chiều, nói chuyện một lúc, rồi xem Lý Sur Sur múa một canh giờ.

Giờ Tuất mới đi ngủ.

Có hai người đẩy tài nghệ ở cùng bên cạnh, nàng không tin bản thân còn có thể sinh ra đứa con ngốc nghếch!

Lạc Man đắc ý tưởng tượng không ngừng.

Lý Sur Sur cầm thời gian biểu thì choáng váng, cảm thấy mình như thể nhà giàu sa cơ vậy, rồi lại nhìn đến người nhà giàu đang nằm nghiêng trên tháp quý phi, nhàn nhã ăn nho, loại ảo giác này của nàng ấy đã ăn sâu rồi. Chỉ tiếc người nhà giàu này lại là người rất không phân rõ phải trái, bức ép dân nữ nhà lành là nàng đây, Lý Sur Sur lại là người trời gả không chặt, không đủ khả năng để phản kháng, chỉ có thể lĩnh mệnh làm ra vẻ nha đầu số khổ.

Yên Thanh cũng đến, nở nụ cười một tiếng, sau đó mỗi ngày đều đúng hạn đến đây báo danh.

Tiếng tiêu uyển chuyển liên miên quanh quẩn bên tai, thiếu niên tuấn mỹ bất phàm liền ở phía trước, còn có nha hoàn xinh đẹp bưng trà rót nước, Lạc Man ngày ngày qua chỉ có thể than một tiếng sáng khoái!

Cuối cùng nàng cũng biết vì sao phú bà đều thích thuê người đẹp mà rồi, tú sắc có thể thay cơm, tuổi trẻ đầy sức sống, quả là có tư vị!

Lạc Man ngằm chất lười.

Lý Sur Sur nhìn Lạc Man bằng ánh mắt sõi, vừa lộ vẻ buồn bực không thôi, ám hào nói: “Võ Nhị ngu xuẩn còn chưa rước vợ ư?! Mau tới đón vợ huynh với đứa con này đi!!! A a a!!!”

“Hắt xì!” Võ Tông hắt xì liên tục, nắm chắc ngựa đi vào đại danh phủ.

“Vị đại ca này, ngài có gặp cô gái này không?” Võ Tông thuần thực mở ra một bức tranh cuộn rách nát hỏi.

“Hừm...” Nam nhân nghĩ nghĩ, lắc đầu “Chưa thấy bao giờ!”

“À...” Võ Tông nháy mắt hơi thất thần, lại lấy một bức họa khác ra: “Cô gái này thì sao?”

Người đàn ông kia nhìn chàng với vẻ kỳ lạ, không phải trong bọc đồ kia đều là tranh vẽ đó chứ? Chẳng nhẽ đi tróc ca kỹ trốn thanh lâu ư?

Võ Tòng vừa thấy ánh mắt hắn thì liền hiểu rõ, bắt đầu cười cười: “Đây là tiện nội và muội tử, trước đó vài ngày thất lạc...”

Thì ra là thế! Người đàn ông nọ gật đầu, lúc này mới nghiêm cẩn nhìn bức họa, hử? Đây không phải là...

“Không phải Lí cô nương của Lư phủ hay sao?” Người nọ nghi hoặc nói.

“Lư phủ?!” Võ Tòng kích động cầm tay hắn.

Cánh tay nam nhân tê rần, chạy nhanh ra phía sau một bước, lòng còn sợ hãi nhìn chàng: “Đúng vậy! Trong nhà Lư lão gia...”

Là Lý Sư Sư! Võ Tòng hơi kích động! Chàng sớm nghe được, Lạc Man tìm được Lý Sư Sư ở Kỳ viện, bây giờ Lý Sư Sư ở Lư phủ, Lạc Man nhất định cũng ở đó!

Nghĩ đến lập tức sẽ gặp được vợ, Võ Tòng bỗng nhiên thấy sống mũi hơi chua xót.

Nhanh chóng hỏi vị trí Thanh Lư phủ, Võ Tòng liền lên ngựa chạy đi.

Lạc Man mang thai gần bốn tháng, càng ngày càng khó ngủ, không nghe tiếng tiêu lại khó ngủ.

“Thật đúng là, vừa nghe liền ngủ, sẽ sớm thành bài hát ru con mắt thôi!” Lý Sư Sư vừa nhẹ giọng oán giận, vừa đắp chăn mỏng lên cho nàng, vẫy tay một cái, mang theo Yên Thanh nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Yên Thanh luôn luôn dịu dàng như nước nhìn nàng, cũng đi theo nàng ra ngoài.

“Thật đúng là soi mói, đòi canh gà thập cẩm gì chứ?! Còn bắt bà đây đi mua gà mái làm canh gà, xem bà đây là bảo mẫu thật chắc!” Lý Sư Sư tức giận than thở vài câu, nhưng nàng vẫn nhận mệnh bắt đầu chuẩn bị đi mua đồ ăn.

Hết cách, ai bảo phụ nữ có thai là lớn nhất chứ.

Yên Thanh không tiếng động cười cười, chàng thích Lý Sư Sư này khẩu xà tâm Phật, rõ ràng là nàng nói canh gà có dinh dưỡng, miệng còn phải làm ra vẻ tâm không cam tình không nguyện, dường như chỉ là con mèo nhỏ lạ kỳ, rõ ràng thích ăn cá, mỗi lần lại đều làm ra vẻ khinh thường, đợi chàng vừa đi thì sẽ lập tức xông lên cuồng ăn, thật sự là đáng yêu vô cùng.

Lý Sư Sư cảm rõ vừa đến cửa, chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ đen đang tranh chấp với người gác cổng, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, lại giống như phỏng chừng phải đề lại điều gì đó.

“Võ Tòng?” Lý Sư Sư kêu lên.

Võ Tòng kinh ngạc quay đầu, mừng như điên nhảy lên: “Sư Sư?”

Chàng mạnh tay đẩy cửa phòng ra, vọt tới trước mặt nàng như một trận gió, kích động hỏi “Tiểu Man đâu?”

Lý Sư Sư bị chàng hỏi liền phát hoảng, theo bản năng chỉ bên trong, sau khi phản ứng lại, vừa định nói cho chàng Lạc Man đang ngủ, ai biết chỉ nháy mắt, chàng đã không thấy đâu.

“Kia là ai vậy?” Yên Thanh vừa khéo thấy Võ Tòng vọt tới trước mặt Lý Sư Sư, nhất thời liền phát hoảng, vội vàng đã chạy tới, thấy nàng gặp người thì lo lắng hỏi.

“Hả? À, đó là Phu quân của Lạc Man...” Lý Sư Sư bỗng chốc phản ứng lại, nhẹ nhàng băng quơ nói.

Thấy nàng không muốn nhiều lời, Yên Thanh thức thời biết kết quả, nói sang chuyện khác: “Theo ta đi mua đồ ăn đi...”

“Ừ... Được.” Lý Sư Sư sững sờ một chút, thuận theo đi ra ngoài với hắn.

Bên kia, Võ Tòng biết được Lạc Man ở nơi này thì lập tức không kiềm chế được tim kích động, chạy vội vào bên trong viện, tùy tay bắt lấy một thuộc hạ hỏi phòng nàng, Võ Tòng dùng khinh công bay đến trước phòng nàng.

Cửa gỗ màu đỏ thẩm khép chặt, Lạc Man đang ngủ.

Võ Tòng đứng ngoài cửa, điều chỉnh hô hấp một chút, nghĩ đến lập tức sẽ nhìn thấy người mà chàng ngày suy tư đêm nhớ mong, cả người đều kích động phát run.

Cẩn thận đẩy cửa ra, chàng liếc mắt một cái liền thấy một cô gái nằm nghiêng trên giường nhỏ đang ngủ say.

Thoạt nhìn, nàng dường như thật sự rất tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, còn béo hơn trước không ít.

Ánh mắt Võ Tòng nóng lên, trước mắt như phủ một tầng sương mù. Mấy ngày nay, bao nhiêu lần chàng đều mộng tưởng bản thân đã tìm được nàng, nhưng mà vừa nhẹ nhàng vừa chạm vào, nàng lại biến mất.

Tỉnh lại chỉ đau đớn đến vô cùng.

Nàng còn ngủ, chàng như còn ở trong mộng.

Võ Tông run rẩy vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt nàng.

Xúc cảm mềm mại truyền vào trái tim theo đầu ngón tay.

Tim Võ Tông bỗng chốc kịch liệt nhảy lên, là nàng! Đây không phải nằm mơ! Chàng thật sự tìm được nàng rồi!!

Võ Tông nhịn không được dúi đầu vào ổ chăn nàng, bởi vì cảm xúc quá mức kịch liệt nên cả người nhịn không được mới run run.

Lạc Man nhẹ nhàng mở mắt ra, nghi hoặc nhìn người đàn ông đang quỳ bên giường: “Nhị ca?”

Tiếng gọi quen thuộc, xuyên sâu trong trí nhớ thẳng đến trái tim – nơi mềm mại nhất của Võ Tông chấn động mạnh, ánh mắt dần dần ướt át, rầu rĩ lên tiếng.

Đây chẳng lẽ lại là mộng sao?

Lạc Man nghi hoặc trong lòng, miễn cưỡng nhắm mắt lại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc của chàng, oán giận nói: “Đồ ngốc! Không đến thăm con! Ta tìm cha mới cho nó bây giờ!”

Võ Tông còn chưa cảm động xong thì chợt nghe vợ nói muốn hồng hạnh vượt tường, lúc này mây kiếm của chàng chau lại, nổi giận trong lòng bắt đầu dâng lên, quát “Nàng dám!!”

Mộng này dường như hơi chân thật thì phải!

Lạc Man sờ tai cảm khái, không thèm mở mắt, nằm thẳng trên giường nhỏ, miễn cưỡng nói: “Ai bảo chàng hư hỏng đi tìm tiểu thiếp?!”

Võ Tông vừa định gầm to ai cho nàng chạy loạn, ánh mắt dừng lại trên bụng nàng, hơi nhô lên hấp dẫn hẳn.

Đây là... con của chàng?!

Võ Tông chợt ngẩn ra, đã dự đoán Lạc Man mang thai nhưng lúc này, nhìn đến bụng nàng, Võ Tông mới chính thức có loại cảm giác chân thật này.

Lạc Man có thai!

Chàng, Võ Tông, sẽ được làm cha!

Một cảm giác nóng bỏng lên vào trong thân thể, Võ Tông muốn cười to, mũi lại chua xót, lúc này rất uất ức! Nam tử hán đại trượng phu nào có ai chảy nước mắt!

Trong lòng chàng nghĩ, bèn cố gắng nén nước mắt, quay đầu, cổ họng nghẹn nghẹn muốn nói sang chuyện khác: “Xem này, Tiểu Man, gần đây béo ra không ít!”

Lạc Man mở mạnh mắt ra, mặt vô cảm hỏi: “Chàng! Nói! Cái! Gì! Hả!”

Võ Tông còn khỏ tâm, trong mắt còn đọng nước mắt, thuận miệng nói “Ta nói nàng béo ra không ít!”

Tốt! Rất tốt! Lạc Man cười lạnh, dám ghét bỏ bà đây ư?!

“Đi chết đi!!” Lạc Man tùy tay túm lấy cái gì đó dùng sức ném tới phía chàng.

“A!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Đạo lý này Lý Sư Sư biết, cho nên nàng ta liền ngồi nửa canh giờ ở phòng bếp để nấu, sau đó bùng bát canh gà đi vào.

Vì tránh bản thân không gặp tình trạng gai mắt, Lý Sư Sư đứng ở cửa ho khan vài tiếng, đánh tiếng cho đôi nam nữ bên trong rồi lúc này mới chuẩn bị đẩy cửa vào.

Vừa vào cửa, Lý Sư Sư đã bị tạo hình mới của vợ chồng Võ Tông làm đứng hình.

Võ Tông mặt không biểu cảm đứng ở trong phòng, chung quanh là những mảnh nhỏ, đem chấn tan tác.

Mà Lạc Man thì lại là chửi chửi khóc ngời ở trên giường nhỏ.

“Đây là làm sao?” Khóe miệng Lý Sư Sư giật giật, mẹ kiếp, vợ chồng bình thường đánh đuổi tiểu tam, trải qua gian nan hiểm trở thật vất vả gặp lại không phải cần đến chúc mừng một chút sao? Nay sao lại biến thành máu chảy đầy đất như thế này, là kẻ thù, là kẻ thù đó?!

Nghe thấy giọng của nàng ta, ánh mắt của Lạc Man và Võ Tông đồng thời nhìn về nàng, một cái mang theo sự tủi hờn vô tận.

Lý Sư Sư nháy mắt cảm giác bản thân giống như thành quan tòa, Alexander.

Nhìn hai ánh mắt, Lý Sư Sư cười gượng để canh gà trên bàn: “Đây là như thế nào?”

“Ta cũng không biết... A!” Võ Tông vừa mở miệng đã bị một cái hải nghênh diện đánh vào mặt.

Lạc Man mặt giận dữ buông tay quát: “Chàng bảo bà đây cầm miếng...!!!!”

Lý Sư Sư giật mình một cái kếm chút làm đổ canh gà xuống.

Lạc Man hít sâu vài cái, bày ra nét mặt ai oán, nức nở nói: “Sư Sư!!”

“Hả?” Cả người lẫn tóc gáy Lý Sư Sư đều dựng thẳng lên.

“Võ Tông! Võ Tông chàng ấy, thay lòng...” Nói xong, một giọt nước mắt tuyệt vọng chảy xuống theo khóe mắt.

Lý Sư Sư lập tức lườm Võ Tông như hổ rình mồi, Võ Tông nhanh miệng liều mạng lắc đầu.

Lý Sư Sư nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Làm sao có thể chứ? Có phải...” Cô hiểu làm rồi không?!

“Im miệng!” Lạc Man bỗng nhiên trở mặt, quắc mắt nhìn trừng trừng nói: “Ngay cả cô cũng muốn phản bội ta ư?”

Lý Sư Sư mấy ngày nay gặp cảnh nàng ấy thay đổi thất thường, vội thuận theo nói: “Làm sao có thể chứ? Ta chỉ là cảm thấy bằng nhân phẩm Võ Tông thì không thể...”

“Sư Sư...” Lạc Man meo máo, tủi thân: “Cô không biết, Võ Tông, chàng ấy ghét bỏ ta...”

“Ta không có!” Nhìn thấy dáng vẻ kia của nàng, Võ Tông lại đau lòng muốn chết, vội chân thành: “Lạc Man, ta yêu nàng chết mất, làm sao có thể ghét bỏ nàng được!”

“Nói chàng cầm miếng có nghe thấy không!” Lạc Man gào lên, nhặt lên một chiếc gậy khác ném qua, sau đó quay đầu đau khổ nói muốn chết với Lý Sư Sư: “Sư Sư, cô xem, chàng ấy học được cách dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ ta..... Chàng ấy không thương ta, ngay cả Võ Tông cũng thay đổi, thế giới này thật đáng sợ! Ta không muốn sống, ta muốn dẫn con ta đi chết! Hu hu...”

Lý Sư Sư chết lặng nhìn Lạc Man dùng quần áo mới của nàng ta lau nước mắt dùm nước mũi, lại nhìn một mặt đau lòng hận không thể xông lên thân ái ôm hôn Lạc Man, theo mệnh lệnh không dám động vào nàng ấy của Võ Nhị, tuyệt vọng, thế giới này làm sao? Chẳng lẽ nàng ta đã lạc hậu sao? Thế giới này đã không lưu hành tình chàng ý thiếp tươi mát, lại thịnh hành yêu chết ái mộ sao? Bà đây dịu dàng như vậy thực nữ như vậy nhưng không có người muốn, Lạc Man này bệnh thần kinh của phụ nữ có thai nhưng có đánh đàn ông vẫn lao vào à? A!! Bà đây hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới này!! Muốn đi chết quá đi chết!!

“Tiểu Man, nàng đừng khóc, không tốt cho con...” Thấy Lạc Man khóc đến nao lòng, Võ Tông gấp rút như kiến bò trên chảo nóng, lại không dám tiến lên, một mặt đau lòng khê dô.

Con à?! Lạc Man liền giận dữ, chết tiệt! Chàng còn nghĩ đến đứa con ư, bà đây mang thai con chàng, chàng còn dám làm chuyện đó với Hồ Tam Nương, còn muốn nạp tiểu thiếp, còn ghét bỏ ta vì béo, bây giờ còn nói ta ngược đãi con sao?!

Lạc Man bỗng chốc bật dậy, quơ loạn trên giường, muốn tìm cái gì đó đánh chàng, chẳng qua lúc này đã ném hết rồi, trên giường trừ nàng và Lý Sư Sư ra thì chẳng có gì nữa sất! Lạc Man càng nghĩ càng giận, thuận tay nắm Lý Sư Sư đẩy qua “Chàng đi chết cho taaaaaaa!!”

“A!!!” Lý Sư Sư thét chói tai bay ra ngoài.

“Nương tử cẩn thận thất lưng!” Võ Tông kinh sợ xông lên trước đỡ lấy Lạc Man.

Mẹ kiếp! Vợ chồng Võ Nhị không phải người!!!! Bà đây quản chuyện các người nữa thì bà đây không mang họ Lý!! Lý Sư Sư không thể tin trọn mắt, không ngừng nguyên rủa, ngay tại thời điểm nàng ta nhận mệnh sắp đau đơn rơi xuống, Yến Thanh đã kịp thời lao tới, đỡ được Lý Sư Sư.

“A Thanh!! Cũng là đệ tốt!” Lý Sư Sư kích động hai mắt rung rung “Tỷ tỷ đời này liền lẫn lộn với đệ!!!”

“Được!” Yến Thanh ngượng ngùng cúi đầu như thường lệ.

Bên kia, Võ Tông xông lên trước lại bị Lạc Man đánh cho, sợ làm nàng bị thương, Võ Nhị cũng không dám phản kháng, nhận mệnh bị đánh.

Chờ Lạc Man cuối cùng cũng hết tức giận, Lý Sư Sư lúc này mới làm rõ nguyên nhân chuyện tai bay vạ gió này.

Nàng ta không thể không thừa nhận, Võ Tông bị đánh thành loại đầu heo này rất xứng đáng! Bởi vì tính tình khi mang thai đại biến, khi thì uyển chuyển hàm xúc, khi thì ưu sầu, khi thì nổi giận, còn nói phụ nữ có thai béo ư! Đây không phải là tìm chết sao!!!

Cũng may Lạc Man cảm xúc đến nhanh mà đi cũng nhanh, một lát sau cũng đã thành chim nhỏ nép vào người Võ Tông, xin lỗi chàng.

Phụ nữ có thai là vậy, hôm nay buổi chiều bị Võ Tông làm mất giấc ngủ, lại làm loạn một hồi, Lạc Man hơi mệt mỏi, uống canh gà, Võ Tông nhẹ đỡ rồi ngủ.

Nhìn nàng ngủ, cõi lòng Võ Tông đầy tình yêu hôn nàng, đắp chăn cho nàng xong liền đi theo Yến Thanh ra ngoài.

“Tại hạ Võ Tông, các hạ là...” Võ Tông nhìn hắn với ánh mắt nghi ngờ, trong lòng phỏng đoán đây có phải là đàn ông tốt, có ý đồ với vợ hay không.

“Tại hạ Yến Thanh.” Yến Thanh mỉm cười.

“Trong khoảng thời gian này đa tạ đã chiếu cố nội tử!” Võ Tông cường điệu bật ra hai chữ nội tử.

Yến Thanh tao nhã gật đầu.

Mặc kệ là ngoài mặt hay khí thế, Võ Tông đều có tính chiếm hữu, nhất là đối mặt với thư sinh mặt trắng như Yến Thanh, bởi vì trong lòng không thể không ghen tị nên toát ra khí thế bực người.

Lý Sư Sư đi vất mấy miếng sứ vỡ trở về liền nhìn thấy một cảnh tượng như vậy, nhất thời giận dữ, vợ hắn ức hiếp nàng ta, hắn còn dám tới ức hiếp Yến Thanh ư! Không biết Yến Thanh là của nàng ta sao!

Lý Sư Sư lập tức xông lên trước, nhéo tai Võ Tông, cười lạnh: “Hay cho Võ Nhị huynh! Yến Thanh người ta hào tâm giữ chúng ta, huynh còn ở đây làm khó dễ!”

Võ Tông lập tức cười lạnh: “Ta không cảm tạ huynh đệ thì thôi!” Thuận tiện cường điệu một chút.

Lý Sư Sư còn không hiểu chàng ư, trên tay lập tức nặng ba phần: “Huynh đừng có không biết phân biệt! Yến Thanh chính sư phụ của đứa nhỏ chưa xuất thế của huynh đó!”

Mẹ kiếp, trải qua ngày nước sôi lửa bỏng đó, Lý Sư Sư và Yến Thanh sớm đã kết nghĩa tỷ đệ.

Huynh có biết hầu hạ phụ nữ có thai khổ sở cỡ nào không?

Huynh có biết hầu hạ một phụ nữ có thai vũ lực hay bạo phát là chuyện nguy hiểm cỡ nào không?

Lý Sư Sư quả thực muốn khóc than đồng tình vì bản thân một phen!

Huynh có biết vì sao nàng ta không mặc quần áo màu đỏ không?

Bởi vì Lạc Man nói nàng thấy màu đỏ thì tâm tình không tốt, dễ nổi giận! Còn chuyên môn nổi lên quần áo màu đỏ nữa!

Biết vì sao nàng ta không dùng son phấn không?

Bởi vì Lạc Man nói đứa con trong bụng nàng không thích! Nàng ta thoa thì Lạc Man sẽ nổi lên người nàng ta!!!

Huynh có biết mỗi ngày thì từ ca phú cho một phụ nữ có thai đánh đá khổ sở cỡ nào không?

Huynh có biết mỗi ngày nhảy múa một canh giờ cho một người ngáp ngáp dài là chuyện mệt nhọc cỡ nào không?

Huynh có biết mỗi ngày ta giặt quần áo nấu cơm giống hệt một bà vú không?

Đây cũng chưa phải là khủng bố nhất!

Huynh có biết làm người bẽ mặt trần ngập phần khỏi đi vào thấy một cảnh đau thương muốn chết, muốn đi chết là chuyện buồn bực cỡ nào không? Chẳng qua là vì, chính là bởi vì nàng ta nhìn một màn tình yêu rất rạo rắm thiết! Phải biết rằng người đang ra về đau đớn khôn cùng này hôm trước còn đánh cho một tên trộm kêu cha gọi mẹ đấy!

Lý Sư Sư nhéo tai Võ Tông, tuôn hết cả ra với chàng, cuối cùng chỉ hận kém chút nữa là nhéo đứt tai chàng.

Võ Tông nghe được mà tròn mắt há hốc mồm, trách nào, trách nào vừa rồi chàng cảm thấy không đúng như vậy? Lạc Man đã đau lòng như vậy bao giờ đâu? Phàm là người khiến nàng đau khổ như thế đều phải xuống địa ngục rồi!

“Ta hỏi đại phu rồi, ông ta nói đây là phản ứng mang thai bình thường.” Lý Sư Sư dừng một chút, nhin không được vui sướng: “Tốt lắm, huynh đã đến rồi, về sau chiếu cố Lạc Man đi! Tốt lắm, không nói nữa, ta đi thay quần áo đây. Trời ạ! Đã lâu rồi ta không chải chuốt...”

Nói xong vội vã đi.

Yến Thanh gật đầu với chàng rồi cũng đi theo.

Võ Tông thở dài, mặt mày lại tràn đầy thỏa mãn và tự đắc, cười trở về phòng.

Bên kia, Lư Tuấn Nghĩa tiếp đãi một đại nhân vật, gia thần Cao Cầu —— Lục Hành.

Từ xưa nghiệp quan lại chẳng phân biệt được, Lư Tuấn Nghĩa tuy rằng là thương nhân, nhưng lại có quan hệ tốt với quan phủ, hôm nay, đại nhân vật kia đến, Lư Tuấn Nghĩa xưng phong nhận việc tiếp đãi, đưa Lục Hành trở về chỗ ông ta.

Nói đến cũng khéo, Lục Hành lần này đến đây là để tìm Lư Tuấn Nghĩa.

Từ lần trước Hồ Diên Chúc chặt vật đòi về lại kinh sư, Cao Cầu bỗng nhiên có dự cảm nguy hiểm, Lương Sơn không thể không diệt, nhưng triều đình cũng quả thật không thể cùng lúc đối kháng nhân tài, bởi vậy, Cao Cầu bắt đầu lan rộng tìm kiếm, chuẩn bị lại vây công Lương Sơn.

Nghe nói đại danh phủ Lư Tuấn Nghĩa một thân tốt võ nghệ, còn bổng thiên hạ vô đối, Cao Cầu nhất thời muốn chiêu mộ, vì tò mò coi trọng nên phái Lục Hành đến đây, một mặt cũng là có ý khảo sát, nếu là Lư Tuấn Nghĩa này lui tới với Lương Sơn, quả thật có nghệ tình, vậy cho ông ta một chức quan nhỏ thì có là gì?

Lục Hành mang ý đồ đến, Lư Tuấn Nghĩa hiển nhiên cũng biết, ông ta tự nhủ có khát vọng đền nợ nước, bây giờ vừa hay có cơ hội này, làm sao có thể buông tha đây?

Tức thời, ông ta phái người về nhà thông báo cho Yến Thanh một tiếng, lại dẫn Lục Hành theo sau chậm rãi về nhà.

Lúc này, Yến Thanh đang ngồi ở trên bàn nhìn Lý Sư Sư và gương trang điểm, nghe được gã sai vặt truyền lời thì nhất thời sững sốt.

Tâm tư chủ nhân chàng luôn luôn biết, cho dù trong lòng chàng không đồng ý, nhưng mà chàng biết tính tình chủ nhân kiên cường, cũng không thích quan viên, công phu rất cao, cũng muốn tướng triều đình, nhưng mà lần này Lục Hành tới là có ý gì?

Yến Thanh đột nhiên có loại dự cảm không tốt, hồngбет, Võ Tông còn ở đây mà? Nghe nói huynh ta đã từng đi ám sát Cao Cầu, Lục Hành tới chắc hẳn có thể nhận ra huynh ta!

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Thật lòng mà nói, Yến Thanh chẳng mong muốn Lư Tuấn Nghĩa đi con đường làm quan, vừa qua khỏi biến động, hiện nay triều đình Cao Cầu một tay che trời, cho dù Lư Tuấn Nghĩa tạm thời đắc ý nhưng với tính cách của lão thì kết cục cuối cùng chắc chắn rất bi thảm.

Như đã đề cập, Yến Thanh và Lư Tuấn Nghĩa trên danh nghĩa là chủ tớ nhưng tình cảm như phụ tử, làm quan dù sao cũng là ước muốn lớn nhất trong hơn phân nửa cuộc đời của Lư Tuấn Nghĩa, Yến Thanh thật sự không nỡ phá hủy.

Suy đi nghĩ lại, hẳn căn dặn hạ nhân chuẩn bị phòng khách chu đáo, còn mình thì đến phòng Lạc Man.

Võ Nhị đang vui vẻ nửa quỳ trên đất bóp chân cho thê tử, nghe tiếng đập cửa thì giật bắn, bật người đứng dậy, dứt khoát nhanh chóng ngồi lên giường,

ho khan một tiếng nghiêm nghị nói: “Vào đi.”

Yến Thanh đầy áy náy bước vào: “Võ đại ca, tẩu tử, xin thứ cho tiểu đệ vô lễ! Tiểu đệ có đặt mua một tòa nhà ở ngoại thành, muốn mời ca ca, tẩu tử dọn qua đó ở!” nói xong trịnh trọng làm một đại lễ.

Võ Nhị hơi chau mày, Yến Thanh này chàng biết rõ, là người chân thành, tuyệt đối không làm ra chuyện bán đứng chàng, cho nên chàng không chút do dự khai danh tính thật, xem như một dạng tín nhiệm.

Nhưng mà hôm nay Yến Thanh lại muốn đuổi bọn họ ra ngoài ư? Chẳng lẽ chàng thật sự nhìn lầm hán ta rồi?

Đang miên man suy nghĩ, chàng đột nhiên cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên tay, Võ Tông ngẩng đầu lên nhìn, Lạc Man đang dựa vào chàng mỉm cười: “Vậy thì xin làm phiền!”

Nếu Yến Thanh sợ rước lấy rắc rối thì lúc biết danh tính Võ Tông đã sớm đuổi bọn họ đi từ lâu rồi, thậm chí có thể ngầm báo quan, nhưng hán hoàn toàn không làm như vậy, còn trịnh trọng đến báo tin, xem ra chắc là đã gặp phải phiền phức gì rồi nhỉ? Có lẽ là có người nhận ra bọn họ tới đây chăng

Lạc Man dường như mỗi ngày cuối cùng cũng có chút thích thú, là ai đến nhỉ?

Trong nháy mắt Võ Nhị cũng nghĩ thông, gật đầu đồng ý: “Cũng được. Tiểu Man mang thai, vẫn là yên tĩnh dưỡng thai tốt hơn.” Cách nghĩ của chàng khác hẳn, mặc kệ là ai đến cũng không quan trọng. Bây giờ quan trọng nhất chính là Lạc Man và đứa con trong bụng. Đã có nguy hiểm thì cứ rút trước vẫn tốt hơn.

Yến Thanh đã sắp xếp một chiếc xe ngựa ở cửa sau từ lâu, Lạc Man thu dọn hành lý đơn giản một chút rồi lên xe ngựa.

Trước khi đi Yến Thanh túm chặt lấy tay áo Lý Sư Sư, mắt lấp lánh, đỏ mặt nói: “Tỷ tỷ, tỷ phải cẩn thận... Ta sẽ trở lại tìm tỷ...”

Lý Sư Sư cười tủm tỉm sờ mặt hán “Được! Tỷ tỷ chờ đệ đó!” Nói xong còn nháy mắt quyến rũ, cười rồi đi.

Khỏe miệng Võ Nhị co quắp, thì ra Yến Thanh coi trọng Lý Sư Sư à? Thật sự ... Thật sự là rất không có mặt mà!

Này Võ Nhị, rốt cuộc là huynh muốn thế nào? Giống như thê tử huynh luôn nghĩ cách làm thịt người ta à, ngưỡng mộ người ta lại chê người ta không có mặt?!

Nhà Yến Thanh sắp xếp ở ngoại thành, thật ra là một tiểu viện, bên trong đầy đủ vật dụng các thứ, gọn gàng sạch sẽ, xung quanh yên tĩnh thưa thớt, phong cảnh tuyệt đẹp, quả thật không tệ.

Võ Tông hài lòng gật đầu, vừa định bảo thê tử đi nghỉ ngơi, quay đầu lại thì thấy ánh mắt Lạc Man sáng ngời nhìn chăm chăm vào chàng.

Võ Tông: “...”

“Được rồi, còn lại để Sư Sư thu dọn đi, chàng mau quay về nghe ngóng xem là ai tới?” Lạc Man hưng phấn đến nỗi hai mắt sáng ngời, xoa xoa tay, nàng có dự cảm người đến lần này nhất định là người quen.

Sư Sư: “...” Muội à, đồ đạc nhiều vậy để mình ta ư? Thật sự xem bà đây là nha hoàn à! Hu hu, Tiểu Thanh Thanh, đệ đang ở đâu, có người ăn hiếp tỷ tỷ kia...

Võ Tông: “...” Nương tử, nàng đang mang thai đấy! Yên tĩnh một chút có được không? Có một thê tử thích kiếm chuyện sinh sự thì thôi, chàng thật không muốn một đứa con cũng thích kiếm chuyện gây rối đâu!!!!

Lạc Man mặc kệ hai người bọn họ nghĩ cái gì, chỉ nghĩ tới có thể là tên đàn ông kia, máu trong người nàng đều sôi trào, hận không thể lập tức vọt tới trước mặt gã, ngoảnh đầu lại thấy vẻ mặt Võ Tông như đưa đám đứng nơi đó, nhất thời không kiềm chế được lửa giận, nheo mắt, giọng lạnh đến nỗi có thể đông thành băng: “Còn không đi?”

Võ Tông do dự: “Tiểu Man, việc cấp bách bây giờ là sinh con đó!!”

Lý Sư Sư vội vàng chen vào: “Ta nghĩ trước tiên cần thu xếp hành lý cho xong đã.” Đừng nghĩ rằng muốn nhân cơ hội trốn đi để bà đây một mình làm hết!

Ánh mắt Lạc Man lạnh lùng lướt qua hai khuôn mặt không tình nguyện, cười nhạt: “Cũng được. Vậy các người thu xếp hành lý đi! Ta tự đi.”

Cả hai người đồng thời sững sốt.

Sững sốt một lúc, Lạc Man vịn bàn đứng lên, làm bộ đi ra ngoài: “Tuy rằng mang thai hơn bốn tháng, nhưng các người cũng không cần lo lắng gì hết, trước khi sinh chẳng phải người ta vẫn xuống ruộng làm việc đó sao? Chỉ là đi theo dõi, cùng lắm là không may bị phát hiện, ta và hán đánh một trận. Dù sao cũng không ai quan tâm hai mẫu tử bọn ta, dứt khoát chết chung đi!” Nói xong bèn sải bước ra ngoài.

Võ Tông nhanh chóng bỏ nhào ôm lấy chân nàng: “Tổ tông ơi! Ta đi, ta đi là được chứ gì?” Chàng cũng đâu có nói là không đi! Có cần phải lấy một xác hai mạng ra hù dọa chàng không?

Lạc Man nhướn mày: “Đừng miễn cưỡng! Thật ra ta rất sẵn lòng đi một mình!”

Võ Tông lắc đầu như trống bỏi: “Không miễn cưỡng, không miễn cưỡng chút nào!!”

Lạc Man khoanh tay trước ngực: “Cũng được. Vậy ta giúp tỷ thu xếp hành lý nhỉ?”

Lý Sư Sư cũng lắc đầu như trống bỏi: “Không cần! Chỉ là chuyện nhỏ, ta đối phó được!”

Lạc Man mỉm cười thỏa mãn: “Vậy còn chờ cái gì? Còn! Không! Nhanh! Đi!!!”

“À, được! Được được!” Võ Tông vội vàng chạy đi.

Lý Sư Sư mời Lạc tổ tông nào đó qua một bên, còn mình ngâm đắng nuốt cay bắt đầu thu xếp đồ đạc.

“Tỷ nói người lần này tới là ai?” Lạc Man hưng phấn đi tới đi lui, vẻ mặt kích động: “Ta đoán tám phần là Lạc Hành!”

Người đến chắc chắn là người của Cao Cầu, nếu không Yến Thanh sẽ không chắc chắn được rằng gã ta có thể nhận ra Võ Tông. Tuy rằng Cao Cầu có rất nhiều thủ hạ nhưng người đầu tiên Lạc Man nghĩ đến chính là Lạc Hành!

Nếu như là gã ta thì tốt rồi! Phụ nữ có thai nào đó cười gian, mỗi thù lần trước bà đây còn chưa báo đũa! Lúc này nhất định phải lấy đủ cả vốn lẫn lời!!

Võ Tông ra khỏi cửa đi thẳng đến Lư phủ, vừa khéo thấy một người cao to cường tráng vừa nói vừa cười đi vào phủ cùng với Lư Tuấn Nghĩa, dù gã kia hóa thành tro chàng cũng nhận ra — chính là Lạc Hành.

Nhưng gã ta tới đây để làm gì? Thoạt nhìn quan hệ giữa gã và Lư Tuấn Nghĩa không tệ? Võ Tông nghi hoặc, trong kí ức kiếp trước, Lư Tuấn Nghĩa là huynh đệ của chàng, đáng lý không nên có dính dáng với Lạc Hành.

“Ngốc! Lạc Hành tới làm gì, chắc chắn là tới thu mua Lư Tuấn Nghĩa đi đánh Lương Sơn rồi!” Lạc Man cười nhạo găm táo.

“Không thể nào! Lư đại ca không phải dạng người như vậy!” Võ Tông lập tức phản bác, Lư Tuấn Nghĩa lập bao chiến công hân mã vì Lương Sơn, sao lại là tay sai triều đình được?

“Làm cho rõ nhé, người ta vẫn chưa phải là đại ca của chàng đâu!” Lạc Man lạnh nhạt châm chọc, kí ức của ta đều là chuyện kiếp trước được chưa, kiếp này nàng và Lý Sư Sư đã đến đây, đồng thời trừng trị Giả thị và Lý Cố, còn uy tín của Tống Giang ở Lương Sơn ngày một thấp, càng không có bản lĩnh chiêu mộ Lư Tuấn Nghĩa, cho nên bây giờ Lư Tuấn Nghĩa vẫn là phú thương Đại Danh phủ, toàn tâm toàn ý muốn làm trung thần đền đáp triều đình, sao có thể đi theo một đám cuồng đạo chúng ta chứ?

“Nhưng mà... Nhưng mà... Chắc chắn Lư đại ca sẽ không làm như vậy đâu!!!” Võ Tông cau mày đáp, nghĩ đến sau đó phải đối đầu với ông ta trên chiến trường thì trong lòng hơi khó chịu.

“Thế thì không hẳn!” Lạc Man cắn một miếng táo, người ham làm quan trên Lương Sơn không có nhiều, đứng đầu mũi sào chính là hai vị Tống Giang và Lư Tuấn Nghĩa, cơ hội trời ban như vậy, nếu ông ta không đáp ứng, nàng sẽ không mang họ Lạc!

Quả nhiên, lúc Lạc Hành nói rõ mục đích của mình, Lư Tuấn Nghĩa không thêm để ý đến cái nháy mắt ra hiệu của Yến Thanh mà sáng khoái đồng ý: “Ngày nay cường đạo hoành hành, dân chúng lâm than, Lư mô bắt tài, nguyện vì triều đình cống hiến một phần sức mọn!!”

Lạc Hành hài lòng gật đầu: “Quá tốt. Vậy việc này không nên chậm trễ, không bằng ngày mai mời Lư viên ngoại hồi kinh với ta một chuyến.”

“Khụ. Khụ... Việc này ầy à, Đại Danh phủ của chúng ta mặc dù không bằng kinh thành nhưng cũng là phủ quận có tiếng, Lạc tiên sinh mới đến, không bằng nán lại vài ngày, để chúng ta có thể tận tình tiếp đãi!” Ngay lúc nguy cấp, Yến Thanh cuối cùng cũng lên tiếng.

“À đúng rồi! Hồ đồ thật!” Lư Tuấn Nghĩa chợt bừng tỉnh: “Tiểu Át nói rất đúng! Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta nghỉ ngơi vài ngày đã!”

“Cũng được!” Lạc Hành mỉm cười gật đầu.

Buổi chiều, một phong thư được gửi đến tay Lạc Man.

“Yến Thanh đây là có ý gì?” Võ Tông cau mày, cố tình viết thư để cáo từ.

“Không phải quá rõ ràng rồi sao?” Lạc Man mỉm cười, “Đây là nói cho chúng ta biết Lư Tuấn Nghĩa dự định theo Lạc Hành về kinh thành, phải mau chóng động thủ rồi! Xem ra, Yến Tiểu Át này không muốn đi kinh thành rồi!”

Cũng đúng, quan sát mấy ngày nay, Yến Thanh rõ ràng có ý với Lý Sư Sư, một khi đi kinh thành thì cả hai sẽ không thể tiến tới nữa? Lại biết viết thư gửi nàng nữa chứ, Yến Thanh này cũng là một người thông minh đấy!

“Lư Tuấn Nghĩa không thể đi kinh thành!” Võ Tông dùng sức vò thư thành một viên, gương mặt anh tuấn lộ sát ý.

“Vậy dùng cách của ta không phải được rồi sao?” Lạc Man nhàn nhả nói.

“Đương nhiên không được!” Võ Tông lập tức bác bỏ, khản trương nói “Sao có thể để nàng đi mạo hiểm chứ?”

“Chỉ dụ gã đến đây thôi mà...” Khóe miệng Lạc Man co quắp, nàng thật sự là nhịn đủ rồi! Từ khi Võ Tông đến, mỗi ngày ba bữa cần nhằn lèo nhèo, ngay cả mặt đất cũng không muốn để nàng chạm vào.

Ấn, chàng dứt. Uống, chàng đưa đến tận miệng. Chịu không nổi nhất là, đi nhà xí, chàng cũng ôm nàng tới tận cửa đấy!!! Mẹ nó, có một người đàn ông đứng ngoài cửa chờ, ai còn dám đi tiểu nữa chứ!!!

Lạc Man hết sức hoài niệm những ngày tiểu ca Yên Thanh thổi tiêu, tiểu muội Sư Sư nhảy múa.

Mẹ nó, mỗi ngày cứ đối mặt với Võ Tông kia, nàng khổ không thể tả màaaaaaaa!!!

Quan trọng là mỗi lần nàng phản bác, Võ Tông sẽ trưng khuôn mặt hết sức u oán nhìn nàng đóoooooooooooo!!

“Tiểu Man, ta biết ta có lỗi với nàng, giận ta là đúng.” Bước đầu tiên, là hối hận.

“Nhưng đứa bé vô tội mà! Nó là kết tinh tình yêu của chúng ta đó! Nếu tức giận thì đánh ta mắng ta, tuyệt đối đừng lấy thân thể mình ra đùa giỡn!” Bước hai bày vẽ mặt thần kinh vì nàng và con, ông đây thế nào cũng được, Lạc Man nhìn đến đau răng.

“Nương tử, nếu không có nàng, ta sống còn ý nghĩa gì nữa?” Bước ba, giai đoạn Võ Nhị ghen ngào.

Đây là ba bước toàn chế ngự Lạc Man không có chỗ nào bất lợi.

“Được rồi, chàng thắng.” Lạc Man vò đầu nhẩn nhẩn cảm xúc muốn gào thét “Vậy chàng muốn dụ gã ra ngoài thành như thế nào?”

Võ Tông bật người đứng dậy, nét mặt nghiêm nghị, cả người tỏa ra hào quang thánh phật: “Vì nàng và con, ta bằng lòng hết! Để ta hóa trang thành nàng dẫn dụ gã ra!” TT_TT mẹ nó, cảm động quá! Võ Nhị thật sự là đàn ông tốt đó!!

“Tùy chàng...” Lạc Man ưỡ ỏi ngồi xuống ghế, trong lòng châm chọc, mẹ nó tên Võ Nhị này điên rồi, thật không chịu nổi nữa, phải nhanh chóng đuổi chàng đi thôi.

Nói là làm liền, Võ Tông tìm một bộ y phục của Lạc Man, cố gắng mặc vào người, bảo Lý Sư Sư trang điểm, nhét hai cái bánh mỳ thầu vào ngực, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang ra cửa.

“Muội nói xem, Võ Nhị thế này có thành công không?” Lý Sư Sư nhìn bóng lưng cao to của chàng thì không khỏi nghi ngờ lắm bả nói.

“Đừng nhiều lời! Chúng ta đi theo!” Lạc Man nhét chủy thủ vào ngực, ngẩng đầu vẫy tay với nàng ta.

“Nhưng Võ Tông nói muốn muội ngoan ngoãn ngồi ở nhà...” Lý Sư Sư mờ to mắt.

“Đừng ngốc thế!” Về mặt Lạc Man như mẹ hiền nhìn con thơ “Loại chuyện báo thù này đương nhiên tự mình làm mới sáng khoái chứ! Đi nhanh đi!”

Không đợi nàng phản ứng, Lạc Man đã vô cùng phấn khởi đi ra ngoài, bất đắc dĩ, Lý Sư Sư chỉ có thể chạy chậm đuổi theo.

Trong thành, Yên Thanh đang dẫn Lục Hành đi dạo, tướng mạo Tiểu Át khôi ngô, văn thái phong lưu, giọng êm tai nói không ngừng, hoàn toàn xứng với chức vụ hướng dẫn viên, Lục Hành đang nghe say mê, bỗng thấy đối diện có một người phụ nữ quái dị nhìn mình chòng chọc.

Người kia cao dị thường... Tướng mạo thô kệch, cảm giác hơi khó coi.

Nhìn quen đại cô nương nhỏ nhắn liếc mắt đưa tình, đây là lần đầu Lục Hành thấy loại mặt hàng này, tức thì ho khan một tiếng, quay đầu sang nơi khác.

Vô tình thấy một bóng người quen thuộc chạy qua, gã lập tức sừng sốt, âm thầm quan sát, mắt phải mang theo bịt mắt bắt đầu lâm râm đau đớn.

Gã vô thức sờ mắt, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười lạnh lạnh: “Yến huynh đệ, ta còn chút việc, đi trước một bước.”

Nói xong cũng không chờ hần trả lời đã chen chúc vào dòng người.

Bên kia Võ Tông đang đá lông nheo sừng sốt, cũng đi theo.

Cảm giác được cá đã mắc câu, Lạc Man mỉm cười, rời khỏi đám đông, chen lên xe ngựa, Lý Sư Sư gạt đầu một cái điều khiển xe ngựa chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, Lục Thiên Hành chui ra khỏi đám đông, nhìn hướng đi của xe ngựa rồi cũng nhếch miệng đi theo.

Xe ngựa lác lác ra khỏi thành, dừng ở sườn núi bên ngoài thành năm dặm.

Lục Hành cười lạnh một tiếng phi thân tới: “Quả nhiên là người!”

Vén màn xe, Lạc Man mặt đầy ý cười: “Đúng là tên ngu xuẩn không có cách trị. Nếu muốn tìm cái chết thì không thanh toán cho người cũng không được.”

Vừa dứt lời, một bóng người đã giật dũ bay nhanh đến.

“Lạc Man! Lại dám trốn ra ngoài!!!”

Lục Hành ngoảnh đầu lại, thì ra là nữ nhân xấu xí khó coi kia, đồng tử gã co rút: “Người có ý dẫn ta đến??”

Lạc Man nhún vai, về mặt châm chọc.

Bên kia, Vô Nhị đỏ mắt đánh tới một quyền.

Lục Hành khó khăn né tránh.

Vô Nhị lửa giận ngút trời, hận không thể phát tiết lên người Lục Hành, một quyền một cước đều mang theo sát khí, hơn nữa chàng thần lực bẩm sinh, chỉ chớp lát đã giật đến hai tay ngựa ngáy.

Bên kia Lạc Man cũng không nhàn rỗi, đã sớm lấy một cây cung ra, chuẩn bị tốt tư thế, vèo một tiếng bắn ra.

Mũi tên nhọn gào thét xuyên qua không khí lướt qua người Vô Nhị trực tiếp đâm vào đùi phải Lục Hành.

Vô Nhị run run, đá một cước, rống to: “Nàng muốn mưu sát phu quân hả!!”

Lục Hành bị chàng đá suýt chút hộc máu.

Lạc Man nhún vai, giương một mũi tên khác, không thèm để ý đáp: “Yên tâm, vẫn có chút lòng tin mà!”

Lửa giận của Vô Tòng cháy càng lớn, đây không phải vấn đề tin tưởng hay không, nếu đổi lại người bắn tên là chàng thì chắc chắn chàng sẽ không nỡ ra tay!

Không đợi chàng phản ứng kịp, tên đã bay tới, xuyên qua chân còn lại của Lục Hành.

Đau nhức một chỗ, Lục Hành trực tiếp quỵ xuống, máu tươi nhỏ xuống theo mũi tên.

Ánh mắt tối tăm của Lục Hành nhìn chăm chăm người đang cầm cung ở xa xa.

Phản ứng đầu tiên của Vô Tòng là nhảy tới trước che khuất tầm nhìn của Lạc Man: “Không được nhìn! Dưỡng thai dưỡng thai!”

Lạc Man ngẩng lại thấy cũng đúng, bèn gạt đầu đồng ý: “Được, bịt mắt lại bắn.”

Lục Hành suýt chút nữa phun một búng máu, mẹ nó, trọng điểm không phải chỗ này!

Càng làm gã hộc máu là Vô Tòng lại đồng ý!

Không thể không nói, kỹ thuật của Lạc Man thật sự không tệ, cho dù bịt mắt nhưng dựa vào cảm giác cũng bắn trúng bảy tám phần.

Sau cùng là đến Lý Sư Sư cũng không nhẫn tâm nhìn nữa, trên cơ bản Lục Hành gần giống cái bia tập bắn.

Cuối cùng, Lạc Man giương một mũi tên, cười khẩy: “Lục Hành! Ta đã nói từ trước, nếu như người không chết, mối thù ngày đó nhất định phải trả gấp trăm lần!”

Lục Hành tuyệt vọng nức nở một tiếng, bị tên nhọn xuyên qua yết hầu.

Lý Sư Sư vừa mới thở một hơi thì thấy Vô Tòng xoay người che chắn trước mặt các nàng, ánh mắt đông lạnh nhìn về phía trước: “Là ai? Đi ra!”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Chuyện ngữ ♥ Vân Anh

Beta ♥ Đặng Trà My

Giữa trưa, rừng cây xanh um, ánh mặt trời vàng rực rỡ xuyên qua khe hở của lá cây chiếu lên người Yến Thanh, tuần mỵ như công tử trong sách nhẹ nhàng đi ra.

Võ Tông lại cảnh giác nhìn hấn: “Cậu tới làm gì?”

Khóe miệng Yến Thanh mang ý cười, bình thản như bạn bè gặp lại: “Ta thấy bóng lưng tỷ tỷ, sợ mọi người có nguy hiểm nên qua xem thế nào.”

Có nguy hiểm? Định lừa trẻ con ba tuổi chắc?! Sợ thật thì vì sao vừa rồi cứ trốn tránh không đi ra? Võ Tông cười nhạo, bây giờ Yến Thanh rất khác với người năm đó chàng quen biết, càng ngày càng không hiểu hấn đang nghĩ gì.

“Vậy cậu muốn thế nào?” Võ Tông nhún mày “Bắt ta lên quan? Hay là nói với Lư viên ngoại?”

Động tác của chàng vẫn bình thản như cũ, cơ bắp trên người cũng bất giác căng thẳng.

Yến Thanh dường bị chàng chất vấn đến nỗi kinh sợ, ngạc nhiên trừng lớn mắt, nhìn chăm chăm Lý Sư Sư: “Sao ta có thể làm như vậy được. Chúng ta không phải là huynh đệ tốt ư?”

Lý Sư Sư nhếch môi, không dấu vết tránh sau lưng phụ nữ có thai, đừng nhìn ta? Ta và cậu cũng không phải là người một nhà! Có phải lập trường của bà đây kiên định lắm không nào?

Nhìn thấy động tác của nàng, Yến Thanh liền chấn động, mắt ngập nước tui hờn nhìn nàng ấy

Võ Tông liền không nói gì, không ngờ tình tiết lại cầu huyết như trong ngôn kịch thế này, không liên quan đến chàng! Chàng đây là người thừa! Thôi, cứ qua ngồi với vợ thôi vậy.

Võ Tông vui vẻ đỡ người bẽ trên ngồi xuống một bên, ân cần cúi vai dụi đầu.

Lý Sư Sư đã hạ quyết tâm giả chết, Yến Thanh bí bách tui hờn.

Đây là một trận so ý chí.

Cuối cùng Lý Sư Sư được trang bị lớp mặt hợp kim nhưng vẫn bại trận.

“Thôi?! Cậu muốn thế nào, cậu nói đi?” Lý Sư Sư bắt đầu quay đầu đi.

Yến Thanh nhìn nàng: “Tỷ tỷ nói gì vậy! Ta... Ta đối với tỷ tỷ thế nào? Tỷ tỷ còn không biết ư?” Nói xong, khuôn mặt của hấn đỏ ửng lên, quay đầu qua một bên, để lộ cằm cổ thon dài trắng nõn.

Lại nữa lại nữa! Lý Sư Sư kêu rên, mạnh mẽ khống chế ngón tay đang rục rịch, ho khan một tiếng: “Chuyện là... thân gái giang hồ không câu nệ tiểu tiết, trên đời có câu gọi là chân trời góc bể nơi nào cũng có cỏ thơm, đệ đệ... Chúng ta không cùng một đường!”

Nàng xác định muốn đi theo Lạc Man, mà Yến Thanh lại chủ tứ tình thâm với Lư Tuấn Nghĩa, thế nên bọn họ vốn không thể bên nhau !

Chủ yếu nữa là nàng thích kiểu đại thúc thành thực!!!

“Giang hồ phiêu bạc không thích hợp với tỷ tỷ, tỷ tỷ ở lại đại danh phủ được không?” Yến Thanh nhìn chăm chăm mặt đất, mũi chân di qua di lại.

Nếu là người khác nói ra câu này thì Lý Sư Sư chắc chắn sẽ nổi giận, hận không thể đánh bay hấn, nhưng lời là do Yến Thanh ngượng ngùng với vẻ ngoài giả vờ lạnh nhạt nói... .

Trong lòng Lý Sư Sư chỉ có cảm giác hư vinh ưu việt, nàng đặc ý lờm Lạc Man một cái, phát hiện ra Lạc nữ vương đang chuyên tâm hưởng thụ tay nghề Võ tiểu nhị mát xa phục vụ, vốn không rảnh xem bọn họ thì liền hất chửi: “Không được! Đệ đệ! Tỷ là một con gió, nhất định phải phiêu bạt nơi nơi!”

Hồng nhan bạc mệnh, lang bạc kỳ hồ, đây là số mệnh của mỹ nhân! Lý Sư Sư thở dài.

“Thật sự không được ư?” Yến Thanh buồn khổ: “Nhưng mà mọi người đã giết Lục Hành rồi, nhất định không thể thoát được.”

Lý Sư Sư ngẩn ra, khó tin nhìn hấn, đây là hấn đang uy hiếp nàng ư?!!

Tuy rằng Võ Tông một lòng nép vào người nương tử nhưng vẫn chú ý bên này, nghe Yến Thanh nói vậy liền sững sốt, chàng chạy mảy, đang định đứng lên thì lại bị Lạc Man níu lại. Lạc Man mỉm cười đứng dậy, ra vẻ như trẻ con không hiểu chuyện: “Yến tiểu đệ! Ta và Võ Nhị có thể trốn thoát! Nhưng Lý tỷ tỷ của cậu thì chưa chắc đâu! Đến lúc đó, người ta thấy nàng ấy mĩ mào, không chừng lại làm ra chuyện gì ấy chứ!”

Lạc Man tiếc hận nhìn Lý Sư Sư, nàng ấy đang run lên, mím chặt môi, được rồi, nàng đã sớm quen với việc vợ chồng Võ Nhị không có lương tâm! Nghe

thấy đáp án này cũng không tính là đau buồn...

Yến Thanh ngẩng đầu, cảm tức, lạnh lùng nhìn nàng: “Cô có ý gì?”

Không hiểu à? Lạc Man ý tứ nhìn hấn: “Ý là, Sur Sur nhất định sẽ theo chúng ta rồi! Tâm tư của cậu ta biết, bây giờ cậu có hai lựa chọn, thứ nhất theo chúng ta. Thứ hai, trở về đi, không chừng Sur Sur may mắn còn có thể đào thoát.”

Yến Thanh nhìn về phía Lý Sur Sur theo bản năng, nàng ấy đang co người lại, trốn sau lưng Lạc Man.

Yến Thanh cắn răng, không phải chứ? Nàng ấy muốn rũ bỏ mây như thế, mây còn muốn theo nàng ư?!

Rõ ràng kế hoạch của hấn không phải như thế.

Hấn biết tính cách Lư Tuấn Nghĩa không hợp làm quan, bởi thế mới cho Võ Tông một nhân tình, một mặt có thể loại trừ quan hệ với Lục Hành, mặt khác có thể mượn mưu này giữ Lý Sur Sur lại.

Không ngờ Lạc Man này kiên quyết không giữ nhân tình như vậy! Thật đáng giận Lý Sur Sur cũng theo nàng ta không muốn ở lại!

Nghĩ đến việc chờ đợi mấy hôm nay, trong lòng Yến Thanh thoáng sầu khổ. Cũng phải thừa nhận rằng Lạc Man nói rất đúng, nếu như hấn không đi theo bọn họ thì cho dù hấn không đi báo quan, đường xá xa xôi, Võ Tông lại là tội phạm quan trọng, không ai có thể cam đoan rằng không xảy ra việc ngoài ý muốn, nếu nhờ chuyện ra thì chắc chắn Võ Tông sẽ bảo vệ vợ và con, vậy Lý Sur Sur thì làm sao bây giờ?!

Cho dù nàng vô tình, nhưng hấn sao nỡ nhẫn tâm nhìn nàng gặp nạn?

Lạc Man đây là tương kế tựu kế!

Quả nhiên là người phụ nữ thông minh!

Yến Thanh nắm chặt tiêu trong tay, nhìn Lạc Man đắc ý và Lý Sur Sur toàn tâm ý lại, cho dù là không cam lòng, không thừa nhận cũng không được, cuối cùng thì hấn vẫn thua!

Thua là bởi hấn quá yêu Lý Sur Sur, không thể giương mắt nhìn nàng bị thương tổn chút nào.

“Ta biết rồi. Ta trở về thu dọn một chút, giờ Dậu, vẫn gặp nhau ở đây.” Yến Thanh lạnh lùng nói, liếc mắt nhìn Lý Sur Sur một cái, sau đó xoay người không chút do dự.

Lạc Man thờ dài, vỗ vai Lý Sur Sur: “Ta thấy người kia thật đáng tin, cô cần phải suy nghĩ cẩn thận!”

Lý Sur Sur nhìn bóng lưng chàng trai bỏ đi với ánh mắt phức tạp, không nói gì.

Võ Tông ngờ ngạc sờ đầu, xong rồi à? Không phải vừa rồi còn muốn Lý Sur Sur ở lại ư, sao lại biến thành Yến Thanh đi theo họ rồi?

Lại nói, sao vợ lại muốn Yến Thanh đi theo? Không phải là coi trọng tên công tử bột đó chứ? Hay là cảm thấy chàng không bảo vệ được nàng nên tìm bảo tiêu?!

Võ Tông cảm thấy được nguy cơ dày đặc.

Nhưng mà, “Tiểu Man, chúng ta đi đâu...” Võ Tông dè dặt hỏi, trở về Lương Sơn hay là...

Chàng hiểu Lạc Man, trước giờ nàng không phải là người huynh tát ta một cái nhưng ta vẫn tha thứ cho huynh.

Trên thực tế, nếu bạn tát nàng một cái, nàng sẽ đập lại bạn mười cái.

Thế nên chàng sao dám nghĩ như thế?!

Lạc Man thấy mặt chàng dè dặt cẩn trọng bèn hào phóng cười với chàng, để lộ 8 cái răng: “Đương nhiên là trở về Lương Sơn rồi! Lúc đó đi nhanh quá, quên chào hỏi...”»

Quả nhiên! Võ Tông nuốt nước miếng, cẩn trọng nói: “Thật ra việc này hoàn toàn là hiểu lầm...”

Bạn đang đọc truyện *Phan Kim Liên Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.